Toronto University Library

Presented by

The Right Reverend The Lord Bishop of South

through the Committee formed in

The Old Country

to aid in replacing the loss caused by

The disastrous Fire of February the 14th 189

Digitized by the Internet Archive
in 2009 with funding from
University of Toronto

https://archive.org/details/quaesupersuntomn02aescuoft

A 854 P

ÆSCHYLI

QUÆ SUPERSUNT OMNIA:

RECENSUIT ET BREVI COMMENTARIO INSTRUXIT

FREDERICUS A. PALEY, M.A.

OLIM COLL. DIV. JOH. CANT.

VOLUMEN SECUNDUM.

LONDON:

WHITTAKER AND CO., AND GEORGE BELL.

PA
3825
A2
1846
V.2

18315
26/11/91
6

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

ÆSCHYLI SUPPLICES.

RECENSUIT

F. A. PALEY.

EDITIO EMENDATIOR.

CANTABRIGIÆ:
APUD J. DEIGHTON.
ET WHITTAKER ET SOC.
ET SIMPKIN ET SOC. LONDINI.
MDCCCLI.

LONDON:
GILBERT AND RIVINGTON, PRINTERS,
ST. JOHN'S SQUARE.

ARGUMENTUM A STANLEIO CONSCRIPTUM.

Epaphus, filius Jovis et Iûs, a contactu Jovis dictus, genuit Belum, qui duos filios habuit, Ægyptum et Danaum. Ægypti autem erant quinquaginta filii, et Danai totidem filiæ : Ægyptus autem, ut regnum fratris ad se averteret, cupiebat suos filios cum patruelibus uxoribus conjungere ; quod ipse Danaus ei recusabat, partim ob regnum, partim ob periculum necis, quam sibi instare ab uno filiorum fratris ab oraculo cognoverat. Cum tamen Ægyptus esset potentior, et vi adigere Danaum ad conditionem filiorum accipiendam pararet, Danaus filias navi imposuit, et Argos aufugit, unde meminerat Io auctorem sui generis olim venisse ; ubi post regnavit, et Danais nomen a se dedit. Inducitur itaque chorus Danaidum supplicantium apud Argos, ut Argivi defendant illas ab injuria violentarum et injustarum nuptiarum.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΧΟΡΟΣ ΔΑΝΑΙΔΩΝ.
ΔΑΝΑΟΣ.
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΡΓΕΙΩΝ.
ΚΗΡΥΞ.

PRÆMONITUM.

In altera hujus fabulæ editione conficienda, cum nonnulla essent quæ in priore minus recte, ut junioribus accidere solet, plura quæ nimis prolixe tractavissem, quædam etiam quibus temerariam manum admovisse et mihi ipsi hodie et aliis olim viderer; totum libellum ita refingere conatus sum, ut et accuratior et quantum in me fuit tironibus acceptior iterum e prelo prodiret. Nec vitio mihi vertet Lector Benevolus, si maturiore usus judicio diversam in locis vexatis adhibendam esse interpretationem, quædam aliter atque olim legenda et constituenda censuerim. Nimirum si vel post multorum annorum studium restant plurima in corruptis Æschyli carminibus quæ editoris animum desiderio, ingenium conjecturis exerceant, pervicax potius esset ac justo confidentior qui in hujusmodi opere recensendo nihil novandum, nihil revocandum putaret, quam levis et inconstans qui quædam aliter sibi dicenda fuisse existimaret. Ego vero non dubitavi a priore sententia recedere, ubicunque meliora et probabiliora afferre potui. Commentarium autem denuo conscriptum in arctius contraxi, circumcisis, vel in Appendicem conjectis, quæ ad ipsam poetæ mentem intelligendam minus necessaria videbantur.

Drama, sive fabula Ἱκετίδες,—tragœdia enim ex nostro sensu certe non est habenda[1],—pars tantummodo, quanquam per se

[1] "Spectaculum Lyrico-dramaticum" non male nominavit J. S. Blackie, in eleganti versione Anglicana, Lond. 1850. Scilicet alienus est a recentiore tragœdia felix rerum eventus; Veteres autem, qui ἔλεον καὶ φόβον præcipue in actione quærebant, parum hoc curabant. Vide quæ de hac quæstione bene disputata sunt in *Theatre of the Greeks*, cap. iv. (pp. 53. 332. ed. 5.)

satis perfecta et absoluta, ejus trilogiæ erat ad quam pertinebant etiam *Danaides* et *Ægyptii*. De Æschyli Danaidibus præclara exstat Hermanni dissertatio [1]. Tragicorum trilogias ita comparatas esse ut una ejusdem argumenti perpetuitate vel omnes fabulæ vel duæ earum cohærerent, aut singulæ diversum haberent argumentum, docte demonstravit idem Vir Summus. Ac de Ægyptiis quidem adeo nihil nobis innotuit, ut negaverit ille [2] vel id ipsum certo testimonio probari posse. Nihilominus ea sententia, didascaliis innixa, quæ Ægyptios cum Supplicibus connectit, et plerisque placuit, et quodammodo confirmatur grammatici verbis ad v. 146. infra allatis, ubi tanquam ex Ægyptiis laudantur verba quæ in nostra fabula, quanquam paullo diversa scriptura, hodie leguntur.

In Prometheo Vincto videri possit historia de Iûs erroribus fusius exponi quam ut merum esset istius carminis supplementum. Nec dubium mihi est totam rem consideranti, præsertim cum plura ex Prometheo omissa in hac fabula continuo narrata sint, quin Αἰγύπτιοι ejus fuerit argumenti ut Epaphi ortum in Ægypto [3], vitam ejus et imperium vi acquisitum, cultum ei tanquam heroi post mortem institutum, conditam urbem [4], narrationem de filia ejus Libya, magnæ regionis cognomini, de posteris denique et de ipso Danai imperio, continuerit. Sic enim integram fabulam tractaverit poeta, cujus nos reliquias tantum habemus, quaque non aliud significabatur quam cultus Isidis et Apidis ex Ægypto in Græciam translatus. Nam ut Apis idem atque Epaphus, sic Isis alio nomine Io Græcis fuit [5]. Iûs autem migratio ex Græcia in Ægyptum con-

[1] Opusc. ii. p. 319. &c.

[2] Ibid. p. 309.

[3] Sive Canopo seu potius Memphi. Suppl. 311. Nam Memphi præcipue colebatur Apis, τὸν Ἕλληνες Ἔπαφον καλοῦσι, Herod. iii. 27. Cf. ii. 153. Urbs scilicet *barbara, Memphitim plangere docta bovem* in Prometheo non nominatur, sed tantum Κάνωβος v. 865.

[4] τὴν μακρὰν ἀποικίαν Prom. 834.

[5] Herod. ii. 41. τὸ γὰρ τῆς Ἴσιος ἄγαλμα ἐὸν γυναικήιον βούκερών ἐστι, κατά περ Ἕλληνες τὴν Ἰοῦν γράφουσι. Lucian. Dial. Deor. 3. τὴν Ἰὼ διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀγαγὼν Ἶσιν ποίησον· καὶ τὸ λοιπὸν ἔστω θεὸς τῶν

trario sensu ita accipi potest, ut ex Ægypto in Græciam transierit Isis[1]. Nihil de Iûs itinere usque ad Caucasum facto narrat Herodotus, sed a Phœnicibus ex Argis raptam ita demum in Ægyptum pervenisse a Persis acceptum tradidit[2]. Referenda sunt hæc omnia ad antiquissimum Terræ Matris cultum ex Oriente primum in Ægyptum, deinde, vel fortasse eodem tempore aliunde, in Græciam invectum; Isis enim, Io, et Demeter, idem significant[3]. Æschylus autem, qui Ægyptias fabulas amasse videtur, quique unus poetarum, Ægyptios secutus, ἐποίησε Ἄρτεμιν εἶναι θυγατέρα Δήμητρος[4], in dramate suo Αἰγύπτιοι ea supplevisse putandus est, quæ ad reliquam

ἐκεῖ. Antiquissimus Terræ Matris cultus, quanquam haud uno nomine ista dea Græcis olim celebrata est, sive Rhea, seu Io, vel Hera, vel Demeter, seu denique Isis, idem principio fuisse videtur. Postea autem variata est fabula, prout cujusque ferebat nationis ingenium. Pelasgi, agriculturæ imprimis studiosi, *bovem*, ut optimum Naturæ donum, *Terræ filium* perhibebant; qui Ægyptiis quidem Apis, Græcis Epaphus fuit, Isidis vel Iûs filius ex Jove, Terræ marito. Qui autem ad belli artes exercendas procliviores fuerunt, ut Athenienses Hellenica stirpe oriundi, *equum* terra emissum Neptuni munere tradiderunt. Bos enim ad terræ arationem, equus ad bellorum usus primitus pertinebat: itaque qui deus maris imperium dedit, idem etiam terra victores esse voluit cultores suos. Hæc tamen et serior est fabula, et ab ipsis Græcis inventa; altera antiquior, Græcis et Ægyptiis communis, utpote ab Oriente jam ante hominum memoriam invecta.

[1] Vide Præfat. ad Prom. p. xix.

[2] Lib. i. 1. Quam multa ex Phœnicibus hauserint Græci, præsertim in religione et philosophia, jam clarius in dies discimus. Vide autem *New Cratylus*, § 94. 95. ἄφιξιν Ἴσιδος ἐκ Φοινίκης ipsos celebrare Ægyptios memorat Plutarchus, De Isid. et Osirid. § L.

[3] Herod. ii. 59. Ἶσις δέ ἐστι κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν Δημήτηρ. Eandem præterea fuisse Io et Junonem (Ἥραν), non modo ex epitheto βοῶπις ejus deæ, sed ex eo quod Io Junonis sacerdos fuisse dicitur, concludi potest. (Præf. ad Prom. p. xx.) Totam hanc religionem ex Oriente advenisse ex fabula Ἄργου τοῦ γηγενοῦς probatur. Nam Argus, oculatus ille bovis custos, pavonem significat, Junonis avem, quæ hodie apud Indos summo in honore haberi dicitur. Narrat præterea Phylarchus ap. Plutarch. de Isid. et Osirid. § xxix. ὅτι πρῶτος εἰς Αἴγυπτον ἐξ Ἰνδῶν Διόνυσος ἦγαγε δύο βοῦς, ὧν ἦν τῷ μὲν Ἄπις ὄνομα, τῷ δ' Ὄσιρις. Omnia hæc nomina ad Terram referenda sunt: Ἄργος est ἀγρὸς, Ἥρα autem ἔρα, *terra*; (Ἔρος Hesiodo, Ἔρρος Hesychio, masculinum ejusdem elementi cognomen est.) Ἰὼ idem quod αἶα, βοῦς quod γῆ valebat. (*New Cratylus*, § 470.) Fabulam de asilo (οἴστρῳ) recte interpretari difficillimum est. Ad morbum quendam ex Oriente illatum fortasse referenda est, quo sacerdotem suam olim vexaverit Hera.

[4] Herod. ii. 156.

narrationem plene intelligendam hodie desiderantur. Quid enim? si Prom. 869. legitur

ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων
τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον, ὃς καρπώσεται
ὅσην πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα,

sequente statim vaticinio

πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντάπαις
πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται,

desunt sine dubio nonnulla de Epaphi gestis et successoribus, quæ si hodie in alio dramate reperirentur, lucem fortasse offunderent obscuro loco Suppl. 309.

Ἔπαφος ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος,

quem versum ad res in Αἰγυπτίοις memoratas pertinere crediderim. Jam vero nostræ fabulæ non præcessisse aliam, cujus argumentum cum ea cohæreret, inde colligit Hermannus, quod initio Ἱκετιδῶν accurate explicatur causa et ratio quare et unde puellæ Argos navigarint. Acute sane et ingeniose conclusum; nec tamen hoc prohibet quominus ea saltem, quæ modo enumeravi, in prima trilogiæ parte, Αἰγυπτίοις, exponi potuerint. Secutam esse Danaidas fabulam, quæ quidem continuo narraverit bellum Regi Pelasgo ab Ægyptiadis illatum, devictos Argivos, raptas Danai filias, litem ob cædem natorum suorum ab Ægypto intentam[1], absolutas denique populi judicio Danaidas, non solum ex fragmentis ejus fabulæ quæ hodie supersunt probare pergit, sed ex imperfecto ac plane abrupto nostræ fabulæ argumento. Et profecto notavimus ad vv. 1017. 1056. rationem habitam videri (ut sæpius in Choephoris respicitur ad Eumenidas) tragœdiæ proxime sequentis; quæ quia ad nos non pervenerit, obscuriora fieri quædam loca quam aliter fortasse fuissent

De tempore quo acta est hæc fabula breviter a nobis post alio disputandum est. Argumenti simplicitatem, personarum paucitatem universæ fabulæ tractationem, epicam denique dictionem si respic

[1] Eur. Orest. 872. et Schol.

mus, verisimillima videtur eorum opinio, qui omnium quæ hodie restant antiquissimam putant hanc nostram tragœdiam. Nihilominus si fides historiæ, et Persæ et Septem contra Thebas necesse est aliquot annis ante actas Ἱκετίδας prodierint. Consentiunt fere Viri Docti anno circiter 461, sive Ol. 79. 3, hanc fabulam in scenam prodiisse. Etenim in choro v. 619—689 pulcherrima facta est allusio ad fœdus cum Argivis initum, quod quidem diserte declaratur etiam Eum. v. 765, quæ actæ sunt anno 458. Vide autem Thucyd. i. 102. Addit Müllerus[1], vv. 740. 927 nostræ fabulæ referri debere ad bellum quo proximo anno Ægyptiis intulerint Athenienses; idque ut strenue suscipiant quodammodo hortari poetam, monstranda hostium imbecillitate.

Elegantissimus qui haud ita pridem[2] prodiit libellus inter alia de Æschyli Supplicibus præclare disputata similia de hac quæstione habet. "Etsi nihil de ea re doceant veterum grammati-
"corum libri, non deest tamen unde ducat aliquis argumentum.
"Modo teneatur, Æschylum nostrum, sicut et posteriores, præ-
"sertim Atticos, aliquando ad eam rempublicam quæ suo tempore
"erat, in condendis carminibus respexisse. Constat porro ex
"ipso Ἱκετίδων tenore, duas potissimum terrarum regiones scri-
"bentis animo esse obversatas: hinc Ægyptum, illinc Argolidis
"littus. Constat quoque, vivente etiamnum Æschylo, in easdem
"illas regiones cum omni cura et solicitudine conversum ali-
"quando fuisse populum Atheniensem. Præcesserunt ejus mortem
"quatuor annis Ægyptiacæ turbæ, lacessente Persas Inaro; quibus
"prompte intervenisse Athenienses, maximo apparatu, nemo nescit.
"Itaque non fieri potuit quin in ore omnium diu esset Ægyptus,
"arrectisque animis plebs ea raperet quæ ad illam provinciam per-
"tinerent. Idem annus primus erat, ex quo simultas illa propter
"Ithomen et Messenios intercesserat inter Lacedæmonem et

[1] Hist. Græc. Lit. p. 327. Dissert. ad Eumen. p. 119.

[2] Prælectiones Academicæ Oxonii habitæ a Johanne Keble, A.M. anno 1832—41. (p. 294.)

"Athenas: unde offensi Athenienses cœperunt illico petere Argi-
"vorum societatem. Quidni igitur statuamus cum viro docto[1],
"Æschylum nostrum, cum in eam incidisset fabulam, quæ res
"partim Ægyptiacas tangeret, partim Argivas, minimo negotio
"eam accommodasse ad rempublicam quæ tunc erat? ut simul
"laudaret et conciliaret Argivos, simul suorum animos deleniret, si
"qui aut Ægyptum ipsi inviserant, aut militantes ibi desiderarent
"amicos."

Hactenus Vir egregius, qui quæstionem historicam luculenter ac fideliter tractavisse videtur. Cujus tamen argumentis hoc unum obstare putandum est, quod antiquior est stylus istius fabulæ quam ut post alias politioris generis scriptam fuisse facile credatur. Nam non modo per totum fere dramatis decursum dialogus inter unam personam et chorum habetur, sed duos tantummodo actores introduxit poeta. Nimirum Præco non alius est quam Danaus, mutato identidem habitu prout occasio agendi poscebat. Quod quidem satis manifestum fiet si meminerimus nusquam in tota fabula Præconem et Danaum simul in scena comparuisse, sed alterum non nisi post alterius exitum constanter introduci. Ita post v. 497, exeunte Danao Rex cum choro colloquitur, donec ille, digresso etiam Rege v. 517, solus relictus est. Redit Danaus v. 594, iterum exiturus post v. 755. Tum in scena solus apparet Præco v. 804, præsente, ut mihi quidem videtur, nec Danao nec Rege. Jam vero v. 888, regressus Rex cum præcone acerbius rixatur. Post v. 928, discedit Præco, mox v. 957, Danai habitum indutus in scenam rediturus. Nec tamen omnino desunt rationes, quibus fretus objecerit aliquis et Danaum et Præconem a v. 804 ad 887 simul adesse. Nam et masculino genere nescio quem alloquitur Præco v. 852, cum dicit ἴυζε, πικρὸν οἰζύος νόμον χέων, et (quem tamen locum aliter atque in libris scriptum est exhibendum putavi,) v. 832, λεῖφ' ἕδρανα, κἰ' ἐς δόρυ· ἃ τίετ' ἂμ πόλιν οὐ σέβω. Quod autem et gravius argumentum videri potest, exclamat chorus v. 861,

[1] "Müllero, ap. Butler. not. ad Suppl. p. 98."

οἵ οἵ πάτερ, tanquam is revera proxime adesset, et auxilium statim laturus esset. Quinetiam v. 837, γέρων vel γέρον (incerta enim est scriptura) ad senem Danaum, si non necessario, at saltem probabiliter referendum. Respondeo, masculinum χέων v. 852 (sive potius librorum ἔχων vera sit lectio), quanquam insolenter dictum de feminis, omnino non posse ad Danaum pertinere; quia præconis responsum est ad chorum, cui nunquam assistit Danaus, ejulantem αἰαῖ αἰαῖ etc. v. 845; ut taceam de incerta istius loci scriptura, quæ quidem adeo ambigua est ut nihil fere ex eo concludi possit. Multo etiam minus apparet, quia Danaides, dum vi abstrahuntur a præcone, patris auxilium implorant, idcirco eum ipsum adfuisse[1]; qui si tantam vim illatam præsens vidisset, certe non facile passurus esset. Imo cum v. 755 discederet Danaus, filias hortatus erat ne aras Deorum negligerent dum ipse abesset (v. 752):

σὺ δὲ
φρόνει μὲν, ὡς ταρβοῦσα, μὴ 'μελεῖν θεῶν,
πράξασ' ἀρωγήν· ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται
πόλις γέρονθ', ἡβῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί.

Denique γέρον, v. 835, ad Præconem, non autem ad patrem Danaum refertur, ut cuivis eum locum diligentius inspicienti perspicuum erit.

Debebam de hac quæstione fusius disputare; quia si tertium actorem revera sibi permisit Æschylus, Sophoclis institutum secutus, falsa est eorum opinio qui antiquissimam tragœdiæ formam in fabula nostra reperire sibi videntur. Sin autem duos tantum actores adhibuit poeta, probanda est C. O. Mülleri sententia, noluisse Æschylum a severis pristinæ tragœdiæ legibus discedere, ac gratiam populi ea ipsa simplicitate captavisse, quamvis rem scenicam summo ingenio ac præclara arte jam excoluisset atque ornavisset Sophocles. Igitur in hoc acquiescendum videtur: Ἱκετίδας post Promethea, Septem contra Thebas, et Persas prodiisse, quæ quidem plures

[1] Sic absente rege ἄναξ προτάσσου v. 814.

personas et, ut videtur, actores habent; sed tamen consulto ad normam antiquioris dramatis compositam fuisse, præsertim cum in tali argumento pluribus nihil opus esset.

Chorum ex duodecim tantum constitisse, nec quinquaginta simul puellas in orchestra adfuisse, nemini dubium videbitur, perlectis quæ C. O. Müllerus ea de re docte disseruit in præclaro opusculo suo, cujus modo mentionem fecimus[1]. Quoniam vero ex ipsa fabula apertum est, unamquamque Danaidum secum adduxisse ancillam, putandum est eas mulieres secundarium illum effecisse chorum, cujus officia et partes fusius exposuit Vir egregius quam ut quidquam hoc loco addere necesse sit. Quod vero non observavit ille, hic non prætereundum est; Danao etiam satellites quosdam (*ὀπαδοὺς* ΤΟΥΣΔΕ *καὶ δορυσσόους* v. 962), tres fortasse vel quatuor, honoris ergo adesse. Qui non dubito quin iidem fuerint atque *ὀπάονες φράστορές τ' ἐγχωρίων* quibus stipatus Danaus exire jubetur v. 494.

στείχοιτ' ἂν, ἄνδρες· εὖ γὰρ ὁ ξένος λέγει·
ἡγεῖσθε βωμοὺς ἀστικοὺς, θεῶν ἕδρας.

Hos autem non in orchestra juxta chorum, sed in scena mutos astitisse puta.

Difficilius est intelligere quomodo fieri potuerit ut Danaus, qui initio fabulæ choro ita interesse videtur ut quid in quaque re fieri debeat præsens ei indicet (confer *τῶνδε* v. 185. *τόνδε* v. 208. *τήνδε* v. 214. *ὅδε* v. 216. *τῶνδε* v. 218. *τόνδε* v. 228.) idem actoris partes in scena suscipere possit. Neque enim putandum est eum inter filias in orchestra stetisse, sed ex superiore loco (*ἀπὸ τοῦ λογείου*) proxima quæque digito monstrantem sic de singulis locutum esse. Nam aliquantum remotus ab iis nisi fuisset, nec ipse *ὡς τάχιστα βᾶτε* puellis præcepisset v. 187, nec illæ *θέλοιμ' ἂν ἤδη σοι πέλας θρόνους ἔχειν* v. 205, recte dixissent. Thymelen autem ut *πάγον ἀγωνίων θεῶν* v. 185, comparatam esse credo. Statuæ deorum

[1] Dissert. ad Eumenidas.

(cf. vv. 137, 459, et ibi notata) proximæ choro fuerint necesse est (τῶνδε θεῶν v. 459), sed quonam in loco positæ doctioribus decernendum relinquo[1]. Dialogus per totam fabulam ex antiquo tragœdiæ usu præcipue cum choro habetur, una tantum persona ex scena loquente. Nam dum Choro colloquitur Rex, tacet Danaus. ut de præsentia ejus dubitandum videretur, donec v. 484 ostendit se et audivisse Regis sermones cum choro habitos, et probare quæ ab eo præcepta sint. Sed cum modo a choro conversus ad eum dixisset Rex v. 474, σὺ μὴν, πάτερ γεραιὲ τῶνδε παρθένων κ.τ.λ., nescio an putandus sit Danaus jam tum in scenam rediisse; quem quidem dixissem post v. 229 exivisse, nisi optimorum librorum scriptura ἔχων in v. 267 ei sententiæ adversaretur[2].

Itaque schema interlocutorum per totam fabulam hoc est :—

Danaus et chorus . . .	v. 172—230
Rex et chorus (absente Danao?) .	230—474
Rex et Danaus	474—497
Rex et chorus	498—517
Danaus et chorus . . .	594—618
,, ,, . . .	690—755
Præco et chorus . . .	815—887
Rex et Præco	888—928
Rex et chorus	929—956
Danaus et chorus . . .	957—994.

Quod ad dramatis spectaculum attinet, dubium non est quin fuscas (ne dicam nigras) facies, sicut mulieres Ægyptiæ, artificio quodam indutæ fuerint Danaides. Diserte hoc ipse testatur poeta v. 67, ubi virgines de seipsis τὰν ἁπαλὰν Νειλοθερῆ παρειὰν, et v. 144, μελανθὲς ἡλιόκτυπον γένος dicunt. Formæ diversitatem v. 491, Νεῖλος γὰρ οὐχ ὅμοιον Ἰνάχῳ γένος τρέφει describunt; quod

[1] Ad frontem et latus scenæ (τοῦ λογείου), *Theatre of the Greeks*, p. 141, ed. 5.

[2] Recte me statuisse in commentario de vv. 241. 267, minime confido; sed certe fide caret ἔχουσα, quod ex Ald. Turn. Viet. a recentioribus receptum est.

autem maximum est, comparantur v. 275—282 cum Libycis et Indicis mulieribus[1], quæ nigræ certe erant. Quin et *μελάγχιμα γυῖα* hominum Ægyptiorum memorantur v. 700. Amazonas (v. 283) orientali colore insignes fuisse vel ex hoc ipso loco colligere licet. Herodotus vero cum de Pelasgicis columbis narrat, ii. 57, hæc addit: *μέλαιναν δὲ λέγοντες εἶναι τὴν πελειάδα, σημαίνουσι ὅτι Αἰγυπτίη ἡ γυνὴ ἦν*[2]. Vestitum earum barbaricum fuisse ex v. 230 apparet, ubi interrogat Rex,—

ποδαπὸν ὅμιλον τόνδ', ἀνέλληνα στόλον,
πέπλοισι βαρβάροισι καὶ πυκνώμασι
χλίοντα, προσφωνοῦμεν; οὐ γὰρ Ἀργολὶς
ἐσθὴς γυναικῶν, οὐδ' ἀφ' Ἑλλάδος τόπων.

Vides ex v. *χλίοντα*, quod *τρυφῶντα*, *θρύπτοντα*, valet, splendore haud vulgari enituisse virgines, sive *πυκνώματα* cum Spanhemio[3] ad Arist. Nub. 53, de texturæ densitate (Hesych. *σπάθημα· πύκνωμα· ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη*), sive de intextis picturis (Choeph. 224. *θηρίων γραφὴ*), seu denique de circumplicatis ac constrictis vestibus, *ἀπὸ τοῦ πυκάζεσθαι*[4] sic dictis, interpretari malimus. Lineas saltem fuisse eas ex v. 112 discimus (collato Herod. ii. 37).

πολλάκι δ' ἐμπίτνω
ξύν λακίδι λίνοισιν ἢ
Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ.

[1] *Forma* tantum (*χαρακτὴρ*), non *color*, cum Cypriis comparatur v. 278.

[2] Obiter moneo, nigras hasce columbas, (*πελειάδας*) quæ humana voce locutæ traduntur, non alias fuisse videri quam *πελὰς* quasdam, sc. furvas mulieres, ex Oriente profectas. Vide quæ de origine vocis Πελασγὸς docte et subtiliter disputantur in *New Cratylus*, § 95. Ceterum Ægyptiorum hominum aspectus, quantum ego ex pictis tabulis in Museo Britannico asservatis colligere possum, non tam niger quam rubidus erat. In una saltem pictura, quæ victoriam Ramesis II. de Æthiopibus reportatam commemorat, diversitas coloris omnino notabilis est; Æthiopes enim plane nigri, Ægyptii rubri sunt. Nec facile est inter tot antiquæ artis specimina vere nigrum Ægyptium reperire.

[3] A Dindorfio laudato in Annotationibus ad Æschylum conscriptis; cui libro quantum debeam in critica materie conficienda nolo hic non profiteri.

[4] Vide ad Theb. 135.

Itaque velamen [1] ex more Græcarum mulierum gestabant; quod quale fuerit ex adjecto epitheto Σιδονίᾳ perspicuum est; nimirum ut παμποίκιλα ἔργα γυναικῶν Σιδονίων Il. vi. 289. diversis figuris ac coloribus distinctum; quod item de πολυμίτοις πέπλοις intelligendum [2] (v. 426), cum hæc quoque splendidissima et pretiosissima Indicæ artis opera non modo Græcis sed Ægyptiis etiam, ut verisimile est, jamdudum innotuissent. Præterea στρόβους, *fascias pectorales*, et ζώνας (v. 451), χιτῶνας etiam (v. 878), qui plane Græci habitus sunt, gerebant Danaides; unde colligere licet mixtum quoddam et ex utriusque gentis usu compositum muliebre vestimentum ad scenicos apparatus instruendos adhibuisse Æschylum.

Quæ cum ita sint, si simplicitatem hujus fabulæ respicimus, et quasi primarias Chori partes, quibus ceteras personas ita subjecit poeta, ut singulorum moribus exprimendis perexiguum sibi spatium reliquerit, recte, opinor, judicabimus, spectaculum oculis potius quæsivisse, quam animorum contentionem per πάθος et ἦθος excitare voluisse Æschylum [3]. Nec tamen desunt, quæ omni laude et admiratione dignissima merito habeamus. Subest enim placida quædam virtutis tranquillitas, modestia, patientia, ac pudor vere virginalis, qui dulcissimo affectu legentis animum delinire solent. Qua de re facere non possum quin iterum subjungam judicium Viri ejus, quem artis poeticæ peritissimum uno ore dictitant omnes [4]. "Cum "tanta sui parte mancus ad nos devenerit Tragœdiæ pater, licebit "tamen gratulari nostro sæculo, quod vel ex tantulis ejus reliquiis "tot habemus severæ religionis monumenta: quorum in numero "prope primas Supplices tenere vel eo putaverim, quod hac fabula "potissimum docemur, qui veterum Graiorum religiosissimus sit

[1] Fortasse capiti circumvolutum, uti hodie faciunt vagabundæ mulieres olim ex oriente profectæ, *gipsies*. Ita Anglico usu *kerchief* potius quam *veil* καλύπτραν fuisse crediderim.

[2] Anglice, *shawls*. Quanquam proprie in alio quidem loco (v. 451) πέπλος accipi non potest, sed de vestibus in universum, præsertim de χιτῶνι, ad quem continendum ζώνην usurpabant.

[3] Vide A. W. Von Schlegel, apud Theatre of the Greeks, p. 355, ed. 5.

[4] J. Keble, Prælect. vol. ii. p. 464.

" poeta, eundem castitatis quoque partes summo studio servare ac " tueri."

Sed ut finem præfandi jam faciam, nihil mihi arrogabo in hac fabula recensenda, nisi quod laboriose et diligenter operam dedi, ut neglectum adhuc et apud nostrates parum lectitatum poema emendarem et probabiliter interpretarer. Evenit enim quasi fato quodam ut nulla istius tragœdiæ editio, quæ tironum usibus apta possit judicari, ex Anglicis prelis exierit. Germanorum autem qui separatim eam tractaverunt, Hauptium dico et Bothium, cum parum feliciter salebrosa loca explanarunt, tum plurima intacta reliquerunt. Ea vero est ipsius carminis indoles ac plane miserabilis conditio, ut sine libera emendandi licentia intelligi vel saltem cum fructu legi omnino non possit. Ubique autem locis incertis et ex conjectura correctis obelum apposui, reddita ratione in commentario et quæ sit librorum scriptura, et quibus de causis falsam esse censuerim.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΖΕΥΣ *μὲν ἀφίκτωρ ἐπίδοι προφρόνως*
στόλον ἡμέτερον νάιον, ἀρθέντ'
ἀπὸ προστομίων †*λεπτοψαμάθων*

1. *Ζεὺς μέν.* Solemnis est Æschylo hujus particulæ usus in procœmiis, quam plerumque excipit, sed non ut plane opponatur, *δέ*. Vide Prom. Pers. Agam. Eumen. Sic etiam Sophocles in tribus fabulis. Sed in Trach. statim respondet *δέ*. In Eumen. *ἔπειτα* v. 29. potius quam *δὲ* v. 2. Duas tantummodo fabulas sic inchoavit Euripides.

Ζεὺς ἀφίκτωρ, Supplicum patronus. *ἀφίκτορα, τὸν ἱκέσιον Δία*, Hesych. Sed *ἀφίκτορες* de ipsis supplicibus infra 237. *ἵκτορες* 639. Contra *προσίκτωρ supplex*, *προσίκτορες θεοὶ* Eumen. 118. 419. Nimirum *ἀφικέσθαι, προσικέσθαι*, ut *προστραπέσθαι*, unde *προστρόπαιος*, proprie de supplicantium accessu; derivativa autem ex his verbis non solum de eo qui venit, sed de eo etiam ad quem ventum est, poni solent. Primario sensu *τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι* Il. xviii. 457; tum *ἱκνεῖσθαι γονάτων per genua* inf. 327. *ἱκέται ὑμῶν τῶν πατρῴων τάφων, per sepulchra*, Thucyd. iii. 59. Notio *accedendi* mansit etiam in *εἰς Πηλῆ' ἱκέτευσε*, Il. xvi. 574, *supplicatum ivit*. Denique etiam *ἱκέτης ἱκνεῖσθαι* sæpius invenitur; Œd. Col. 634. Philoct. 470. Heraclid. 94. Arist. Thesm. 180.

2. *ἀρθέντ'* Turnebus. *ἀροέντ'* vulgo. *αἴρειν στόλον, expeditionem facere*, Ag. 45. Blomf. Gloss. ad Pers. 800. Plerumque, et proprie quidem, de navibus dicitur, quæ in altum mare quasi *ascendere* videntur; unde nautica vocabula *μετέωρος, ἀνάγεσθαι, καταγέσθαι, καταπλεῖν, καταίρειν appellere* (Thucyd. vii. 49), et *ἀνέχειν* pro *μετεώρους ἔχειν* (ibid. viii. 94). Utrum *νήιον* pro *νάιον* reponi debeat, omnino incertum est, nec multum interest. Vide inf. 699, ubi libri omnes *νήιοι*, quæ Homerica forma est.

3. Vulgo *ἀπὸ προστομίων λεπτομαθῶν*. *ἀπὸ στομίων* Aldus et Turn. unde *ἀποπρὸ στομίων* Bothius. *προστυμίων* agnoscit etiam Scholiasta. *προστόμιον* non alibi invenitur; sed *προστομία, προστομὶς, πρόστομος* ex minus probis auctoribus in Lexicis afferuntur. *στόμιον* hoc sensu legitur Iph. Taur. 1392; cf. *στόμωμα Πόντου* Pers. 371. Bene Græcum videtur *αἴρειν ἀποπρὸ γῆς, ita solvere, ut procul a terra feraris:* nec tamen necessarium putavi a librorum auctoritate discedere. Pro *λεπτομαθῶν* (*λεπτοβαθῶν* Vict.) *τῶν λεπτοβαθῶν* dedit Stanl., probante V. D. in Philolog. Mus. Cant. i. p. 232, et plerisque recentiorum obsequentibus. Scilicet *μ* et *β* in MSS. sæpissime confunduntur, ut *κῦμ' ἄλιον* et *κυβαλέων* v. 15. *παιδόμοροι* et *παιδοβόροι* Cho. 1057. Potuit quidem *λεπτὸς*, ut Latinorum *tenuis*, ut proprie de terra, ita interdum de aqua parum profunda usurpari, et sic non ineleganter compositum esset *λεπτοβαθὴς*, de brevibus

Νείλου· δίαν δὲ λιποῦσαι
χθόνα σύγχορτον Συρίᾳ φεύγομεν,
οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν
ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι,
ἀλλ' αὐτογενῆ †τὸν φυξάνορα

vadis dictum. Nihilominus haud dubito quin verissime reposuerit Pauwius λεπτοψαμάθων. Erat enim Nilus ob id ipsum notabilis, quod arenosam alluviem in mare provolveret. Qua de re citat idem Vir doctus Plin. N. H. xxxv. 13. *arena tenuissima e Nilo.* Adde Virg. Georg. iv. 291, *et viridem Ægyptum nigra fecundat arena.* Mihi λεπτομαθῶν nihil aliud esse videtur quam λεπτο . . μάθων, syllaba ψα madore aut rasura obliterata.—τῶν λευκοβαθῶν conjecit Boissonadius.

4. δῖαν Turn. quod præfert V. D. Phil. Mus. Cant. i. p. 219, et hic et Pers. 273, ubi vide notata, et Herm. ad Iph. Taur. 393. Nominativum δῖα semper corripit Homerus; de accusativi mensura (quantum scio) exemplis non liquet. *Sacram* non inepte vocari Ægyptum, ut quæ mater Deorum fuerit, monuerunt interpretes; sed præstat, opinor, epico sensu accipere, ut sit epithetum ornans, et *pulcram, fertilem,* significet. Vide inf. 530. 552. Virgilius *divini gloria ruris.* Fertilitatem Libyæ memorat Pind. Isthm. iv. 91. inter alios.

5. σύγχορτον, *vicinam.* Eur. Frag. Antiop. 9. Οἰνόῃ σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς τ' Ἐλευθεραῖς. Cum genitivo Androm. 17. Herc. Fur. 371. Erat Danaus a Libya profectus, Apollodor. ii. 1. 5, quæ fere contigua jacet Syriæ Palæstinæ.

6. ὀημηλασίᾳ libri, quod non solum contra metri leges peccat, (οὔτινι enim elidi vix potest,) sed ne Græce quidem dicitur γνωσθῆναι φυγῇ. Recte Tyrwhittus accusativum restituit, quem etiam in duobus codd. (fictis quidem illis) exstare affirmabat Spanhemius. Participium γνωσθεῖσαι pro composito καταγνωσθεῖσαι accipiunt, inter alios Lobeck. ad Ajac. 801. Sed ut καταγιγνώσκειν φυγήν τινος est γιγνώσκειν φυγὴν κατά τινος (Herod. i. 45. σεωϋτοῦ καταδικάζεις θάνατον. Dinarch. contra Aristog. ad fin. φυγὴν τοῦ κομίσαντος τὸ χρυσίον καταγνόντες. Thuc. iii. 81. κατέγνωσαν πάντων θάνατον. Cf. Arnold. ad Thuc. i. 95.), sic absolute δικάζειν φυγήν τινι Agam. 1385, et, omissa persona, dici etiam possit γιγνώσκειν φυγὴν et passive γνωσθῆναι φυγήν. Anglice vertes, *sentenced to no banishment for murder.* ἐφ' αἵματι ut φεύγειν ἐφ' αἵματι Dem. Mid. p. 549. Sensus est; non ob crimen commissæ cædis populi jussu (inf. 608) patria pulsæ, sed sponte invisas nuptias fugientes. De spondaico parœmiaci versus exitu vide Pers. 32. 154. Agam. 357. inf. 953.

8. Libri τὸν φυλαξάνορα. In Med. "γρ. φυξάνορα." αὐτογένητον Ald. Rob. "Lectio vitiosa," Dind. φυξανορίᾳ Hermannus, conjectura non improbabili, Opusc. ii. p. 330. Suspectum est vulgatum non modo propter diversitatem scripturæ, et articulum insolenter interpositum, sed propterea quod leges anapæsticæ synaphææ prohibent dactylum in fine versus, sequente anapæsto. Nec tamen dissimilis est usus articuli inf. 190. γοεδνὰ καὶ τὰ χρεῖ' ἔπη. Pers. 637. βάρβαρα σαφηνῆ τὰ παναίολ' αἰανῆ βάγματα. Theb. 303. ἀνδρολέτειραν καὶ τὰν ῥίψοπλον ἄταν. Interdum etiam violatur lex accuratior de anapæsto dactylum non excipiente, ut Troad. 102. μεταβαλλομένου δαίμονος ἀνέχου, et ibid. 194. τὰν παρὰ προθύροις φυλακὰν κατέχουσ'. Ceterum γάμος φυξάνωρ satis recte significare potest *connubium cum viris quos fugimus,* (sc. quos aversamur,) ut vertit Well. αὐτογενὴς γάμος dicitur ut συγγενὴς γάμος Prom. 874. σύναιμον λέχος Phœn. 817. κοιμήματα αὐτογένητα Antig. 864.—ὀνοταζόμεναι τὸν φυξ. γάμον (ὡς ὄντα) αὐτογενῆ ἀσεβῆ τε, ut ἕξαισθ' ἱκέτην τὸν θηλυγενῆ στόλον, v. 28. construit Linwood in Lexico; et sic Conington ad Agam. 517, nescio an recte.

γάμον Αἰγύπτου παίδων ἀσεβῆ τ'
ὀνοταζόμεναι.
Δαναὸς δὲ πατὴρ καὶ βούλαρχος,
καὶ στασίαρχος, τάδε πεσσονομῶν,
κύδιστ' ἀχέων ἐπέκρανεν,
φεύγειν ἀνέδην διὰ κῦμ' ἅλιον,
κέλσαι δ' Ἄργους γαῖαν, ὅθεν δὴ
γένος ἡμέτερον, τῆς οἰστροδόνου
βοὸς ἐξ ἐπαφῆς κἀξ ἐπιπνοίας
Διὸς εὐχόμενον, τετέλεσται.

10. *ὀνοταζόμεναι, abominantes.* Verbum ὀνοτάζω, ut μέμφομαι, proprie significat *parvi pendere* (Angl. *to be dissatisfied with*). Photius, ὀνοταζομένη· ἐκφαυλιζομένη, et idem fere Hesychius. Vide Arnold. ad Thuc. vii. 15. Dobræum, Advers. i. p. 48. Ad eandem familiam pertinent ψέγειν, μωμᾶσθαι (Angl. *to underrate; to disparage;*) ἀμεμφὴς, ἄμεμπτος, ἀμώμητος, ἀμύμων (Angl. *unexceptionable*), &c. quæ Latine reddi vix possunt.

11. *βούλαρχος consilii auctor* inf. 947. *στασίαρχος* est *dux cœtus.* Vide Gloss. Cho. 108.—*πεσσονομῶν, disponens, constituens,* ducta metaphora a calculis sive latrunculis in tabula ordinandis.

13. *κύδιστ' ἀχέων* &c., *quod optimum fuit ex malis præsentibus facere statuit.* Infra 1054. *τὸ βέλτερον κακοῦ.* Il. xvii. 105. *κακῶν φέρτατον.* Hesych. *κύδιον· κρεῖττον, αἱρετώτερον.* Loci sententiam bene aperuit Heathius. "Duo erant ἄχεα, nuptiæ incestæ et exilium; his pensitatis, Danaus ἄχος id quod neque pietatem neque famam violabat prætulit et decrevit subeundum, exilium scilicet; quod igitur hic dicitur κύδιστ' ἀχέων, ex calamitatibus honestissima."

14. *ἀνέδην, libere, effuse,* ἐκκεχυμένως Hesych. qui hunc locum citat. Bekkeri Anecd. i. p. 400. *ἀνέδην· ἀνειμένως. δύναται δὲ ἀπὸ τῶν ἵππων μετάγεσθαι, οἷς ἂν αἱ ἡνίαι ἀνεθῶσι.* Soph. Phil. 1153. *ἀλλ' ἀνέδην ἔρπετε.*—*κῦμ' ἅλιον* Hesych. et Etymol. M. in *ἀνέδην.* Libri *κυμβάλεον.* Rob. codex *κυβαλέων,* ex confusis scil. μ et β. Vide sup. ad v. 3.

15. Libri *κέασαι* vel *κείασε* (vid. inf. ad v. 940.), Α et Λ confusis. Constructio cum accusativo reperitur Rhes. 934. *Τροίας ἀπηύδων ἄστυ μὴ κέλσαι ποτέ.* Orph. Argon. 1083. *Ῥιπαίους αὐλῶνας ἐκέλσαμεν.* Non autem casu delatæ sunt (quod putat J. S. Blackie, *Introduct.* vol. ii. p. 78.) sed ex certo patris consilio ad Argos confugiunt, ob eam ipsam causam quia Argivis vetus erat cum Danao consanguinitas, ut ex hoc loco manifestum est.

16. *οἰστροδόνου* ex Homero imitatus est, Od. xxii. 300. *τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν. οἰστροδόνητον* inf. 565.

17. *ἐπινοίας* libri plerique. *ἐπίπνοια* proprie dicitur de affectu amatorio, *ἐκ τῆς ἐρωτικῆς διαθέσεως,* ut recte Schol. ad v. 45. Sic *πνεῖν* vel *ἐπιπνεῖν* de amatoribus satis frequenter usurpatur. Vide Agam. 1177. *ἀλλ' ἦν παλαιστὴς* (*amator*) *κάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν.* Plat. Sympos. p. 181. C. *οἱ ἐκ τοῦ ἔρωτος ἔπιπνοι.* Hippol. 563. de Venere: *δεινὰ γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ.* Confer Theocrit. xii. 10. Apoll. Rhod. iii. 937. *οὔτ' ἀγανοὶ φιλέοντες ἐπιπνείουσιν Ἔρωτες.* ibid. 972. *ὑπὸ πνοιῇσιν Ἔρωτος.*

18. *εὐχόμενον,* intellige *εἶναι.* Proprie enim *εὔχεσθαι* significat *eloqui:* infra 268. 1044. *εὔχεσθαι ἐκ τινὸς* solemnis fere locutio est. Pind. Ol. vii. 41. *τὸ μὲν γὰρ πατρόθεν, ἐκ Διὸς εὔχονται.* Apoll. Rhod.

τίνα †νυν χώραν εὔφρονα μᾶλλον
τῆσδ' ἀφικοίμεθα,
σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐγχειριδίοις
ἑριοστέπτοισι κλάδοισιν;
†ὦ πόλις, ὦ γῆ, καὶ λευκὸν ὕδωρ.
ὕπατοί τε θεοὶ, καὶ βαρύτιμοι
χθόνιοι θήκας κατέχοντες,

ii. 359. *τοῦ καί περ ἀφ' αἵματος εὐχετόωνται.* Confer inf. 271. 308. 530. Hinc *εὐχόμεναι oriundæ* Pers. 870. — *τετέλεσται*, sc. genus nostrum Argis olim originem habuit; Io enim Inachi filia fuit. *τετελέσθαι* Stanl., ut constructio sit *ὅθεν γένος ἡμέτερόν (ἐστιν), εὐχόμενον τετελέσθαι ἐκ Διός.*

19. Libri *τίνα οὖν. τίνα γοῦν* Turn. Vict. ex emendatione sua. *τίν' ἂν οὖν* Burges. Dind. alii. *τίνα νυν* Hauptius, quod verum esse non dubito. Sæpissime enim *γοῦν, νῦν*, et *οὖν*, in libris permutantur. Vide Monk. ad Hippol. 20. Phil. Mus. Cant. i. p. 226. Exempla rei notissimæ congerere non opus est. In Eurip. frag. Erechthei xvii. 41. pro *οὐκοῦν ἅπαντα γοῦν ἐμοὶ σωθήσεται*, lege *νῦν ἐμοὶ σ.*, ipsa sententia flagitante. *ἀφικοίμεθα* hic Anglice valere videtur *could we have come to.* Deliberativo *ἀφικώμεθα* nullus hic locus est. De optativo sine *ἂν*, quo judicium alicujus rei exprimitur, ubi nulla subest conditio, consule Herm. de Part. *ἂν* p. 157. et ad Ajac. 904. Stallb. ad Plat. Lachet. p. 190. B. Gorg. p. 492. B. Simillime Pindarus Pyth. iv. 210. *οὐ ξείναν ἱκοίμην γαῖαν ἄλλων, haud peregrinam in terram venerim. ἀφικοίμεθα ἂν* eo minus aptum est, quod de re futura ac nondum certa diceretur. Danaides autem non cogitant de navigando ulterius ad aliam terram, sed de ea judicant ad quam jam accesserunt.

22. *ἱεροστέπτοισι* libri. Emendarunt Scaligerus et Stanleius. Confer *λευκοστεφεῖς* inf. 187. Eum. 45. *λήνει μείστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον, ἀργῆτι μαλλῷ.* De ramis supplicum vide Gloss. ad Cho. 1022. *New Cratylus*, p. 502. (ed. 2.) Hinc Lat. *supplicare* de laneis vittis baculo circumplicandis.

23. Libri *ὦν πόλις, ὦν γῆ.* Sed *ὦ πόλις, ὦ γῆ* Robortelli codex, quam lectionem et usus loquendi et totius orationis tenor unice confirmant. Debebat enim chorus elementa et ipsam terram quam modo accessit omnium prima invocare, ut se propitia recipiant. Sic præco redux Agam. 491. *νῦν χαῖρε μὲν χθών, χαῖρε δ' ἡλίου φάος, ὕπατός τε χώρας Ζεὺς, ὁ Πύθιός τ' ἄναξ.* Contra autem frigida et insolens sententia est *quorum urbs, quorum terra et aqua est, O dii cœlestes et inferi.* Vides et hic et in Agamemnonis loco elementa ante ipsos deos nominari.

24. *βαρύτιμοι, graviter punientes. οἱ βαρέως τιννύμενοι* Schol. Imitari videtur poeta Hom. Il. iii. 277. *καὶ ποταμοὶ καὶ γαῖα, καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίνυσθον.* Intellige Erinyas et *Δία χθόνιον.* — *θήκας κατέχοντες, sepulcra servantes*, h. e. quorum sub potestate sunt mortui. Plerumque ipsi mortui dicuntur *θήκας κατέχειν*, ut Agam. 440. *οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τεῖχος θήκας Ἰλιάδος γᾶς εὔμορφοι κατέχουσιν.* ib. 1518. *δροίτας κατέχοντα χαμεύναν.* Theb. 729. Antig. 610. Ajac. 1167. Interdum terra vel sepulcrum *νεκροὺς κατέχει.* Hoc autem loco (monente Butlero) Danaides majorum suorum tumulos respicere videntur. Indigenas jam mortuos (*θήκας κατέχοντας*), et in heroum numerum honorifice receptos (*βαρυτίμους*) significari suspicatur Linwood. *βαρύτιμος pretiosus* legitur S. Matth. 26. 7. sed crediderim hunc sensum recentioris usus esse.

καὶ Ζεὺς Σωτὴρ τρίτος, οἰκοφύλαξ
ὁσίων ἀνδρῶν, †δέξαισθ' ἱκέτην
τὸν θηλυγενῆ στόλον αἰδοίῳ
πνεύματι χώρας· ἀρσενοπληθῆ δ'
ἑσμὸν ὑβριστὴν Αἰγυπτογενῆ,
πρὶν πόδα χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει
θεῖναι, ξὺν ὄχῳ ταχυήρει
πέμψατε πόντονδ', (ἔνθα δὲ λαίλαπι
χειμωνοτύπῳ, βροντῇ στεροπῇ τ'
ὐμβροφόροισίν τ' ἀνέμοις, ἀγρίας

26. Ζεὺς Σωτὴρ τρίτος. Notissimus est mos Jovi Sospitatori tertium poculum libandi; de quo vide Blomf. ad Agam. 222. Dissen ad Pind. Isthm. v. init. Müller, Dissert. ad Eumen. pp. 218. 221. Sæpius apud Æschylum hujus instituti mentio fit. Cho. 236. 1062. Eum. 730. Agam. 1357. infra, 959. Frag. Epigon. 49. τρίτον Διὸς Σωτῆρος εὐκταίαν λίβα. Soph. Frag. 375. Διὸς Σωτηρίου σπονδὴ τρίτου κρατῆρος. Offendit in v. τρίτος Well. si ὦ πόλις, ὦ γῆ scribatur. Sed ordo invocandi potest esse vel 1. elementa et civitas. 2. dii cœlestes et inferi. 3. Ζεὺς Σωτήρ: vel 1. ὕπατοι θεοί. 2. χθόνιοι. 3. Ζεὺς Σ. et sic Stanl. et Scholef.

27. Libri δέξαιθ' vel δέξαιτ', quod verum esse potest si cum Scholef. ad Jovem proxime referas. Probabilius tamen videtur vel δέξασθε vel δέξαισθε, propter sequens πέμψατε v. 33, quorum hoc prætuli, quia solent optativi et imperativi sæpius per hanc fabulam se invicem excipere; id quod præcipue notabis in chorico carmine 619—689. Vide Peile ad Agam. 367.

28. αἰδοίῳ πνεύματι, benevola mente. αἰδοῖος hic, ut sæpe, valet οἰκτίρμων. Vide Elmsl. ad Heracl. 461. Sic αἰδὼς (*mercy, compassion*) et αἰδεῖσθαι proprie de supplicibus usurpantur. cf. v. 188.

30. ἑσμόν. Sic scribendum esse (libri enim ἐσμὸν), utpote ab ἕζειν formatum, indicavit Hermannus, Opusc. II. p. 256, ubi ἀφεσμὸς affert ex Eustathio. Legitur etiam ἀφεσμὸς Aristot. Hist. A. ix. 40 et 42. Vide infra, 219, 666. Elmsl. ad Bacch. 709. ἑσμὸς γυναικῶν Lysistr. 353.

31. ἀσώδει, *palustri, limosa.* Ab ἄσις, quod est ἰλὺς καὶ ψάμμος secundum Schol. ad Il. xxi. 321. Vox est e rarissimis. Hesych. ἀσώδης· ἀμμώδης. Lex. Bekkeri, p. 457, et Bachmanni Anecd. Vol. I. p. 157. ἀσώδης· ἐφυλώδης· Αἰσχύλος. Quod si huc referendum, videntur quidam Grammatici intellexisse terram *sylvis consitam.* Quomodo Argos Homero πολυδίψιον, Æschylo *regio palustris* dicatur, non latebit si urbem a regione, sc. Argos ab Argolide, animo disjungimus. Strabo, viii. p. 370, 371. τὴν μὲν οὖν χώραν συγχωροῦσιν εὐυδρεῖν, αὐτὴν δὲ τὴν πόλιν ἐν ἀνύδρῳ χωρίῳ κεῖσθαι· φρεατῶν δ' εὐπορεῖν, ἃ ταῖς Δαναΐσιν ἀνάπτουσιν, ὡς ἐκείνων ἐξευρουσῶν. Vide Müller. Dor. i. p. 82. Monk ad Alcest. 576. Apollodor. ii. § 9, et ibi Heynium. Lucian. Dial. Marin. 6. Fontem Argis Ἀμυμώνης τῆς Δαναοῦ memorat Callimachus Lav. Pall. 48. Hoc loco describitur humilis et uliginosa regio circa Naupliam, quam primum appulisse fugitivos credibile est.

32. ὄχῳ, *nave.* Vide Bl. Gloss. ad Prom. 477. πόντονδε de *alto* mari intelligendum monet Schützius. Epica forma vix alibi apud tragicos occurrit, nisi forte δόμονδε legendum est Theb. 697. De χέρσῳ, *terra firma*, Vide *New Cratylus*, p. 455 (ed. 2).

33. ἔνθα, pro ἐνταῦθα, Homericum est. Ceterum ἔνθα—ὅλοιντο parenthetica sunt, σφετεριξάμενον enim ad ἑσμὸν retrahen-

ἁλὸς ἀντήσαντες, ὅλοιντο,)
πρίν ποτε λέκτρων ὧν θέμις εἴργει,
σφετεριξάμενον πατραδελφίαν
τήνδ', ἀεκόντων ἐπιβῆναι.
νῦν δ' ἐπικεκλόμεναι στρ. ά. 40
Διὸν πόρτιν ὑπερπόντιον †τιμάορ', ἴνίν τ'
ἀνθονομούσας προγόνου βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας
Ζηνός· ἔφαψιν ἐπωνυμίᾳ δ' ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰὼν· 45
εὐλόγως, Ἔπαφον δ' ἐγέννασεν·

dum est. Si ad ὅλοιντο pertineret, linguæ leges flagitarent σφετεριξάμενοι.

36. Genitivus ἁλὸς ex ἀντήσαντες pendet, solita illa quidem structura, quanquam Scholiastam aliosque fefellit. Sic Œd. Col. 1445. ἀντῆσαι κακῶν. Pind. Ol. x. 49. ἀλώσιος ἀντήσας. Antig. 981. cum accusativo legitur: Od. xvi. 254. τῶν εἰ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων.

37. ὧν θέμις εἴργει, *quæ jura consanguinitatis non sinunt eos ascendere:* ad verbum, *a quibus fas eos arcet.* Vide infra, 221. 330. Incestæ nuptiæ intelligendæ sunt. Apud Romanos quoque nuptiæ cum patruelibus nefandæ habebantur. Vide, si tanti est, Tacit. Ann. xii. 6, 7; xiii. 2.

38. σφετεριξάμενον quam vim habeat per se patet. Photius, σφετερίζεται, λαμβάνει, ἰδιοποιεῖται. Hesych. σφετεριζόμενος, ὑφαιρούμενος, ἰδιοποιούμενος. De forma futuri in ξ vide Matth. Gr. Gr. § 181. —πατραδελφίαν libri omnes, quod mutant alii in πατραδελφείαν. De ῑ producta vide Gloss. ad Prom. 93. Schol. ἀνεψιῶν τῶν ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτῶν.

39. ἀεκόντων non est pro ἀεκουσῶν, ut putat Bothius, sed ad λέκτρων pertinet. Dictionem εὐνῆς ἐπιβημέναι ex Homero desumptam notabit lector.

40. ἐπικεκλόμεναι in ἐπικεκλομένα, quod solus præbet Turnebus, non videtur mutandum; nam quanquam ad ἐπιδείξω v. 51, pertinet, interposito singulari ἐπιλεξαμένα nihil habet offensionis; et sæpe in choricis mutantur personarum numeri, prout plures simul vel solus coryphæus sermonem excipiat. Schol. autem ἐπικαλούμεθα, qui pluralem invenerit necesse est.

41. Verba τιμάορ' ἴνίν τ' suspecta sunt. Formam τιμάωρ pro τιμάορος vix sanam esse credit Blomf. ad Agam. 497. Si integer est locus, intellige adjutorem sive patronum (βοηθὸν Schol.) in Ægypto manentem, dum Argis commorantur Danaides. Διὸν πόρτιν, Epaphum scil. cui ἐπεξηγητικῶς additur ἴνίν τε *nempe filium.*

43. Libri ἀνθονόμους τᾶς (vel τάς. ταῖς Aldus.) ἀνθονομούσας Porsonus.

45. Vulgo interpungitur ante ἐπωνυμίᾳ, ἔφαψιν per ἐπεξήγησιν ad ἴνιν relato. Quod sane durissimum est. ἐπικραίνεσθαι transitive hic usurpatur, ut Eum. 927. τάδε τοι χώρᾳ τῇ 'μῇ προφρόνως ἐπικραινομένων γάννυμαι. Sensus est: fatale ævum (sc. justum pariendi tempus) implevit (sc. ratum fecit) Jovis tactum, cognomini filio nato. ἐπωνύμιος legitur Pind. Pyth. i. 58. Herod. ii. 112, ut ἐπωνυμίαν suspicari possis. De re confer Prom. 869. ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον. Cave intelligas, *tactum consummavit,* pro *fecit ut tactu Jovis nasceretur Epaphus* (vide ad v. 295), cum nihil amplius voluerit poeta quam nomen Epaphum cum contrectatione congruere, qua bovem permulsit Zeus, ut in mulieris formam restitueret. Confer v. 570.

46. εὐλόγως. Hujus vocabuli usus in paronomasiis dignus est qui notetur. Inf. 248. ἐμοῦ δ' ἄνακτος εὐλόγως ἐπώνυμον. Fragm. Ætnæ. 1. Παλίκων εὐλόγως μένει φάτις, Πάλιν γὰρ ἵκουσ' ἐκ σκότους τόδ' ἐς φάος. Arist. Vesp. 771. εὐλόγως, ἦν

ὄντ' ἐπιλεξαμένα, ἀντ. ά.
νῦν ἐν ποιονόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις τῶν
πρόσθε πόνων μνασαμένα, τά τε νῦν ἐπιδείξω
πιστὰ τεκμήρι', †ἄτ' ἀνόμεν', οἶμαι, ἄελπτά περ ὄντα, φανεῖται,
γνώσεται δὲ λόγους τις ἐν μάκει.
εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων στρ. β'.
ἐγγάιος οἶκτον [οἰκτρὸν] ἀΐων,
δοξάσει τις †ἀκούειν ὄπα τᾶς Τηρείας,

ἐξέχῃ εἴλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον. Consule Blomf. ad Prom. 87. Dobræum, Advers. ii. p. 67.—ἐγέννασεν, sc. Io, pro ἐγείνατο. γεννᾶν enim, ut Lat. *gignere*, de utroque sexu usurpari potest. Libri corrupte γέννας ἐόντ'. ἐγέννασε servavit M. qui solus præbet δ' pro τ'. Confer κέλσαι δ' sup. 15.

48. ὄντε, h. c. ὄν, epico usu. cf. inf. 61, 553. Prom. 1092. ἐπιλεξαμένα Hesychio est ἐπικαλεσαμένη, fortasse ex hoc ipso loco. Scholiasta ἐπικαλουμένη. Sed quum alibi non reperiatur ἐπιλέγεσθαι pro ἐπικαλεῖσθαι, assentior Bothio interpretanti *eligens optansque mihi vindicem* (imo *adjutorem*), quo sensu occurrit apud Herodotum, iii. 157. τῶν Βαβυλωνίων ἐπελέξατο. vii. 10. ἐπιλεξάμενος ἄνδρας τοὺς ἐθέλεις. Aoristum pro hac sententia facit: debebat enim potius esse ἐπιλεγομένη si idem valeret atque ἐπικεκλομένη v. 40.—*revocans in animum*, Linwood. Cf. Ag. 1475.

50. ἐν ποιονόμοις τόποις in locis ubi pascebatur Io in vaccam mutata, sc. Argolica terra.—τῶν πρόσθε πόνων, sc. quos tulit longis erroribus et œstri stimulis acta.

51. Libri corrupte τεκμήρια, τά τ' ἀνόμοια, οἷδ' κ.τ.λ. Quod dedi ex emendatione Porsoni est, Miscell. p. 209, probantibus V. D. in Phil. Mus. Cant. et Dindorfio. Quod ego olim dedi, τά τε νῦν ἐπιδείξω πιστὰ, (collato Ag. 634, καὶ τὰ πίστ' ἐδειξάτην,) τεκμήριά τ' ἄλλ' ἔτι μοι, καὶ ἄελπτά περ ὄντα, φανεῖται, quanquam per se satis probabile adhuc mihi videtur, nimis longe a librorum scriptura abhorret quam ut recipere ausim. Aldina lectio ἀνόμια pro ἀνόμοια aliquantum confirmat Porsoni ἀνόμενα, observante V. D. in Phil. Mus. Cant. i. p. 210, qui plura hujus mutationis — μενα in — μια exempla ex Aldina editione attulit. Sed ne sic quidem optime se habet τε in τά τε νῦν, nisi quod interdum sibi respondent τε et δέ (v. 55). ἀνόμενα vertendum erit *nondum perfecta*, Angl. *in the course of accomplishment*.—τεκμήρια, Schol. ὡς οὐ ξένος ὢν ἐλεύσεται (Δαναός).

57. Libri οἰκτὸν οἰκτρὸν, *flebilem fletum*, inepte, et contra metrum antistrophicum. Melius Blomf. ad Callim. Lav. Pall. v. 94. οἶτον οἰκτρὸν proposuit, nam οἶτος de flebili lusciniæ cantu Callim. loco laudato, γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων, et Eur. Iph. Taur. 1091. ὄρνις ἃ — ἔλεγον οἶτον ἀείδεις. Proprie valet *fatum*; deinde *cantilena de fato*, ut μόρον, infra 63. Sed excluso οἰκτρὸν, et ἐγγάϊος solute scripto, ut mox Τηρείας, ex emendatione Bambergeri, a Dindorfio probata, facile restituitur metrum. Junge autem εἴ τις κυρεῖ ἀΐων, *siquis audit*. Proprie ἀΐειν de intelligendo sermone alieno usurpatur, ut Ajac. 1263. τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω. Œd. Col. 181. σὺ γὰρ ἀΐεις. Agam. 55. ἀΐων γόον οἰωνόθροον (ubi corripitur ἀ quæ hic et alibi producitur).

58. ἀκούων libri. ἀκούειν Heathius, probante Dind. Vide ad v. 174.—τᾶς Τηρείας ἀλόχου, sc. Philomelæ. Vide Apollodor. iii. 14. Arist. Av. 203. Τηρείας libri, quod correxerunt Well. et Herm. ad Elmsl. Med. 807. Sic Νικιέας ἀλόχῳ Theocr. xxviii. 9. Καδμείας νύμφας Antig. 1115. εὐρείαισιν αὔραις infra, 849. *Æneia nutrix*, Virg. Æn. vii. 1. Νηληίῳ

μήτιδος οἰκτρᾶς, ἀλόχου,
κιρκηλάτου τ' ἀηδόνος·
ἄτ' ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ' εἰργομένα, ἀντ. β'.
πενθεῖ νέον οἶκτον ἠθέων,
ξυντίθησι δὲ παιδὸς μόρον, ὡς αὐτοφόνως
ὤλετο πρὸς χειρὸς ἔθεν.
δυσμάτορος κότου τυχών.
τὼς καὶ ἐγὼ φιλόδυρτος Ἰαονίοισι νόμοισι στρ. γ'.
δάπτω τὰν ἀπαλὰν Νειλοθερῆ παρειάν,

νῦι Il. ii. 20. Bothium sequor jungentem *μήτιδος οἰκτρᾶς, miserandæ propter consilium*, quod sc. cepit de filio interficiendo. In repetito τις nemo hærebit. Confer Ag. 646. *ἤτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ ἐξητήσατο θεός τις.* Eum. 516. *πρὸς τάδε τις τοκέων σέβας εὖ προτίων, — αἰδόμενός τις ἔστω.* Trach. 943. *εἴ τις δύο ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται, μάταιός ἐστι.* Androm. 733. *ἔστι γάρ τις οὐ πρόσω Σπάρτης πόλις τις.* Acharn. 569. *εἴτε τις ἔστι ταξίαρχός τις ἢ τειχομάχας ἀνήρ, βοηθησάτω τις.*

60. κιρκηλάτου τ' ἀηδόνος, *nempe lusciniæ*, ut modo δῖον πόρτιν ἰνίν τε de eadem persona v. 42. Cf. Agam. 208. 1503. Non opus est cum Bothio corrigere γ' vel cum Elmsl. κιρκηλάτοι' ἀηδόνος, nec cum Scholef. interpretari *Procnes, et mulieris et avis.*

61. ἐργομένα libri, quod in εἰργομένα mutandum videtur. Nam etsi Homerus ἔργω et ἐέργω utitur, illud est *Fέργω* cum digammate, hoc autem idem valet, duplicata litera ε, unde postea in εἴργω transiit. —Schol. διωκομένη, sc. ὑπὸ κίρκου. cf. 220.

62. νέον οἶκτον, novum et insolitum, sc. cum primum se in solitudinem recepit. ἤθεα hic sunt *συνήθεις τόποι* (Anglice, *haunts*), epico sensu. Elegantes Babrii versus (Fab. xii. ed. Lewis, 1846) contulit Burgesius: εὗρεν δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις ἀηδόν' ὀξύφωνον· ἡ δ' ἀπεθρήνει τὸν Ἴτυν ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.

Hom. Od. xix. 518:

ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρηὶς ἀηδών,
καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν,
παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὅν ποτε χαλκῷ
κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος.

63. ξυντίθησι παιδὸς μόρον. *Componit næniam de fato filii, quomodo a seipsa occisus perierit.* Vide sup. ad v. 57. Sic fere Pers. 548. μόρον αἴρω πολυπενθῆ, Angl. *the theme of their fate.* αὐτοφόνως ad sequens ἔθεν referendum est, nec cum Lobeck. ad Ajac. 842. vertendum *manu cognata* sc. *materna occisus.* Agam. 1613. δρᾶσαι τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως, h. e. *tua ipsius manu* Agamemnonem interficere.

64. ἔθεν pro ἔο ἐν Porsonus. Confer ἀροέντ' pro ἀρθέντ' v. 3.

66. φιλόδυρτος Heathius pro φιλοδύρτοις.—Ἰαονίοισι explicat Schol. Ἑλληνικῇ φωνῇ, satis recte. Opponitur Νειλοθερῆ v. proximo, hoc sensu: quanquam ab Ægypto profecta, Græce loquor, utpote natione Græca oriunda. Equidem nolim in ἀηδονίοισι mutatum ex conjectura Spanhemii ad Arist. Ran. 695, quanquam probantibus Well. Haupt. Burges. Dind. Vide Blomf. Gloss. ad Agam. 1113. qui dictionem ἀηδόνιος νόμος vel θρῆνος Græcis familiarem fuisse ostendit. Æsch. Frag. 412. θρηνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνιον. Sed hæc non demunt fidem vulgatæ scripturæ Ἰαονίοισι.

67. Νειλοθερῆ, circa Nilum enutritam,

ἀπειρόδακρύν τε καρδίαν·
γοεδνὰ δ' ἀνθεμίζομαι
δειμαίνουσα φίλους, τᾶσδε φυγᾶς
ἀερίας ἀπὸ γᾶς
εἴτις ἐστὶ κηδεμών.
ἀλλὰ, θεοὶ γενέται, κλύετ' εὖ τὸ δίκαιον ἰδόντες· ἀντ. γ'.
ἢ καὶ μὴ τέλεον δόντες ἔχειν παρ' αἶσαν,
ὕβριν δ' ἑτοίμως στυγοῦντες,
πέλοιτ' ἂν ἔνδικοι γάμοις.
ἔστιν δὲ †πτολέμῳ τειρομένοις

ac solis ardore tostam (inf. 145.), Angl. *Nile-summered.* βουθερὴς λειμὼν Trach. 188.

68. ἀπειρόδακρυς vel *luctus adhuc expers* (ut ἀπειρόδροσος Eur. Electr. 735), vel *profuse et sine modo lacrymans* valere potest. Hoc præferre videntur interpp. — καρδίαν hic dissyllabum est; pronuntiandum fortasse, si non scribendum ut voluit Dindorfius, κάρζαν. Vide Theb. 277. Eum. 753. Elmsl. ad Bacch. 996.

69. Libri γόεδνα. Accentum et hic et inf. 190 mutavi. ἀνθεμίζομαι idem fere valet quod ἀπανθίζομαι. Schol. τῶν γόων τὸ ἄνθος ἀποδρέπομαι. Alii ad genarum lacerationem referunt, qua vultus quasi efflorescere videatur. ἀνθίζεσθαι similiter usurpatur Herod. i. 98. Soph. El. 43. pro *insignem esse;* contra autem λωτίζεσθαι est *carpere* inf. 940.

70. δειμαίνουσα κ. τ. λ. *verita ut quisquam amicorum curet hanc meam fugam,* sc. fugienti opitulari velit. De structura φοβεῖσθαι εἰ vide Elmsl. ad Med. 181. φίλους vulgo ad Argivos referunt. Ægypti filios rectius intelligit Dind., nam φίλοι etiam inimici dicuntur, si modo sanguine juncti sint. Duriuscula tamen videtur sententia; et nescio an plenius interpungendum sit post φίλους, et in ceteris legendum τᾶς δὲ φυγᾶς ἀερίας ἀπὸ γᾶς οὔτις ἐστὶ κηδεμών.

71. Ἀερία vocabatur Ægyptus, ut tradunt grammatici, quia plana et humilis regio procul navigantibus nebulosa et tenebricosa videbatur. Steph. Byzant. in vv. Ἀερία et Αἴγυπτος. Eustath. ad Dionys. p. 35. (ed. R. Steph.) Apoll. Rhod. iv. 267. ἦμος ὅτ' ἠερίη πολυλήιος ἐκλήιστο μήτηρ Αἴγυπτος προτερηγενέων αἰζηῶν, καὶ ποταμὸς Τρίτωνος ἐύρροος, ᾧ ὕπο πᾶσα ἄρδεται ἠερίη. Eadem de causa Corcyra Hom. Od. v. 281. εἴσατο ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἠροειδέι πόντῳ, ubi docet Schol. Ἰλλυριοὺς ῥινὸν λέγειν τὴν ἀχλύν. Hom. Hymn. in Apoll. 428. καί σφιν ὑπὲκ νεφέων Ἰθάκης ὄρος αἰπὺ πέφαντο, sc. tanquam ex nubibus exstans. κελαινεφῆ πεδία Libyæ memorantur Pind. Pyth. iv. 93.

73. θεοὶ γενέται (οἱ γενέται libri), dii generis auctores, Eur. Ion. 1130. Etiam Ζεὺς γεννήτωρ v. 202. — εὖ ἰδόντες, recte et prompte justitiam respicientes. Sic εὖ κλύοι v. 165. εὖ στυγήσας v. 522.

74. ἢ καί. Libri ἢ βαί. Vide ad v. 541. Sententia generalis est; si odistis vim hominum insolentium, et non soletis iis δοῦναι τέλεον ἔχειν (sc. οὓς ἐπιθυμοῦσι) παρ' αἶσαν, *contra jus et fas compotes fieri ejus rei quam concupiscant,* justi estote in his invisis nuptiis, sc. servate nos ne ab inimicis abripiamur.

75. ἐτύμως Arnald. Dind. quibus scilicet versus est basis choriambica cum anacrusi, et ἀπειρόδᾰκρυν in strophico corripitur. Mihi est dipod. iamb. + dipod. troch.

77. Libri ἔστι δὲ κἀκ πτολέμου. Scriptura πτολέμου pro πολέμου per se satis indicat intrusum esse ἐκ.

βωμὸς ἀρᾶς φυγάσιν
ῥῦμα, δαιμόνων σέβας.
εἰ θείη †θεὸς εὖ παναληθῶς. στρ. δ'. 80
Διὸς ἵμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη·
παντᾶ τοι φλεγέθει
κἀν σκότῳ, μελαίνᾳ ξὺν τύχᾳ
μερόπεσσι λαοῖς.
πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτῳ, ἀντ. δ'. 85

78. Ἄρης libri et Schol. qui ineptam lectionem utcunque explicat. ἀρῆς Turn. felici conjectura. Hesych. ἀρή· βλάβη ἡ ἐν τῷ Ἄρει. Recte Butlerus *noxæ propugnaculum*. Respexit poeta Il. xviii. 100. ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. Hes. Theog. 657. ἀλκτὴρ ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο. Sensus est: etiam qui bello premuntur auxilium petunt confugiendo ad aras deorum: quare nobis quoque supplicibus salus inde expectanda est. Cho. 328. τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται φυγάδας θ' ὁμοίως, collato ib. v. 98. αἰδουμένη σοι βωμὸν ὡς τύμβον πατρός.

80. εἰθείη Διὸς M. Ald. Rob. θεὸς Schützius. θεὸς et Διὸς interdum permutari in MSS. monuit Porsonus ad Orest. fin. Sic Διὸς pro θεῶν Rob. in Prom. 975. Respici videtur ad vocabuli etymon, quod quidem satis arguit adjectum istud παναληθῶς. Confer 309. Ἔπαφος ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος, ubi vide annott. Itaque sensus est; utinam θεὸς revera sit nobis ὁ εὖ τιθείς. Herod. ii. 52. θεοὺς προσωνόμασαν σφέας [οἱ Πελασγοὶ] ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρήγματα εἶχον. Vide *New Cratylus*, § 473.

81. Sequitur notabilis locus, quo θεῖα ac fortasse Pythagorica quædam tangit poeta. Observanda est insignis imaginum varietas usque ad v. 100. Metaphora est (1.) a venando v. 81. (2.) a candela vel fulmine v. 82. (3.) a palæstra v. 85. (4.) a sylva arboribus densa v. 87. (5.) ab alta turre v. 90. (6.) a ramis frondescentibus v. 98. (7.) ab œstro v. 102. Singulas autem clausulas a singulis personis enuntiatas puta. Utinam (inquit A.) deus rem recte disponat! At non potes (excipit B.) investigare quid sit dei consilium. Sic inf. 1040. (A.) σὺ δὲ θέλγοις ἂν ἄθελκτον. (B.) σὺ δὲ γ' οὐκ οἶσθα τὸ μέλλον. Ceterum hæc eadem sententia multis veterum varie laudatur. Γνωμικῶς dictum recte monet Scholiasta.

82. παντᾶ Doricum est pro πάντῃ, quod præbet Rob. Schol. ἐν παντὶ τόπῳ λάμπει, κἀν διὰ σκότου χωρῇ· τοῖς μὲν ἀνθρώποις οὐκ εὐσύνοπτός ἐστιν, ἀλλὰ μέλαινά τις αὐτοὺς κατέχει συντυχία. *Ubique illucet, etiam inter tenebras, Jovis voluntas; ita tamen ut sortem suam nequeant homines providere.* Etiam in tenebris, sc. ubi omnia mortalibus incerta et ignota sunt, manifestum fit dei consilium, et cernitur potentia in operando: sed id scrutari nequeunt homines propter μέλαιναν τύχην, fortunæ suæ obscuritatem.

83. μέλαιναι ξυντύχαι M. Ald.—μερόπεσσι plane Homericum est. Legitur etiam Cho. 1006. Vide de hac voce *New Cratylus*, p. 138. ed. 2.

85. πίπτει ἀσφαλές. Hoc est, ἄνευ τοῦ σφαλῆναι, ducta metaphora ab athletarum luctationibus, quibus proprium erat σφαλῆναι, *supplantari* (Il. xxiii. 719.), et πίπτειν ἐπὶ νώτῳ, quique vincebantur si ter prosternerentur. Vide Eum. 559. Soph. Frag. 678. 13. Ag. 165. διὰ τριῶν ἀπόλλυμαι Orest. 434. Qui ita dejecti erant ut surgere nequirent, dicebantur κεῖσθαι πεσόντες, Theocr. iii. 53. Arist. Nub. 126. Eccles. 963. Troad. 467. ὁ κείμενος *mortuus* Antig. 1174. Agam. 1256. ἄξειν νιν ὑπτίασμα κειμένου πατρός, de cæso Agamemnone. ibid. 858. τὸν πεσόντα

κορυφᾷ Διὸς εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον.
δαυλοὶ γὰρ πραπίδων
δάσκιοί τε τείνουσιν πόροι,
κατιδεῖν ἄφραστοι·
ἰάπτει δ' ἐλπίδων ἀφ' ὑψιπύργων στρ. ε. 90
πανώλεις βροτούς,
βίαν δ' οὔτιν' ἐξοπλίζει.
†πᾶν ἄπονον δαιμονίων.
†ἥμενος ὃν φρόνημά πως
αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἕμπας ἑδράνων ἐφ' ἁγνῶν. 95
ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν βρότειον, οἵᾳ ἀντ. ε.
νεάζει πυθμὴν

λακτίσαι πλέον. Ajac. 988. *τοῖς θανοῦσί τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν.* Qui autem ὕπτιος sternitur, etiam *πίπτει ἐπὶ νώτῳ.* Aliter non est luctator probe victus, h. e. si *πίπτει ἀσφαλὴς, οὐδ' ἐπὶ νώτῳ,* si humero (Arist. Equit. 571.) vel genu procidit tantummodo, (*πάλαισμα γυιοβαρὲς* Ag. 63, *ἐπὶ γόνυ κέκλιται* Pers. 914,) vel casu lapsus est inter luctandum. Hujus igitur loci sententia est; non cadit, neque irritum fit, sed firmum manet et eventum habet, quicquid statuerit Jupiter. Proverbium erat *χάμαι πίπτειν, irritum esse.* Vide Plat. Euthyphr. § 17. ad fin. et ibi Schol. Arist. Vesp. 1013. Sept. cont. Theb. 791. Pind. Pyth. vi. 37. Ad eandem metaphoram referenda est dictio *ἄρδην ἀπολλύναι* vel *διαφθείρειν*, quia medium sublatum adversarium humi affligere solebat luctator. (Il. xxiii. 724. Acharn. 565.) Adeat lector egregiam annotationem docti viri J. W. Donaldson ad Pind. Pyth. viii. 81.

86. *εἰ κρανθῇ.* Vide Phil. Mus. Cant. i. p. 103. Herm. de Part. *ἀν*, Opusc. iv. p. 95. et ad Ajac. 491. Eum. 225.

87. *δαυλοὶ, densi, impediti, obscuri.* Vox formatur a *δα* et *ὕλη*, ut *δάσκιος* a *δα* et *σκιά.* Fragm. Glauc. Pont. 27. *δαυλὸς δ' ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν.* Hesych. *δαυλόν· δασύ.* Pausan. Phocic. x. iv. dicit *καλεῖσθαι τὰ δασέα ὑπὸ τῶν πάλαι δαυλά.* Hinc nomen habuit civitas *Daulis.*

90. *δ' ἐλπίδων* pro *δὲ ἀπιδὼν* (Λ pro Α) præclare Well. et Hermannus.

92. *ἐξοπλίζει, armat,* ut inf. 665. *βοὰν ἔνδημον ἐξοπλίζων.* 682. *πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη.* Sensus est, ad hoc faciendum, (sc. ad mortales spe sua dejiciendos,) vim nullam parat. Confer *οὐδὲν ἀσθμαίνων μένει* Eum. 621. In animo habuit poeta muros urbis hostibus insessos, qui non nisi adhibita valida manu demoveri possint.

93. Libri *τὰν ἄποινον δαιμονίων*, quod aperte vitiosum est. Recepi Wellaueri conjecturam, quanquam non omnino placet *δαιμονίων* pro *δαιμόνων* vel *τῶν δαιμονίων πραγμάτων.* Sensus; divina omnia fiunt sine labore.

94. Libri *ἥμενον ἄνω. ἄνω* agnoscit Schol. in secunda interpretatione: *ἄλλως, ἢ τὸ ἄνω ἱδρυμένον, ἢ τὸ ἑδραῖον.* In altera videtur legisse *ὃν*, dum vertit *τὸ φρόνημα αὐτοῦ.* Ordo verborum hic est: *ἥμενος ἐφ' ἁγνῶν ἑδράνων, ἕμπας* (sc. *tamen*, h. e. quamvis alte sedeat) *ἐξέπραξεν αὐτόθεν ὃν φρόνημα. αὐτόθεν* est *ex eo ipso loco ubi sedet.* Hom. Il. xix. 77. *αὐτόθεν ἐξ ἕδρης.* Od. xiii. 56. *αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων.* Quæ loca comparans V. D. in Phil. Mus. Cant. i. p. 211. Æschylum scripsisse putat *ἑδράνων ἀφ' ἁγνῶν.*

97. *οἵᾳ* Schütz. Both. Dind. pro *οἷα.* Intellige *οἵᾳ ὕβρει.* — *πυθμὴν, stirps familiæ* (Cho. 196. 252) hodie non de solo

δι' ἀμὸν γάμον †τεθαλὼς
δυσπαραβούλοισι φρεσὶν,
καὶ διάνοιαν μαινολὶν
κέντρον ἔχων ἄφυκτον, ἄταν δ' ἀπάτᾳ μεταγνούς.
τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένα λέγω στρ στ'.
λιγέα βαρέα δακρυοπετῆ,
ἰὴ, ἰὴ,
ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ.
ζῶσα γόοις με τιμῶ.
ἱλέομαι μὲν Ἀπίαν βοῦνιν,

Ægypto, sed de prole ejus accipio, quæ sic appellatur captandæ metaphoræ gratia. Dicuntur enim Ægypti filii, tanquam arbor frondibus, florere juvenili dementia propter nuptias expetitas. Sin autem cum Schol. de ipso Ægypto accipias, quærenda erit antithesis inter *πυθμὴν* et *νεάζει*, quasi esset *οἵᾳ ὁ γέρων ἀνανεάζει*, et *δι' ἀμὸν γάμον* satis frigide de patris studio erga filios accipiendum. — *νεάζουσα ὕβρις* Ag. 739.

99. *τὸ θάλος* libri. Præclare Bothius *τεθαλὼς*, quod legebat Scholiasta: *οὐ φύλλοις, ἀλλὰ τῇ ἀνοίᾳ τῶν παίδων ἑαυτοῦ*. Confer Od. xii. 103. *φύλλοισι τεθηλώς*.

101. *μαινολὶν* (Libri *μενόλιν*), *amore perculsam*. *μαίνεσθαι* enim proprium verbum est de amantibus. Photius: *μαινόλης· μανικός*. — Sappho *μαινόλᾳ θυμῷ*. Rarissima forma est *μαινολίς*. Orest. 823. *ἀσέβεια μαινολίς*.

102. *ἄταν μεταγνούς*. Nuptiis potiri quum non possent Ægypti filii, tanquam intemperiis agitati virgines persequi constituunt. *μεταγνῶναι* est *animo concipere aliquid, omisso priore proposito*, ut Ag. 214. *τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω*. Orest. 254. *ταχὺς δέ μετέθου λύσσαν, ἄρτι σωφρονῶν*. Similiter *μετατίθεσθαι* (Plat. p. 493) *μεταμανθάνειν* Ag. 689. *μεθαρμόσασθαι τρόπους νέους* Prom. 317. *μεθηρμόσθαι βελτίω βίον* Alcest. 1175. *μεταγνῶναι τὰ δεδογμένα* Thuc. iii. 40. *ἄτα*, *dementia*, accurate respondet nostro verbo *infatuation*. Vide Buttm. in Lexilogo. Prom. 905. Ajac. 196. Anglice vertes, *having resolved on an infatuated act through disappointment*. *ἀπάτη* eodem sensu legitur Antig. 630. *ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν*.

107. Male in libris post hunc versum repetitur *θρεομένη μέλη*. — *ἐμπρεπῆ*, quæ flebili cantu quasi conspicua et insignia fiunt. Sæpe enim de *sono* loquuntur poetæ tanquam de *visu* (cf. Prom. 21); quod etiam in *πρέπειν* cadit. Vide ad Ag. 1282. Hinc *κωκυτοῖς ἐπανθίζειν*, Cho. 143.

108. *γόοις με τιμῶ*. Eur. Herc. Fur. 1361. *δακρύοισι τιμᾶν*. Isocrates, Nicocl. p. 25. *τιμῶ σε τούτοις*. Idem, Hel. Encom. p. 213. *ἰδὼν αὐτοὺς πενθουμένους ἔτι ζῶντας*. Comparat J. F. Boyle *Massinger, Emperor of the East*, v. 3. *To a sad tune I sing my own dirge*, cum Ag. 1293. *εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω ἐμὸν τὸν αὐτῆς*. Laudat Censor doctus (J. Wordsworthius) in Phil. Mus. Cant. i. p. 211. Il. vi. 500. *αἱ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα*.

109. ἱλέομαι. insolentior forma pro ἱλάομαι vel ἱλάσκομαι, *mihi propitiam reddo*, precor ἵλεως sit mihi novam terram ingressæ. Confer v. 23. *ὦ πόλις ὦ γῆ δέξαισθ' ἱκέτην αἰδοίῳ πνεύματι*. Xen. Cyrop. iii. 3. 22. *ἐπεὶ τάχιστα διέβη τὰ ὅρια, ἐκεῖ αὖ Γῆν ἱλάσκετο χοαῖς*. De *Ἀπία γῆ* vide inf. ad 256. de *βοῦνις*, v. 756.

καρβᾶνα δ' αὐδὰν †εὖ κοεῖς.
πολλάκι δ' ἐμπίτνω
ξὺν λακίδι λίνοισιν ἢ
Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ.
θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα, πελομένων καλῶς, ἀντ. στ'.
ἐπίδρομ', ὁπόθι θάνατος ἀπῇ.
ἰὼ, ἰὼ,
ἰὼ, δυσάγκριτοι πόνοι'
ποῖ τόδε κῦμ' ἀπάξει;

110. Libri καρβάνα. κάρβανος legitur inf. 891. Ag. 1028: sed Etymol. M. p. 409. καρβᾶνες· οἱ βάρβαροι. καρβὰν, καρβᾶνος, inflectitur ut ξυνὰν, ξυνᾶνος, Pind. Nem. v. 50. μεγιστὰν, Ἀκαρνὰν, Εὐρυτὰν (Thuc. iii. 100), Αἰνιὰν (Soph. El. 706) et nomen proprium Ἀλκμάν. *Barbaram vocem* dicit, quia βοῦνις Cyrenæorum sive Afrorum vocabulum erat, quod fortasse Æschylus ex Sicilia in patriam linguam invexit. βοῦνις inter barbara recenset Phrynichus, p. 355, Lobeck. sed vide *New Cratylus*, p. 659 (ed. 2). — εὖ κοεῖς, *bene agnoscis*, sc. intelligis. Lectio incerta est: M. enim hic habet εὐακοννεῖς, infra autem 121. εὐγακόννις. Alii εὐακοεῖς. Sed hoc defendi non potest; nam ut fuerit forma ἀκοέω, unde ἀκούω contractum sit, particula εὖ non componitur cum verbis primitivis, sed tantum cum nominibus et verbis inde derivatis. Vide Stallb. ad Plat. Gorg. p. 520, fin. Dicunt igitur Græci, ut plerisque notum est, εὖ σέβειν, sed εὐσεβεῖν pro εὐσεβὴς εἶναι. Falsum esse εὔπραξις, Ag. 246, recte indicavit Klausen. εὐ, γᾶ, κοννεῖς Boissonade: cf. κοννῶ, v. 154. εὖ κνοεῖς Jelf, Gr. Gr. § 23. obs. 4. quæ tamen forma auctoritate caret. Probabile mihi videtur εὖ κοεῖς. Schol. enim interpretatur νοεῖς καὶ τὴν βάρβαρον φωνήν. Timæus in v. κοάλεμος, κοεῖν, inquit, τὸ αἰσθάνεσθαι. Quod libri præbent, corruptum videtur ex adjecto glossemate εὖ ἀκούεις. Totum locum sic legendum putat Donaldson (*New Cratylus*, p. 659).

ἰλέομαι μὲν Ἀπίαν βοῦνιν,
καρβᾶνα δ' αὐδὰν εὐάκοον
εἰς πόλιν χέουσ' ἐμπιτνῶ ξὺν λακίδι
λίνοισιν ἢ Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ,

collato Pers. 120. sed sic metrum tertii versus non admodum Æschyleum est. Recte vero adnotavit, frigidiuscule dici πολλάκι de re quæ tunc coram omnium oculis agebatur.

112. ἐμπίτνειν ξὺν λακίδι, *vestibus incidere cum laceratione*, h. e. vestes lacerare, ut inf. 879. Gloss. ad Cho. 26. Pers. 129. Cum verbis Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ bene comparavit Hauptius Il. vi. 289. ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων. — καλύπτρα, *velamen*, acu pictum ac distinctum opere Phœnicico.

115. ἐναγέα τελέα, *debita jure sacrificia*, πελομένων καλῶς, sc. τῶν πραγμάτων. τέλη, *sacra*, Pers. 206, ubi consule Blomf. Gloss. ἐναγὴς autem is est, qui religione vel jurejurando ad aliquid perficiendum obstringitur. Sic ἐναγὴς φίλος Œd. Tyr. 656 dicitur chorus, qui modo (v. 651) se ἐν ὅρκῳ μέγαν prædicaverat.

116. ἐπίδρομα, *subsequi solent*: Schol. ἐπιτρέχουσι. Libri ἐπιδρομῶσ' ὅθι vel ἐπιδρόμῳ πόθι, Med. autem ἐπιδρόμῳ (suprascripta *o*) πόθι, unde veram scripturam facile restituit Hermannus. Nec de loci integritate nec de verborum sententia hodie mihi dubitandum videtur. De structura ὁπόθι, i. e. ὅπου ἀπῇ, sine ἄν, vide Ag. 740. Herm. Opusc. iv. p. 119.

ἱλέομαι μὲν Ἀπίαν βοῦνιν,
καρβᾶνα δ' αὐδὰν †εὖ κοεῖς.
πολλάκι δ' ἐμπίτνω
ξὺν λακίδι λίνοισιν ἢ
Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ.
πλάτα μὲν οὖν, λινορραφής τε στρ. ζ'.
δόμος ἄλα στέγων δορὸς,
ἀχείματόν μ' ἔπεμπε σὺν πνοαῖς·
οὐδὲ μέμφομαι· τελευτὰς δ'
ἐν χρόνῳ πατὴρ ὁ παντόπτας
πρευμενεῖς κτίσειεν,
σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρὸς
εὐνὰς ἀνδρῶν, ἐὴ,
ἄγαμον ἀδάματον ἐκφυγεῖν.
θέλουσα δ' αὖ θέλουσαν ἁγνά μ' ἀντ. ζ'.
ἐπιδέτω Διὸς κόρα,
ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' ἀσφαλές·
παντὶ δὲ †σθένει διωγμοῖς

126. *πλάτα μὲν οὖν.* Sensus est: hactenus nihil est quod reprehendam, modo Jupiter futura recte disponat. *λινορραφὴς, lino consuta*, h. e. *velis instructa*, ut *λινόπτερα ναυτίλων ὀχήματα* Prom. 476. Ægyptii autem velorum usum primi excogitasse dicuntur. Hinc pseud-ægyptius Arist. Thesm. 935, vocatur *ἱστιορράφος*, h. e. *μηχανορράφος*, ubi vide Schol. — *δόμος δορὸς, trabis fabrica*, sc. *compacta trabs*, pro *navis*, ut Hor. *trabe Cypria*. Non recte, opinor, Bothius *δορὸς ἀχείματον, belli tempestatem haud expertam* construit; quanquam laudare potuisset Antig. 670. *δορὸς ἐν χειμῶνι.* — *ἄλα στέγων*, Angl. *water-tight*, Gloss. ad Theb. 202. Plat. Resp. x. ad fin. *οὗ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν στέγειν.*

129. *οὐδὲ μέμφομαι. nec culpo navem; nec me ejus pœnitet*, Bothius. Soph. Phil. 1465. *καὶ μ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως.* Oppian. Hal. i. 61. *ἰθυντὴρ ἁλίαστον ἄγει καὶ ἀμεμφέα νῆα.* Vide ad v. 10. sup. 129. *τελευτὰς πρευμενεῖς κτίσειεν, eventus secundet. τελευτᾶς* libri. Emendarunt Burges. Well.

134. *ἀδάμαντον* libri, solito errore. Correxit Bothius.

136. *Διὸς κόρα*, sc. Artemis, Virginum custos. Inf. 1010. *ἐπίδοι δ' Ἄρτεμις ἁγνά.* *ἁγνὰ* vocatur (i. e. *casta*) Ag. 133. Thesm. 971.

137. *ἐνώπια* Homero sunt interiores templi parietes, ad quos statuæ vel spolia bellorum apposita servabantur. Hesych. *ἐνώπια· τόπος ὅπου αἱ εἰκόνες ἵστανται.* Itaque hic sensus est, *manens in sede sua*, i. e. nos non deserens. Confer *μάκαρες εὔεδροι* Theb. 94. *εὔεδροι στάθητε* ib. 308. et Gloss. ad v. 204, ejusdem fabulæ. Videtur enim Dianæ statua in scena posita esse, quam appellat chorus, quemadmodum Apollinis in Choeph. et Eumen. Vide infra ad v. 457.

138. Locus in libris affectus. Vulgo *παντὶ δὲ σθένουσα· διωγμοῖσι δ' ἀσφα-*

†ἀσφαλὴς ἀδμῆτος ἀδμήτα
ῥύσιος γενέσθω,
σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρὸς
εὐνὰς ἀνδρῶν, ἐὴ,
ἄγαμον ἀδάματον ἐκφυγεῖν.
εἰ δὲ μὴ, μελανθὲς στρ. ή.
ἡλιόκτυπον γένος,
τὸν †γάιον,
τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων
ἰξόμεσθα σὺν κλάδοις
ἀρτάναις θανοῦσαι,

λέως κ.τ.λ. ἀσφαλέας Med. διωγμοῖσιν ἀσφαλὲς Rob. Dubium mihi non est, quin σθένουσα a præcedente participio ἔχουσα vitium contraxerit; παντὶ autem ad σθένει reponendum plane ducit. Tum sensus erit, παντὶ σθένει ῥύσιος ἐμοῦ γενέσθω, ἅτε αὐτὴ διωγμοῖς ἀσφαλὴς οὖσα. Capitur enim qui σφάλλεται διωκόμενος: Diana autem ab Alpheo, Oto, Orione tentata erat. Vide Callim. Hymn. ad Dian. 264. Müller. Dor. i. p. 395. Olim conjeceram παντὶ δὲ σθένουσ' ἰωχμῷ ἀσφαλέως κ.τ.λ. *quæ invicta effugerit ex omni persecutione.* Hesych. ἰωχμός· διωγμός. (Il. viii. 89. Hes. Theog. 683.)

139. Libri ἀδμήτας. Verum videtur ἀδμῆτος. Extat enim utraque forma, ἀδμὴς, ἀδμῆτος, et ἄδμητος, ου. Schol. ῥυσάσθω ἡ παρθένος ἡμᾶς τὰς παρθένους.

145. ἡλιόκτυπον præclare restituit Well. pro ἠδιόκτυπον vel ἢ διόκτυπον. Hesych. μελανθὲς· μέλαν. Schol. ad Prom. 870. κελαινὸν Ἔπαφον· μελάντεροι γὰρ εἰσὶν οἱ Αἰγύπτιοι. In pictis sepulcrorum tabulis furvas plerumque facies habent Ægyptiæ mulieres, idemque testatur Herod. ii. 57. μέλαιναν λέγοντες εἶναι τὴν πελειάδα σημαίνουσιν ὅτι Αἰγυπτίη ἡ γυνὴ ἦν.

146. Ζαγρέα pro librorum scriptura τόνταιον vel τὸν ταιὸν (τὸν γάιον, Well.) olim recepi, quia sic legisse mihi videbantur grammatici veteres a quibus hic locus laudatur. Hi sunt Etymol. Gudian. p. 227. 38. Ζαγρεύς· ὁ μεγάλως ἀγρεύων,——τινὲς δὲ τὸν Ζαγρέα υἱὸν Ἄιδου φασὶν, ὡς Αἰσχύλος ἐν Σισύφῳ (Frag. 215.) Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ πολυξένῳ χαίρειν. ἐν δὲ Αἰγύπτῳ οὕτως αὐτὸν Δία τὸν Πλουτῶνα καλεῖ τὸν ἀγραῖον τὸν πολυξενώτατον τὸν Δία τῶν κεκμηκότων. Crameri Anecd. Græc. Oxon. vol. ii. p. 443. ἐν Αἰγυπτίοις Αἰσχύλος τὸν Πλουτῶνα καλεῖ τὸν ἀγραῖον τὸν πολυξενώτατον, κ.τ.λ. (ἐν Αἰγυπτίοις dicit per errorem pro ἐν Ἱκετίσιν, erat enim fabula *Ægyptii* pars ejus trilogiæ ad quam hæc nostra pertinebat.) Quæstio itaque hæc est: utrum invenerint isti grammatici (vel potius scriptores unde sua compilabant) in Æschyli MSS. τὸν ἀγραῖον corruptum ex τὸν γάιον, an ex glossemate pro τὸν Ζαγρέα, h. e. τὸν ἀγρεύοντα, inepte intrusum. Mea opinio fuit, quod hodie legitur τὸν ταιὸν ex τὸν ἀγραῖον corruptum, ἀγραῖον autem pro Ζαγρέα admissum fuisse. Nihilominus non negaverim satis recte se habere τὸν γάιον, quod explicat Schol. τὸν καταχθόνιον Ἄιδην, et tutius puto, quantum fieri potest, codices sequi. Confer ἐγγάιος supra 57, γάιος inf. 805, γαιήιος Od. vii. 324. Hanc lectionem probat Dind. τὸν Ζαγρέα Blomf. Gloss. ad Theb. 858. et Gaisfordius. Ceterum Ζαγρεὺς et Bacchi et Plutonis cognomen erat. Vide Grote, Hist. Gr. i. p. 26.

μὴ τυχοῦσαι θεῶν Ὀλυμπίων.
ἆ Ζὰν, Ἰοῦς ἰὼ
μῆνις †μάστειρ' ἐκ θεῶν.
κοννῶ δ' ἄταν
γαμετᾶς οὐρανόνικον· χαλεποῦ γὰρ
ἐκ πνεύματος εἶσι χειμών.
καὶ τότ' οὐ δικαίοις ἀντ. ή.
Ζεὺς ἐνέξεται λόγοις,
τὸν τᾶς βοὸς
παῖδ' ἀτιμάσας, τὸν αὐτός ποτ' ἔκτισεν γόνῳ,
νῦν ἔχων παλίντροπον
ὄψιν ἐν λιταῖσιν·
ὑψόθεν δ' εὖ κλύοι καλούμενος.
ἆ Ζὰν, Ἰοῦς ἰὼ
μῆνις †μάστειρ' ἐκ θεῶν.
κοννῶ δ' ἄταν

151. *μὴ τυχοῦσαι.* Si a diis cælestibus spernamur, supplicatum ibimus diis infernis cum lanatis ramis; sc. mortem voluntariam oppetemus. Comparant illud Virgilii, *flectere si nequeo Superos, Acheronta movebo.* Confert Dobræus (Advers. ii. p. 20.) Antiphan. Athen. vii. p. 299, *τῶν μὲν γὰρ* (sc. *θεῶν*) *εὐξαμένοισιν ἔσθ' ἡμῖν τυχεῖν.* Hippol. 328, *σοῦ τυχεῖν.* Lysiam, p. 170. 34, *μὴ τοίνυν, ὦ βουλή, ὁμοίως ὑμῶν τύχοιμι τοῖς, κ.τ.λ.*

152. Libri *ἀζηνιουσίω*, unde eruit Salvinius *ἆ Ζῆν, Ἰοῦς ἰώ. Ζῆν* antiquus nominativus est, unde *Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα* inflectitur. *Ζὰν* Dind. post Bambergerum. Hesych. *Ζάν· Ζεύς.* Arist. Av. 570, *βροντάτω νῦν ὁ μέγας Ζάν.* Accusativum *Ζῆν* agnoscit Hermannus apud Hesiod. Theog. 884, et *Ζεῦν* vel *Ζῆν* laudatur ab Athenæo, viii. p. 335, ex Æschrione Samio: *οὐ γὰρ μὰ τὸν Ζεῦν.*

153. *μάστειρα, investigatrix*, sc. quæ investigat et persequitur, feminina forma, et ut videtur *ἅπαξ λεγόμενον*, a *μαστήρ.* Junge *μῆνις ἐκ θεῶν, μάστειρα Ἰοῦς.* Non recte explicat Schol. *μαστιγωτική*, nisi quod fortasse legebat *μαστίκτειρα.*

154. *κοννῶ δ' ἄταν, κ.τ.λ.* Sensus est; sentio Junonis iram, quum Io persequeretur, nondum satiatam esse, quin in nos quoque, progeniem ejus, exerceatur. De verbo *κοννεῖν*, vide Buttm. Lexil. p. 376. Hesych. *κοννεῖν· συνιέναι.* Idem: *κοννοῦσι· γινώσκουσι.*——*γαμετᾶς, conjugis*, sc. Junonis.

156. Hoc dicit: ut tempestas turbinem subsequitur, ita nobis ex Iûs laboribus portenditur calamitas. Metrum hujus versus est basis choriambica cum anacrusi; proxime præcedentis Ionicum a minore.

158. *ἐνέξεται*, i. e. *ἔνοχος ἔσται.* Libri *ἐνεύξεται* vel *ἀνεύξεται*, quod correxit Porsonus. Plat. Crit. p. 52, *αἰτίαις ἐνέξεσθαι.* Orest. 516, *ἐνέξεσθαι φόνῳ.*

161. *γόνῳ, gignendo:* sensu minus obvio. Sed *γόνον* fortasse recte Pearsonus.

165. Post hunc v. sequentia ex fine strophæ *ή* repetenda vidit Canterus. Lectorem haud latebit idem factum esse in omnibus antistrophis a v. 104.

γαμετᾶς οὐρανόνικον· χαλεποῦ γὰρ
ἐκ πνεύματος εἶσι χειμών.

ΔΑΝΑΟΣ.

παῖδες, φρονεῖν χρή· ξὺν φρονοῦντι δ' ἵκετε
πιστῷ γέροντι τῷδε ναυκλήρῳ πατρί·
καὶ τἀπὶ χέρσου νῦν προμηθίαν †λαβὼν
αἰνῶ φυλάξαι τἄμ' ἔπη δεδουμένας.
ὁρῶ κόνιν, ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ·
σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι·
ὄχλον δ' ὑπασπιστῆρα καὶ δορυσσόον
λεύσσω, ξὺν ἵπποις καμπύλοις τ' ὀχήμασι.
τάχ' ἂν πρὸς ἡμᾶς τῆσδε γῆς ἀρχηγέται
ὀπτῆρες εἶεν, ἀγγέλων πεπυσμένοι.
ἀλλ' εἴτ' ἀπήμων εἴτε καὶ †τεθυμμένος

172. ἵκετε. Ita libri omnes. ἥκετε edd. post Porsonum. Sed formam ἵκειν alibi usurpasse poetam certum est ex frag. Ætnæ. (5.) ᾗ καὶ Παλίκων εὐλόγως μένει φάτις· πάλιν γὰρ ἵκουσ' ἐκ σκότου τόδ' ἐς φάος. Quanquam nihil frequentius quam η et ι confusæ.

174. Vulgo προμήθειαν λαβεῖν. προμηθίαν Ald. Dind. (et Med. superscripta ι.) λαβὼν pro λαβεῖν J. Wordsworth. Phil. Mus. Cant. i. p. 211, recte sine dubio; opponitur enim ναυκλήρῳ φρονοῦντι et τἀπὶ χέρσου πρ. λαβὼν, quod docet etiam Schol. Sic ἀκούων et ἀκούειν confusa sunt sup. 58. θανὼν et θανεῖν Alcest. 18. ἐξευρὼν et ἐξευρεῖν Nub. 737, προκαταλαβὼν et -βεῖν Thuc. iv. 104. fin. et fortasse pro ἐξεύχει λαβὼν Ag. 845. legendum est λαβεῖν. Vide Elmsl. ad Heracl. 1011.

175. αἰνῶ φυλάξαι. Hortor vos servare mea dicta, γραφούσας μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν, ut ait Prom. 808. ubi vide Gloss. et confer Soph. frag. 535. θὲς ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους. Usitatius quidem hoc sensu est φυλάξασθαι, ut v. 201. sed vide Ajac. 782. τάσδ' ἐπιστολὰς φυλάσσειν. Plat. Symp. p. 200. A. Demosth. ὑπὲρ Φορμ. ad finem. De αἰνεῖν vide Gloss. ad Cho. 703.

176. κόνιν. De producta posteriore syllaba vide Prom. 1105. Cho. 914. Sic κόνῑς inf. v. 762.

180. πρὸς ἡμᾶς post ὀπτῆρες εἶεν dicitur ut δεῦρ' ἐποπτεῦσαι Cho. 574. Caveant enim tirones ne εἶεν ab εἶμι *ibo* deducant. Non plane alienum est quod Stallb. ad Phædonis initium annotavit: "Solent Græci vocibus motum in locum significantibus adjungere verba quietem et statum significantia, ita ut binas sententias una eademque verborum comprehensione complectantur."

181. ἀγγέλων, h. e. a fortuito nuntio ultro ad regem accedente. Nam nullum præconem præmisisse advenas ex v. 234 intelligitur.

182. Libri τεθειμένος. τεθυμένος Turn. Vict. quod a θύω, *ruo*, vix recte formatum est (ut τεθῡμένος, Eum. 325. a θύω *sacra facio*) quanquam Hesych. θύεται· εὐθύνει (vox corrupta), εὐφραίνεται. τεθυμμένος Abresch. quod recepit Scholefieldius, laudans Plat. Phædr. § 8. Τυφῶνος μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον. Vide Ruhnken. ad Ti-

ὠμῇ ξὺν ὀργῇ τόνδ' ἐπόρνυται στόλον,
ἄμεινόν ἐστι παντὸς εἵνεκ', ὦ κόραι,
πάγον προσίζειν τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν.
κρείσσων δὲ πύργου βωμὸς, ἄρρηκτον σάκος.
ἀλλ' ὡς τάχιστα βᾶτε, καὶ λευκοστεφεῖς
ἱκετηρίας, ἀγάλματ' Αἰδοίου Διὸς,
σεμνῶς ἔχουσαι διὰ χερῶν †εὐωνύμων,
αἰδοῖα καὶ γοεδνὰ καὶ τὰ χρεῖ' ἔπη

mæum in v. Bekkeri Anecd. i. p. 462. ἐπιτεθυμμένον· τὸ θύψαι ἐπικαῦσαι. Photius: τεθυμμένος· ὑπὸ πυρὸς ἐκκεκαυμένος (a τύφω, *fumo stupefacio*). Idem: τεθημμένον· συγκεχυμένον, τετυφλωμένον. Quod cum proxime accederet ad hujus loci scripturam τεθειμένος, pæne mihi persuaseram ipsam Æschyli manum inde restitui posse. Sed vox nihili esse videtur; neque enim a θήπω salva analogia inflectitur, et hoc ipsum τετυφλοῦσθαι (addito τὴν διάνοιαν) ad interpretandum τύφεσθαι ex Etymol. MS. excitavit Ruhnken. ad Timæum, p. 250. τεθυμμένον autem in τεθημμένον depravato, ea vox ex suo ordine in alienum locum facile demigravit. Opponit Æschylus ἀπήμων et τεθυμμένος ut Plato l. l. ἡμερώτερον et μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον. — Pearsonus τεθηγμένος conjecit, non male quidem, modo ὀργῇ pro ξὺν ὀργῇ scriptum fuisset. Observandum autem est, recte dici ὀργῇ τεθυμμένος, *ira incensus*, sed non recte ξὺν ὀργῇ τεθ.; quare necesse est ξὺν ὀργῇ cum ἐπόρνυται construamus.

183. τόνδ' ἐπόρνυται στόλον. Recte Schol. στόλον ποιεῖται. στόλος hic idem est qui ὄχλος v. 178. Confer Ajac. 42. τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν, et v. 290. τήνδ' ἐφορμᾷς πεῖραν.—Pro ὀργῇ videtur Schol. legisse ὁρμῇ, quæ satis frequens confusio est. Vide Blomf. ad Ag. 208. Eur. Suppl. 1050. Trach. 720. Thuc. v. 70. vii. 71. 6.

184. Recte libri παντὸς εἵνεκ'. Vide ad Prom. 353. De formis εἵνεκα et οὕνεκα præclare disputatum est in *New Cratylus*, § 277. (ed. 2. p. 451.) Infra 629. οὕνεκα recte pro ὀθούνεκα legitur: non item vv. 984. 992. ubi εἵνεκα reposui.

185. πάγον προσίζειν, *juxta aram sedere*, ut βωμὸν προσέστην, Pers. 205. προσοικοῦσιν αὐτὴν, Thuc. i. 24. βωμὸν προσίζειν, Eur. Frag. inc. 24. καρδίαν προσήμενος, Ag. 807. ἵζετο πρὸς τῶ-γαλμα, Herod. v. 71.—ἀγώνιοι θεοὶ utrum hic intelligendi sint οἱ ἀγοραῖοι (Eustath. ad Il. ω. 1. ἀγὼν ἡ ἀγορά. ὅθεν καὶ ἀγωνίους θεοὺς Αἰσχύλος τοὺς ἀγοραίους), an potius οἱ τῶν ἀγώνων προεστῶτες, uti explicat Hesychius, incertum est. Illam interpretationem olim amplexus sum, sequutus Müller. ad Eum. p. 253. tanquam plures deorum aræ ac simul statuæ (symbola) quasi in concilio sedentium juxta ponerentur. Hodie mihi persuasit Vir Doctus J. S. Blackie rectius ac simplicius intelligi θεοὺς τῶν ἀγώνων. Præterea si notamus infra 206—216 invocari Jovem, Apollinem, Neptunum, Mercurium, qui Olympicis, Pythiis, Isthmiis, Nemeis præsidebant, vix dubium esse potest quænam fuerit poetæ mens.

186. "κρείσσων a prima manu Med., quod præferendum." Dind. Vulgo κρεῖσσον.

188. Αἰδοῖος Ζεὺς, qui supplicibus misericordiam exhibet. Vide ad v. 28.

189. εὐωνύμων ex Schol. restituit Pearsonus: ἀντέχεσθε τῇ δεξιᾷ τῶν ἀγαλμάτων, τῇ ἀριστερᾷ τοὺς κλάδους κατέχουσαι. Libri συνωνύμων, quod idoneo sensu carere mihi videtur. Ita inf. v. 697. pro εὐθυντῆρος libri fere omnes dant συνοντῆρος.

190. γόεδνα libri. Vide ad v. 69. De articulo in τὰ χρεῖα, vide ad v. 8. χρεῖος mox recurrit 198. Fortasse tamen scri-

ξένους ἀμείβεσθ', ὡς ἐπήλυδας πρέπει,
τορῶς λέγουσαι τάσδ' ἀναιμάκτους φυγάς.
†φθογγῇ δ' ἐπέσθω πρῶτα μὲν τὸ μὴ θρασὺ,
τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετωποσωφρόνων
ἴτω προσώπων ὄμματος παρ' ἡσύχου.
καὶ μὴ πρόλεσχος, μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ
γένῃ· τὸ τῇδε κάρτ' ἐπίφθονον γένος.
μέμνησο δ' εἴκειν· χρεῖος εἶ ξένη φυγάς·
θρασυστομεῖν γὰρ οὐ πρέπει τοὺς ἥσσονας.
ΧΟ. πάτερ, φρονούντως πρὸς φρονοῦντας ἐννέπεις·
φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνῆσθαι σέθεν
κεδνὰς ἐφετμάς· Ζεὺς δὲ γεννήτωρ ἴδοι.

bendum est ζάχρει' ἔπη. Theocr. xxv. 6. ὁδοῦ ζάχρειος ὁδίτης.

192. ἀναιμάκτους φυγάς. Confer οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν, sup. v. 6.

193. φθογγῇ pro φθογγὴ Pauwius. De πρῶτα μὲν, vide ad v. 404.

194. μετωποσωφρόνων celebris est Porsoni emendatio (Præf. ad Hec. p. 33.) pro μετώπων σωφρόνων. Observabit lector studiosus vocabula μάταιος, μῶρος, ἄφρων, μάργος, ἀνόητος, haud raro significare *impudicus, protervus.* Vide Hesych. in ματαΐζει, et compara μάτας, Cho. 904. ματαίαις χερσὶ, Trach. 565. ματαίων κνωδάλων, inf. 742. Opponitur plerumque σώφρων, ut hoc loco. Plat. Gorg. p. 507. ψυχὴ ἡ τοὐναντίον τῷ σώφρονι πεπονθυῖα—ἄφρων καὶ ἀκόλαστος. Eur. Hippol. 398. τὴν ἄνοιαν εὖ φέρειν, τῷ σωφρονεῖν νικῶσα, προὐνοησάμην. Demosth. p. 1383. αἱ μὲν σωφρονέσταται—ὅσαι δ' ἀνόητοι. Eur. Frag. Œdip. iv. ἡ δὲ μὴ σώφρων ἀνοίᾳ τὸν ξυνόνθ' ὑπερφρονεῖ. Quod μέτωπον addit poeta, id satis aptum videbitur, etiam cum πρόσωπον conjunctum, si intelligamus *faciem, cujus frons est modesta.* Latinis quoque frons erat pudoris sedes; unde *perfricta fronte* habebatur qui omni pudore careret.

195. ὄμματος παρ' ἡσύχου. Eur. Troad. 649. γλώσσης τε σιγὴν ὄμμα θ' ἥσυχον πόσει παρεῖχον. Græci plerumque pudorem in oculis, qui frontis quasi pars sunt, ponebant. Arist. Vesp. 447. οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν αἰδώς. Athen. xiii. § 16. ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τὴν αἰδῶ κατοικεῖν. Theocr. xxvii. 69. ὄμμασιν αἰδομένη. Theognis, v. 85. οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν αἰδώς. Eur. Frag. Cresphont. xviii. αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖσι γίγνεται, τέκνον. Hippol. 246. ἐπ' αἰσχύνην ὄμμα τέτραπται. Hom. Hymn. in Cererem, 214. ἔπι τοι πρέπει ὄμμασιν αἰδώς. Sed interdum etiam ἐν προσώπῳ, ut Iph. Aul. 1090. ποῦ τὸ τᾶς αἰδοῦς πρόσωπον; Adjectum epithetum ἥσυχον denotat castitatis tranquillitatem; contra *oculi trementes* de lascivis, Juven. vii. 241. ii. 94.

201. φρονούσας et φυλάξομεν Turn. Vict. contra metrum et linguæ usum quo mulier de se loquens pluralem numerum adhibet. Respicitur autem ad v. 172. παῖδες, φρονεῖν χρή.

202. Post hunc versum, jubente Scholefieldio in Appendice, posui ἴδοιτο δῆτα, κ.τ.λ. qui legebatur post v. 206. ὦ Ζεῦ, κ.τ.λ. Patet enim non magis ex ipsa sententia quam ex notissimo usu particulæ δῆτα in assentiendo, turbatum esse in libris justum ordinem στιχομυθίας. ἰδεῖν autem et ἰδέσθαι promiscue usurpantur. Inf. 344. 353. Cho. 398. ἴδετε πολυκρατεῖς ἀραὶ φθιμένων, ἴδεσθ' Ἀτρειδᾶν τὰ λοίπ' ἀμηχάνως ἔχοντα.

ΔΑ. ἴδοιτο δῆτα πρευμενοῦς ἀπ' ὄμματος·
ΧΟ. * * * * * *
ΔΑ. μή νυν σχόλαζε, μηχανῆς δ' ἔστω κράτος.
ΧΟ. θέλοιμ' ἂν ἤδη σοὶ πέλας θρόνους ἔχειν.
ΔΑ. ὦ Ζεῦ, κόπων οἴκτειρε μὴ 'πολωλότας.
ΧΟ. κείνου θέλοντος εὖ τελευτήσει τάδε.
ΔΑ. καὶ Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε νῦν κικλήσκετε,
ἀγνόν τ' Ἀπόλλω φυγάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεόν.
ΧΟ. καλοῦμεν αὐγὰς ἡλίου σωτηρίους·
εἰδὼς ἂν αἶσαν τήνδε συγγνοίη βροτοῖς.

204. *μηχανῆς ἔστω κράτος*, adsit vis in agendo, h. e. celeriter ac strenue exsequere quæ paras.—*μή νυν* pro *μὴ νῦν* Blomf. ad Theb. 228.

206. *μὴ 'πολωλότας* (*μἀπολωλότας* scribit Dind.), *nunc, quum nondum perimus.* Schol. *μὴ μετὰ τὸ ἀπολέσαι οἰκτειρήσῃς ἡμᾶς.* Demosth. *ὑπὲρ Φορμ.* ad fin. *οὐ τηνικαῦτα ἐλεεῖν ὅτ' οὐδὲν ἔσται τούτῳ πλέον.* Plaut. Mil. Glor. v. 16. *loquere, nondum nihili factus.*

208. Scholiasta : *Ζηνὸς ὄρνιν· ἥλιον· ἐξανίστησι γὰρ ἡμᾶς ὡς ἀλεκτρυών.* Si veram putarem hanc interpretationem, dicerem poetam in epico solis epitheto *ἠλέκτωρ* (Il. xix. 398. Hymn. ad Apoll. 369.) commune aliquid cum *ἀλέκτωρ* sibi finxisse. Nam etiam doctissimi veterum Græcorum etymologiæ mirifice ignari erant. Sol autem *ἠλέκτωρ* appellatus videtur (h. e. *ἕλκτωρ*, *New Cratylus*, p. 181. ed. 2.) quia *ad se trahit*, sive potius ab *ἤλεκτρον*, compositum ex auro et argento metallum, propter aureum colorem, ut *χρύσεον σθένος ἀελίου*, Pind. Pyth. iv. 257. Mihi quidem *Ζηνὸς ὄρνις* est *ἀετὸς*, et totum locum sic intelligendum puto. Ara fuit (sc. *κοινοβωμία*) Jovi et Apollini communiter dicata. Solebant autem Græci deorum aras proprio cujusque symbolo inscribere. Et Jovis quidem aræ insculptam fuisse novimus aquilam *ἀστραπηφόρον* : ad alterum vero latus ejusdem aræ verisimile est aliquod appictum esse *τοῦ Λυκείου*, Dei lucis, sc. Apollinis, insigne, fortasse solis imaginem. Erat scilicet Argis templum *τοῦ Λυκείου*. Vide infra 668. Apertum est a pronomine *τόνδε* pictum vel sculptum fuisse symbolum, ut *τρίαιναν* inf. 214. Quod docet Pythagoras apud Laert. xix. 34. *λευκὸν ἀλεκτρυόνα ἱερὸν τοῦ Μηνὸς καὶ ἱκέτην* (*ἱκετῶν*) *εἶναι*, an huc referri possit, judicent doctiores.

209. Vulgo hic versus post v. 210 positus Choro tribuitur ; contra schema *στιχομυθίας*, quo vel singuli versus vel par versuum inter colloquentes divisi sibi respondere solent. Ex quo errore fortasse factum fuit, ut *Ζηνὸς ὄρνιν* de sole interpretaretur Schol., sequente v. *καλοῦμεν αὐγὰς ἡλίου*, *κ.τ.λ.* Idem autem erat Apollo atque sol ; vide Müller. Dor. i. p. 311, qui hujus loci non immemor fuit. Hoc plane perspicitur Cho. 971. ubi ostenditur vestis soli, *ὡς ἂν παρῇ μάρτυς ἐν δίκῃ ποτέ*, quod fit Eum. 546, ubi loquitur Apollo *καὶ μαρτυρήσων ἦλθον*. Itaque recte respondet Chorus jubenti Apollinem invocare, " invocamus solis radios : ipse exilium expertus exulum miserebitur." Dicitur Apollo *φυγὰς ἀπ' οὐρανοῦ*, quod et ipse a cœlis relegatus fuisset ad Admeti armenta, ut monuit Stanl. Ceterum v. 209. citat Plutarchus, vol. iii. p. 645. ed. Reiske.

211. *συγγνοίη* Lobeck. Dind. *συγγνῴη* libri, quod defendit Herm. Opusc. i. p. 242. Sed *συγγνῴη*, quasi contractum pro *συγγνοοίη*, (*συγγνώοιμι* non patitur analogia,) vix recte se habet. Idem de *ἀλοίη* et *ἀλῴη* dicendum est. Vide Lobeck. ad Phryn. p. 347. Verte autem, *sympathize with.*

ΔΑ. *συγγνοῖτο δῆτα καὶ παρασταίη πρόφρων.*
ΧΟ. *τίν' οὖν κικλήσκω τῶνδε δαιμόνων ἔτι ;*
ΔΑ. *ὁρῶ τρίαιναν τήνδε, σημεῖον θεοῦ.*
ΧΟ. *ἀλλ' εὖ τ' ἔπεμψεν, εὖ τε δεξάσθω χθονί.* 215
ΔΑ. *Ἑρμῆς ὅδ' ἄλλος τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις.*
ΧΟ. *ἐλευθέροις νυν ἐσθλὰ κηρυκεύετω.*
ΔΑ. *πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν*
σέβεσθ', ἐν ἁγνῷ δ', ἑσμὸς ὡς πελειάδων,

Hesych. *συγγνώμων· ἐλεήμων.* Sic *εὔγνωστος*, Ajac. 704, et contraria *ἀγνώμων, ἀσυγγνώμων*, (*brutal, ill-natured,*) Œd. Col. 86. De sententia conferunt Virg. Æn. i. 630. *Non ignara mali miseris succurrere disco.*

212. *συγγνοῖτο* libri. *ξυγγνοῖτο* Pors. Dind. sed prætuli *σ*, cum *ξ* in superiore loco (*συγγνοίη*) non admittat metrum. Sic Cho. 208. Vide Præf. ad Prom. p. xv. Notandum quod ut supra *ἴδοι—ἴδοιτο δῆτα*, sic hoc loco *συγγνοίη—συγγνοῖτο δῆτα* tanquam de industria posuit poeta, licet nulla sententiæ varietate. Confer Herod. vi. 92. *Σικυώνιοι μέν νυν συγγνόντες ἀδικῆσαι, ὡμολόγησαν, ἑκατὸν τάλαντα ἐκτίσαντες, ἀζήμιοι εἶναι· Αἰγινῆται δὲ οὔτε συνεγινώσκοντο, ἦσάν τε αὐθαδέστεροι.* Plat. Phædr. 257. C. *λοιδορῶν ὠνείδιζε—τὸν λοιδορούμενον οἴει λέγειν.* Thuc. i. 144. *πολέμου οὐκ ἄρξομεν, ἀρχομένους δὲ ἀμυνούμεθα.* Dem. Lep. p. 462. § 18. *ὁ τοίνυν τὴν πίστιν ἀφαιρων — τοῦτ' ἀφαιρεῖται.*

214. *τρίαιναν.* Locum Argis ita appellatum fuisse notavit Spanhemius ad Callim. Hymn. in Del. ex Schol. ad Eur. Phœn. 195. *τρίαινα· τόπος Ἄργους ἔνθα τὴν τρίαιναν ὀρθὴν ἔστησεν ὁ Ποσειδῶν.* Quod ita interpretabuntur fortasse hodierni philosophi, ut credant memoriam servari antiquissimi temporis quo mare ab ea continentis parte recesserit. Pictum tridentem hic videre Danaidas, (sc. ad latus aræ Neptuni) probabiliter monuit Schol. Confer *τριαίνας τάσδε* inf. 735. Respexit nimirum poeta impressum tridentis signum in Erechtheo, Athenarum acropoli exstructo et Parthenoni contiguo. Vide *Athens and Attica*, p. 133. Eur. Frag. Erechthei, xvii. 47. *τρίαιναν ὀρθὴν στᾶσαν ἐν πόλεως βάθροις.*

215. *Ut bene huc transmisit, sic benigne excipiat Neptunus.* Confer 129. 509. 734.

216. *Hic est Hermes etiam, quemadmodum Græci eum pingunt.* Schol. *ὡς τῶν Αἰγυπτίων ἄλλως αὐτὸν γραφόντων.* Vide Cic. de Nat. Deor. iii. 22. *ὅδε ἄλλος* intelligo ut in Eur. Ion. 161, ubi post aquilæ advolatum dicitur *ὅδε πρὸς θυμέλας ἄλλος ἐρέσσει κύκνος.*

217. Mercurium præconum patronum vide inf. 897. Ag. 498. Eur. Suppl. 121. *κήρυξιν Ἑρμοῦ πίσυνος. κηρυκεύειν* proprie valet *κῆρυξ εἶναι*, unde *ἐπικηρυκεύεσθαι mittendum curare præconem de quovis negotio inter duos populos :* Ammonius, *τὸ περὶ συμβάσεως καὶ σπονδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας διαπέμψασθαι.* Constructio autem ut Troad. 782. *τὰ τοιάδε χρὴ κηρυκεύειν.* Jam præconis erat officium vendere, vel vendenda indicare, *κηρύσσειν*, inf. 978. *Ἑρμῆς ἐμπολαῖος*, Ar. Plut. 1155. Rogat Chorus ne se tanquam vendenda mancipia respiciat deus, sed ita benevole fungatur præconis ministerio, ut liberi maneant et incolumes, quantum per ipsum liceat. *ἐλευθέροις* valet *ὥστε ἐλευθέρους εἶναι.* Opponi solet *ἐλεύθερος* et *πεπραμένος*, ut Cho. 901. *διχῶς ἐπράθην, ὧν ἐλευθέρου πατρός.* Trach. 250. *οὐκ ἐλεύθερος ἀλλ' ἐμπολητεύς.*

218. *κοινοβωμίαν.* Aram duobus diis communibus dedicatam. Vide Arnold. ad Thuc. iii. 59. Mox *ἐν ἁγνῷ* est juxta deorum aras, tanquam in asylo, ut sæpe dicitur *ἐν καλῷ, ἐν καθαρῷ, κ.τ.λ.* *δ' ἑσμὸς* pro *δεσμὸς* Stanleius.

ἵζεσθε, κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ,
ἐχθρῶν ὁμαίμων καὶ μιαινόντων γένος.
ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἀγνεύοι φαγών;
πῶς δ' ἄν, γαμῶν ἄκουσαν ἄκοντος πάρα,
ἁγνὸς γένοιτ' ἄν; οὐδὲ μὴ 'ν Ἄιδου θανὼν
φύγῃ †μάταιος αἰτίαν, πράξας τάδε.
κἀκεῖ δικάζει τἀπλακήμαθ', ὡς λόγος,
Ζεὺς ἄλλος ἐν καμοῦσιν ὑστάτας δίκας.
σκοπεῖτε, κἀμείβεσθε τόνδε τὸν τόπον,
ὅπως ἂν ὑμῖν πρᾶγος εὖ νικᾷ τόδε.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ποδαπὸν ὅμιλον τόνδ', ἀνέλληνα στόλον,
πέπλοισι βαρβάροισι καὶ πυκνώμασι
χλίοντα, προσφωνοῦμεν; οὐ γὰρ Ἀργολὶς
ἐσθὴς γυναικῶν, οὐδ' ἀφ' Ἑλλάδος τόπων.
ὅπως δὲ χώραν οὐδὲ κηρύκων ὕπο,

220. *κίρκων*. sc. *τῶν Αἰγύπτου υἱῶν*. Similitudo est inter aves cognatos genere (*ὁμοπτέρους*) insequentes, et viros sanguine conjunctas invito matrimonio petentes.

222. *φαγὼν ὄρνιθος*, solita structura. Vide Monk. ad Alcest. 861. Equit. 1181. *τουτουὶ φαγεῖν ἐλατῆρος*. Miror Gulielmum Linwood etiam in secunda Lexici editione jungere *ἁγνεύοι ὄρνιθος*. *ἁγνεύοι* ad incestas nuptias proprie pertinet. Libri autem *ἀναινεύοι* vel *ἀνανεύοι*. Comparat Stanl. Juven. xv. 159. *parcit cognatis maculis similis fera.*

225. Libri *μάταιον αἰτίας*, quod sensu caret. *ματαίων αἰτίας, protervitatis crimen*, aliquantum probabilitatis ducit ab Ag. 785, ubi *δικαίων* pro *δίκης* ponitur. Sed facilius permutantur inter se duorum verborum literæ finales. Vide autem Arnold. ad Thuc. v. 18. 4. De *μάταιος* vide sup. ad v. 194.

226. *κἀκεῖ*, *etiam illic.*—*ἀπλάκημα* an *ἀμπλάκημα* scribi debeat, vide Blomf. dissentem ad Prom. 112. Hic certe ob crasin *τἀπλ.* non ascivit poeta literam *μ*, quæ deest etiam in libris, quanquam vox corrupte scripta est. Alter accusativus *δίκας* ex cognato sensu facile superadditur, ut Eur. Hec. 644. *ἔρις ἂν κρίνει τρισσὰς μακάρων παῖδας ἀνὴρ βούτας*.

227. *Ζεὺς ἄλλος*, sc. *ὁ καταχθόνιος*, ita dictus per euphemismum. Ægyptiis autem Osiris mortuos judicare putabatur, et pœnam peccatorum exigere antequam in beatorum numerum recepti essent.

228. *ἀμείβεσθε τόνδε τὸν τόπον* recte vertit Well. *huc vos conferte.* Confer Theb. 293. *ποῖον ἀμείψεσθε γαίας πέδον τᾶσδ' ἄρειον;* et Plat. Apol. p. 37. D. *ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλιν ἀμειβομένῳ καὶ ἐξελαυνομένῳ ζῆν*, ubi Stallb. *aliam cum alia civitate permutare, ex alia in aliam civitatem migrare.*

229. *πρᾶγος*, *negotium*, *causa*, ut *πράγματος νικηφόρου τυχεῖν* Eum. 455. De *νικᾶν* vid. Shilleto ad Dem. de Fals. Leg. p. 354. fin.

230. *στόλον*, *cœtum*, non *habitum* (*στολὴν*), ut explicat Schol.

234. *οὐδὲ κηρύκων ὑπό*. *ne præmisso*

ἀπρόξενοί τε, νόσφιν ἡγητῶν, μολεῖν
ἔτλητ' ἀτρέστως, τοῦτο θαυμαστὸν πέλει.
κλάδοι γε μὲν δὴ, κατὰ νόμους ἀφικτόρων,
κεῖνται παρ' ὑμῖν πρὸς θεοῖς ἀγωνίοις·
μόνον τόδ' Ἑλλὰς χθὼν ξυνοίσεται στόχῳ.
καὶ τἄλλα, πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιον ἦν,
εἰ μὴ παρόντι φθόγγος ἦν ὁ σημανῶν.
ΧΟ. εἴρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον.
ἐγὼ δὲ πρός σε πότερον ὡς ἔτην λέγω,
ἢ †τηρόραβδον ἱρὸν, ἢ πόλεως ἀγόν;
ΒΑ. πρὸς ταῦτ' ἀμείβου καὶ λέγ' εὐθαρσῶς ἐμοί.
τοῦ γηγενοῦς γάρ εἰμ' ἐγὼ Παλαίχθονος
ἶνις, Πελασγοῦ τῆσδε γῆς ἀρχηγέτης·

quidem præcone; quod scilicet majoris erat momenti quam vel duces viæ vel patronos ascivisse.

237. γε μὲν δὴ, *tamen.* Vide inf. 269. Ag. 644. 860. Eum. 390. Trach. 484. Mox παρ' ὑμῖν est *prope vos,* sc. super aras positi. παρ' ἡμῖν Rob. Sensus est; quanquam barbaricam vestem habetis, idem facitis in supplicatione vestra quod facere solent Græcæ mulieres. In hac una re (inquit) vobiscum conjectura consentiet Græcia; h. e. quantum de mente ac moribus vestris conjectura assequi potest. De συμφέρεσθαι, *consentire,* vide Stallb. ad Protag. p. 317. Herod. vi. 59. Schol. συμφωνήσει, quod fidem facit conjecturæ quam proposuit Conington ad Ag. 1583. ξυνάσεται. Ceterum de supplicum more qui hic respicitur, adeundus est Elmsl. ad Heracl. 125: "consurgere de sedibus jubebantur supplices, ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους, Œd. Tyr. 143, *tollentes supplices ramos,* quos super aram cui assidebant deposuerant. Ita accipio Æschyli locum Suppl. 237. Confer etiam v. 475. κλάδους τε τούτους αἴψ' ἐν ἀγκάλαις λαβὼν, βωμοὺς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων ἐγχωρίων θές."

240. καὶ τἄλλα, *quod ad cetera attinet.* Respondent sibi μόνον τόδε et τἄλλα, στόχῳ et ἐπεικάσαι. Agam. 891. καὶ τἄλλα, μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ ἄβρυνε. Eur. Alcest. 792. τὰ δ' ἄλλ', ἔασον ταῦτα, καὶ πιθοῦ λόγοις ἐμοῖσι. Arist. Eccles. 239. τὰ δ' ἄλλ', ἐάσω ταῦτα. De proximo versu, quo Danaus significatur, vide inf. ad v. 267.

243. ἔτην. Schol. δημότην. Hesych. ἔται· οἱ πολῖται. Æsch. Frag. inc. 302. οὔτε δῆμος οὔτ' ἔτης ἀνήρ. Eur. Frag. incert. 158. πόλει μὲν ἄρχων, φωτὶ δ' οὐκ ἔτῃ πρέπων. Suidas etiam interpretatur πολίτην. Vide Arnold. ad Thuc. v. 79 ad fin. Occurrit ϜΕΤΑΣ in tabula Eliaca, ubi vide Rose, Inscript. Gr. p. 45. Il. vii. 295. σούς τε μάλιστα Ϝέτας κ.τ.λ.

244. Libri ἠτηρὸν ἱεροῦ (κέρου Rob.) ῥάβδον. τηρὸν explicat Schol. φύλακα, sed vox non alibi invenitur, et per se suspecta est. Schützii emendatio ἱερόραβδον plerisque placuit. Equidem tentavi τηρόραβδον, ut mea sententia aliquanto probabilius compositum, et quod valeat ῥαβδοῦχον. Hesychius et Bekk. Anecd. i. p. 330. ἀγὸν explicant ἡγεμόνα. Sæpius legitur apud Homerum. Quærit autem chorus civem (ἀστὸν ἰδιώτην), sacerdotem, an urbis præfectum alloquatur.

245. πρὸς ταῦτα, *quod ad hæc attinet,* sc. quod ad timorem vestrum ne forte princeps civitatis sim, λέγε εὐθαρσῶς. Confer Prom. 1051. πρὸς ταῦτα βούλευε.

247. Libri omnes Πελασγοῦ, quod in

ἐμοῦ δ' ἄνακτος εὐλόγως ἐπώνυμον
γένος Πελασγῶν τήνδε καρποῦται χθόνα.
καὶ πᾶσαν αἶαν, ἧς δι' Ἄλγος ἔρχεται
Στρυμών τε πρὸς δύνοντος ἡλίου, κρατῶ.
ὁρίζομαι δὲ τήν τε Περραίβων χθόνα,

Πελασγὸς mutavit Canterus, assentientibus fere omnibus post eum editoribus. Certum videtur Palæchthonem, utpote indigenam, vocari non posse Pelasgum; quare si vera est lectio vulgata, Πελασγοῦ γῆς jungendum erit. Acute autem observavit Hauptius, nusquam per totam fabulam Regem proprio nomine Πελασγὸν appellari, sed Παλαίχθονος τέκος inf. 342. Πελασγῶν ἄναξ vv. 322. 343. 610. δῖε Πελασγῶν v. 944, tum in δράματος προσώποις et in omnibus regis sermonibus personam βασιλέως, non Πελασγοῦ, inveniri. Quin et in v. 915, nomen suum studiose celare videtur; ait enim τί σοι λέγειν χρὴ τοὔνομ' ; ἐν χρόνῳ μαθὼν εἴσει. Nec obstat v. 987. τὴν μὲν Πελασγὸς τὴν δὲ καὶ πόλις δίδοῖ, ubi ut in Ovidii versu Heroid. 14. 23, Ducimur Inachides magni sub tecta Pelasgi; gentile nomen intelligi potest, ut sit ὁ Πελασγὸς, velut Ἄραψ, Αἰθίοψ etc. Nec tamen hoc omnino necessarium est. Nimirum revera Pelasgus erat Regi nomen (Apollodor. II. i. 1. 7; III. 8) sed id non vult diserte profiteri, et tantum dicit γένος Πελασγῶν, Pelasgorum nationem, a se appellatos esse; satis ambigue. Recte autem sine controversia dicitur Πελασγὸς γῆ ut Ἰνδοὶ γυναῖκες inf. 280. Ἕλλην γυνὴ (Bekk. Anecd. i. p. 97) στολὴ Ἕλλην Hec. 131. γῆ Ἕλλην Iph. 341 (344), ubi vid. Herm. (ed. noviss.) Μολοσσὰ δάπεδα Prom. 848. Sic apud Romanos scriptores loci vel populi nomen adjectivi vicem sæpe sustinet; ut Horatio *Medum flumen*, *Metaurum flumen*, *Rhenum flumen*, *Rhætæ Alpes*, etc.

250. Fines Pelasgorum genti, qui tunc temporis erant latissimi, statuit poeta partem Thraciæ ultra Strymonem fluvium, qui Thraciam a Macedonia disterminat; Perrhæbos, qui Thessaliæ τὰ πρὸς Ἄρκτον circa Olympum montem tenebant; Dononæa juga ad occidentem, trans Pindum montem; et ad septentrionem Pæoniam, quæ omnem tractum meridionalis Thraciæ occidentalem una cum adjacentibus quibusdam Macedoniæ partibus ea ætate comprehendebat. Vide Baehr. ad Herod. v. 12. Strabon. Lib. vii. 7; ix. 5; x. 2. Idem, p. 221. καὶ τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἡ Θετταλία λέγεται τὸ μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν Θερμοπυλῶν ἕως τῆς ὀρεινῆς τῆς κατὰ Πίνδον, διὰ τὸ ἐπάρξαι τῶν τόπων τούτων Πελασγούς. Τόν τε Δία τὸν Δωδωναῖον αὐτὸς ὁ Ποιητὴς (Il. xvi. 233) ὀνομάζει Πελασγικόν, Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ. Quod ibidem dicit Geographus, Αἰσχύλος ἐκ τοῦ περὶ Μυκήνας Ἄργους φησὶν ἐν Ἱκετίσιν ἢ Δαναΐσιν τὸ γένος τῶν Πελασγῶν, id ad nostram fabulam, ut hodie legitur, plane non pertinet. Ceterum vera et historica, minime ficta et fabulosa, habenda est Æschyli narratio de vetere sede Pelasgorum. — Algus fluvius qui fuerit, ignotum est. A quibusdam putatur fuisse Axius, qui mediam dividit Macedoniam; Pers. 495. Eur. Bacch. 570. Alii ad Peneum referunt, minus probabiliter. Crediderim potius ad Thraciam pertinere.

251. πρὸς δύνοντος ἡλίου. Videtur hoc dicere: omnem istam terram sub imperio teneo, quam perfluunt Algus et Strymon fluvii, occidentem versus: id est maximam Thraciæ partem, cujus terminus occidentalis est Strymon fluvius. Etenim hodie satis compertum est Thraciam occupavisse Pelasgos. Vide *Varronianus*, p. 26—28. *New Cratylus*, § 93.

252. ὁρίζομαι, *mihi terminos pono*, sc. intra fines meos includo. Thucyd. ii. 96. ὡρίζετο ἡ ἀρχὴ τὰ πρὸς Παίονας αὐτονόμους. Plat. Menex. p. 239. Δαρεῖος μέχρι Σκυθῶν τὴν ἀρχὴν ὡρίσατο, quod con-

Πίνδου τε τἀπέκεινα, Παιόνων πέλας,
ὄρη τε Δωδωναῖα· συντέμνει δ' ὄρος
ὑγρᾶς θαλάσσης· τῶνδε τἀπὶ τάδε κρατῶ.
αὐτῆς δὲ χώρας Ἀπίας πέδον τόδε
πάλαι κέκληται φωτὸς ἰατροῦ χάριν.
Ἄπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας,

tulit Dobræus, Adv. ii. p. 21. — *τήν τε* pro *τήνδε* Stanl.

253. Παιόνων πέλας, *usque ad Pæonas.* Pindus enim non ad Pæonas, sed ad Perrhæbos potius pertinebat; unde *Perrhæbum Pindum* memorat Propert. iii. v. 33. Vide Müller. Dor. i. p. 30. Arnold. ad Thuc. iv. 78. Hom. Il. ii. 749. *τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί, οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο.* Ibid. 848. *αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους, τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος.*

254. *συντέμνει. claudit.* Eur. Ion. 295. *ὅροις ὑγροῖσιν, ὡς λέγουσ', ὡρισμένη.* Ab una parte Ægeum, ab altera Hadriaticum sive Ionium mare indicat.

255. *τἀπὶ τάδε* Canterus. *τῶνδε τἀπειτα δὲ* Med. Rob. *τῶνδέ τ' ἔπει τάδε* Guelph. Quod Latinis *cis* et *ultra*, Græcis *τὸ ἐπὶ τάδε* et *τὸ ἐπ' ἐκεῖνα* est. Plat. Phæd. § 140. *ὅταν εἰς τὸ ἐπ' ἐκεῖνα τῆς γῆς ὁρμήσῃ, καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπὶ τάδε.* Athen. ix. p. 390. *οἱ Ἀθήνησιν ἐπὶ τάδε πέρδικες τοῦ Κορυδαλλοῦ πρὸς τὸ ἄστυ κακκαβίζουσιν, οἱ δὲ ἐπέκεινα, τιττυβίζουσιν.* Aristot. Hist. An. viii. 28. *ἐν Κεφαλληνίᾳ ποταμὸς διείργει, οὗ ἐπὶ τάδε μὲν γίγνονται τέττιγες, ἐπ' ἐκεῖνα δ' οὐ γίγνονται.* Ibid. v. 16. *οἱ ἐπέκεινα Μαλέας.* Isocrat. Paneg. p. 65. *ἐπὶ τάδε Φασήλιδος.* Hippol. 1194. *τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς.* Itaque hoc loco *τὰ ἐπὶ τάδε* valet *omnem regionem cis* sc. *intra hos terminos sitam, usque ad utrumque mare.*

256. *αὐτῆς*, sc. ut de sola Peloponneso sermo sit. — *Ἀπίας*, ut' *Ἀπίαν βοῦνιν* sup. 109. Homericum *ἀπίη γαῖα* (Il. i. 270. Od. 16. 18) ita in suos usus convertisse videtur Æschylus, ut aliam voci originem, producta priore syllaba, tribuere voluerit. Quid revera significet *ἄπιος*, — an simpliciter *distans*, ab *ἀπὸ*, ut *ἀντίος* ab *ἀντὶ*, — an proprium Peloponnesi nomen, ut in Il. i. 270, difficilior quæstio est, de qua consulendus omnino Buttmannus in Lexilogo. Scythicum, atque adeo Pelasgicum fuisse Terræ cognomentum contendit Donaldson (*Varronianus*, p. 36), unde universa Pelasgorum regio olim *Apia* vocata sit. Herod. iv. 59. *ὀνομάζεται δὲ Σκυθιστὶ Ἱστίη μὲν Ταβιτί.* — *Γῆ δὲ Ἀπί. ἀπία γῆ, longinqua terra*, producta *ᾱ*, legitur Œd. Col. 1685. Scilicet in vocibus, de quibus nihil omnino ipsis veteribus constabat, neque in servanda semper mensura (ut in *Italus, Apulia, Σικελὶς, Siculus, Sicania*, etc.) neque in eodem etymo assignando quærendus est consensus.

258. *πέρα*, cujus accusativus casus *πέραν* præpositionis loco postea adhibitus est, significat *regionem trans mare* (*fretum vel fluvium*) *sitam*, ut Ag. 182. *Χαλκίδος πέραν ἔχων παλιρρόθοις ἐν Αὐλίδος τόποις. πέρα, ultra* (antiquitus fortasse *πέρᾱ*), ut *πέρα δίκης* Prom. 30, proprie, opinor, est *in eo loco qui* loquenti *ex adverso jacet.* Inter *πόρος* et *πέρα* hoc discrimen fuisse dixerim, quod hæc proprie sit *locus in quem transitur*, ille vero *transitus ipse.* Ita *πέρα Ναυπακτία* est *Naupactus, sita e regione Peloponnesi.* Vide Arnold. ad Thuc. ii. 23. Phil. Mus. Cant. i. p. 191. Blomf. ad Ag. 183. Peile, Append. ad Ag. A. p. 375. *New Cratylus*, § 178 (p. 304, ed. 2).—Alia scriptura (Ald. Turn.) *χώρας* pro *πέρας*, ex glossemate profectum est. Hunc versum ut in ceteris recte legitur citat Eustathius ad Dionys. Perieg. p. 68, ed. R. Steph.

ἰατρόμαντις παῖς Ἀπόλλωνος, χθόνα
τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων
τὰ δὴ παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασι
χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα †μηνιτὶ δάκη,
δρακονθόμιλον δυσμενῆ ξυνοικίαν·
τούτων ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια
πράξας ἀμέμπτως Ἅπις Ἀργείᾳ χθονὶ
μνήμην ποτ' ἀντίμισθον εὗρετ' ἐν λιταῖς.
†ἔχων ἂν ἤδη τἀπ' ἐμοῦ τεκμήρια
γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο, καὶ λέγοις πρόσω.
μακράν γε μὲν δὴ ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις.
ΧΟ βραχὺς τορός θ' ὁ μῦθος· Ἀργεῖαι γένος
ἐξευχόμεσθα, σπέρματ' εὐτέκνου βοός·
καὶ ταῦτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ.

259. *παῖς Ἀπόλλωνος.* Non revera *filius* (pater enim ejus non Apollo, sed Phoroneus fuit,) sed ita dictus ut quivis medicus est Ἀσκληπιάδης, quia sc. geminam divinationis et medicinæ artem, quarum auctor erat et patronus Apollo, exercebat.

261. *μιάσμασι.* Schol. *ὡς τῶν πολιτῶν αὐτοκτονησάντων.*

262. Libri *μηνεῖται ἄκη.* Porsonus *μηνιτὴ δάκη.* Well. *μήδεται δ' ἄκη,* Heathius *γηγενῆ δάκη,* Dindorfius *μηνιαῖ' ἄκη,* "beluas singulis mensibus emissas ulciscendorum scelerum caussa" (?), alii alia tentaverunt. — *μηνιτὶ,* ut *ἐγερτὶ* Antig. 413. *ἀστακτῖ* Œd. Col. 1646, a *μηνιτὸς* formari potuit. (*New Cratylus,* p. 435.) Confer *ὀξυμήνιτος* Eum. 450. *ἀμήνιτος* inf. 952. Hæc adverbii forma, quæ plerumque in — *ει* scripta est, parum differt a librorum lectione *μηνεῖται.*

263. Libri *δράκονθ' ὅμιλον.* Conjunxit Bothius, ut *δρακοντόμαλλοι* Prom. 818.

267. *ἔχον δ' ἂν* Med. *ἔχον ἂν* Guelf. *ἔχεις δ' ἂν* Rob. Vulgo *ἔχουσ' ἄν.* Veterem lectionem fuisse *ἔχων ἂν* vix dubites; nam istud *δ'* ad metrum sustinendum plane intrusum est in Med. Alloquitur Rex Danaum, ut *βούλαρχον καὶ στασίαρχον* supra v. 12. sed Danaus ipse non respondet, quia colloquium cum altera persona extra chorum in hoc dramate non habetur. Vide Præfationem. Sic infra 314, cum Danai nomen, præsente ipso, sciscitatur, non potest Danaus respondere, sed chorus pro eo inquit *Δαναὸς, κ.τ.λ.* Danaus enim, quanquam choro nunc assistit, non est pars ejus, sed *δράματος πρόσωπον.* Ad eum respiciens, non ad chorum, jam dixerat Rex v. 241. *εἰ μὴ παρόντι φθογγὸς ἦν ὁ σημανῶν,* ubi *φθογγὸς* valet *ὁ φθεγξόμενος.*

268. *ἐξεύχοιο.* Vide ad v. 18.— *γε μὲν δὴ* sup. v. 237. Non modo Lacones, verum etiam Argivi *βραχυλογίαν* affectabant. Pind. Isthm. 6. 87. *τὸν Ἀργείων τρόπον εἰρήσεταί πα κ' ἐν βραχίστοις,* ubi citat Schol. Soph. Odyss. Fur. (Frag. 411.) *μῦθος γὰρ Ἀργολιστί συντέμνειν βραχύς.* Confer ejusdem Frag. Acrisii 61. *ἄλλως τε καὶ κόρη τε κἀργεία γένος, αἷς κόσμος ἡ σιγή τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη.*

272. *προσφύσω λόγῳ, oratione mea affirmabo.* Male Rob. *προσφήσω,* quæ var. lect. est etiam Arist. Nub. 372. *τοῦτό γέ τοι τῷ νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας,* ubi gloss. *εὖ ἥρμοσας.* Hinc *προσφυέως luculenter* Herod. i. 27. Proprie est *affigere,* et sic accurate respondet Romanorum *affirmare, confirmare.*

ΒΑ. ἄπιστα μυθεῖσθ', ὦ ξέναι, κλύειν ἐμοὶ,
ὅπως τόδ' ὑμῖν ἐστιν Ἀργεῖον γένος.
Λιβυστικαῖς γὰρ μᾶλλον ἐμφερέστεραι
γυναιξίν ἐστε, κοὐδαμῶς ἐγχωρίαις·
καὶ Νεῖλος ἂν θρέψειε τοιοῦτον φυτὸν,
Κύπριος χαρακτὴρ τ' ἐν γυναικείοις τύποις
εἰκὼς πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων·
Ἰνδούς τ' ἀκούω νομάδας ἱπποβάμοσιν
εἶναι καμήλοις ἀστραβιζούσαις, χθόνα
παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένας.
καὶ τὰς ἀνάνδρους †κρεοβότους τ' Ἀμαζόνας,
εἰ τοξοτευχεῖς ἦτε, κάρτ' ἂν ἤκασα

277. Vide inf. v. 491. et Frag. 150. Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται. Sensus est, putarem vos Libycas, Cyprias, Indicas mulieres, Amazonas, quidvis potius quam cujus gentis vos esse profitemini, sc. Argivas.

278. Κύπριος χαρακτὴρ, εἰκὼς (τῷ ὑμετέρῳ: cf. ξένῳ εἰκὼς Cho. 551.) *vestrum similis*, πέπληκται πρὸς ἀρσένων, *a maribus excuditur;* ducta metaphora a numis feriendis, vel fortasse ab arte statuaria. Herod. i. 116. καὶ ὁ χαρακτὴρ τοῦ προσώπου προσφέρεσθαι ἐδόκεε εἰς ἐωϋτόν. Compara cum hoc loco Eum. 50. Pind. Pyth. iv. 153. seq.

280. Ἰνδὰς Both. Dind. sed vide sup. ad v. 247. Junge autem νομάδας εἶναι, *vagam exercere vitam.* κάμηλος ἀστραβίζουσα est *camelus quæ mulæ partes gerit*, sc. camelus jumentaria. Harpocration: ἀστράβη ἡ ἡμίονος· μήποτε δὲ πᾶν ὑποζύγιον ἐφ' οὗ ἄνθρωποι ὀχοῦνται. De v. ἀστράβη, plerumque *clitellas* significante, multa curiose congessit Buttmannus Excurs. vii. in Dem. Midiam; et Baehrus in Excursu iv. ad Herod. vi. 69. "vocula ἀστράβη," inquit, "apud veteres declaraverat *asinum mulumque clitellarium*, ac proinde quodvis jumentum onerarium; postea quoque sellam clitellasque ipsas."—ἱπποβάμων hic est, *quam ut equum conscendere possis:* vel, si mavis, *equino incessu gradiens.* Sed alterum mihi magis arridet; nam cameli non solum imposita onera, sed ipsos etiam rectores vehunt. De Indis Nomadibus et camelis eorum vide Herod. iii. 98. 102. 103.

282. χθόνα ἀστυγειτονουμένας, *terram habentes conterminam.* Sensus est; eas dico, quæ Æthiopibus contiguæ habitant. Nam τῶν Ἰνδῶν πολλὰ ἔθνεα Herod. iii. 98.

283. Libri κρεοβρότους δ'. Vel κρεοβόρους vel κρεοβότους reponendum esse patet. Eligere difficilius est. Sed plura sunt exempla ubi inserta ρ veram scripturam corrupit, ut βοτῶν et βροτῶν confusa sunt Eum. 867. βοτοῖς et βροτοῖς, Cho. 122. βοτὰ et βροτὰ, Hippol. 74. κάτοπτον et κάτοπτρον, Ag. 298. σύνορθον et σύνορθρον, ib. 245. προφωνῶν et πρόφρων ὤν, inf. 611. Confer εὔβοτος. Ceterum Æschylus Amazonas ita nominatas esse vult non ab α et μαζὸς, sed ab α et μᾶζα. Eustath. ad Dionys. Perieg. p. 110. ed. Steph. Ἀμαζόνες ἐκαλοῦντο Σαυροπάτιδες διὰ τὸ σαύρας πάσασθαι, ὅ ἐστι γεύσασθαι. τοιούτων γὰρ ἤσθιον κρεῶν, διὸ καὶ Ἀμαζόνες ἐκαλοῦντο, οἷα μὴ μάζαις ἀλλὰ κρέασι θηρίων ἐπιστρεφόμεναι.—ἄνανδροι, *innuptæ*, vocantur, ut στυγάνορες, Prom. 743. τοξοτευχεῖς, Eum. 598. Herod. iv. 114.

284. εἴκασα Rob. Vide Elmsl. ad Heracl. 677.

ὑμᾶς. διδαχθεὶς ἂν τόδ' εἰδείην πλέον,
ὅπως γένεθλον σπέρμα τ' Ἀργεῖον τὸ σόν.
ΧΟ. κληδοῦχον Ἥρας φασὶ δωμάτων ποτὲ
Ἰὼ γενέσθαι τῆδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί,
ἣν, ὡς μάλιστα καὶ φάτις πολλὴ κρατεῖ—
ΒΑ. μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μιχθῆναι βροτῷ;
ΧΟ. †κοὐ κρυπτά γ' Ἥρας ταῦτα †παλλακεύματ' ἦν.
ΒΑ. πῶς οὖν τελευτᾷ βασιλέων νείκη τάδε;
ΧΟ. βοῦν τὴν γυναῖκ' ἔθηκεν Ἀργεία θεός.
ΒΑ. οὐκοῦν πελάζει Ζεὺς †ἔτ' εὐκραίρῳ βοΐ;
ΧΟ. φασὶν, πρέποντα βουθόρῳ ταύρῳ δέμας.
ΒΑ. τί δῆτα πρὸς ταῦτ' ἄλοχος ἰσχυρὰ Διός;

289. Confusæ sunt duæ structuræ, *ὡς μάλιστα φάτις ἐστὶ* et *ὡς πολλὴ φάτις κρατεῖ*. Soph. Ajac. *ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ*. Pers. 734. *λόγος κρατεῖ σαφηνής*. Post hunc versum aposiopeseos tantum, non lacunæ signum ponendum est. Interpellat enim Rex plura narraturas; id quod artificio poetæ fit, ne virgines *τὰ μὴ πρέποντα* de Iûs et Jovis amoribus proferant.

290. Hunc versum sic vertit Hermannus, Opusc. i. p. 232. *fertur, puto, Jovem cum mortali consuesse?* Vide Elmsl. ad Heracl. 483. Prom. 980. *μή τι σοι δοκῶ ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεούς*;

291. Libri *καὶ κρυπτά γ' Ἥρας ταῦτα παλλαγμάτων*. *παλλακισμάτων* Rob. ex conjectura (codex *παλαγμάτων*). *παλλακευμάτων* Dind. Equidem dedi *παλλακεύματ' ἦν*, cum vix recte se habeat genitivus, sive a *κρυπτὰ* seu a *ταῦτα* pendeat, ut *ἐν τούτῳ παρασκευῆς*, Thuc. ii. 17. Eur. Hec. 824. *τόδε τοῦ λόγου*. Plat. Menex. p. 241. B. *τοῦτο δὴ ἄξιον ἐπαινεῖν τῶν ἀνδρῶν τῶν τότε ναυμαχησάντων*, ubi citat Stallb. inter alia Respubl. ii. p. 367. *τοῦτ' αὐτὸ ἐπαίνεσον δικαιοσύνης*. *παλλακεύεσθαι* legitur Herod. iv. 155. Pro *καὶ κρυπτὰ* restitui *κοὐ κρυπτά*, ipsa sententia postulante. Apollodor. ii. 3. *ταύτην ἱερωσύνην [ἔχουσαν] τῆς Ἥρας Ζεὺς ἔφθειρε, φωραθεὶς δὲ ὑφ' Ἥρας τῆς μὲν κόρης ἀψάμενος εἰς βοῦν μετεμόρφωσε λευκήν*. Schol. ad Soph. Electr. 5. *ἡ δὲ* (sc. Ἥρα) *γνοῦσα τὸν κύνα τὸν Ἄργον τὸν πανόπτην ἐπέστησε φυλάττειν αὐτήν, ὃν Ἑρμῆς ἀπέκτεινεν*. Lucian. Dial. Marin. 7. *ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἑώρα ἐρῶντα τὸν Δία*. Ergo non erat res *κρυπτὴ Ἥρας*. Confusa *καὶ* et *κοὐ* vide inf. 393. Herm. ad Trach. 744. 1035. In Iph. Taur. 901. præclare restituit Herm. *κοὐ κλύουσ' ἀπ' ἀγγέλλων* pro *καὶ κλύουσ' ἀπαγγελῶ*. In Ion. 1444, legendum est *ὁ κατθανὼν τε κοὐ θανὼν φαντάζομαι*, pro *καὶ θανὼν φ*.

294. *βοῦν τὴν* pro *βούτην* Canterus.

295. Libri *ἐπ'*. Acute Schützius *ἔτ'*, quod non dubitavi recipere. Neque enim dicitur *πελάζειν ἐπί τινι*, sed solemniter de amore *πελάζειν τινὶ*, et sensus hic esse debet: ergo, quum Io in vaccam mutata est, rem cum ea *non amplius*, opinor, habuit Deus? Cui responsum est, At vero sic dicitur, tauri similitudine assumpta. Objiciet aliquis, hoc parum congruere cum iis quæ Prom. 868. narrantur, *ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον*. Sed vereor ne vulgo is locus male intelligatur. Vult enim poeta, Jovem humanam formam restituisse, non autem Epaphum genuisse, manu eam demulcendo. Quare nec *ἐγκύμονα* pro *ἔμφρονα*, nec *θιγημάτων* pro *γεννημάτων* illic reponendum est. Vide etiam sup. ad v. 45.

ΧΟ. τὸν πάνθ' ὁρῶντα φύλακ' ἐπέστησεν βοΐ.
ΒΑ. ποῖον πανόπτην οἰοβουκόλον λέγεις ;
ΧΟ. Ἄργον, τὸν Ἑρμῆς παῖδα γῆς κατέκτανε.
ΒΑ. τί οὖν ἔτευξεν ἄλλο δυσπότμῳ βοΐ ;
ΧΟ. βοηλάτην μύωπα κινητήριον·
[οἶστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου πέλας.]
ΒΑ. τοιγάρ νιν ἐκ γῆς ἤλασεν μακρῷ δρόμῳ ;
ΧΟ. καὶ ταῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί.
ΒΑ. καὶ μὴν Κάνωβον κἀπὶ Μέμφιν ἵκετο.
ΧΟ. καὶ Ζεύς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φιτύει γόνον.
ΒΑ. τίς οὖν ὁ Διὸς πόρτις εὔχεται βοός ;
ΧΟ. Ἔπαφος ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος.
ΒΑ. * * * * * *
ΧΟ. Λιβύη, μεγίστης †ὄνομα γῆς καρπουμένη.

299. *οἰοβουκόλον.* Ab *οἷς*, non ab *οἶος* formatum. Confer *βουθυτεῖν ὗν* Arist. Plut. 820. *ἱπποβουκόλοι* Phœn. 28, ubi plura similis usus exempla collegit Porsonus.

301. *τί οὖν.* Vide Pers. 689. 783. Theb. 196. 701. Eum. 862. Philoct. 100. 753 917. Monk. ad Hippol. 975.

303. Insititius videtur esse hic versus. Quomodo proprie differant *οἶστρος* et *μύωψ* exposuit Blomf. Gloss. Prom. 583.

304. *γῆς* Canterus pro *τῆς*.

305. *συγκόλλως ἐμοί. congruenter meæ narrationi.* Cf. Cho. 533. *κρίνω δέ τοί νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν, ut omnes partes inter se cohæreant*, sc. ut sibi constet insomnium.

306. Legendum fortasse *μὴ καὶ Κάνωβον* interrogative, ut sup. 290. Vide autem Prom. 865. Memphis, secundum Apollodor. ii. 4. postea nominata est ab Epaphi uxore Memphi, Nili filia.

308. *ὁ Διὸς πόρτις βοός. Jovis filius ex vacca creatus.* Confer Trach. 644. *ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος.* De *εὔχεται*, sc. *εἶναι*, vide ad v. 18.

309. *ῥυσίων ἐπώνυμος.* Consentiunt Editores in ea interpretatione quam excogitavit Stanleius, "liberationis per *ἔφαψιν*," ut sit a *ῥύσιος* (sup. 140.) Male omnino, meo quidem judicio. *ῥύσιων* est *præda*, et respicit poeta, ludens in nomine Ἔπαφος, dictionem *ῥυσίων ἐφάπτεσθαι*, de qua vide ad v. 406. Cognatum est *ἐπαφᾶν* cum *ἐφάπτεσθαι*, ac sic *νῆες ἀνέπαφαι* dicuntur naves a piratis intactæ Demosth. p. 1292. Additum *ἀληθῶς* demonstrat cognomen factis comprobari, ut v. 80. *εἰ θείη θεὸς εὖ παναληθῶς.* Phœniss. 636. *ἀληθῶς ὄνομα Πολυνείκη πατὴρ ἔθετό σοι θείᾳ προνοίᾳ νεικέων ἐπώνυμον.* Dices fortasse, te expectavisse potius *ἐφάψεως ἐπώνυμος*, ut nomen cum origine congrueret. Respondeo, si sanus sit hic versus, ac non potius serioris locum mutilum supplentis, (deest enim proximus a libris,) non aliter intelligi posse quam si quæratur duplex lusus in nomine Ἔπαφος, quasi hoc voluerit poeta: "Epaphus in ortu et Epaphus revera in vita fuit," ut qui maximam Ægypti partem sibi in imperium redegerit, Prom. 870. Vide quæ de hac re in Præfatione diximus.

310. Ex conjectura hunc versum restituit Bothius, *Ἐπάφου δὲ τίς ποτ' ἐξεγεννήθη πατρός*;

311. *μέγιστον ὄνομα γῆς* præclara et certa est Porsoni emendatio pro *μέγιστον*

ΒΑ. τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῆσδε βλαστημὸν λέγεις;
ΧΟ. Βῆλον δίπαιδα, πατέρα τοῦδ' ἐμοῦ πατρός.
ΒΑ. †τοῦ πανσόφου νυν ὄνομα τούτου μοι φράσον.
ΧΟ. Δαναὸς, ἀδελφὸς δ' ἐστὶ †πεντηκοντάπαις. 315
ΒΑ. καὶ τοῦδ' ἄνοιγε τοὔνομ' ἀφθόνῳ λόγῳ.
ΧΟ. Αἴγυπτος. εἰδὼς δ' ἀμὸν ἀρχαῖον γένος,
πράσσοις ἂν ὡς Ἀργεῖον ἀνστήσῃς στόλον.
ΒΑ. δοκεῖτε δή μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονὸς
ταρχαῖον· ἀλλὰ πῶς πατρῷα δώματα 320
λιπεῖν ἔτλητε; τίς κατέσκηψεν τύχη;

γῆς. Error ortus est ex compendio *μεγιστος* | *ον γῆς*. Libyam autem ab Epaphi filia nomen habuisse tradiderunt Schol. ad Prom. 870. Schol. ad Pind. Pyth. iv. 25. Apollodor. ii. 4.

312. *βλάστημον* libri. De ĕ ante βλ. correpta vide ad v. 741.

314. Libri *τὸ πάνσοφον—τοῦτο*, sine sensu. Quid enim est *Dic mihi hoc sapiens nomen?* Sunt qui respondeant, Quia *Δαναὸς* tanquam a *δαῆναι, peritum esse*, formatur. At Rex nondum audiverat nomen. Recepi igitur Tyrwhitti conjecturam (Conject. p. 20.), *τὸ πανσόφου—τούτου*, nisi quod *τοῦ*, ut magis Græcum, scribendum putavi. Ita autem vocat Danaum, sive ut senem, seu quod filias suas tam modeste rexerat. Non male Schützius *τὸ πᾶν σαφῶς νυν ὄνομα τοῦτό μοι φράσον*. Potest enim in hac structura *ὄνομα τοῦτο* idem fere valere quod *ὄνομα τούτου*, et *τὸ πᾶν σαφῶς, plane omnino, diserte*, satis defenditur collato Cho. 426. *τὸ πᾶν ἀτίμως*, et Ag. 665. *ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως*. Sed longe facilius, ut mihi videtur, *πανσόφου* in *πάνσοφον* corrumperetur, quam *πᾶν σαφῶς*.

315. Libri *Δαναὸς δ' ἀδελφός*. Correxit Scaliger. Pro vulg. *πεντηκοστόπαις* edidi ex Reg. L. (Par.) *πεντηκοντάπαις*, ut Prom. 872. Ego non facile intelligo quomodo *πεντηκοστὸς, quinquagesimus*, cum *παῖς* compositum, significare possit *quinquaginta liberos habens;* nec recte puto Stanleium ad Prom. l. l. statuisse *πεντηκοστόπαις* esse *quinquaginta liberos habens*, *πεντηκοντάπαις, ex quinquaginta liberis constans;* quod discrimen est sine differentia. Num quis dixerit *τριτόπους, tres pedes habens*, pro *τρίπους?* Num *δεκατόπηχυς, δεκατάμφορος* etc. pro *δεκάπηχυς, δεκάμφορος?* Nec satis mihi facit Linwood in Lexico; "*πεντηκοντάπαις* idem quod *πεντηκοστόπαις*." Sane qui *quinquagesimum* filium habet, is *quinquaginta* liberos habeat necesse est: sed vereor ne *πεντηκοστόπαις* valere debeat *ex quinquaginta liberis natu minimus*. Confer *προβουλόπαις* Ag. 377.

316. Libri *τοῦ δαναοίγε*, quod felicissime correxit Porsonus.—*ἀφθόνῳ* Rob. *ἀφώνῳ* Med. *ἀφθώνῳ* Reg. L. *εὐφώνῳ* Turn. Vict. ex conject. Recte Scholef. vertit *ungrudgingly*.

318. *πράσσοις ἂν ὡς ἀνστήσῃς* est *fac ut erigas*. Frustra in *ἀνστήσεις* olim mutavi (*ἀνστήσας* Med. Ald.), nam utraque structura proba est. Herod. i. 209. *ποίεε ὥς μοι καταστήσεις τὸν παῖδα*. ix. 91. *ποίεε ὅκως ἀποπλεύσεαι*. Idem, ix. 2. *ποιέειν ὅκως καταστρέψηται*. Thuc. iii. 70. *ἔπρασσον ὅπως ἀποστήσωσιν Ἀθηναίων τὴν πόλιν*. Vide Matth. Gr. Gr. § 531. 2. Non multum differt ab hoc loco Eum. 739. *πράξομεν ὡς μεταμέλῃ αὐτοῖς πόνος*. Soph. Antig. 215. *ὡς ἂν σκοποί νυν ἦτε τῶν εἰρημένων*, h. e. *ὁρᾶτε* vel *πράσσετε ὅπως ἔσεσθε*.

319. *δοκεῖτέ γε μοι* Rob. *δοκεῖτέ μοι* Med. *ἔμοιγε* Porsonus. *δή μοι* Turn. Vict. probabili conjectura. Plat. Resp. ii.

ΧΟ. ἄναξ Πελασγῶν, αἰόλ' ἀνθρώπων κακά·
πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταυτὸν πτερόν.
ἐπεὶ τίς ηὔχει τήνδ' ἀνέλπιστον φυγὴν
κέλσειν ἐς Ἄργος κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρὶν,
ἔχθει μεταπτοιοῦσαν εὐναίων γάμων;
ΒΑ. τί φὴς ἱκνεῖσθαι τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν,
λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρέπτους κλάδους;
ΧΟ. ὡς μὴ γένωμαι δμωὶς Αἰγύπτου γένει.
ΒΑ. πότερα κατ' ἔχθραν, ἢ τὸ μὴ θέμις λέγεις;
ΧΟ. τίς δ' ἂν φίλους †ὄνοιτο τοὺς κεκτημένους;
ΒΑ. σθένος μὲν οὕτως μεῖζον αὔξεται βροτοῖς.

p. 368. *δοκεῖτε δή μοι ὡς ἀληθῶς οὐ πεπεῖσθαι*, laudante J. Wordsworthio.—*τἀρχαῖον*, ut Thuc. v. 80. *ἦν δὲ καὶ αὐτὸς τὸ ἀρχαῖον ἐξ Ἄργους*. Herod. ix. 45. *αὐτός τε γὰρ Ἕλλην γένος εἰμὶ τὠρχαῖον*.

322. Notionem *varietatis* pulcre exprimit per v. *αἰόλος*, quod proprie significat *versicolor*, (ex nigro et albo alternis interposito,) ut *αἴλουρος felis*, *αἰόλην οὐρὰν ἔχουσα*, et *αἰόλος δράκων*, Trach. 11. (Donaldson, *Complete Greek Grammar*, § 5.) Ex eadem metaphora ponitur *πτερὸν*, ad colorem spectans, ut *ὁμόπτερος* de simili crinis colore Cho. 166. De *levitate* ac *mobilitate* (Buttm. Lexil. p. 63.) non recte olim interpretatus sum.

324. Verte, *Nam quis unquam putabat hanc inopinatam fugam Argos apportaturam affines olim ista terra prognatos, migrare eas facientem propter odium nuptiarum?* Notandum hoc loco *κῆδος* de consanguinitate usurpari, cum proprie tantum de affinitate poni soleat. *μεταπτοιέω* verbum transitivum est, ut *ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας* Od. xviii. 340. Bacch. 303. *στρατὸν γὰρ ἐν ὅπλοις ὄντα κἀπὶ τάξεσι φόβος διεπτοίησε, πρὶν λόγχης θιγεῖν*. Plerique *φυγὴν* accipiunt tanquam accusativum cognatæ significationis; Elmsleius autem ad Heracl. 39. idem quod *φυγάδας* intelligit, ut *κῆδος* oppositum sit. Et sic quidem *φυγῇ* Thuc. viii. 64. ubi vide Arnold.—De *αὐχέω* vide Monk. ad Alcest. 95. et de imperfecto sine *ἂν* confer *δίκαιον ἦν* sup. v. 240. Herm. de Part. *ἂν* Lib. i. cap. xii.

327. *ἀγωνίων θεῶν*. Vide ad v. 185. Genitivus in hac structura pendet a notione amplectendi genua vel statuam, ut *λαβέσθαι τινός*. Herod. vi. 68. *ὦ μῆτερ, θεῶν σε τῶν τε ἄλλων καταπτόμενος ἱκετεύω, καὶ τοῦ Ἑρκείου Διὸς τοῦδε*.

330. *κατ' ἔχθραν, propter odium*. Arist. Pac. 133. *ἦλθεν κατ' ἔχθραν ἀετοῦ πάλαι ποτέ*.—*τὸ μὴ θέμις, quod nefandum est*. Incestas nuptias significat. Confer *λέκτρων ὧν θέμις εἴργει* sup. 37. *θέμις* interdum non inflectitur, ut Plat. Gorg. p. 505. D. *φασὶ μεταξὺ θέμις εἶναι*, ubi vide Stallb. Elmsl. ad Œd. Col. 1191. *ὥστε μὴ θέμις εἶναι*. Xen. Œcon. xi. 11. *θέμις εἶναί σοι ἐκ πολέμου σώζεσθαι*.

331. Libri *ὠνοῖτο*, quod idoneo sensu destitutum videtur. *ὄνοιτο* Boissonadius, sc. *vituperaret*. Vide ad v. 10. Sensus est, *Quis quæso dominos suos odio haberet (κατ' ἔχθραν), qui essent amici?* Si *ὠνοῖτο* defendere velis, *φίλους* de cognatis interpretandum erit, et *emere dote* simpliciter pro *nubere* accipiendum. Vide Virg. Georg. i. 31. Herod. v. 6. et ibi Baehr. Sed sic nec servatur antithesis inter *φίλους* et *κατ' ἔχθραν*, nec vera omnino est sententia: vide seqq.

332. *οὕτως*. *οὕτω* Turn. Vict. Stallbaum. ad Plat. Gorg. p. 522. C. "videtur," inquit, "*οὕτως* etiam sequente consona litera usurpatum esse, ubi vi et pondere suo pollet

ΧΟ. καὶ δυστυχούντων γ᾽ εὐμαρὴς ἀπαλλαγή.
ΒΑ. πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὴς ἐγὼ πέλω ;
ΧΟ. αἰτοῦσι μὴ 'κδῶς παισὶν Αἰγύπτου πάλιν.
ΒΑ. βαρέα σύ γ᾽ εἶπας, πόλεμον αἵρεσθαι νέον.
ΧΟ. ἀλλ᾽ ἡ δίκη γε ξυμμάχων ὑπερστατεῖ.
ΒΑ. εἴπερ γ᾽ ἀπ᾽ ἀρχῆς πραγμάτων κοινωνὸς ἦν.
ΧΟ. αἰδοῦ σὺ πρύμναν πόλεος ὧδ᾽ ἑστεμμένην.
ΒΑ. πέφρικα λεύσσων τάσδ᾽ ἕδρας κατασκίους.
ΧΟ. βαρύς γε μέντοι Ζηνὸς ἱκεσίου κότος.

Παλαίχθονος τέκος, κλῦθί μου στρ. ά.
πρόφρονι καρδίᾳ, Πελασγῶν ἄναξ·
ἴδε με τὰν ἱκέτιν φυγάδα περίδρομον,
†λυκοδίωκτον ὡς δάμαλιν ἀμπέτραις
ἠλιβάτοις, ἵν᾽ ἀλκᾷ πίσυνος μέμυκε,
φράζουσα βοτῆρι μόχθους.

plurimum." Sensus est; *hoc modo*, sc. conjungendis propinquis etiam nuptiarum vinculo, *magis valent homines*. Apud Athenienses nuptiæ cum consanguineis non modo non vetitæ, sed maxime etiam laudatæ erant, propterea quod opes hoc modo in certa familia facilius servabantur. Demosth. p. 1083. 1305.

333. ἀπαλλαγή. De patrocinio Regis virginibus negato hanc vocem accipit Schützius: *et ab infelicibus quidem facilis est discessus*. εὐμαρὴς, Angl. *a matter of indifference*. Vertit Scholefieldius: *imo et si res male evadent, facile fit divortium*. ἀπαλλαγὴ quidem hoc sensu occurrit Med. 236. 1375. sed hæc potius Regi exprobrat Chorus, quia Ægypti filiis favere videbatur quum dixit σθένος μὲν οὕτω κ.τ.λ. Nota est sententia *donec eris felix, multos numerabis amicos*, &c.

336. ἄρασθαι Rob. Sententiæ satis aptum est præsens tempus, quo incerta ac nondum perfecta res significatur.

337. ξυμμάχων, sc. τῶν ἑαυτῆς, *qui secum stant*. Vide inf. 389. τῶν ἡμῖν ξυμμαχούντων intelligit J. S. Blackie in versione Anglicana. Mihi quidem sententia generalis videtur.

338. κοινωνὸς Rob. ex conject. editoris; reliqui κοινός. Sensus est, *si ab initio res juste acta fuerit*. "Enimvero id regi dubium erat, annon Ægypti filii jure suo Danaidum nuptias expetivissent." Stanl.

339. πρύμναν πόλεος recte explicant πάγον ἀγωνίων θεῶν v. 185. quem tumulum fuisse puta in media orchestra aris ac symbolis deorum conspicuum. Ipsam thymelen in hunc usum convertisse poetam verisimile est. Regis responsum satis indicat τάσδ᾽ ἕδρας de aris accipiendum esse, ubi ramulos deposuerant virgines sup. v. 238.

342—7. Metrum dochmiacum est. Primus versus cum dipodia iambica incipit, ut sæpe apud Æschylum; cf. inf. 364. 718. Eum. 165. Theb. 476. Ag. 1086. 1139. Claudit systema versus choriambicus cum anacrusi.

345. Vulgo λευκόστικτον, sed quum λευκόδικτον habeant M. Reg. L. Guelph. Ald. et Schol. ad 347. μόχθους interpretatus sit διωγμοὺς, dubium esse non potest quin recte Hermannus restituerit λυκοδίωκτον Opusc. iv. p. 339.

345. ἀμπέτραις (ita libri: ἂμ πέτραις Dind.) pro ἀνὰ πέτραις, ut ἀνὰ σκήπτρῳ Il. i. 15. ἃ 'ν πέτραις Butlerus, proban-

ΒΑ. ὁρῶ κλάδοισι νεοδρόποις κατάσκιον
νέον θ' ὅμιλον τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν.
εἴη δ' ἄνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀστοξένων·
μηδ' ἐξ ἀέλπτων κἀπρομηθήτων πόλει
νεῖκος γένηται· τῶν γὰρ οὐ δεῖται πόλις.
ΧΟ. ἴδοιτο δῆτ' ἄνατον φυγὰν ἀντ. ά.
ἱκεσία θέμις Διὸς Κλαρίου.
σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε †γεραιόφρων·
ποτιτρόπαιον αἰδόμενος †οὐ πενεῖ
* * * * ἱεροδόκα

tibus Scholef. et Blomf. ad Pers. 372. — *ἠλιβάτοις, ἵν' ἀλκᾷ* Valcken. ad Phœn. 215. pro *ἠλιβάτοισιν ἀλκᾷ*.

349. *ὅμιλον θεῶν* hic non de ipsis diis, (de quibus parum recte, nisi fallor, diceretur ὅμιλος,) sed de virginum cœtu quæ sub patrocinio eorum ad aras consederunt. Itaque *νέον τε* dicitur ut *ἀσεβῆ τε* sup. v. 9, *παιδοβόροι μόχθοι τάλανές τε* Cho. 1058. Duriuscule quidem utrumque, sed non ut statuas corrupta esse verba.

350. Timæus Lex. Plat. *ἀστόξενος· ὁ μὴ ἔχων ἐν τοῖς πολίταις οἰκίαν ἰδίαν.* Pollux iii. 60, hunc locum respiciens: *ἀστόξενος· κατὰ μέν τινας, ὁ αὐτὸς τῷ ἰδιοξένῳ· κατὰ δὲ ἄλλους, ὁ γένει μὲν ξένος, τιμῇ δὲ ἀστός· ἐνίοις δὲ δοκεῖ, ὁ φύσει μὲν ἀστὸς, δόξῃ δὲ ξένος, ὡς Δαναὸς Ἀργείοις, ἀπὸ Ἰοῦς τῆς Ἀργείας ἔχων τὸ γένος.* Photius: *ἀστόξενος· ὁ ἐκ προγόνων μὲν ἀστῶν, αὐτὸς δὲ ξένος καὶ ἀνανεώσεως δεόμενος.* Hesychius: *ἀστόξενοι· οἱ γένει μὲν προσήκοντες, ἐπὶ δὲ γῆς ἀλλοδαπῆς γεγονότες· οἱ δὲ τοὺς ξένους μὲν ὄντας, ἐπὶ τιμῇ δὲ ἀστοὺς γενομένους.*

351. *ἐξ ἀέλπτων, ex insperato.* Eur. Frag. Œdipi xv. *ἐκ τῶν ἀέλπτων ἡ χάρις μείζων βροτοῖς φανεῖσα.* Similiter *ἐξ ἀπροσδοκήτου* Herod. vii. 204. — *μὴ γένηται, videndum ne accidat. μὴ γένοιτο, utinam ne accidat.* Vide Stallb. ad Plat. Phæd. p. 115. C. et infra, Append. A.

353. *τὰν ἄνατον* libri, contra metrum et usum particulæ *δῆτα*, quæ excipit ac repetit votum *εἴη ἄνατον πρᾶγμα κ.τ.λ.* Hic igitur *ἄνατον* significet necesse est *ὥστε εἶναι ἄνατον*, ubi articulo non est locus.

354. *Διὸς Κλαρίου.* Schol. *πάντα πᾶσι κληροῦντος καὶ κραίνοντος.* Laudat Bothius Pausan. 8. 53. *τὸ δὲ χωρίον τὸ ὑψηλὸν ἐφ' οὗ καὶ οἱ βωμοὶ Τεγεάταις εἰσὶν οἱ πολλοὶ, καλεῖται μὲν Διὸς Κλαρίου· δῆλα δὲ ὡς ἐγένετο ἡ ἐπίκλησις τῷ θεῷ τοῦ κλήρου τῶν παιδῶν ἕνεκα τῶν Ἀρκάδος.* Adjecta est vox *θέμις* epico more, ut Apoll. Rhod. iii. 193. *Ξεινίου Διὸς θέμις.* Idem iv. 700. *Ζηνὸς θέμις ἱκεσίοιο.* Pind. Nem. xi. 9. *Ξενίου Διὸς θέμις.*

355. *γεραιόφρων* Burges. pro *γεραφρόνων*, quod analogiæ plane repugnat a *γέρων* formatum. Frequens est antithesis hujusmodi. Cho. 163. *πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω;* Thuc. i. 42. *νεώτερός τις παρὰ πρεσβυτέρου μαθών.* Ortus est error ex scriptura *γεραιοφρονῶν*, quæ facile in breviorem formam *γεραφρονῶν* transire potuit.

356. Libri *οὖν περ.* Locus mutilus est et sententia omnino incerta. Ex Scholiastæ interpretatione *οὐ πτωχεύσεις* probabiliter eruit Hermannus *οὐ πενεῖ*, nisi quod futurum *πενοῦμαι* a *πένομαι* auctoritate caret. Reliqua hoc modo supplere possis:

ἱροδόκοισι βωμοῖς ὅσι' εἰ γένοιτο
θεῶν λήμματ' κ.τ.λ.

ut *θεῶν* dissyllabum sit.

θεῶν λήμματ' ἀπ' ἀνδρὸς ἁγνοῦ.
ΒΑ. οὗτοι κάθησθε δωμάτων ἐφέστιοι
ἐμῶν· τὸ κοινὸν δ' εἰ μιαίνεται πόλις,
ξυνῇ μελέσθω λαὸς ἐκπονεῖν ἄκη.
ἐγὼ δ' ἂν οὐ κραίνοιμ' ὑπόσχεσιν πάρος,
†ἀστοῖς δὲ πᾶσι τῶνδε κοινώσας πέρι.
ΧΟ. σύ τοι πόλις, σὺ δὲ τὸ δήμιον, στρ. β'.
πρύτανις ἄκριτος ὤν,
κρατύνεις βωμὸν ἑστίαν χθονὸς
μονοψήφοισι νεύμασιν σέθεν,
μονοσκήπτροισι δ' ἐν θρόνοις χρέος

359. Bene Schol. *οὐ πρὸς τὴν ἑστίαν τῶν ἐμῶν δωμάτων· ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἰδίᾳ πρὸς ἐμὲ ποιεῖσθε τὰς ἱκεσίας, ἀλλὰ πρὸς πᾶσαν τὴν πόλιν.* Respicitur mos confugiendi ad focos domus cujusdam privatæ. Confer Od. vii. 153. Thuc. i. 13 ⁝.

362. *πάρος* Rob. ex conjectura: libri *παρ' ἄκρος.*

363. Libri *ἀστῶν δὲ πᾶσι τοῖσδε*, quod temere olim defendere conatus sum. Hodie sentio omnino acquiescendum esse in Stanleii emendatione, quæ nihil mutando nisi verborum inter se terminationes simplicem simul et aptam fundit sententiam.

364. Sensus est: Cur vero civibus rem communices? *Tu es civitas, tu populus.* Mirantur Danaides qui revera regalem habeat potestatem civibus suis aliquid decernendum committere, cum ipse sit monarchus *ἀνυπεύθυνος*, (*unaccountable,*) et omnia suo arbitrio solus constituere possit. Amabant talia tragici, qui popularis imperii commoda debebant ad cœlum efferre, quo plebis gratiam captarent. Meminerit lector antiquos Græciæ reges coercitam quodammodo a populo tenuisse potestatem. Thuc. i. 13. *πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι.* Quod quidem non ignorabat Æschylus; sed Danaides, utpote barbaræ, Ἑλλήνων *νόμους* minus intellexisse putandæ sunt.

365. *πρύτανις* antiquitus *regem* valebat. Vide Dissen. ad Pind. Nem. xi. 3. Sic *Ζεὺς μακάρων πρύτανις* Prom. 176. *πρυτανεύειν* pro *βασιλεύειν* Hom. Hymn. in Apoll. 68. *ἄκριτος* est *οὐχ ὑπεύθυνος πόλει* Pers. 215. Heroicis autem (quæ vocantur) temporibus non solum civilia munera verum etiam sacerdotalia reges obire solebant; quo factum est, ut nomen *πρύτανις*, quod ad regem, tantummodo quatenus Pontifex Maximus erat, proprie pertinebat, postea simpliciter *dominum* vel *regem* significabat, sine respectu divini officii. Sic *Ζεὺς στεροπᾶν πρύτανις* Pind. Pyth. vi. 24. Religiosum potius quam civile cognomentum olim fuisse *πρύτανις* compertum quidem non est; sed verisimile est cum ex sanctitate *τοῦ Πρυτανείου* tum ex vocis origine, *προιέναι*, (cf. *πρυλέες* pro *προϊλέες*, et Lat. *prælium* a *προ-λιον*, *Varronianus*, p. 215). Prytanes in quavis civitate habuisse *τῆς κοινῆς ἑστίας* et sacrificiorum curationem, a regibus antiquitus sibi commissam, docet Dissen. ad Pind. Nem. ut sup. Müller, Dor. ii. pp. 73. 141. Confer Cic. de Div. i. 40. Demosth. in Neær. p. 1370. Hoc loco Rex, ut *πρύτανις*, *summus sacerdos*, dicitur *κρατύνειν βωμὸν*, jus habere et potestatem in rebus divinis. Respicit poeta Atheniensium *ἑστίαν πρυτανείου*, de qua vide Arnold. ad Thuc. ii. 15.

367. *μονοψήφοισι.* idem fere quod *μόνοις*, addita notione suffragii ferendi. De hoc genere compositorum vide Append. B. Pind. Nem. x. 11. *μονόψαφον ξίφος.* Versus 366—368 antispastici sunt.

πᾶν ἐπικραίνεις· ἄγος φυλάσσου.

ΒΑ. ἄγος μὲν εἴη τοῖς ἐμοῖς παλιγκότοις· 370
ὑμῖν δ' ἀρήγειν οὐκ ἔχω βλάβης ἄτερ·
οὐδ' αὖ τόδ' εὖφρον, τάσδ' ἀτιμάσαι λιτάς·
ἀμηχανῶ δὲ, καὶ φόβος μ' ἔχει φρένας
δρᾶσαί τε μὴ δρᾶσαί τε, καὶ τύχην ἑλεῖν.

ΧΟ. τὸν ὑψόθεν σκοπὸν ἐπισκόπει, ἀντ. β'.
φύλακα πολυπόνων 376
βροτῶν, οἳ τοῖς πέλας προσήμενοι
δίκας οὐ τυγχάνουσιν ἐννόμου.
μένει τοι Ζηνὸς Ἱκταίου κότος
δυσπαραθέλκτοις παθόντος οἴκτοις. 380

ΒΑ. εἴ τοι κρατοῦσι παῖδες Αἰγύπτου σέθεν
νόμῳ πόλεως, φάσκοντες ἐγγύτατα γένους
εἶναι, τίς ἂν τοῖσδ' ἀντιωθῆναι θέλοι;
δεῖ τοί σε φεύγειν κατὰ νόμους τοὺς οἴκοθεν
ὡς οὐκ ἔχουσι κῦρος οὐδὲν ἀμφὶ σοῦ. 385

374. *τύχην ἑλεῖν, rem in casum dare, fortunam experiri*, sive, ut vertit Hermannus ad Iph. Aul. 56. *fortunæ rem committere.* Anglice nos dicimus *to take our chance.* Euripides in loc. cit. *δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης θ' ὅπως ἄψαιτ' ἄριστα.*

377. *τοῖς πέλας προσήμενοι, aliis supplicantes.*

379. Ἱκταίου. Mediam syllabam corripit, ut interdum *δείλαιος, γεραιὸς*, etc. de qua licentia vide Monk. ad Hippol. 170. Dindorfius *ἰκτίου*, forma non aliunde cognita.

380. Libri ὦ vel *τοῖς* vel *ἐν δυσπαραθέλκτοις*. Emendavit Porsonus. *οἴκτοις* pendet a *δυσπαραθέλκτοις, iis, qui non leniuntur læsi querelis.*

381. Sensus est: si legibus vestræ civitatis jus et potestatem in vos habent Ægypti filii, dicentes proximi sibi generis esse vos, quis ausit his adversari? Respicitur lex Attica, qua proxime cognatis in matrimonium cedebant mulieres *ἐπίκληροι*, neque ex arbitrio suo nubendi licentiam habebant. Vide de hoc loco Müller, Dor. ii. p. 209. Dictio *ἐγγύτατα γένους*, Atticis usitata, lectorem non latebit. Arist. Av. 1665. *τοῖς ἐγγυτάτω γένους μετεῖναι τῶν χρημάτων.* Isæus, p. 257 (citante Stanl.). *προσῆκον εἶναι αὐταῖς μετὰ τῶν χρημάτων τῷ ἐγγύτατα γένους συνοικεῖν.* Quæ ad hunc locum proxime pertinent. Plat. Hipp. Maj. p. 304, D. *τυγχάνει μοι ἐγγύτατα γένους ὤν.* Stallb. ad Lachet. p. 187 fin. et ad Apol. p. 30, B. ubi notavit vir ille doctus recte dici vel *ἐγγυτάτω τινι γένους* vel *ἐγγυτάτω τινὸς γένει*, non item *ἐγγυτάτω τινὶ γένει.* De metro v. 382, vide sup. v. 255. Lobeck. ad Ajac. 459. Prom. 52.

384. *φεύγειν—ὡς. Hac defensione uti, —quod.* Xen. Hellen. I. iii. 19. *ὑπαγόμενος θανάτου, ἀπέφυγεν ὅτι οὐ προδοίη τὴν πόλιν.* Sic Romani verbum *defendere* usurpabant. Cic. in Pison. x. 5. *Si triumphum non cupiebas, cujus tandem rei te cupiditate arsisse defendes?* Tacit. Ann. xiii. 43. *Ille nihil ex his sponte susceptum, sed principi paruisse defendebat.* De οἴκο-

ΧΟ. μή τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος στρ. γ'.
κράτεσιν ἀρσένων· ὕπαστρον δέ τοι
μῆχαρ ὁρίζομαι γάμου δύσφρονος
φυγᾷ. ξύμμαχον δ' ἑλόμενος δίκαν, κρῖνε σέβας τὸ πρὸς θεῶν.
ΒΑ. οὐκ εὔκριτον τὸ κρῖμα· μή μ' αἱροῦ κριτήν. 391
εἶπον δὲ καὶ πρὶν, οὐκ ἄνευ δήμου τάδε
πράξαιμ' ἄν, οὐδέ περ κρατῶν· καὶ μήποτε
εἴπῃ λεὼς, εἴ πού τι μὴ τοῖον τύχῃ,
ἐπήλυδας τιμῶν, ἀπώλεσας πόλιν. 395
ΧΟ. ἀμφοτέρους Ὁμαίμων τάδ' ἐπισκοπεῖ ἀντ. γ'.
Ζεὺς ἑτερορρεπὴς, νέμων εἰκότως

θεν vide Elmsl. ad Heracl. 142. Wünder. ad Antig. 519, collato Phœniss. 294. *τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα.*

386. *μήτι ποτ' οὖν* optimi libri. Inf. 422. *μήτι τλῇς.* Eur. Ion. 719. *μή τί ποτ' εἰς ἐμὰν πόλιν ἵκοιθ' ὁ παῖς.* Orest. 1147. *μὴ γὰρ οὖν ζῴην ἔτι.*

387. *ὕπαστρον μῆχαρ γάμου φυγᾷ* est *remedium nuptiarum quod fit fugam sub astris,* sive astrorum ductu, *præcipitando. ὁρίζομαι,* mihi eligo; proprie *terminos statuo,* deinde in universum *definio, faciendum mihi assigno.* Sensus videtur esse, *ob eam ipsam causam, ne in eorum potestatem venirem, hanc fugam suscepi,* sc. huc navigavi. Laudat Stanl. Hesych. *ἄστροις σημειοῦσθαι· μακρὰν ὁδὸν καὶ ἐρήμην βαδίζειν· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πλεόντων.* Hinc Soph. Œd. Tyr. *τὴν Κορινθίαν ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα ἔφευγον.* Lucian. Icaromenippus, in initio: *εἶτα, ὦγαθὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ἀποδημίαν;*

390. *κρῖνε,* h. e. *πρόκρινε. σέβας τὸ πρὸς θεῶν* equidem interpretor *quod diis pium ac reverentia plenum videtur.*

393. *οὐδέπερ κρατῶν, quanquam summa auctoritate præditus.* Gratum scilicet Atheniensibus erat (quod bene observavit J. S. Blackie) regem introducere nonnihil populi suffragiis concedentem; quod fecit Sophocles in persona Hæmonis, Antig. 737, et Euripides in Theseo, Suppl. 426. — *καὶ μήποτε.* vide ad v. 351. *μὴ καί ποτε* Canterus. *κοὐ μή ποτε* J. Wordsworthius, Phil. Mus. Cant. i. p. 213, uterque satis probabiliter.

394. *μὴ τοῖον,* h. e. *ἕτερον, adversum;* noto euphemismo. Hesych. *τοῖον· οὕτως ἀγαθόν.* Demosth. Androt. p. 597. 4. *ὅσα τῇ πόλει γέγονεν ἀγαθὰ ἢ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω φλαῦρον.* Thucyd. vii. 14. *ἦν τι μὴ ὅμοιον ἐκβῇ.* Soph. Phil. 503. *παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.* Herod. ix. 16. *ἦν συμβαλόντι οἱ μὴ ἐκβαίνῃ οἰκοῖόν τι ἐθέλοι.* Vide Lobeck. ad Ajac. 516. Dissen. ad Pind. Pyth. iii. 34. — Pro *τύχῃ* libri præbent *τυχθῇ,* nimirum ex *τυχῆι* corruptum. *τύχοι* Porsonus; sed *τύχῃ* melius congruere videtur cum *εἴπῃ.*

396. *Ζεὺς Ὁμαίμων,* h. e. *ὁμόγνιος,* ut *Δίκη Ὁμαίμων* Theb. 410. — *τάδε, hac in re,* ut Soph. Phil. 1116. *πότμος σε δαιμόνων τάδ' ἔσχε.* Iph. Taur. 299. *δοκῶν Ἐρινῦς θεὰς ἀμύνεσθαι τάδε.* Prom. 283. *ταῦτά τοι πλανωμένη πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει.* Frag. 123. *τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἁλισκόμεσθα.*

397. *ἑτερορρεπής. Nunc huc, nunc illuc, prout æquum est, inclinans; διχόρροπος, anceps.* Confer *ἑτεραλκὴς* Pers. 931. Theognis 157. *Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλῳ.* Hom. Hymn. in Merc. 324. *κεῖθι γὰρ* (sc. apud Jovem) *ἀμφοτέροισι δίκης κατέκειτο τάλαντα.* Sententia hæc est: litem inter

ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις.
τί, τῶνδ' ἐξ ἴσου ῥεπομένων, μεταλγεῖς τὸ δίκαιον ἕρξαι;
ΒΑ. δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου,
δίκην κολυμβητῆρος ἐς βυθὸν μολεῖν
δεδορκὸς ὄμμα, μηδ' ἄγαν †ὠνωμένον.
ὅπως ἄνατα ταῦτα πρῶτα μὲν πόλει
αὐτοῖσί θ' ἡμῖν ἐκτελευτήσει καλῶς,
καὶ μήτε δῆρις ῥυσίων ἐφάψεται,

cognatos ortam summa cum æquitate dijudicabit Zeus.—*νέμων, distribuens*, verbum proprie de justa cuique portione dividenda usurpatum. *ἄδικα μὲν κακοῖς κ.τ.λ.* simpliciter intellige, *quæ quis fecerit.* Cho. 916. *ἔκανες ὃν οὐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεὼν πάθε.* Theognis 746. *δίκαιος ἐὼν μὴ τὰ δίκαια πάθῃ.* Orest. 647. *ἀδικῶ. λαβεῖν χρή μ' ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ ἄδικόν τι παρὰ σοῦ.* Vide autem *New Cratylus*, p. 639. ed. 2.

400. *μεταλγεῖς. dubitas.* Quo sensu nescio an non alibi reperiatur. Simile quid legitur Od. xxii. 232. *ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι, piget te, pœnitet.*

401. Male Schol. *δεῖ ἐς βυθὸν μολεῖν φροντίδος* conjungit. Structura est *δεῖ φροντίδος, ὥστε ὄμμα μολεῖν*, ut Ag. 334. *δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμου σωτηρίας, κάμψαι δίαυλον.* Cf. inf. 411. Qui hic memorantur *κολυμβητῆρες* e fundo maris spongias, muricem (*κάλχην*,) sive ostrea (*τήθεα*) colligebant. Vide Athen. vii. § xvii. Il. xvi. 747. Hinc *καλχαίνω alte cogitare* Antig. 20. Heracl. 40. proprie, uti ex hoc loco colligere licet, *profunda maris scrutari.*

403. *ὠνωμένον*, si vera lectio est, valet *vino obfuscatum. ὠνωμένων* Med. Ald. *ὠνωμένον* Rob. Vide Elmsl. ad Bacch. 686. Herm. ibid. v. 32. Soph. Trach. 268. *δείπνοις ἡνίκ' ἦν οἰνωμένος.* Boissonadius *μηδ' ἄγαν ἄνω μένειν*, ingeniose; potuit etiam *ἄνω μένον.*

405. *πρῶτα μὲν — τε.* Vide Arnold. ad Thuc. iv. 69. Hippol. 996. *ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν, φίλοις τε χρῆσθαι.* Cho. 962. *σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι, φίλοι τε καὶ νῦν.* Jelf, Gr. Gr. §. 765—6.

406. Cognata notione ponuntur *δῆρις, ῥύσια, ἐφάπτεσθαι. ῥύσιον* est quod *vi abstrahitur* (ut boves, servi, &c.) ubicunque inter duos populos lis est de aliqua re prius abrepta ac jure restituenda; vel cum incursus (*a foray*) fit in fines alienos, ut par illato damno pretium auferatur (*a reprisal*). Quod proprie dicitur *ἐφάπτεσθαι*, ut inf. 708. *ῥυσίων ἐφάπτορες.* Œd. Col. 858. *καὶ μεῖζον ἆρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις· ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν.* Eur. Ion. 523. *ἅψομαι, κοὐ ῥυσιάζω, τἀμὰ δ' εὑρίσκω φίλα*, h.e. *injiciam tibi manus, non ut qui prædam vi abigit, sed ut qui sua vindicare velit.* Confer *ῥυσιασθεῖσαν* inf. 418. *ἐρρυσίαζον vi auferebant* Frag. 237. Jam *ῥύσιον δοῦναι* (Solon. Frag. 19.) vel *τῖσαι* (Philoct. 960.) proprie est *reddere quod injuria ceperis.* Quoniam autem ipsa præda, ut jam divendita vel consumpta, non semper reddi potuit, *ῥύσιον* significabat *pignus*, quo quis posito soluturum se pollicebatur; ac *ῥυσιάζειν* est vel hoc pignus capere, vel ab invito *τὸ ἴσον* auferre, (*to distrain*). Subest plerumque notio recuperandi quod tuum est, vel par pro retento exigendi. Locus est Od. xxi. 16. ubi tam luculenter tota res describitur, ut non inutile fuerit paucos hic versus apponere:

ἦτοι Ὀδυσσεὺς
ἦλθε μετὰ χρεῖος, τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλεν·
μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν.—
τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεύς,

μήτ' ἐν θεῶν ἕδραισιν ὧδ' ἱδρυμένας
ἐκδόντες ὑμᾶς τὸν πανώλεθρον θεὸν
βαρὺν ξύνοικον θησόμεσθ' ἀλάστορα,
ὃς οὐδ' ἐν Ἅιδου τὸν θανόντ' ἐλευθεροῖ.
μῶν οὐ δοκεῖ δεῖν φροντίδος σωτηρίου;

ΧΟ. φρόντισον, καὶ γενοῦ στρ. ά.
πανδίκως εὐσεβὴς πρόξενος·
τὰν φυγάδα μὴ προδῷς,
τὰν ἔκαθεν ἐκβολαῖς
δυσθέοις †ὀρμέναν·
μηδ' ἴδῃς μ' ἐξ ἑδρᾶν ἀντ. ά.
πολυθέων ῥυσιασθεῖσαν, ὦ
πᾶν κράτος ἔχων χθονός.
γνῶθι δ' ὕβριν ἀνέρων,
καὶ φύλαξαι κότον.
μήτι τλῇς τὰν ἱκέτιν εἰσιδεῖν στρ. β'.
ἀπὸ βρετέων βίᾳ δίκας ἀγομέναν
ἱππηδὸν ἀμπύκων,

παιδνὸς ἐὼν, πρὸ γὰρ ἦκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες,
Ἴφιτος αὖθ' ἵππους διζήμενος, αἵ οἱ ὄλοντο.

Rursus Il. xi. 671.

ὡς ὁπότ' Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη,
ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα,
ἐσθλὸν Ὑπειροχίδην, ὃς ἐν Ἤλιδι ναιετάασκεν,
ῥύσι' ἐλαυνόμενος· ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσι
ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι.

Jam in priore loco homines Messenii boves quosdam abstulerant; quæ præda illis fuit ῥύσιον. Tum qui eas perdiderat debitum a toto populo, quod par esset amissis bubus, repetebat; id autem debitum si solvere noluisset populus, Ulyssis fuisset ῥυσιάζειν, totidem ab illis vi auferre, vel pignus (ῥύσιον) exigere. Vide etiam Herod. i. 1—3.

409. ἀλάστορα. Scil. Jovem supplicum patronum, qui læsus vel offensus terram quasi malus genius habitaturus erat. Œd. Col. 788. χώρας ἀλάστωρ οὐμὸς ἐνναίων ἀεί. — βαρὺν, *iratum*, ut Eum. 690. βαρεῖα χώρᾳ τῇδ' ὁμιλήσω πάλιν. — ξύνοικον, confer δυσμενῆ ξυνοικίαν sup. 263.

416. ὀρμέναν Pauwius pro ὀρομέναν vel ὀρωμέναν. Vide ad Agam. 1378.

417. ἴδῃς, h. e. περιίδῃς.

421. κότον, sc. eorum, ne bellum inferant. Ita Schützius. Schol. τὸν τοῦ Διός.

425. ἱππηδὸν ἀμπύκων. Lusus est in duplici sensu vocis ἄμπυξ, quæ significat cum *frontale*, sive auream laminam quam super frontem gestare solebant nobiles virgines, tum *lorum*, quo caput equi medium inter aures et oculos circumligabant veteres Græci. De mulieris ornatu Theocr. i. 33. ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι. Il. xxii. 469. de Hecuba: τῇλε δ' ἀπὸ κρατὸς βάλε δέσματα σιγαλόεντα, ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ

πολυμίτων πέπλων τ' ἐπιλαβὰς ἐμῶν.
ἴσθι γὰρ, παισὶ τάδε καὶ δόμοις ἀντ. β'.
ὁπότερ' ἂν κτίσῃς μένει †Ἄρει κτίνειν
†ὁμοίαν θέμιν.
τάδε φράσαι δίκαια Διόθεν κράτη.

ΒΑ. καὶ δὴ πέφρασμαι· δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται·
ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἵρεσθαι μέγαν
πᾶσ' ἔστ' ἀνάγκη. καὶ γεγόμφωται, σκάφος
στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον.
ἄνευ δὲ λύπης οὐδαμοῦ καταστροφή.
καὶ χρήμασιν μὲν, ἐκ δόμων πορθουμένων,

πλεκτὴν ἀναδέσμην. Jam si quis puellas arrepto crine ab aris trahere vellet, (inf. 882. ἕλξειν ἔοιχ' ὑμᾶς ἀποσπάσας κόμης,) is *frontalibus* eorum vim simul illaturus erat. Confer Theb. 315. τὰς δὲ κεχειρωμένας ἄγεσθαι ἱππηδὸν πλοκάμων.

429. Ἄρει κτίνειν præclare restituit Seidlerus pro δρεικτείνειν vel δρεικτίνειν. Metri necessitas syntaxin paullo impediorem reddidit, quod sæpe fieri videmus. Structura est, ὁπότερα ἂν κτίσῃς (*statueris*) τάδε, μένει παισὶ καὶ δόμοις τίνειν ὁμοίαν θέμιν Ἄρει. Nam si deos neglexisset, id fuisset θεομαχεῖν. Sin autem Ægypti filiis morem gerere nollet, cum iis bello decertandum esset. Atque hæc mala etiam in posteros duratura prædicit Chorus. Sentit Rex se vel huic vel illi parti, utcunque agat, inimicum fore, cum mox subjicit ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἵρεσθαι ἀνάγκη, ubi recte Schol. ἢ τοῖς θεοῖς ἢ τοῖς Αἰγυπτιάδαις.

430. Libri ὁμοίαν θέμιν, contra metrum strophici versus ἱππηδὸν ἀμπύκων. Epicam formam restituit Klausen ad Ag. 105. Vitium hujus loci nondum sublatum esse suspicatur Dind. Equidem libenter acquiesco in ὁμοίαν.

431. δίκαια κράτη recte vertit Bothius *justa Jovis imperia*. Eodem sensu Antig. 60. εἰ νόμου βίᾳ ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν. Cho. 1. πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη. Sup. v. 336. ὑποχείριος κράτεσιν ἀρσένων, *imperiis obnoxius*.

432. ἐξοκέλλεται, huc recidit, huc appellitur; metaphora a nave, cujus appulsu sistitur cursus et navigandi fit finis. Schol. οὕτως ἀποβαίνει.

433. τοῖσιν ἢ τοῖς. Confer τῶν γὰρ οὐ δεῖται πόλις sup. 352. τὸ γένοιτ' ἂν inf. 1031. De πόλεμον αἵρεσθαι Elmsl. ad Heracl. 505.

435. στρέβλη id instrumentum significare putatur quod nos vocamus *a windlass;* quanquam προσηγμένον, *applicitum*, et Hesychii glossa στρέβλαι ναυτικαί· τὰ ξύλα τῶν νεῶν ἐν οἷς διασφηνοῦνται γομφούμεναι, indicant potius quod dicitur *the stocks; the slip*. Loci sententia est: tam certus est ac quasi fixus eventus bellandi, quam navis machinis imposita dum reficitur.

436. καταστροφή. Fortasse hic nautico sensu usurpatum, ut modo ἐξοκέλλεται, ut sit *appulsus ad littus*. Confer etiam ἄτης πέλαγος inf. 464. In universum καταστρέφεσθαι est *ad terminum venire*, ut καταστρέφειν τι *ad finem ducere*, Pers. 783.

437. πορθουμένων, h. e. τῶν χρημάτων. Confer Ag. 938. Eum. 742. Alii χρημάτων, alii πορθουμένοις scribendum putaverunt; quorum neutrum, meo quidem judicio, structuræ aut sententiæ plane necessarium est. Totum qui sequitur locum sic fere intelliges: amissæ opes restaurari possunt; linguæ maledicæ opprobriis medicina facile adhibetur; sed effuso semel sanguini nullum est remedium; quare cavendum ne in hac

[ἄτης τε μείζω καὶ μέγ' ἐμπλῆσαι †γέμος]
γένοιτ' ἂν ἄλλα, Κτησίου Διὸς χάριν·
καὶ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια,
ἀλγεινά, θυμοῦ κάρτα κινητήρια,
γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος.
ὅπως δ' ὅμαιμον αἷμα μὴ γενήσεται,
δεῖ κάρτα θύειν, καὶ πεσεῖν χρηστήρια
θεοῖσι πολλοῖς πολλά, πημονῆς ἄκη.
ἦ κάρτα νείκους τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι·
θέλω δ' ἄιδρις μᾶλλον ἢ σοφὸς κακῶν
εἶναι. γένοιτο δ' εὖ παρὰ γνώμην ἐμήν.
ΧΟ. πολλῶν ἄκουσον τέρματ' αἰδοίων λόγων.
ΒΑ. ἤκουσα, καὶ λέγοις ἄν· οὔ με φεύξεται.
ΧΟ. ἔχω †στρόφους ζώνας τε, συλλαβὰς πέπλων.

re cædes fiat. Confer Agam. 978. Eum. 615. Eur. Suppl. 775. *μόνον βροτοῖς οὐκ ἔστι τἀνάλωμ' ἀναλωθὲν λαβεῖν, ψυχὴν βροτείαν· χρημάτων δ' εἰσὶν πόροι.*

438. Versus, ut videtur, insititius, ita in Med. Rob. Ald. et Guelph. legitur: *ἄτην γε μείζω καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμου.* Quod plane sensu caret. Schol. *τοῦ Διὸς ἐμπιπλῶντος καὶ γεμίζοντος ἄτης τὸν γάμον* (*γόμον* Stanl.) unde *ἄτης γεμίζων* Dobræus, Aristoph. p. (141). Quoniam autem non habet istud *μέγα* quocum construatur, verisimile videtur corrigendum esse *γέμος*, ut sententia sit, *et damno majora, et quæ onustam domum* (vel navim) *reddant*, h. e. *ὥστε ἐμπλῆσαι μέγα γέμος* Meliorem loco deplorato medicinam excogitare nequeo.

439. Ζεὺς Κτήσιος, sub cujus tutela tota res domestica erat; Ag. 978. 1005.

440. *τοξεύσασα*, nominativus, qui vulgo dicitur, *pendens*, ut Eum. 95, ubi vide plura exempla rei hodie satis notæ. — *τὰ καίρια*, Theb. i. Vide Append. D. *μὴ τὰ καίρια* valet *admodum nociva.*

441. Versus in libris post proxime sequentem male positus.

444. *χρηστήρια. Victimas.* Theb. 219. Eur. Ion. 433. Schol. ad Soph. Ajac. 220.

445. *πολλοῖς πολλά.* Vide Elmsl. ad Heracl. 919. Pers. 776. *κἀπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ.* Ibid. 744. *πολλὴν κέλευθον ἦνυσεν πολλῷ στρατῷ.* Notanda sunt *πολλοῦ πολὺν χρόνον* Equit. 822. *ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω* Eccles. 1105. Ran. 1046. *ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικάθητο.*

446. *ἦ κάρτα, sane*, Agam. 575. Cho. 915. *παροίχομαι*, cum genitivo, est *declinare ab aliqua re*, ut *μοίρας ὅσον παροίχει* Med. 995, et *παραχωρεῖν* vel *εἴκειν ὁδοῦ τινι* satis frequenter.

447. Schol. *μάντις ἀποβαίην φαῦλος.* Sane *ἴδρις* et *σοφὸς* sæpe de vatibus usurpantur; sed sensus fortasse est, *inexpertus potius quam expertus.* Grammaticus ap. Bekk. Anecd. i. p. 363. *ἄιδρις· ἄπειρος.* Timæus: *ἀίστωρ· ἄπειρος, ἀμαθής.* Nec tamen diffiteor, *βούλομαι* potius quam *θέλω* hoc sensu dicturum fuisse poetam. Notandum *κακῶν* non tam a proximo *σοφὸς* quam ab *ἄιδρις* pendens.

451. Libri *στρόβους*. Quoniam vero *στρόβος* Ag. 640, est *turbo*, *στρόφος* Theb. 865. *στρόφιον* Arist. Thesm. 139, significat *fasciam papillis prætentam*, ac literæ *φ* et *β* simili sono, ut *v*, efferebantur, de emendandi necessitate quæstio esse vix potest. Græcis mulieribus *στρόφος* idem

ΒΑ. τύχῃ γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ πέλει.
ΧΟ. ἐκ τῶνδε τοίνυν, ἴσθι, μηχανὴ καλή—
ΒΑ. λέξον· τίν' αὐδὴν τήνδε γηρυθεῖσ' ἔσει;
ΧΟ. εἰ μή τι πιστὸν τῷδ' †ὑποστήσεις στόλῳ—
ΒΑ. τί σοι περαίνει μηχανὴ ξυζωμάτων;
ΧΟ. νέοις πίναξι βρέτεα κοσμῆσαι τάδε.
ΒΑ. αἰνιγματῶδες τοὔπος· ἀλλ' †ἁπλῶς φράσον.
ΧΟ. ἐκ τῶνδ' ὅπως τάχιστ' ἀπάγξασθαι θεῶν.
ΒΑ. ἤκουσα μακιστῆρα καρδίας λόγον.

officium præstabat quod nostratibus *the stays*: nec virgines solum, sed uxores etiam (ut et ζώνῃ, Cho. 979. Eum. 577. nam aliud est ζώνην λύειν) eo utebantur, quod apparet ab Arist. Thesm. 638, ubi Cleisthenes inquit Mnesilocho, in mulieris speciem composito, χάλα ταχέως τὸ στρόφιον, ὠναίσχυντε σύ. Quo remoto, atque ideo nudato pectore, exclamat mulier quæ forte astat, καὶ νὴ Δία τίτθους γ' ὥσπερ ἡμεῖς οὐκ ἔχει. Erat nimirum fascia (aliter enim de βρόχῳ sc. ἀγχόνῃ facienda non cogitassent Danaides,) sed lata illa, ac quæ papillas non modo tegeret, sed constringeret et coerceret: unde Catullus scribit *strophio luctantes vincta papillas*. Cf. Martial. xiv. 134. In Hom. Hymn. ad Apoll. Del. 122. στρόφος est σπάργανον. Ceterum ζώνη omnino alia et inferior erat, quæ mediam ἰξὺν circumdabatur ad tunicam continendam. Quod hic notandum, quia συλλαβὰς πέπλων tantummodo ad ζώνας pertinet. Vides Græco ornatu (ἄμπυξ etiam v. 425), ac non plane Ægyptio, insignes fuisse Danaidas, etsi supra (v. 231) ἀνέλληνα στόλον πέπλοισι βαρβάροισι καὶ πυκνώμασι χλίοντα vocaverat; quod de textura et colore potius quam de diverso vestimenti genere accipiendum est.

454. γηρυθεῖσ' ἔσει compara cum λυπηθεὶς ἔσει Œd. Col. 816. σιωπήσας ἔσει Tyr. 1146. ἀντίδους ἔσει Ant. 1067. πεπονθὼς ἔσομαι Plat. Apol. ult.

455. ὑποστήσεις, *suggeres*. Libri ὑποστήσει, sed ad activam vocem pertinet hæc significatio; et sic Well. Dind. Confer Ajac. 1091. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς, εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβρίστης γένῃ. Post hunc et v. 453 aposiopesin esse per se patet. Finitur demum oratio v. 457, ubi κοσμῆσαι pendet a μηχανὴ καλὴ 453.

457. νέοις πίναξι. "Non votiva tabula ob vitam conservatam, sed se ipsis suspensis." Scholefieldius. Manifestum est ex hoc loco, plures deorum statuas, et quidem satis grandes, in scena positas esse. Vide quæ de v. ἐνώπια sup. v. 137 notata sunt.

458. Vulgo ἀλλὰ πῶς φράσον, quod per se bonum est; ut Herod. vi. 109. κῶς εἰς σε ἀνήκει ἔρχομαι φράσων. Plat. Gorg. p. 503, D. οὐκ ἔχω πῶς εἴπω. Sed probabilior est ἀλλ' ἁπλῶς, ut emendavit Abreschius, quia solent inter se opponi αἰνίγματα et ἁπλοῖ λόγοι. Prom. 611. οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ' ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ. Anaxilas Athen. xiii. p. 558. αἳ λαλοῦσ' ἁπλῶς μὲν οὐδὲν, ἀλλ' ἐν αἰνιγμοῖς τισίν. Alexis ibid. x. p. 449. παίζειν σὺ χαίρεις μ' αἰνίγμασι. Καὶ μὴν ἁπλᾶ γε καὶ σαφῆ λέγω μαθεῖν (leg. παίζων: μ' corruptum est.) S. Chrysost. T. iv. Op. p. 20. C. οὐκ ἔστιν αἴνιγμα ὁ λόγος, ἀλλὰ καὶ λίαν σαφὴς καὶ ἁπλοῦς. Hæc vir doctus; cujus conjecturam admisi, probante Dobræo, Adv. i. p. 516, qui citat eandem corruptelam ex Demosth. p. 1315. 26.

460. Hesych. μακιστήρ· βέλος. Schol. καρδίας δηκτικόν. In Pers. 694, μακιστὴρ μῦθος est *prolixus sermo*. Vide ibi notata. Si sana est vox, Dorica forma (μᾶκος pro μῆκος) conferenda est cum nomine montis Μακίστου Ag. 280. In-

ΧΟ. ξυνῆκας· ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον.
ΒΑ. καὶ †πολλαχῆ μὲν δυσπάλαιστα πράγματα,
κακῶν δὲ πλῆθος, ποταμὸς ὣς, ἐπέρχεται.
ἄτης δ' ἄβυσσον πέλαγος οὐ μάλ' εὔπορον
τόδ' ἐσβέβηκα, κοὐδαμοῦ λιμὴν κακῶν·
εἰ μὲν γὰρ ὑμῖν μὴ τόδ' ἐκπράξω χρέος,
μίασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον·
εἰ δ' αὖθ' ὁμαίμοις παισὶν Αἰγύπτου σέθεν,
σταθεὶς πρὸ τειχέων, διὰ μάχης ἥξω τέλους,
πῶς οὐχὶ τἀνάλωμα γίγνεται πικρὸν,
ἄνδρας γυναικῶν †εἵνεχ' αἱμάξαι πέδον;
ὅμως δ' ἀνάγκη Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον
Ἱκτῆρος· ὕψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος.
σὺ †μὴν, πάτερ γεραιὲ τῶνδε παρθένων,
κλάδους τε τούτους αἶψ' ἐν ἀγκάλαις λαβὼν

geniose Stanl. *μαστικτῆρα*. Cf. *μαστίκτωρ* Eum. 154.

462. *καὶ μὴν πολλαχῆ* Med. Rob. Ald. Guelph. *καὶ μὲν πολλαχῆ* Reg. L. *καὶ πολλαχῆ γε* vulgo cum Turn. Vict. Quod edidi, omnino incertum est. Excidisse videtur verbum, in cujus locum *πολλαχῆ* intrusum fuit, quale *πέφηνε*.

463. *ἐπέρχεται, irruit.* Sic Pers. 601. *ὅταν κακῶν κλύδων ἐπέλθῃ*. Prom. 1036. *κακῶν τρικυμία ἔπεισι*. Metaphora a subita fluvii diluvie desumpta deflectitur, ut Æschylo moris est, in imaginem vasti importuosique maris, quod navibus vix tranandum sit. Confer *κακῶν πέλαγος* Herc. Fur. 1088. Hippol. 824. ubi vide Monk. Prom. 765.

465. *ἐσέβηκα* Med. Rob. Reg. L. *ἐσέβηκε* Ald. *ἐσβέβηκα* optime emendavit Schütz.

467. *οὐχ ὑπερτοξεύσιμον. quod superari non potest.* Virg. Georg. ii. 124. *ubi aera vincere summum arboris haud ullæ jactu potuere sagittæ.*

470. *τἀνάλωμα*. Vox proprie usurpata de consumptis bello militibus. Confer *τοὺς ἀναλωθέντας* Ag. 553, ubi consule Bl. Gloss. Articuli usus tironem non latebit. Eur. Iph. Taur. 1001. *τὸ κινδεύνευμα γίγνεται καλόν*. — Mox *εἵνεχ'* scripsi pro *οὕνεχ'*. Vide ad v. 184.

473. *φόβος*. Non recte Schol. *ὁ τούτου* (sc. *Διὸς Ἱκτῆρος*) *φόβος*. Videtur potius generalis esse sententia; timor enim *semper superat mortalibus*. *ὕψιστος* interdum pro *μέγιστος* ponitur. Vide Gloss. Pers. 812. Pind. Ol. i. 160. *τὸ δ' ἀεὶ παράμερον ἐσλὸν ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ*. De v. *αἰδεῖσθαι*, (Angl. *to stand in awe of*,) vide Elmsl. ad Heracl. 1038. Agam. 353. *Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι*. Nempe *ἵνα αἰδὼς, ἔνθα καὶ δέος*, Plat. Euthyphr. § 13. Vide ad Eum. 661. Dobræum, Adv. i. p. 50.

474. Libri *σὺ μέν*, quod quanquam defendi potest ita ut intelligatur *αἱ δὲ ἐνταῦθα μενόντων*, vel tale aliquid, tamen scribendum putavi *σὺ μὴν, tu vero*. Cf. *ἴτε μὴν* inf. v. 995. Sequentis loci, in quo plerique offenderunt, structura hæc est: *κλάδους τε τούτους θὲς, μηδ' ἀπορριφθῇ λόγος*. Confer Cho. 1033. *ἀλλ' εὖ τ' ἔπραξας, μηδ' ἐπιζευχθῇ στόμα φήμῃ πονηρᾷ*.

βωμοὺς ἐπ᾽ ἄλλους δαιμόνων ἐγχωρίων
θὲς, ὡς ἴδωσι τῆσδ᾽ ἀφίξεως τέκμαρ
πάντες πολῖται, μηδ᾽ ἀπορριφθῇ λόγος
ἐμοῦ· κατ᾽ ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς.
καὶ γὰρ τάχ᾽ ἄν τις †οἶκτος εἰσιδὼν τάδε
ὕβριν μὲν ἐχθήρειεν ἄρσενος στόλου,
ὑμῖν δ᾽ ἂν εἴη δῆμος εὐμενέστερος·
τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει.
ΔΑ. πολλῶν τάδ᾽ ἡμῖν ἐστιν ἠξιωμένα,
αἰδοῖον εὖ ῥέοντα πρόξενον λαβεῖν.
ὀπάονας δὲ φράστοράς τ᾽ ἐγχωρίων
ξύμπεμψον, ὡς ἂν τῶν πολισσούχων θεῶν
βωμοὺς προνάους καὶ †πολισσούχων ἕδρας
εὕρωμεν, ἀσφάλεια δ᾽ ᾖ δι᾽ ἄστεως
στείχουσι· μορφῆς δ᾽ οὐχ ὁμόστολος φύσις·
Νεῖλος γὰρ οὐχ ὅμοιον Ἰνάχῳ γένος

476. *βωμοὺς ἐπ᾽ ἄλλους*, pro *ἄλλων*. Alcest. 538. *ξένων πρὸς ἄλλην ἑστίαν πορεύσομαι.* Vide Lobeck. ad Ajac. 7.

478. *λόγος ἐμοῦ*, Angl. *respect for me.* Aliud esset *λόγος οὐμὸς, oratio mea:* aliud etiam est *ῥίπτειν* vel *ἀπορρίπτειν λόγον temere loqui*, Prom. 319. 953. Herod. i. 153. vii. 13. viii. 92. nisi mavis reddere, ut olim ipse interpretatus sum, *don't let fall a word about me*, (sc. vos a me in patrocinium susceptas esse,) ut sit *λόγος ἐμοῦ* pro *περὶ ἐμοῦ*, fere ut *μῦθος φίλων* Antig. 11. *ἀνδρὸς ἀγγελία* Ajac. 224. *σοῦ βάξις* ib. 997. *ἐκβαλεῖν ἔπη τῶν παρεστώτων κακῶν* Plat. Protag. p. 26. B. ubi vid. Stallb. et Donaldson ad Pind. Pyth. 997. *λόγοι τῶν παρεστώτων κακῶν, de malis præsentibus*, etiam Eur. Ion. 929.

480. *οἶκτος*. Vox corrupta. *οἰκτρὸς* Stanl. *οἰκτίσας, ἰδὼν τάδε* Linwood in Lexico. *ἵκτορ᾽ εἰσιδὼν τάδε* ego olim nimis confidenter, quanquam probabiliter, ut adhuc mihi visum est.

483. *εὐνοίας*. Notandus pluralis numerus. Theb. 445. *Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι.* Isocrat. Archidam. p. 129. *ταῖς γ᾽ εὐνοίαις μεθ᾽ ἡμῶν ὄντας.*

485. *εὐρεθέντα* Porsonus, ut sensus sit *quem benignum et misericordem experti sumus;* probantibus J. Wordsworthio Phil. Mus. Cant. i. p. 214. et Dind. Sed ut *εὔροον στόμα* Eur. Frag. Hipp. Vel. i. *εὔροια torrens dicendi copia* Plat. Phædr. p. 238. C. (*flumen verborum* Cic. de Nat. Deor. ii. init.) *γλῶσσα ῥέουσα* Theb. 552 *ῥῆμα* denique et *εἴρηκα* a *ῥέω* formantur, ita *εὖ ῥεῖν, benigne fluere*, hoc loco certe non ineptum est. Vulgatum defendit Shilleto ad Dem. de Fals. Leg. p. 164 (433. R.) collato *πολλῷ ῥέοντι* de Coron. p. 272. et Hor. Sat. i. 7. 28. *salso multoque fluenti.*

488. *πολισσούχων* vel hoc vel superiore versu per transcribentis errorem irrepsit. Vide Ag. 1187. Cho. 760. Fortasse legendum est *περιστύλους ἕδρας*. Duos ex uno confictos potius suspicatur Bothius.

489. *ἄστεως* Dind. Libri *ἄστεος*.

491. *Ἰνάχῳ*. Fluvio scil. sic dicto. Vide Frag. 159. ex Pausan. viii. 6. 6. laudatum, qui memorat *ἐπὶ τούτῳ τὸν Ἰνα-*

τρέφει. φύλαξαι, μὴ θράσος τέκῃ † φόνον.
καὶ δὴ φίλον τις ἔκταν' ἀγνοίας ὕπο.

ΒΑ. στείχοιτ' ἄν, ἄνδρες· εὖ γὰρ ὁ ξένος λέγει.
ἡγεῖσθε βωμοὺς ἀστικοὺς, θεῶν ἕδρας·
καὶ ξυμβόλοισιν οὐ πολυστομεῖν χρεὼν,
ναύτην ἄγοντας τόνδ' ἐφέστιον θεῶν.

ΧΟ. τούτῳ μὲν εἶπας, καὶ τεταγμένος κίοι.
ἐγὼ δὲ πῶς δρῶ; ποῦ θράσος νέμεις ἐμοί;

ΒΑ. κλάδους μὲν αὐτοῦ λεῖπε, σημεῖον πόνου.

ΧΟ. καὶ δή σφε λείπω, χειρὶ καὶ λόγοις σέθεν.

ΒΑ. λευρὸν κατ' ἄλσος νῦν ἐπιστρέφου τόδε.

ΧΟ. καὶ πῶς βέβηλον ἄλσος ἂν ῥύοιτό με;

ΒΑ. οὗτοι πτερωτῶν † ἁρπαγῇ σ' ἐκδώσομεν.

χον ἄλλοι τε καὶ Αἰσχύλος ποταμὸν καλοῦσιν Ἀργεῖον. Confer etiam v. 277. καὶ Νεῖλος ἂν θρέψειε τοιοῦτον φυτόν.

492. Libri φόβον. Antithesim scilicet inter θράσος et φόβον quærebant librarii. Sententia postulat ut φόνον corrigamus, propter sequentem versum, quod perspexit Hauptius. Sæpissime inter se permutari vv. φόβος et φόνος nemo nescit. Vide Blomf. ad Prom. 363. Agam. 1280. Porson. ad Hec. 241. Monk. ad Hippol. 1447. et Annott. ad Theb. 233. 493. Schol. μὴ θαρσήσας μόνος ἀπελθεῖν φοβηθῶ ὑπό τινος, inepte, nisi forte scripsit φονευθῶ ὑπό τινος, quæ vera est loci explicatio.

493. φίλον τις ἔκτανε, h. e. atque ideo fieri potest ut tu quoque non tanquam hostis consulto, sed ut ignotus temere occidaris.

495. ἀστίκτους libri, præter Rob. qui ἀθίκτους habet. ἀστικὸς, non ἀστυκὸς, legitima forma est; vide inf. 612. Schaefer. ad Demosth. p. 1274. 25.

496. ξυμβόλοισιν recte interpretatur Schol. τοῖς συντυγχάνουσι. Sic Cho. 664. συμβαλὼν ἀνὴρ est συντυχών. Hom. Od. vi. 54. τῷ δὲ θύραζε ἐρχομένῳ ξύμβλητο. ξυμβολεῖν *occurrere* Theb. 344. ἀβολέω Apoll. Rhod. iii. 1145. et συναβολέω Babrius Fab. lxi. ed. Lewis. ἀντιβολεῖν sæpius apud Epicos. Quoniam vero qui primi egredientibus occurrerent ominis loco habebantur, σύμβολοι sunt αἱ διὰ τῆς φήμης γινόμεναι μαντεῖαι secundum Hesychium. Vide Prom. 495.

497. Scena jam egreditur Danaus, rediturus mox v. 594.

499. νεμεῖς Porsonus, sine justa causa, ut mihi videtur.

501. χειρὶ καὶ λόγοις σέθεν. "*ut manu monstras et verbis jubes.*" Scholef. in Appendice. Soph. Phil. 148. πρὸς ἐμὴν ἀεὶ χεῖρα προχωρῶν.

502. λευρὸς proprie est *latus et apertus*, sine impedimento, καθαρὸς καὶ ἡμερωμένος, ut λευρὰ ψάμαθος, Eur. Hec. 699. θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ Od. vii. 123. ubi solis radii accedere possent. Phœn. 836. δεῦρ' εἰς τὸ λευρὸν πέδον ἴχνος τιθεῖσ' ἐμὸν πρόβαινε, μὴ σφαλῶμεν. Pind. Nem. vii. 40. λευρὸν ξίφος, quod non asperam habeat superficiem (vulgari sermone *slick*). Hoc autem loco, (ut inf. 552. 847. Pers. 114.) ἄλσος non de loco arboribus consito, qui λευρὸς esse non potuit, sed de certo spatio sive angulo intra orchestram intelligendum est.

504. Vulgo ἁρπαγαῖς ἐκδώσομεν. Sed ἅρπαγες omnes libri bonæ notæ, ex quo aliquanto facilius ἁρπαγῇ σ' quam quod Porsonus voluit ἁρπαγαῖς σ' efficitur. Vide

ΧΟ. ἀλλ' εἰ δρακόντων δυσφρόνων ἐχθίοσιν;
ΒΑ. εὔφημον εἴη τοὔπος εὐφημουμένῃ.
ΧΟ. οὗτοι τι θαῦμα δυσφορεῖν φόβῳ φρενός.
ΒΑ. ἀεὶ δ' ἀνάκτων ἐστὶ δεῖμ' ἐξαίσιον.
ΧΟ. σὺ καὶ λέγων εὔφραινε καὶ πράσσων †φρενοῦ.
ΒΑ. ἀλλ' οὔτι δαρὸν χρόνον ἐρημώσει πατήρ.
ἐγὼ δὲ λαοὺς ξυγκαλῶν ἐγχωρίους
πείσω τὸ κοινὸν, ὡς ἂν εὐμενὲς τιθῶ,
καὶ σὸν διδάξω πατέρα †τοῖ' ἃ χρὴ λέγειν.
πρὸς ταῦτα μίμνε, καὶ θεοὺς ἐγχωρίους
λιταῖς παραιτοῦ τῶν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν.
ἐγὼ δὲ ταῦτα πορσυνῶν ἐλεύσομαι·

Elmsl. ad Heracl. 52.—*πτερωτοὶ* hic sunt *κίρκοι* supra v. 220.

505. *ἀλλ' εἰ.* Vide ad Cho. 762. Eur. Androm. 846. *ἀλλ' εἴ σ' ἀφείην μὴ φρονοῦσαν, ὡς θάνοις;* Phœn. 1684. *ἀλλ' εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγοις, πάτερ;*—*δρακόντων, κ.τ.λ.* sc. iis qui magis odiosi sunt quam dracones.

506. Bekk. Anecd. i. p. 77. *εὐφημεῖται· ἀκούει καλῶς.* Recte vertit J. S. Blackie, *To fair words give a fair reply.* Duriuscule de propinquis suis locuta mulier lingua favere jubetur. *εὔφημος, complimentary;* Dem. de Fals. Leg. p. 356.

508. Sed si tu times, non ego quoque, qui rex sum; nam *principes non decet timor.* Ita fere Scholefieldius. *ἐξαίσιος* apud Homerum significat *extra id quod justum est; malum, indecorum,* ut Od. iv. 690. xvii. 577. apud recentiores *præter solitum ingens,* ut bene Rostius in Lexico Homerico. *αἶσα* enim primario sensu est id *quod cuique fato et naturæ legibus decretum est.* Confer *ἔκδικος, iniquus.* Videtur hic fere respondere nostro verbo *unnatural.* Aliquantum lucis accipit hic locus comparato Œd. Col. 655, ubi choro trepidanti (*ὀκνοῦντι*) respondet Theseus *τοὐμὸν οὐκ ὀκνεῖ κέαρ.*—*γυναικῶν* pro *δ' ἀνάκτων* conjicit Linwood.

509. Libri omnes *φρενὶ*, quod a *φρένα* corruptum vix credideris. *φρενοῦ* Bothius; quo recepto vertendum erit *ut verbis animum mihi reddis, ita factis etiam monstra non timendum esse.* Confer Orest. 287. *τοῖς μὲν λόγοις ηὔφρηνε, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.* De particulis *τε καὶ* in hac structura vide inf. ad v. 734.

511. In vocabulo *συγκαλῶν* respicitur ad Atheniensium *σύγκλητον ἐκκλησίαν.* Notandus est Græcorum mos introducendi supplices ad ipsam populi concionem. Eur. Suppl. 354. *λαβὼν Ἄδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων, ἐς πλῆθος εἶμι.* Quod de Argivis et heroicis temporibus scribit poeta, verum quidem id est; sed tragicorum omnino mos est omnia ad sæculi sui et civitatis usus accommodare. Vide infra v. 598.

513. Libri *τοῖα. τοῖ' ἃ* præclara et certa emendatio est viri docti R. Shilleto ad Dem. de Fals. Leg. p. 186. (p. 446. R.) Confer Prom. 783. *γαμεῖ γάμον τοιοῦτον ᾧ ποτ' ἀσχαλᾷ.* Ib. 943. *τοῖον παλαιστὴν—ὃς εὑρήσει.* Ajac. 470. *πεῖρά τις ζητητέα τοιάδ', ἀφ' ἧς κ.τ.λ.* et sic passim. Vide autem Monk. ad Hipp. 534.

516. *ἐλεύσομαι. Ibo;* pro *εἶμι.* Rarissime hæc futuri forma apud Tragicos legitur. Vide Elmsl. ad Heracl. 210. Trach. 595. *διὰ τάχους ἐλεύσεται, veniet.* *ἔρχομαι eo* pro *venio* interdum reperitur, ut Philoct. 48. Iph. Aul. 1474.—*πορσυνῶν* pro *πορσύνων* Valck., de qua corruptela vide Elmsl. ad Heracl. 799.

πειθὼ δ' ἔποιτο καὶ τύχη πρακτήριος.

ΧΟ. ἄναξ ἀνάκτων, μακάρων στρ. ά.
μακάρτατε, καὶ τελέων
τελειότατον κράτος, ὄλβιε Ζεῦ,
πιθοῦ τε καὶ γενέσθω·
ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν εὖ στυγήσας,
λίμνᾳ δ' ἔμβαλε πορφυροειδεῖ
τὰν μελανόζυγ' ἄταν.
τὸ πρὸς γυναικῶν ἐπιδὼν, ἀντ. ά.
παλαίφατον ἀμέτερον
γένος, φιλίας προγόνου γυναικὸς
νέωσον εὔφρον' αἶνον·
γενοῦ πολυμνήστωρ, ἔφαπτορ Ἰοῦς·
δίας τοι γένος εὐχόμεθ' εἶναι
γᾶς ἀπὸ τᾶσδ' ἔνοικοι.
παλαιὸν δ' εἰς ἴχνος μετέσταν στρ. β'.
ματέρος, ἀνθονόμους ἐπωπὰς,

520. Ζεὺς τέλειος, Perfector, Ag. 946. τελέων a τέλος potius quam a τέλεος deducit Klausen. ad Ag. 105. τὰ τέλη enim sunt potestate præditi magistratus. Quo sensu accipiendum sit τέλειος in hoc loco, satis ostendit quod statim sequitur γενέσθω, *fiat id quod optamus*. Sed probabilis est emendatio quam proposuit Lobeck. ad Ajac. 397. γένει σῷ ἄλευσον κ. τ. λ.

524. μελανόζυξ vel ad ipsum colorem quo transtra navis, sive navis ipsa, conspicua sunt, vel ad nigros remiges referri potest; vel denique, ut μελαίνα Ἄτα Ag. 745, *lethalem, odiosam*, &c. significat. Secundam interpretationem amplectitur Dind. post Stanl., collato v. 699. Equidem in tertiam propendeo, nam μέλαινα ἄτη locutio plane Æschylea est, ut Ag. 745. Sic fere Miltonus in Lycida, *That fatal and perfidious bark, Built in th' eclipse and rigged with curses dark. Black-benched bark*, Blackie et Linwood.

525. τὸ πρὸς γυναικῶν, *quod e partibus mulierum est*, sc. *causam mulierum*. Sic πρὸς λόγον εἶναι, *disputationi conducere*, Plat. Gorg. p. 459. Demosth. πρὸς Βοιωτ. περὶ ὀνόμ. ad fin. πρὸς ἐμοῦ τὴν ψῆφον ἔθεσθε. Confer autem v. 633. οὐδὲ μετ' ἀρσένων ψῆφον ἔθεντ', ἀτιμώσαντες ἔριν γυναικῶν. Dindorfio γυναικῶν plane corruptum videtur.

527. γένος accusativo casu est, ex appositione ad v. αἶνον. *Recole memoria jucundam fabulam* (Angl. *legend*), *antiquum genus nostrum*; sc. quæ narratur de genere nostro.

529. ἔφαπτορ Porsonus pro ἐφάπτωρ.

531. Constructio est, εὐχόμεθα γένος ἀπὸ τᾶσδε εἶναι, ἔνοικοι δίας γᾶς, (sc. Ægypti, v. 4.) δι' ἃς Porsonus, quod metro adversatur. Schol. etiam τῆς δίας Αἰγύπτου.

533. ἀνθόνομοι ἐπωπαὶ mihi sunt *loca ubi pascens Io ab Argo observabatur*. Alii explicant *prospectus*. Notum est Græcorum idioma *rem ipsam* ponere pro loco *in quo res geritur*. Harpocrat. sub v. δεῖγμα: ἔστι τὸ ἔθος Ἀττικὸν, τὸ σημαίνειν ἀπὸ

λειμῶνα βούχιλον, ἔνθεν Ἰὼ
οἴστρῳ †ἐρεθομένα
φεύγει ἁμαρτίνοος,
πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα
φῦλα. διχῇ δ' ἀντίπορον
γαῖαν, ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα πόρον κυματίαν, ὁρίζει·
ἰάπτει †κἀσίδος δι' αἴας ἀντ. β'.
μηλοβότου Φρυγίας διαμπάξ·
περᾷ δὲ Τεύθραντος ἄστυ Μυσῶν,
Λύδιά τε γύαλα·
καὶ δι' ὀρῶν Κιλίκων
†Παμφύλων τε διορνυμένα
πὰρ ποταμοὺς δ' ἀενάους,

τῶν ἐν τῷ τόπῳ τοὺς τόπους αὐτούς. Hinc ἐν τῷ τυρῷ, ἐν τοῖς ἰχθύσιν, ἐν ταῖς μυρρίναις &c. apud Aristophanem. πεσσοὶ Med. 68. Iph. Taur. 969. ψῆφον παρ' αὐτήν. τὴν σὴν ποῦ κατοικοίης τροφὴν Œd. Col. 362.

535. Libri ἐρεσσομένα, contra metrum antistrophici versus, Λύδιά τε γύαλα. ἐρέθω et ἐρεθίζω proprie de vexantibus insectis dicuntur. Theocr. v. 111. οὕτω χὐμεῖς θὴν ἐρεθίζετε τὼς καλαμευτάς. Suidas: μύωψ· μυῖά τις ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς. Grammaticus nescio quis: οἶστρος· ἐρεθισμός.

540. διχῇ ὁρίζειν γαῖαν proprie valet *terminum inter duas contiguas terras constituere;* ut qui aliquid medium scindit, διχῇ σχίζει. Qui ex Asia in Europam transit, is alteram continentem ab altera modo relicta quasi separat ac disjungit. Sic Hercules Trach. 100, memoratur διασσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς, tanquam nec in hac nec in illa, sed inter utramque. Scholef. sic vertit: *utringue tangit, utrumque terminum tangit,* i. e. *ex hoc littore ad illud transit;* de quo sensu verbi ὁρίζειν vide Elmsl. ad Med. 421. et ad Heracl. 16. — πόρος κυματίας est Thracius Bosporus. Herod. ii. 111. κυματίης ὁ ποταμὸς ἐγένετο.

541. ἰάπτει, sc. ἑαυτήν. Vide Elmsl. ad Heracl. 149. Gloss. ad Theb. 286. Monk. ad Alcest. 922. Sic ἰέναι Pers. 472. ῥιπτεῖ Eur. Hel. 1346. (ed. Herm.) Cyclop. 166. Theogn. 176.—Libri autem βάσιδος. Corrigunt vv. dd. δ' Ἀσίδος, vel potius Turnebi emendationem amplectuntur. Probabilius mihi quidem videtur κάσιδος, i. e. καὶ Ἀσίδος, quia inter β et κ haud raro in libris confusio est. Sic ἢ βαὶ et ἢ καὶ sup. 74. προκλήσιος et προβλήσιος Herod. ix. 75. Θηκαίῳ et Θηβαίῳ ib. ii. 86. κόρη et βάρη Eum. 824. βαρύδικος et καρύδικος Cho. 922. ἔλαβε et ἔλακε ib. 925. et fortasse καββὰς et κάκκας infra v. 807. Non ignarus sum etiam β et δ interdum permutari, ut δούλιος et βούλιος inf. 593. δίαι et βίᾳ Cho. 643. δύας et βίας Prom. 533. sed ut in re dubia libero judicio usus vitium quod longe frequentius est subesse putavi.

546. Libri Παμφύλων τε γένη. Corruptus est hic versus, Παμφύλων enim non respondet strophico v., neque credibile est scripsisse poetam Παμφῠλίων.

547. Libri τὰν ποταμοὺς δ'. πὰρ ex Robortelli conjectura est, teste Dindorfio. Recte sine dubio: confer Il. xviii. 576. πὰρ ποταμὸν κελάδοντα. In universum intellige Asiæ Minoris fluvios, ut βαθύπλουτον χθόνα de fertilibus ejusdem terræ regionibus. Ἀφροδίτης αἶα est Cyprus insula, celeberrima illa ob Veneris antiquum cultum, et frugum satis fecunda. Strabo

καὶ βαθύπλουτον χθόνα, καὶ τᾶς Ἀφροδίτας πολύπυρον αἶαν.
ἱκνεῖται δ', εἰσικνουμένου βέλει στρ. γ'. 550
βουκόλου πτερόεντος,
δῖον πάμβοτον ἄλσος,
λειμῶνα χιονόβοσκον, ὅντ' ἐπέρχεται
τυφῶ μένος,
ὕδωρ †τε Νείλου νόσοις ἄθικτον, 555
μαινομένα πόνοις ἀτίμοις, ὀδύναις τε κεντροδαλήτοις †θυιὰς Ἥρας.
βροτοὶ δ', οἳ γᾶς τότ' ἦσαν ἔννομοι, ἀντ. γ'.
χλωρῷ δείματι θυμὸν 560
πάλλοντ' ὄψιν ἀήθη,

xiv. 6. Κύπρος εὔοινός ἐστι καὶ εὐέλαιος, σίτῳ τε αὐτάρκει χρῆται. Vocatur hæc insula νᾶσος τᾶς Ἀφροδίτας Bacch. 401, monente Bothio. Fallitur Schol. cum Phœnicen describi putat.

550. εἰσικνουμένου Med. Rob. Reg. L. et Schol. qui recte interpretatur τοῦ οἴστρου τῷ κέντρῳ αὐτὴν διατρυπῶντος. Scilicet ἐφικνεῖσθαι, καθικνεῖσθαι τινός (vel τινά) τινι sæpe est *ferire*. Œd. Tyr. 809. Hes. Opp. 466. Plat. Hipp. Maj. p. 292. A. Photius: ἐφίκοντο· ἐφήψαντο. Hesychius vero fortasse hunc locum respiciens, et locutionem poeticam minus recte accipiens; βουκόλοι· οὐ μόνον οἱ τῶν βοῶν νομεῖς, ἀλλὰ καὶ ζῶά τινα οὕτω καλοῦνται.

552. δῖον ἄλσος, h. e. Ægyptum. Vide ad v. 502. χιονόβοσκον vocatur, quia Nilus solutis nivibus exundare credebatur.

554. "Τυφῶ μένος pertinet ad ventos calidos nivem solventes. Sic Hesiod. Theog. ἐκ δὲ Τυφωέος ἔστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων." Schützius. Num huc referri potest quod narrat Herod. ii. 156. ὅτε δὴ τὸ πᾶν διζήμενος ὁ Τυφὼν ἐπῆλθε, θέλων ἐξευρεῖν τοῦ Ὀσίριος τὸν παῖδα?

555. Necessaria fere videtur Schützii emendatio τε pro τό. ὕδωρ autem accusativus ab ἱκνεῖται pendet potius quam nominativus ad ἐπέρχεται pertinet. Dura omnino est structura si articulum τὸ servetur. Quis enim probabit Klausen. ad Ag. 262. sic explicantem: "aqua Nili in qua inest vis Typhonis; quæ aucta est vi Typhonis?" Quod olim tentavi, *quem perfluit Nilus cum turbinis violentia*, habet quo se commendet. Nam μένος sæpius de aquæ vel sanguinis crumpentis impetu usurpatur, ut Prom. 739. ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος. Antig. 960. Ajac. 1413. Agam. 1034. Od. xxiv. 318; et bene laudat Hauptius Il. xvii. 263. ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διιπετέος ποταμοῖο βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι ἠιόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω. — Ceterum quod addit poeta νόσοις ἄθικτον, ad puritatem salubritatemque aquæ spectat, de qua re plura veterum testimonia collegit Stanleius. Confer inf. v. 835. Sic πολυθρέμμων Νεῖλος Pers. 33. quia fecunditatem bibentibus efficere credebatur. εὔποτον ῥέος Prom. 831.

556. Libri θυΐας (ita Med.) vel θείας, utrumque prava scriptura. Nam versus antistrophicus plane integer est. Scribendum suspicor κεντροδάλητος ἔθυεν Ἥρας. θύω, *cum impetu ferri*, legitur Ag. 1206, et sæpius apud Homerum. Cum vero ἔθυεν in θύει propter præcedens ἱκνεῖται inepte mutatum esset, id ne offenderet hiatus statim in θυιὰς corruptum est. Hermannus θυιάδος Ἥρας (cf. Theb. 832.), et in antistropha Ἰὼ οἰστροδόνητον correxit.

559. ἔννομοι· οἰκήτορες, Schol. Vox rarior, quæ legitur etiam Pind. Pyth. ix. 101. ubi male ab interpp. habita est: οἳ χθονὸς αἶσαν αὐτίκα, συντελέθειν ἔννομον, δωρήσεται, sc. *ut una secum habitet.*

βοτὸν ἐσορῶντες δυσχερὲς μιξόμβροτον,
τὰν μὲν βοὸς,
τὰν δ' αὖ γυναικός· τέρας δ' ἐθάμβουν. [Ἰώ; 567
καὶ τότε δὴ τίς ἦν ὁ θέλξας πολύπλαγκτον ἀθλίαν οἰστροδόνητον
Ζεὺς αἰῶνος κρέων ἀπαύστου. στρ. δ'.
* * * *
βία δ' ἀπημάντῳ σθένει 570
καὶ θείαις ἐπιπνοίαις
παύεται, δακρύων δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ.
λαβοῦσα δ' ἕρμα Δῖον ἀψευδεῖ λόγῳ
γείνατο παῖδ' ἀμεμφῆ, 575
δι' αἰῶνος μακροῦ πάνολβον· ἀντ. δ'.
ἔνθεν πᾶσα βοᾷ χθὼν
"Φυσίζοον γένος, τὸ δὴ
Ζηνός ἐστιν ἀληθῶς·
τίς γὰρ ἂν κατέπαυσεν Ἥρας νόσους ἐπιβούλους;" 581
Διὸς τόδ' ἔργον· καὶ τόδ' ἂν γένος λέγων
ἐξ Ἐπάφου, κυρήσαις.

562. *δυσχερὲς*, proprie quod durum est ad tractandum, deinde de iis dicitur quæ notionem difficultatis animo suggerunt, ut *δυσχερῆ θεωρίαν* Prom. 821, *portentosam*.

564. *τὰν μὲν βοὸς, κ.τ.λ.* Itaque partim mulier, partim vacca, vestigia humanæ figuræ etiam post mutationem servavit Io. Jam *κεραστὶς* Prom. 692. et *εὔκραιρος* Suppl. 295. vocatur; ac Jupiter in taurum mutatus *πελάζει βοΐ* ib. 296. Contra autem, quum multa de suis erroribus in Prometheo fabula humana voce narraverit, non plane vacca, sed quodammodo *μιξόμβροτος* certe fuit. Putandus est poeta humano capiti cornigero cervicem et corpus bovinum junxisse. Scilicet mira *μορμολυκεῖα, ἱππαλεκτρυόνας, γρυπαέτους* et *τετρασκελεῖς οἰωνοὺς* componere valde placuit Æschylo. Quidni igitur etiam *τετρασκελεῖς παρθένους*? Herod. autem, ii. 41. *τὸ τῆς Ἴσιος ἄγαλμα ἐὸν γυναικήιον βούκερών ἐστι, κατά περ Ἕλληνες τὴν Ἰοῦν γράφουσι.*

565. *τότε* Canterus pro *τόδε*.

570. *βία*, ut videtur, est *cursus violentia*: sed excidit versus, ut minus certa sit sententia.

572. Sensus est: tum demum in humanam formam rursus mutata, et *ἔμφρων*, (Prom. 876.) conscia facta miseræ sortis, lacrymatur præ pudore. Quippe hominis, non bestiæ est lacrymas profundere, monente Klausen. ad Ag. 1071.

574. *Quæ quum jam semen vere divinum concepisset, insignem filium Epaphum enixa est.* *ἀψευδεῖ λόγῳ* cum *δῖον* construendum est, ut patet a v. *ἀληθῶς* v. 579. *ἕρμα* interpretatur Schol. *βάρος*. Confer *τέκνων ὑπὸ ζώνην βάρος* Cho. 979.

578. *φυσίζοον* pro *φυσίζωον* Porsonus. *τόδε* pro *τὸ δὴ* Dind. Pors., quo nihil lucramur.

582. *τόδ' ἔργον*, sc. *τὸ καταπαῦσαι κ.τ.λ.*—*γένος τόδε*, nos, Danaidas.—*κυρήσαις, τῆς ἀληθείας καὶ οὐ ψεύσῃ* Schol.

τίν' ἂν θεῶν ἐνδικωτέροισιν στρ. ε.
κεκλοίμαν εὐλόγως ἐπ' ἔργοις;
πατὴρ φυτουργὸς, αὐτόχειρ ἄναξ * *
γένους παλαιόφρων μέγας
τέκτων, τὸ πᾶν μῆχαρ οὔριος Ζεύς·
ὑπ' ἀρχᾶς δ' οὔ τινος θοάζων ἀντ. ε.
τὸ μεῖον κρεισσόνων κρατύνει·
οὔ τινος ἄνωθεν ἡμένου σέβει κάτω·
πάρεστι δ' ἔργον ὡς ἔπος
σπεῦσαί τι τῶν †βούλιος φέρει φρήν.

ΔΑ. θαρσεῖτε, παῖδες· εὖ τὰ τῶν ἐγχωρίων·
δήμου δέδοκται παντελῆ ψηφίσματα.
ΧΟ. ὦ χαῖρε, πρέσβυ, φίλτατ' ἀγγέλλων ἐμοί·
ἔνισπε δ' ἡμῖν, ποῖ κεκύρωται τέλος,

584. *ἐνδικωτέροισιν.* Ita Med. quod metro melius quam *ἐνδικωτέροισι* congruit. Quanquam non admodum amant tragici istam *ν ἐφελκυστικὸν* nisi sequente vocali assumere. Interpretatio hujus loci non nimis premenda est. Voluit poeta simpliciter: *quemnam rectius invocem quam generis nostri auctorem?*

586. Deest aliquid ad mensuram iambici versus: fortasse *αὐτόχειρ πάντων ἄναξ.*—*παλαιόφρων*, h. e. *παλαιὸς*, ut *γεραιόφρων* v. 355. *οἰόφρων* v. 775.

588. *οὔριος*, h. e. *οὐρίζων*, *secundans.* Sic *ἄπορα πόριμος* Prom. 925. *φύξιμός σε* Antig. 786. *ἀπότροπον ἄγος* Cho. 147.

589. *θοάζων.* Recte Schol. *καθήμενος.* Vide ad Œd. Tyr. 2. *New Cratylus*, § 472. (pp. 663. 667. ed. 2.) et Buttm. Lexil. in v. In notione *sedendi* dum apud alios res geruntur, inest aliquid gravitatis ac vere regiæ majestatis. Sic Prom. 320. *μακρὰν ἀνωτέρω θακῶν Ζεύς.* Sup. 94. *ἥμενος ἑδράνων ἐφ' ἁγνῶν.* Contra *σέβειν* exprimit subjecti venerationem et observantiam erga superiorem. Totius loci sententia non admodum obscura est.: *Sub nullius imperio sedens minus imperat quam superiores; nullo supra sedente ipse infra veneratur.* Pleonastice additum *κάτω* post *ἄνωθεν* nihil duri habet; solent enim Græci sic loqui. Vide quæ congessit exempla Wordsworthius in Phil. Mus. Cant. i. p. 216. Arist. Nubb. 231. *τἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν.*—Ceterum *ἀρχᾶς* pro *ἀρχὰς* Schützio debetur.

592. Recte Dind. "Deleatur comma post *ἔπος.*" Nam locutio proverbialis *ἔργον ὡς ἔπος* hic ita usurpatur ut valeat uno verbo *ταχύτης*, et infinitivum *σπεῦσαι* post se trahat. Confer Hom. Hymn. Merc. 46. *ὣς ἄμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδετο κύδιμος Ἑρμῆς.* Il. xix. 242. *αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.* Herod. iii. 135. *ταῦτα εἶπε καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίεε.* Apoll. Rhod. iv. 103. *ἔνθ' ἔπος ἠδὲ καὶ ἔργον ὁμοῦ πέλεν ἐσσυμένοισιν.*

593. Libri *δούλιος*, quod de mortalium votis accipit Well. Sed vix dubites quin recte Heathius reposuerit *βούλιος.* De *δ* et *β* confusis vide ad v. 541.—*φέρει φρὴν* ut *fert animus* Ov. Met. 1. 1.

597. *ποῖ* utitur propter v. *τέλος*, solent enim Græci dicere *ποῖ τελευτήσω*; et *τελευτᾶν ἔς τι.* Cf. Pers. 731. Cho. 519. Theb. 656. Ag. 68. *τελεῖται ἐς τὸ πεπρωμένον.* Similiter Romani *desinere in aliquid.* (Ovid. Fast. ii. 755.)—*τέλος* hic et

δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅπη πληθύεται.
ΔΑ. ἔδοξεν Ἀργείοισιν οὐ διχορρόπως,
ἀλλ' ὥστ' †ἀνηβῆσαί με γηραιᾷ φρενί·
πανδημίᾳ γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις
ἔφριξεν αἰθὴρ τόνδε κραινόντων λόγον·
ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἐλευθέρους,
κἀρρυσιάστους, ξύν τ' ἀσυλίᾳ βροτῶν·
καὶ μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινὰ
ἄγειν· ἐὰν δὲ προστιθῇ τὸ καρτερὸν,
τὸν μὴ βοηθήσαντα τῶνδε γαμόρων
ἄτιμον εἶναι ξὺν φυγῇ δημηλάτῳ.
τοιάνδ' ἔπειθε ῥῆσιν ἀμφ' ἡμῶν λέγων
ἄναξ Πελασγῶν, Ἰκεσίου Ζηνὸς κότον

inf. 618. Ag. 907. est *consilii finis.*—κυροῦν, *ratum facere*, Pers. 229. Eum. 550. Herod. viii. 56. ἔνιοι τῶν στρατηγῶν οὐδὲ κυρωθῆναι ἔμενον τὸ προκείμενον πρῆγμα.—τοῖσί τε ὑπολειπομένοισι αὐτέων ἐκυρώθη πρὸ τοῦ Ἰσθμοῦ ναυμαχέειν.

598. Vulgo ὅποι, sed sine librorum auctoritate, qui tantum χειροπληθύεται servarunt. Si verum est ὅποι (ac falsum esse non dixerim), ad formam præcedentis particulæ ποῖ accommodatur. Observanda est hæc structura, quo ποῖ—ὅποι, πῶς—ὅπως, ὅσος—ὅποσος, etc. sibi respondent. Iph. Taur. 256. ἐκεῖσε δὴ πάνελθε, πῶς νιν εἴλετε, τρόπῳ θ' ὁποίῳ. Œd. Tyr. 1272. οὔθ' οἳ ἔπασχεν, οὔθ' ὁποῖ ἔδρα κακά. Trach. 1118. οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς χαίρειν προθυμεῖ, κἂν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην. Demosth. Aphob. p. 817. 7. ὅσα ἰδίᾳ ἕκαστος εἴληφε καὶ ὅποσα κοινῇ πάντες ἀποστεροῦσιν. Vide etiam Stallb. ad Plat. Criton. p. 48. A.—Verbum πληθύεται (Angl. *is in majority*,) respicit τὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ χειροτονίαν. Confer Ag. 1341. ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι. πληθύω apud Æschylum semper intransitivum est; ἐπλήθυον pro ἐπλήθυνον receperunt omnes fere editores Agam. 842. legitur tamen πληθύεσθαι Herod. ii. 93. ut hoc loco non necessarium videatur cum Well. emendare πληθύνεται. —ὅπη, *in quam partem*, sc. pro nobis an contra nos.

600. Libri ὡς ἂν ἠβήσαιμι (ἡυλήσαιμι Rob.). Sed ὡς τ' Med. Rob. quo magnopere confirmatur Tyrwhitti emendatio ἀνηβῆσαί με. Ut recte se habeat structura ὡς ἂν ἠβήσαιμι, *ita ut juvenis fierem*, quod olim pluribus exemplis probare conatus sum, ἀνηβᾶν postulat fere sententia, propter oppositum γηραιᾷ φρενί. Arist. Lysist. 669. νῦν δεῖ, νῦν ἀνηβῆσαι πάλιν. Androm. 552. ἀνηβητηρία ῥώμη. Lucian. ὑπὲρ τῶν εἰκόνων p. 485. οἴονται ἀνηβῆσαι αὖθις ὥσπερ ὁ Πελίας ᾠήθη. Vide autem Append. C.

603. μετοικεῖν γῆς pro μετοίκους εἶναι, ut ταγεῖν Ἀσίδος pro ταγὸν εἶναι Pers. 760.

604. ἀρρυσιάστους ad vim corporibus illatam spectat: ἀσυλία de bonis dicitur. Vide ad v. 406.

607. γαμόρων, sc. Argivorum. Vid. Eum. 850. Arnold. ad Thuc. viii. 21. γάμορος fortasse ex iis verbis est, quorum usum ex Sicilia invexit Æschylus. Memorat enim Herod. vii. 155. τοὺς γαμόρους καλεομένους τῶν Συρηκουσίων.

610. Ζηνὸς Med. Rob. Reliqui Διός. Comparat Dind. v. 341. βαρύς γε μέντοι Ζηνὸς ἱκεσίου κότος.

μέγαν †προφωνῶν μήποτ' εἰσόπιν χρόνου
πόλιν παχῦναι, ξενικὸν ἀστικόν θ' ἅμα
λέγων διπλοῦν μίασμα, †πρὸς πόλεως φανέν,
ἀμήχανον βόσκημα πημονῆς πέλειν.
τοιαῦτ' ἀκούων χερσὶν Ἀργεῖος λεὼς
ἔκραν' ἄνευ κλητῆρος ὡς εἶναι τάδε·
δημηγόρους δ' ἤκουσεν εὐπειθεῖς στροφὰς
δῆμος Πελασγῶν, Ζεὺς δ' ἐπέκρανεν τέλος.

ΧΟ. ἄγε δὴ, λέξωμεν ἐπ' Ἀργείοις
εὐχὰς ἀγαθὰς, ἀγαθῶν ποινάς.
Ζεὺς δ' ἐφορεύοι Ξένιος ξενίου
στόματος τιμὰς ἐπ' ἀληθείᾳ,
τέρμον' ἀμέμπτως πρὸς ἅπαντα.

611. *πρόφρων ὢν* libri. *προφωνῶν* Canterus. Sic *φρωνεῖν* pro *φωνεῖν* Aldus Eumen. 269, et *φρωνῶν* pro *φωνῶν* idem Ag. 198. Vide ad v. 283.

612. *πόλιν παχῦναι.* Locus obscurior, et cujus integritas Dindorfio suspecta est. Schol. *ἐς τὸν μετέπειτα χρόνον μήπως αὐξήσῃ κότον ὁ Ζεύς.* Qui quid in libro suo invenerit difficile est divinare. *πόλιν παχύνειν*, meo judicio, certe est *urbem locupletare*, ut *οἱ παχεῖς* sæpe sunt *οἱ πλούσιοι*. Vide Photium in v. *παχεῖς*. Baehr. ad Herod. v. 30; vi. 91. Arist. Pac. 639. *τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους.* Theb. 768. *ὄλβος ἄγαν παχυνθείς.* Sensus videtur esse: *prædicens nunquam fore ut Jovis ira urbem sinat ditescere.* Sic enim ex studio brevitatis interdum loquuntur poetæ, ut dicant rem fieri ab aliquo, a quo nihil impedimenti interponitur, quo minus fiat. Vide Dissen. ad Pind. Isthm. viii. 24 et ii. 59. Confer Hor. Od. i. 3. 15. *Quo non arbiter Hadriæ major, tollere seu ponere vult freta*, h. e. sinere ut componatur. Ajac. 674. *δεινῶν ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον*, h. e. *cadendo quiescere sinit.* Scholefieldio *παχύναι* optativus est, ac vertit vir ille doctus *ne urbem aliquando opprimeret.* Equidem desidero auctoritatem istius sensus verbi *παχύνειν*. Hauptius: *præcavens* (*πρόφρων ὢν*) *ne magnam Jovis iram urbs augeret.* Ceterum in Med. est γρ. *πλατῦναι.*

613. Libri *πρὸ πόλεως*, numeris minime Æschyleis. Sæpe confusa sunt *πρὸ* et *πρὸς* (vide Blomf. ad Ag. 382. Arnold. ad Thuc. i. 62), quæ in hac structura idem valent. Il. xxii. 198. *αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' ἀεί. New Cratylus*, § 171.

616. *ἄνευ κλητῆρος* (*κλήτορος* libri), Schol. *πρὶν εἰπεῖν τὸν κήρυκα, ἀράτω τὰς χεῖρας ὅτῳ ταῦτα δοκεῖ.* Infrequens est hic usus vocis *κλητὴρ* apud Atticos, ac fortasse ex Homero (Il. xxiv. 577, *κήρυκα καλήτορα*) sumptus.

617. *στροφὰς* interpretantur de arte oratoria, qua quis populi animos allicere solet: fortasse recte. Confer *γλωττοστροφεῖν* Nubb. 792, et de dictione *στρέφειν λόγους* Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 511. Ceterum ne quis putet duos ultimos hujus *ῥήσεως* versus ineptam esse præcedentium repetitionem, sciat sententiam esse: populus quidem (ut dixi) audiit, sed Jupiter decreti auctor erat.

623. *πρὸς τέρμονα*, supplendum *φέρων*, ut recte Schol.

νῦν ὅτε καὶ θεοὶ Διογενεῖς κλύοιτ' εὐκταῖα γένει χεούσας. στρ. ά.
μήποτε πυρίφατον Πελασγίαν πόλιν
τὸν ἄχορον βοὰν κτίσαι μάχλον Ἄρη,
τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτοὺς ἐν ἄλλοις.
οὕνεκ' ᾤκτισαν ἡμᾶς,
ψῆφον δ' εὔφρον' ἔθεντο·
αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διὸς, ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον.
οὐδὲ μετ' ἀρσένων ψῆφον ἔθεντ', ἀτιμώσαντες ἔριν γυναικῶν· ἀντ. ά.
δῖον ἐπιδόμενοι πράκτορά τε σκοπὸν
†ἀπόλεμον, τὸν οὔτις ἂν δόμος ἔχοι
ἐπ' ὀρόφων μιαίνοντα· βαρὺς δ' ἐφίζει.
ἄζονται γὰρ ὁμαίμους,
Ζηνὸς ἵκτορας ἀγνοῦ.
τοιγάρτοι καθαροῖσι βωμοῖς θεοὺς ἀρέσονται.

624. *νῦν ὅτε, nunc tandem:* nunc, si quando; nunc quam maxime. Lobeck. ad Ajac. 801. Proprie, *nunc tempus est quum.* Cf. Theb. 702, *νῦν ὅτε σοι παρέστακεν.* Herm. ad Vig. 919. — *εὐκταῖα, quæ votis petita sunt,* pro *εὐχάς.* *χεούσας* Scholiastæ genitivus est. — *γένει,* sc. pro toto Argivorum populo.

626. *τὰν Πελασγίαν* libri contra metrum, quod dochmiacum est. *Πελασγίαν* per synizesin trisyllabum est. Sed verum puto *Πελασγόν.* Vide ad v. 247. — *πυρίφατον κτίσαι,* Schol. *ποιῆσαι πυρὶ ἀναλωθεῖσαν.* — *τὸν ἄχορον βοὰν,* cujus clamor non talis est ad quem choreæ ducantur.

628. Incertum est quid voluerit Poeta quum dixit *Marti, qui alibi demetit homines.* Putabam olim hoc continere votum hujusmodi; *uti demetat, si velit, modo Argivis calamitatem ne afferat:* collato Eum. 826. Arist. Ran. ult. Antig. 765. 560, etc. Alii pro *adversis,* vel *naturæ lege vetitis* accipiunt. Hodie hoc, ut simplicissimum, amplector; *qui cum alibi demetat homines, orandum est ne id hic quoque faciat.*

629—31. Versus pherecratei cum glyconeo.

635. *πράκτορά τε σκοπὸν* (si vera lectio, quod incertum est propter strophicam corruptelam), est *vindicem hominum speculatorem,* ut *ξὺν χερὶ πράκτορι* Ag. 111. Paullo accuratius esset metrum si *σκοπὸν πράκτορα* legeretur, nisi quod ne sic quidem brevis *ἄ* in fine recte se haberet, saltem sequente *ἀπόλεμον.* Sed vide v. 656, collato v. 646.

636. Libri *δυσπολέμητον ὃν οὔτις ἂν δόμος ἔχοι. δυσπόλεμον τὸν* Butl. Dind. quæ forma occurrit Pers. 996. Sed nec hoc plane metro satisfacit. Mihi videtur *δυσπολέμητον* interpretamentum esse antiquæ lectionis *ἀπόλεμον,* quod restitui. Cf. Cho. 48. Prom. 924. Ag. 742.

637. *μιαίνοντα,* sc. *μιάστορα ὄντα, malum genium.* Cf. Eum. 169. Soph. Electr. 603. Metaphora est ab obsceno importunoque volucri domum insidente, quod mali ominis semper habebatur, et hodie etiam a nonnullis mortem familiæ portendere creditur. Sic Ag. 1447. *ἀλάστωρ* ille Tantalidarum *ἐπὶ σώματος δίκαν κόρακος ἐχθροῦ σταθεὶς* describitur. Inter mala portenta hoc narrat Tacitus, Ann. xii. 43, *insessum diris avibus capitolium.* Tibullus, v. 53. *e tectis strix violenta canat.* Hesiod. Opp. 744. *μηδὲ δόμον*

τοιγὰρ ὑποσκίων ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος εὐχά· στρ. β'.
Μήποτε λοιμὸς ἀνδρῶν
τῶνδε πόλιν κενώσαι·
μηδ' ἐπιχωρίοις †στάσις†
πτώμασιν αἱματίσαι πέδον †γᾶς.
ἥβας δ' ἄνθος ἄδρεπτον
ἔστω· μηδ' Ἀφροδίτας
εὐνάτωρ βροτολοιγὸς Ἄρης κέρσειεν ἄωτον.
καὶ γεραροῖσι πρεσβυτοδόκοι †γερόντων θυμέλαι φλεγόντων· ἀντ. β'.

ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν, μήτις ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη. Recte explicari, non emendari, debebat hic locus.

641. *ὑποσκίων.* Confer v. 349. *κλάδοισι νεοδρόποις κατάσκιον.* Ag. 476. *κατάσκιον κλάδοις ἐλαίας.* Ita enim ramos manibus gestabant, ut ora velarent. Hinc Eur. Orest. 383. *ἀφύλλου στόματος ἐξάπτων λιτάς*, h. e. ramis supplicibus non adhibitis. Lucretius de convivis iii. 926, *inumbrant ora corollis*, sc. capite dependentibus.

646. Deest libris *στάσις*, quod supplevi ex loco simillimo Eum. 933. *τὰν δ' ἄπληστον κακῶν μήποτ' ἐν πόλει στάσιν τᾷδ' ἐπεύχομαι βρέμειν, μηδὲ πιοῦσα κόνις μέλαν αἶμα πολιτᾶν, κ.τ.λ. ἔρις* Heathius. Fortasse tamen verum est *νέων*, ut *πτώματα νέων* sit *juvenum strages.* Suspecta enim est vox *πτῶμα* per se posita pro *νεκρός*. Phrynichus Lobeckii p. 375. *πτῶμα ἐπὶ νεκροῦ τιθέασιν οἱ νῦν· οἱ δ' ἀρχαῖοι οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πτώματα νεκρῶν ἢ οἴκων.* Nec alibi, opinor, hoc sensu apud tragicos reperitur. S. Marc. cap. vi. 29. *ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ ἦλθον καὶ ἦραν τὸ πτῶμα αὐτοῦ.* Vide Gloss. ad Cho. 11.

647. *γᾶς* pro *τᾶς* Porsonus.

651. *ἄωτον*, sc. *ἥβας, juventutem bello ne consumat.* De *mulieribus* dictum nescio cur doceat Linwood in Lexico. Notavit autem V. D. Fishlake, Buttmanni Lexilogi interpres Anglicanus, hoc saltem loco *ἄωτον* idem valere quod præcedens *ἄνθος*. Itaque Æschyli animo Homericus ille sensus (*ovis vellus*) obversari vix potuit. — De A in *Ἄρης* producta vide ad Theb. 233.

652. *γεραροῖσι, sacris oblatis; donariis.* Sic Donaldson, *New Cratylus*, § 297. (p. 472. ed. 2.) cujus doctam de hac voce disputationem adeat lector. *γεραρὸς* quidem est *senilis* (ut mihi videtur) in Eur. Suppl. 42; sed et hic et Ag. 701. *γεραρὰ* (a *γέρας, γεραίρω*) proprio sensu de *muneribus honoris ergo oblatis* poni videntur. Sane *γέρων* est is, cui datur *τὸ γέρας*. *γεραίρειν* sæpe de sacrificiis usurpatur, ut Eur. Electr. 712. seq. Demosth. p. 1371, ubi *γεραιραὶ* sunt *sacerdotes.* Libri autem in hoc loco habent *γεμόντων*, et mox *φλεγόντων τὼς* (vel *τῷ*) *πόλις* (*πόλεις* Med. Guelph.), unde *φλεγόντων θ' ὡς* correxit Steph. Legitur sane *γεμόντων* cum dativo, Antiphan. ap. Phil. Mus. Cant. i. p. 586, *γέμουσαν πέμμασι παντοδαποῖς.* Sed magnopere dubito an navis dici possit *γέμειν ἀνδράσιν.* Imo vel *γεμόντων* in *γερόντων* cum Bothio mutandum, vel plura alia incommoda structuræ superanda erunt. Durissimum est, ac poeta indignum, *θυμέλαι γεραροῖς γεμόντων φλεγόντων τε.* Quis, quæso, simile exemplum desideranti mihi indicabit? Tum *θ' ὡς* pro *τὼς* contra libros est. Denique *ὡς νέμοιτο* pro *ὡς νέμηται, ut bene administretur civitas*, vix ac ne vix quidem Græce dicitur, quicquid disputaverit Elmsleius ad Œd. Col. 11. Imo *τὼς πόλις εὖ νέμοιτο* plane ponitur ut mox v. 672. *πρόνομα βοτὰ τὼς πολύγονα τελέθοι.* Sensus, ut ego locum vexatum accipio, hic est: *Flagrent donariis* (cf. Ag.

τὼς πόλις εὖ νέμοιτο·
Ζῆνα μέγαν σεβόντων,
τὸν Ξένιον δ' ὑπέρτατον,
ὃς πολιῷ νόμῳ αἶσαν ὀρθοῖ.
τίκτεσθαι δ' ἐφόρους γᾶς
ἄλλους εὐχόμεθ' ἀεί,
Ἄρτεμιν δ' Ἑκάταν γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν.
μηδέ τις ἀνδροκμὴς λοιγὸς ἐπελθέτω στρ. γ'.
τάνδε πόλιν δαΐζων,
†ἄχορον, ἀκίθαριν, δακρυογόνον Ἄρη
βοάν τ' ἔνδημον ἐξοπλίζων.
νούσων δ' ἐσμὸς ἀπ' ἀστῶν
ἴζοι κρατὸς ἀτερπής·
εὐμενὴς δ' ὁ Λύκειος ἔστω πάσᾳ νεολαίᾳ.

91. *βωμοὶ δώροισι φλέγονται*) *altaria, quorum gradus* (*θυμέλαι*) *seniles sacerdotes recipiant* (*πρεσβ. γερ.*); *ita bene floreat civitas.* Confer Ag. 103. *τὴν θυμόβορον φρένα λύπην.* Gradus scil. vel basis cui altare impositum est, accipit senes dum peraguntur sacrificia; ac sic ipsi dicuntur *γεραροῖς φλέγειν*, cum revera non nisi altare donariis oneretur.

657. *πολιῷ νόμῳ.* Schol. *τῷ ἀρχαίῳ νόμῳ.* Sic Virg. Æn. i. 292. *Cana fides.* *πολιαὶ φῆμαι* Eur. Electr. 701.

658. *ἐφόρους.* Schol. *βασιλεῖς.* Vox in libris corrupte scripta. Sententia satis recte se habet: *regia stirps nunquam* deficiat. *τίκτεσθαι δὲ φόρους γᾶς* Ahrens. probante Dind.

660. λόχους Rob. felici conjectura. Libri λόγους.—Ἄρτεμις Ἑκάτη, (ab ἕκας, quia *longe distat; New Crat.* p. 448. ed. 2.), Latinis *Lucina*, sc. Dea Lucis, parturientibus mulieribus præsens, quippe quæ infantes ex tenebris in lucem protraheret, (*ἐν σκότοισι νηδύος* Eum. 635. *ἐκ δ' ἔθορεν πρὸ φόωσδε* modo natus Apollo, Hom. Hymn. in Apoll. 119.) hic invocatur ut puellas adjuvet, sicut mox (v. 668.) Apollo ut juventuti propitius sit. Similiter Solem et Lunam precantur pueri et puellæ in Hor. Carm. Sæc. 13 seq. *Rite maturos aperire partus Lenis Ilithyia, tuere matres; Sive tu Lucina probas vocari, seu Genitalis.* Ib. 33. *Condito mitis placidusque telo, Supplices audi pueros, Apollo; Siderum Regina bicornis audi, Luna, puellas.*

662. *δαΐξων* libri, solito errore. *δαΐζων* Ald.

664. *ἄχορος κίθαρις* libri. *ἄχαριν ἀκίθαριν* in loco corrupto Plutarchi, ubi hic versus laudatur (vol. xii. p. 31. ed. Hutten.), scriptum invenitur, unde Porsonus *ἄχορον ἀκίθαριν.* Sane æque bonus et pari auctoritate fultus est nominativus, quem servarunt Schütz. Both.

665. Libri *βοάν τε δῆμον ἔξω παίζων*, quod partim conjectura, partim ex Plutarcho correctum est.

667. *κράτους ἀτερπής* vulgo, quæ si vera lectio est, vertenda erit, *vi sua destitutus*, ut sæpe apud Homerum *τέρπεσθαι* cum genitivo construitur. Sed libri *κράτος*, Schol. autem *ἄπωθεν τοῦ κράτους τῶν ἀστῶν*, unde satis manifestum videtur revocandum esse *κρατὸς*, quod conjecit Vossius. Ita metrum pherecrateum fit, Æschylo valde usitatum.

669. *ὁ Λύκειος.* Deus lucis (*λύκης*) sc. Apollo, cujus cognomen antiquissimum

καρποτελῆ δέ τοι Ζεὺς ἐπικραινέτω ἀντ. γ'.
φέρματι γᾶν πανώρῳ·
πρόνομα δὲ βοτὰ τὼς πολύγονα τελέθοι·
τὸ πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων λάβοιεν.
εὔφαμον δ' ἐπὶ βωμοῖς
μοῦσαν †θείατ' ἀοιδοί.
ἀγνῶν τ' ἐκ στομάτων φερέσθω φάμα φιλοφόρμιγξ.

φυλάσσοι τ' †ἀτρεμαῖα τιμὰς στρ. δ'.
τὸ δήμιον, τὸ πτόλιν κρατύνει,
†προμαθίας εὖ κοινόμητις ἀρχά·

Græci a λύκος duxerunt, quasi esset λυκοκτόνος θεός. Vide Theb. 133. Soph. El. 6. et *New Cratylus*, p. 443. (ed. 2.) ubi cognata vocabula esse λύκη et λύκος ostendit Etymologorum princeps. Recte videtur statuisse Müllerus (Dor. i. p. 326.) τὸν Λύκειον fuisse *deum perditorem*; nimirum ex notione fictæ illius λυκοκτονίας. Rogat itaque chorus, ac deprecatur Apollinem, ne juventutem pestilentia perire sinat. Scilicet Artemis mulieres, Apollo viros eminus (ἑκάτη et ἕκατος, *jaculatores*) occidere putabantur οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι, quandocunque morbo ingruente, cujus causa obscura erat, correpti morerentur. Ceterum Argis fuit templum Apollinis Λυκείου, teste Pausan. Corinth. 19.

670. καρποτελῆ Stanl. pro καρποτελεῖ. Sensus est: faciat Zeus ut terra fructus reddat proventu per totum annum sive singulis tempestatibus (πανώρῳ) percepto. Solemne hoc votum, mulieres parere, terram fructus præbere, greges crescere, vix opus est exemplis illustrare. Vide omnino Eum. 865, &c. Œd. Tyr. 170. 270. Orellium ad Hor. Carm. Sæc. 29. Herod. iii. 65. καὶ ταῦτα μὲν ποιεῦσι ὑμῖν γῆ τε καρπὸν ἐκφέροι καὶ γυναῖκές τε καὶ ποῖμναι τίκτοιεν. Ib. vi. 139. ἀποκτείνασι δὲ τοῖσι Πελασγοῖσι τοὺς σφετέρους παῖδάς τε καὶ γυναῖκας οὔτε γῆ καρπὸν ἔφερε οὔτε γυναῖκές τε καὶ ποῖμναι ὁμοίως ἔτικτον καὶ πρὸ τοῦ. Ib. ix. 93. ἐπεί τε δὲ τὸν Εὐήνιον ἐξετύφλωσαν, αὐτίκα μετὰ ταῦτα οὔτε πρόβατά σφι ἔτικτε οὔτε γῆ ἔφερε ὁμοίως καρπόν. Confer etiam Hesiod. Opp. 232. Callim. Hymn. Dian. 125. seq. Contraria autem inimicis solebant imprecari.

672. πρόνομα. Schol. πρὸ τῆς πόλεως νεμόμενα. Confer Ag. 128.

674. εὐφήμοις δ' ἐπὶ βωμοῖς Med. Par. Rob. nisi quod ἀφήμοις Rob. εὔφαμον δ' ἐπὶ βωμοῖς μοῦσαν θεῖεν ἀοιδοὶ Ahrens. egregia emendatione, ut Dindorfio visum est. εὔφημον Guelph. εὐφήμαν Ald. — εὔφημον δ' ἐπιβώντων Butlerus, servatis quæ vulgo in libris sequuntur μοῦσαι θεαί τ' ἀοιδοί. Hanc lectionem ego olim inconsiderate amplexus sum. Hodie sentio nulla ratione esse defendendam. Dindorfius autem θείατ', quod ausus sum recipere, quia forma optativi medii paulo inusitatior vix potuit non in θεαί τ' corrumpi. Verte igitur *propitium hymnum ad aras excitent musici*; et gaude, lector, ipsam Æschyli manum tibi tandem restitutam esse.

676. φάμα Dind. Libri φήμα.

677. Vulgo ἀτιμίας τιμάς. ἀσφαλίας τιμὰς Par. et Med. in margine. Schol. ἀτιμίας· ἀσφαλείας, sed ad v. φυλάσσοι hæc annotavit: ἀμετακίνητοι εἶεν αὐτοῖς αἱ τιμαί. Videtur itaque legisse ἀτρεμαῖα, et scripsisse ἀτρεμαῖα· ἀσφαλέως, unde ἀσφαλίας in marginem Medicei irrepsit. Canterus ἀτρεμαίας. Butlerus ἀτρεμαῖα, quod legitur Herc. Fur. 1054. οὐκ ἀτρεμαῖα θρῆνον αἰάξετ', ὦ γέροντες; — τιμίοισι Müller. Dissert. ad Eumen. p. 119.

680. Libri προμαθεὺς εὐκοινόμητις ἀρχά, cui non respondet v. antistr. 686.

ξένοισί τ' εὐξυμβόλους,
πρὶν ἐξοπλίζειν Αρη,
δίκας ἄτερ πημάτων διδοῖεν.
θεοὺς δ', οἳ γᾶν ἔχουσιν, ἀεὶ ἀντ. δ'.
τίοιεν ἐγχωρίους πατρῴαις
δαφνηφόροισι βουθύτοισι τιμαῖς.
τὸ γὰρ τεκόντων σέβας
τρίτον τόδ' ἐν θεσμίοις
δίκας γέγραπται μεγιστοτίμου.
ΔΑ. εὐχὰς μὲν αἰνῶ τάσδε σώφρονας, φίλαι.

δαφνηφόροισι βουθύτοισι τιμαῖς. Posterior versus quum vix aliud quam aut *δαφνηφόροισι* aut *δαφνοφόροισι*, quod in bonis libris exstat, admittere videatur, et quum Schol. sic interpretetur: *ἡ ἀρχὴ ὑπὸ τῶν κοινῶν προνοουμένη τήν τε πόλιν καὶ τὸ κοινὸν αὔξει* (ubi manifesto legendum *εὖ τῶν κοινῶν κ.τ.λ.*), certe non multum relinquitur conjecturæ. Legisse Grammaticum *προμαθεὺς* non nego; sed *προμηθεὺς ἀρχὴ* locutio est ejusmodi, ut de integritate scripturæ quamvis antiquæ magnopere dubitem. Προμηθεὺς pro *πρόνοια* sive *φρόνησις* legitur Pind. Ol. vii. 44. *ἐν δ' ἀρετὰν ἔβαλεν καὶ χάρματ' ἀνθρώποισι* Προμαθέος Αἰδώς, ubi vide Donaldson; sed plane diversus est hic locus, quem laudat v. d. Probabilius, opinor, Dobræus *προμαθής* (Soph. Electr. 1079). Dindorfio *προμαθεὺς κοινόμητις ἀρχὰ* respondet antispastico solutis in initio pedibus *δαφνοφόροις βουθύτοισι τιμαῖς*, etsi ipse dubitat de tanta licentia, et *δαφνοφόροις* depravatum esse suspicatur. Equidem tentavi in Præf. ad Prom. p. vi. *προμαθίας εὖ κοινόμητις ἀρχά, magistratus consilium bene cum prudentia conjunctum habens.* Quod quamquam non omnino placet, quum totus locus admodum incertus sit, pro vulgato reponere ausus sum.

681. *εὐξύμβολοι δίκαι* spectant ad *τὰς ἀπὸ ξυμβόλων* sive *ξυμβολαίας δίκας*, sc. *ἐμπορικὰς*, quarum ea fuit natura et ratio, ut siquid de commercio inter se disceptarent civitates, Athenis dijudicare cogerentur. Cf. Thucyd. i. 77. Buttmann. ad Mid. p. 570. Müller. ad Eumen. p. 119. Hoc loco nihil aliud vult quam quod Thucyd. iv. 118. sic exprimit: *τὰ ἀμφίλογα δίκῃ διαλύοντας ἄνευ πολέμου*, sc. sint *δωσίδικοι* (Herod. vi. 42). Contrarium *δυσξύμβολος* legitur Plat. Republ. p. 486. B.

685. Triptolemi antiquam legem, a Dracone restitutam, hic respici bene monuit Stanleius; *τὸν ἅπαντα χρόνον θεοὺς τιμᾶν καὶ ἥρωας ἐγχωρίους.* Laudat idem vir doctus Porphyrium de Abstinentia, p. 378. *φασὶ δὲ καὶ* Τριπτόλεμον *Ἀθηναίοις νομοθετῆσαι, καὶ τῶν νόμων αὐτοῦ τρεῖς ἔτι Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος λέγει διαμένειν Ἐλευσῖνι τούσδε, γονεῖς τιμᾶν, θεοὺς καρποῖς ἀγάλλειν, ζῷα μὴ σίνεσθαι.* Hæc inter Pythagorea præcepta, unde hausit Æschylus, retulit Laertius, Vit. Pyth. xix. 23. Confer etiam Pind. Pyth. vi. 23. et Eur. Frag. Antiop. 38.

τρεῖς εἰσὶν ἀρεταὶ τὰς χρεών σ' ἀσκεῖν, τέκνον·
θεούς τε τιμᾶν, τούς τε φύσαντας γονεῖς,
νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος· καὶ ταῦτα δρῶν
κάλλιστον ἕξεις στέφανον εὐκλείας ἀεί.

688. *τρίτον τόδε.* Non *ordine tertium*, sed *ex tribus unum* significare monuit Stanl. *γὰρ* autem refertur ad *πατρῴαις*, quo docere vult parentes honorari ubicunque eorum leges et instituta a posteris servantur.

ὑμεῖς δὲ μὴ τρέσητ' ἀκούσασαι πατρὸς
ἀπροσδοκήτους τούσδε καὶ νέους λόγους.
ἱκεταδόκου γὰρ τῆσδ' ἀπὸ σκοπῆς ὁρῶ
τὸ πλοῖον· εὔσημον γὰρ οὔ με λανθάνει·
στολμοί τε λαίφους καὶ παραρρύσεις νεὼς
καὶ πρῶρα πρόσθεν ὄμμασιν βλέπουσ' ὁδὸν,
οἴακος εὐθυντῆρος ὑστάτου νεὼς
ἄγαν καλῶς κλύουσά γ', ὡς ἂν οὐ φίλη.
πρέπουσι δ' ἄνδρες νήιοι μελαγχίμοις
γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν·
καὶ τἄλλα πλοῖα, πᾶσά θ' ἡ 'πικουρία
εὔπρεπτος· αὐτὴ δ' ἡγεμὼν ὑπὸ χθόνα
στείλασα λαῖφος παγκρότως ἑρέσσεται.

693. *ἱκεταδόκος σκοπὴ* est thymele in media orchestra posita, quæ in hac fabula *πάγον ἀγωνίων θεῶν* repræsentat. Vide ad v. 339. Quoniam vero drama sub dio agebatur (vide ad Ag. 503.) ex eo loco quo stabat aut revera ad mare prospici potuit, quod ex Arist. Equit. 170—1, satis apparet, atque ita veras naves indicare putandus est Danaus, aut facile se fingit Argolicum littus e longinquo cernere.

694. *τὸ πλοῖον*, scil. eam ipsam navim cujus adventum metuebam. — *εὔσημον*, intell. *ὄν*, si vera lectio. Fortasse *εὔσημοι γὰρ (οὔ με λανθάνει) στολμοί τε κ.τ.λ.*

695. *παραρρύσεις* sive *παραρρύματα* (Xen. Hellen. i. 6. 19) erant tegmina quædam seu plutei, quibus in utrumque navis latus extentis et ipsa navis et nautæ ab ictu hostilium telorum protegebantur. Confer Thuc. vii. 65. *τὰς πρώρας καὶ τῆς νεὼς ἄνω ἐπὶ πολὺ κατεβύρσωσαν, ὅπως ἂν ἀπολισθάνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν τὰ ἐμβαλλόμενα.* Vide Hesych. in vv. *παραρρύματα* et *παραιρήματα*. Polluc. i. 93. x. 134.

696. *ὄμμασιν*. Navium proris utrinque appingebant veteres magnum oculum, qui mos hodieque obtinet in mari Mediterraneo. Hinc Pseudartabas, *ὁ βασιλέως ὀφθαλμὸς*, dicitur *ναύφρακτον βλέπειν* Acharn. 95, quod monuit doctus interpres Anglicanus J. H. Frere. Fieri potest, ut *πρῶρα* quasi a *προορᾶν* dictum putaverint Græci, quæ Stanleii conjectura est.

698. *ὡς ἂν οὐ φίλη*. Corrupta esse hæc verba putat Dind. sed facillime intelligi potest *κλύοι*, quæ notissima structura est. Thuc. vi. 57. *ἀπερισκέπτως προσπεσόντες, καὶ ὡς ἂν μάλιστα δι' ὀργῆς.* Demosth. Mid. p. 519. *θόρυβον καὶ κρότον τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνησθέντες, ἐποιήσατε.* Xen. Cyr. V. iv. 29. *δῶρα πολλὰ καὶ παντοῖα φέρων καὶ ἄγων, ὡς ἂν ἐξ οἴκου μεγάλου.* — Particula *γε* sæpe post *ἄγαν* infertur, ut Ag. 1212. Antig. 573. Ajac. 589. Alcest. 825.

699. *νάιοι* Dind. et Blomf. Gloss. ad Pers. 244. — *λευκὰ πεπλώματα* spectant ad *εἵματα λίνεα νεόπλυτα* quæ solebant induere Ægyptii, teste Herodoto ii. 37.

702. *ἡγεμὼν*, sc. quæ reliquis præcedit ut regalis et primi ordinis. Sic *ἡγεῖσθαι* de navibus Thuc. ii. 90. — *αὐτὴ* est *ipsa per se*, ut sola ac quodam intervallo a reliquis separata.

703. *στείλασα λαῖφος*, *contractis velis*. Scilicet in aperto mari velis utebantur nautæ; remis, quum jam terræ fierent propiores. Hom. Od. xvi. 353. *ἱστία τε*

ἀλλ' ἡσύχως χρὴ καὶ σεσωφρονισμένως
πρὸς πρᾶγμ' ὁρώσας τῶνδε μὴ 'μελεῖν θεῶν·
ἐγὼ δ' ἀρωγοὺς ξυνδίκους θ' ἥξω λαβών.
ΧΟ. ἴσως †γ' ἂν ἢ κῆρυξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι,
ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες.
ΔΑ. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται τῶνδε· μὴ τρέσητέ νιν.
ΧΟ. ὅμως ἄμεινον, εἰ βραδύνοιμεν βοῇ,
ἀλκῆς λαθέσθαι τῆσδε μηδαμῶς ποτέ.
ΔΑ. θάρσει· χρόνῳ τοι κυρίῳ τ' ἐν ἡμέρᾳ
θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν δώσει δίκην.
ΧΟ. πάτερ, φοβοῦμαι, νῆες ὡς ὠκύπτεροι στρ. ά.
ἥκουσι, μῆκος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνου·
περίφοβόν μ' ἔχει τάρβος ἐτητύμως,
πολυδρόμου φυγᾶς ὄφελος εἴτι μοι.
παροίχομαι, πάτερ, δείματι.
ΔΑ. ἐπεὶ τελεία ψῆφος Ἀργείων, τέκνα,
θάρσει, μαχοῦνται περὶ σέθεν, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ΧΟ. ἐξῶλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος, ἀντ. ά.

στέλλοντας ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας.
Il. i. 432:
οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
ἱστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηὶ μελαίνῃ,
ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες
καρπαλίμως, τὴν δ' εἰς ὁρμὸν προέρεσσαν ἐρετμοῖς.
— παγκρότως est *omni vi, toto remorum impulsu*, ut κρότος hic idem valeat quod πίτυλος, *numerosa pulsatio*.

707. Libri ἴσως γάρ. De quæstione multum disputata, optativi usu sine ἄν, videat lector, si velit, Stallb. ad Plat. Lysid. 214. D. Hermann. ad Viger. 254. ad Ajac. 904. ad Iph. Taur. 1029. Peile ad Agam. p. 398. Tam facilis est mutatio γ' ἂν pro γὰρ, (de qua vide Porson. Aristoph. p. 25.) ut vix credam poetam ἴσως μόλοι positurum fuisse cum potuisset ἴσως ἂν μόλοι. Concedendum semper aliquid est metricæ necessitati, (ut Soph. El. 800. οὔτ' ἐμοῦ καταξίως πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου, Iph. Aul. 418. ὥστε τερφθείης ἰδών, quibus in locis ἄν metro plane molestum est,) potius quam diversitas sententiæ subtiliter quærenda.

708. θέλοντες ponitur tanquam pro ἢ πρέσβυς scriptum esset καὶ πρέσβυς. Vide Pors. ad Hec. 86. Notandum quod plerumque πρέσβυς est *senex*, πρέσβεις *legati*. Vide Matth. Gr. Gr. § 89.

710. βοῇ. Schol. τῇ βοηθείᾳ.

714. ὠκύπτεροι, sc. ὠκεῖαι, sive de remis seu potius de velis πτερὰ accipere malis. Prom. 476. λινόπτερα ὀχήματα. Od. xi. 125. εὑήρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.

716. τάρβος — εἴτι ὄφελος. *Vereor ne parum profuerit fugisse;* h. e. ne frustra fugerim. Vide ad v. 72. δειμαίνουσα φίλους, εἴτις ἐστὶ κηδεμών.

μάχης τ᾽ ἄπληστον· καὶ λέγω πρὸς εἰδότα.
δορυπαγεῖς δ᾽ ἔχοντες κυανώπιδας
νῆας, ἔπλευσαν ὧδ᾽ ἐπιτυχεῖ κότῳ,
†πολεῖ μελαγχίμῳ ξὺν στρατῷ.
ΔΑ. πολλοὺς δέ γ᾽ εὑρήσουσιν ἐν μεσημβρίᾳ
θάλπει βραχίον᾽ εὖ κατερρινημένους.
ΧΟ. μόνην δὲ μὴ πρόλειπε· λίσσομαι, πάτερ. στρ. β′.
γυνὴ μονωθεῖσ᾽ οὐδέν· οὐκ ἔνεστ᾽ Ἄρης.
†δολόφρονες δὲ καὶ δολιομήτιδες
δυσάγνοις φρεσὶν,
κόρακες ὥστε, βωμῶν ἀλέγοντες οὐδέν.
ΔΑ. καλῶς ἂν ἡμῖν ξυμφέροι ταῦτ᾽, ὦ τέκνα,
εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιροίατο.
ΧΟ. οὐ μὴ τριαίνας τάσδε καὶ θεῶν σέβη ἀντ. β′.

724. ἐπιτυχεῖ, qui ἐπιτυγχάνει, cum ὧδε construendum.

725. πολεῖ vox Dindorfio suspecta, a πολύς, cujus dativus in usu non est. Libri autem πόλει. πολέα Ag. 702.

727. κατερρινημένος, *limatus*, de oratione polita et urbana utitur Aristophanes, Ran. 901. τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν καὶ κατερρινημένον. Photius autem et Hesychius: κατερρινημένοις· εὐτελέσιν. quod non capio. Hoc loco significat *detritos, constrictos*, quia πᾶν τὸ ἐπιπολάζον, omne supervacaneum et inutile, adhibita lima amovetur, ut nihil nisi quod firmum et solidum sit relinquatur. Apposite Bothius laudat Quinctil. Inst. Or. 8. 3, 12. 10. *quorum lacertos exercitatio expressit ac constrinxit.* Sic etiam Tac. Germ. 30. *strictos artus.* Lucret. iii. 214. *Nil ibi limatum de toto corpore cernas.* — ἐν μεσημβρίᾳ, *in medio solis ardore.* μεσημβρινῷ Bothius, probantibus Dind. et Blomf. ad Theb. 427. Sed θάλπει dativus instrumenti est. Habuit poeta in animo morem hominum delicatiorum, qui Atheniensibus ἐσκιατροφηκότες vocabantur, et eorum qui ἡλιωμένοι sub dio agebant, *patientes pulveris atque solis* (Hor. Od. i. 8. 3.). Vide Plat. Phædr. § 35. Respubl. viii. 9. et Eur. Bacch. 458. οὐχ ἡλίου βολαῖσιν, ἀλλ᾽ ὑπὸ σκιᾶς τὴν Ἀφροδίτην καλλονῇ θηρώμενος.

729. οὐκ ἔνεστ᾽ Ἄρης. *imbellis est; virtute caret.* Sic Ἄρης οὐκ ἐνὶ χώρᾳ Ag. 77. ubi consule Bl. Gloss.

730. Libri δουλόφρονες δὲ καὶ δολομήτιδες, contra metrum. Emendatum a Stanl. et Butl., hoc quidem ex margine Askevii.

732. κόρακες ὥστε, sc. tam impudentes quam sunt corvi, qui ex ipsis aris imposita sacrificia rapiunt.

733. Ald. καγλῶς, unde καλῶς γ᾽ ἂν Porsonus. Sed nulla hic ironia est, cui plerumque inserviunt istæ particulæ.

734. σοί τε καὶ θεοῖσιν. *Diis perinde ac tibi*, recte vertit Schæferus ad Demosth. p. 549. 8. Confer Philoct. 390. ὁ δ᾽ Ἀτρείδας στυγῶν ἐμοί θ᾽ ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος, *tam carus sit diis quam est mihi.* Eumen. 135, ἔγειρ᾽, ἔγειρε καὶ σὺ τήνδ᾽, ἐγὼ δὲ σέ. Bacch. 364. πειρῶ δ᾽ ἀνορθοῦν σῶμ᾽ ἐμὸν, κἀγὼ τὸ σὸν, *ut ego tuum.* Vide præterea Dissen. ad Pind. Nem. iv. 79. Quod ad sententiam, confer Il. xxii. 41. σχέτλιος, εἴθε θεοῖσι φίλος τόσσονδε γένοιτο ὅσσον ἐμοί. *non magis diis amicus, quam mihi est.*

δείσαντες, ἡμῶν χεῖρ' ἀπόσχωνται, πάτερ·
περίφρονες δ' ἄγαν, ἀνιέρῳ μένει
μεμαργωμένοι,
κυνοθρασεῖς, θεῶν οὐδὲν ἐπαΐοντες.

ΔΑ. ἀλλ' ἔστι φήμη τοὺς λύκους κρείσσους κυνῶν
εἶναι· βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν.

ΧΟ. ὡς καὶ ματαίων ἀνοσίων τε κνωδάλων
†ἔχοντας ὀργὰς, χρὴ φυλάσσεσθαι κράτος.

ΔΑ. οὗτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στρατοῦ στολὴ,
οὐδ' ὅρμος, οὐδὲ πεισμάτων σωτηρία
ἐς γῆν ἐνεγκεῖν, οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις
θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παραυτίκα,

737. *περίφρονες, superbi.* Ag. 1400. *περίφρονα ἔλακες.* Confer *περιφρονεῖν contemnere* Thuc. i. 25. Hinc intelligitur quo jure Socrates Aristophanicus luserit in duplice sensu *τοῦ περιφρονεῖν* Nubb. 226, nempe *φροντίζειν* et *καταφρονεῖν*.

740. *ἀλλ' ἔστι φήμη.* Citat hunc versum Suidas in v. *βύβλος*; et bis laudatur apud Parœmiographos Græcos ed. Gaisford. pp. 22. 373. Sensus est; ut sint canina audacia (*κυνοθρασεῖς*), tamen canes a lupis vincuntur.

741. *οὐ κρατεῖ*, non præstantior est. Ut cibus Ægyptiorum inferior est, ita qui ab eo nutriuntur homines Græcis cessuros indicat. — De correpta *ῠ* in *βύβλος* vide Elmsl. ad Med. 288. Pors. ad Hec. 298.

742. *καὶ ματαίων ἀνοσίων τε, etiam protervorum impiorumque*; vel, quod idem valet, *ὡς καὶ ἔχοντας*. Cave *καὶ — τε* hic pro *τε — καὶ* stare putes. De v. *μάταιος* vide ad v. 194.

743. *ἔχοντες* libri, quod, ut nominativus absolute positus, defendi potest. Sed particula *ὡς* semper fere accusativum adsciscit, nisi participium construatur cum nominativo verbi, ut Thuc. iv. 5. *οἱ δὲ ἐν ὀλιγωρίᾳ ἐποιοῦντο, ὡς, ὅταν ἐξέλθωσιν, ἢ οὐχ ὑπομενοῦντας σφᾶς, ἢ ῥᾳδίως ληψόμενοι βίᾳ*. Hoc tamen observandum est; plerumque participium futuri temporis usurpari, idque præcipue ubi ad *ὡς* facile suppletur *ἡγούμενοι, νομίζοντες*, etc. ut in loco modo laudato. Vide Stallb. ad Plat. Protag. p. 342. C. et ad Phæd. p. 109. D. Elmsl. ad Heracl. 693. Interdum tamen participium futurum non est, ut Thuc. viii. 66. *ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες ὑπόπτως προσῇεσαν οἱ τοῦ δήμου, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γιγνομένων*, neque semper potest intelligi *ὡς ἡγούμενοι*, ut in Heracl. l. l. *ὡς μὴ μενοῦντα τἄλλα σοι λέγειν πάρα*. Œd. Tyr. 101. *ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν*. Hoc igitur loco *ὡς ἔχοντας* in communem usum non plane cadit, ac nescio an *κράτος* pro *secundario* accusativo accipiendum sit, priori *ἔχοντας* superaddito, ut sæpe fit. — *κράτος* corruptum putat Dind. qui construit *χρὴ φυλάσσεσθαι (αὐτοὺς) ὡς ἔχοντας κ.τ.λ. τὴν βίαν* explicat Schol.

744. Vocabulo *στολὴ* omnia negotia quæ ad navigationem pertinent designare voluit poeta. — *οὐδ' ὅρμος*, intellige: facile ac celeriter invenitur sive eligitur. Erat autem Argolis præ ceteris importuosa, ut quæ præter solam Naupliam non habuerit stationem navalem, quod bene observavit Bothius. Cf. *ἁλίμενον χθόνα* v. 748.

746. *ἐν ἀγκυρουχίαις*, supplendum *ὄντες*. Nam *θαρσεῖν ἐν τινὶ* vix bene Græcum est. Cf. *ὅρμῳ θρασυνθῆναι* mox v. 752.

ἄλλως τε καὶ μολόντες ἀλίμενον χθόνα.
ἐς νύκτ' ἀποστείχοντος ἡλίου, φιλεῖ
ὠδῖνα τίκτειν νυὲξ κυβερνήτῃ σοφῷ.
οὕτω γένοιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἔκβασις στρατοῦ
καλὴ, πρὶν ὅρμῳ ναῦν θρασυνθῆναι. σὺ δὲ
φρόνει μὲν, ὡς ταρβοῦσα, μὴ 'μελεῖν θεῶν,
πράξασ' ἀρωγήν· ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται
πόλις γέρουθ', ἡβῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί.

ΧΟ. ἰὼ γᾶ βοῦνι, †πάνδικον σέβας, στρ. ά.
τί πεισόμεσθα; ποῖ φύγωμεν Ἀπίας
χθονὸς, κελαινὸν εἴτι κεῦθός ἐστί που;
μέλας γενοίμαν καπνὸς
νέφεσσι γειτονῶν Διός·
τὸ πᾶν δ' ἄφαντος †ἀμπετὴς, ἄϊστος ὡς

750. Bis laudatur hic versus a Plutarcho, pp. 367. 791. ed. Ald. Opp. Moralia, 1509. Vol. x. p. 484. ed. Reiske. In libello "non suaviter vivi secundum Epicurum," legitur *ἀλλ' ὥσπερ ἐν θαλάσσῃ κατ' Αἰσχύλον ὠδῖνα τίκτει νυὲξ κυβερνήτῃ σοφῷ καὶ γαλήνη.* Verba *καὶ γαλήνη* cum non compareant in Æschyli libris, verendum est ne exciderit versus hujusmodi: *κἂν ᾖ γαλήνη, νήνεμός θ' εὕδῃ κλύδων.* — Punctum post *χθόνα* delendum, ac post *ἡλίου* ponendum censet Dind. quod non plane intelligo nisi *μολόντες* nominativus pendens vel absolute positus putetur. Quod ad sententiam, confer Theogn. 1376. *οὐδέ οἱ ἐν πόντῳ νυὲξ ἐπιοῦσα μέλει*, et locum ex Prom. Solut. a Tullio laudatum, Tusc. Disp. ii. 10. *Navim ut horrisono freto noctem paventes timidi adnectunt navitæ.*

751. *οὐδ' ἔκβασις.* h. e. ne in terram quidem relictis navibus egredi possunt; multo minus hic aderunt extemplo.

753. *ὡς ταρβοῦσα*, ut fieri possit in timore tuo. Sensus est, in animo habe nequaquam deserendos esse deos, utcunque times hospitum adventum.

754. *πράξασ' ἀρωγήν*, quoniam eorum auxilium jam nacta es. De hoc sensu verbi *πράσσειν* vide Dissen. ad Pind. Pyth. ii. 74. Isthm. v. 10. — Post hunc versum scena discedit Danaus, rediturus v. 821. Præconis habitum indutus. Vide Præfationem.

756. Libri *βουνῖτι, ἔνδικον σέβας*, contra metrum. Antiqua est corruptela; Schol. enim *βουνῖτι· ὀρεινή*, et *βουνῖτις* ex hoc loco citatur in Etymol. Mag. Hesychius autem, huc, ut videtur, respiciens, *βοῦνις γῆ· Αἰσχύλος.* Dindorfius *βοῦνι, ἔνδικον σέβας*, quem hiatum defendere conatur allato Arist. Acharn. 749. *Δικαιόπολι, ἦ λῇς* — ; paucis, opinor, id probaturus. Sæpissime confusa sunt TI et Π in MSS., ut Plat. Lysid. p. 217. C. pro *οἷον τὸ ἐπὸν* in omnibus legitur *τὸ ἔτι ὄν.* Thucyd. viii. 50. ad fin. *ἄλλο τι ἂν* et *ἄλλο πᾶν* permutantur. Vide ad Theb. 262. Pors. ad Phœn. 1277. Itaque cum *βοῦνι πάνδικον* per errorem scriptum esset *βουνῖτι ἄνδικον*, non potuerunt quin in *βουνῖτι ἔνδικον* ulterius corrumperent librarii. Vocabulum *βουνὸς* Græcum esse, non barbarum (vide ad v. 109.) et cognatum cum vv. *βοῦς, βῶλαξ, βωμὸς*, quod significet *λοφώδη γῆν*, ostendit Donaldson, *New Cratylus*, p. 660. (ed. 2.)

760. *νέφεσσι* Arnaldus pro *νέφεσι.* — *γειτονεῖν* legitur etiam Pers. 313.

761. Libri *ἀμπετήσαις δόσως* (*δόσας* vel *δόσαι*). *ἀμπετήσασ' ὡς* Rob. Præclare

κόνις, ἄτερθε πτερύγων ὀλοίμαν.
ἄφυκτον δ' οὐκ ἔτ' ἂν πέλοι κέαρ, ἀντ. ά.
†κελαινόχρως δὲ πάλλεταί μου καρδία·
πατρὸς σκοπαὶ δέ μ' εἶλον· οἴχομαι φόβῳ.
θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου
βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις,
πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτὸν †τᾷδε χριμφθῆναι χεροῖν·
πρόπαρ θανούσας δ' Ἀΐδας ἀνάσσοι.
πόθεν δέ μοι γένοιτ' ἂν αἰθέρος θρόνος, στρ. β'.
πρὸς ὃν †χιὼν ὑδρηλὰ γίγνεται νέφη,
ἢ λισσὰς αἰγίλιψ ἀπρόσδεικτος οἰόφρων κρεμὰς
γυπιὰς πέτρα, βαθὺ πτῶμα μαρτυροῦσά μοι,

et verissime, meo quidem judicio, *ἄιστος ὡς* ex — *αισ δοσως* eruit Hauptius. Quod restat, *ἀμπετὴς*, ab *ἀναπέτομαι*, quanquam incertæ auctoritatis (nam *δυσπετὴς*, *εὐπετὴς*, &c. a *πίπτω* potius formari videntur,) non adeo ineptum est ut pro plane corrupto damnetur. Contulit Hauptius Troad. 1320. *κόνις δ' ἴσα καπνῷ πτέρυγι πρὸς αἰθέρ' ἄιστον οἴκων ἐμῶν με θήσει*, qui tamen locus depravatus est. Magis ad rem facit Plat. Phæd. p. 70. A. *μὴ ὥσπερ πνεῦμα ἢ καπνὸς διασκεδασθεῖσα οἴχηται διαπτομένη καὶ οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ᾖ.*

764. *ἄφυκτον*, fugæ expers, *ἄνευ τοῦ φεύγειν.*

765. Libri *μελανόχρως*, quod correxit Pauwius. Cf. Cho. 402. *πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κέαρ — σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦται.* Pers. 118. *μελαγχίτων φρήν.*

766. *εἶλον*. h. e. *ὥλεσαν*. Confer Eum. 336.

768. *ἀρτάναις* pro *σαργάναις* ex Par. restituendum censet Dind. quod certe metro convenientius est. Hesychius: *σαργάναι· δεσμοὶ καὶ πλέγματα.* Photius: *σαργάναισι· δεσμοῖς.*

770. Libri *τῷδ' ἐγχριμφθῆναι χεροῖν*. Quod quum sensu careat, correxi *τᾷδε χριμφθῆναι*, ut *τᾷδε* pro *ἐμοὶ* positum sit, et *χριμφθῆναι χεροῖν* simpliciter valeat *vi appropinquare*, h. e. violentas manus injicere. Sic Trach. 305. *μήδ' εἴ τι δράσεις τῆσδέ γε ζώσης ἔτι*, h. e. *ἐμοῦ*. De *ἔ* ante *χρ.* correpta confer Cho. 364. *κρείσσονα χρυσοῦ. τῷδε χριμφθῆν χροΐ* Dindorfius, Æolica infinitivi forma usus. — *ἄνδρα ἀπευκτὸν* intelligo de filiis Ægypti, non de præcone, qui nondum accesserat.

772. Libri *πρὸς ὃν νέφη δ' ὑδρηλὰ γίγνεται χιών.* Ex pluribus virorum doctorum conjecturis Porsonianam dubitanter recepi. Fieri enim potuit, ut *χιὼν* et *νέφη* casu transpositis particula *δὲ* ad vitandum hiatum intersereretur.

774. Hermannus, Opusc. iii. p. 105. hæc verba "admirabilem et prorsus divinam saxi descriptionem" appellat. Ita locum reddit vir summus: — "præruptum, capris inaccessum, incommonstrabile, solitudine vastum, propendens, vulturibus habitatum." De cumulatione epithetorum consule Lobeck. ad Ajac. 134. et confer Pers. 636. — *ἀπρόσδεικτον* est ita conditum in nubibus, ut summum cacumen non possit e terra conspici, ut *ἠεροειδὴς πέτρα* Od. xii. 233.

775. *κρέμας* Rob. *ἠρέμας* Guelph. Ald. *ἐρήμας* Turn. Vict. Sæpe confusæ sunt literæ *κ* et *η*, quæ in recentioribus MSS. et veteribus libris impressis valde similes reperiuntur. Sic sup. v. 244. *κέρου* et *ἠέρου*. Ag. 243. *ἠλύοις* et *κλύοις*. Cho. 384. *ἄκται* et *ἄηται*. Inf. 1040. *ἀθέλκτον* et *ἀθέλητον*.

776. Utrum *βίᾳ καρδίας* an (cum Schol.)

πρὶν δαΐκτορος βίᾳ
καρδίας γάμου κυρῆσαι;
κυσὶν δ' ἔπειθ' ἕλωρα κἀπιχωρίοις ἀντ. β'.
ὄρνισι δεῖπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν·
τὸ γὰρ θανεῖν ἐλευθεροῦται φιλαιάκτων κακῶν.
ἐλθέτω μόρος πρὸ κοίτας γαμηλίου τυχών.
†τίν' ἀμφ' αὐτᾶς ἔτι πόρον
τέμνω γάμου καὶ λυτήρια;
ἴυζε δ' ὀμφὰν †ὀρανίαν, στρ. γ'.
†μέλη λίτανα θεοῖσι, καὶ
τέλεα δέ πως, πελόμενά μοι
λύσιμα· †μάχην δ' ἔπιδε, πάτερ,
βίαια μὴ φίλοις ὁρῶν
ὄμμασιν ἐνδίκοις.
σεβίζου δ' ἱκέτας σέθεν,
γαιάοχε παγκρατὲς Ζεῦ.
γένος γὰρ Αἰγύπτιον, ὕβριν ἀντ. γ'.
δύσφορον, ἀρσενογενὲς,
μετά με δρόμοισι διόμενοι
φυγάδα μάταισι πολυθρόοις

βίᾳ δαίκτορος καρδίας construenda sint, quæstio est inter interpretes. Ego scholiastam sequor: *cor violenter diffindentis.*

782. Libri φιλαιακτῶν, pravo accentu. Correxit Lobeckius.—Mox ἐλθέτω in libris bis legitur. Alterum omisit Pauwius.

786. Locus corruptus, quanquam salva verborum sententia. ἀμφ' αὐτᾶς explicat Schol. περὶ ἐμαυτῆς.

788. Libri οὐρανία vel οὐρανίαν. Æolicam formam præclare restituit Dind. Vide de brevi οὐ Æolica Buttmann. Lexil. p. 200 (ed. 1. Fishlake.) Alcæus: ὖει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὀρανῶ μέγας χειμών. ὀρανία legitur etiam Œd. Col. 1466. Vide, de sensu vocis, Gloss. ad Pers. 579.

789. Versus corruptus. Legendum fortasse καὶ λιτάνευε θεούς. Scholiasta in libro suo λίτανα invenit: λίτανα· λιτανευτικά. Quæ vox recte restituta est Theb. 99.

790. Libri τέλεα δέ μοί πως. μοι omisit Well.

791. Libri μάχιμα. De μάχην emendando non videtur dubitandum, cum et sensus et metrum hoc postulet, ac μάχιμ et μάχην facillime confundantur. Intellige pugnam quæ Regi cum Ægypti filiis committenda est. μάχιμα plane ineptum est.

792. φιλεῖς libri. ο pro ε correxit Lachmannus.

799. μάτη, unde adverbium μάτην, proprie est *frustratio*; tum *stultitia, vanitas*; confer ματᾶν Theb. 37. Eum. 137. Prom. 57. Deinde (ut μάταιος, v. 194. ubi vid. notata) est *libido, ἀκολασία*, ut Cho. 904. Soph. Frag. 788. A μάω = ματεύω deducunt lexicographi, tanquam primaria significatio sit *frustra quærere*. Hoc autem loco Schol. explicat ταῖς ζητήσεσι, nec ea

βίαια δίζηνται λαβεῖν.
σὸν δ' ἐπὶ πᾶν ζυγὸν
ταλάντου· τί δ' ἄνευ σέθεν
θνατοῖσι τέλειόν ἐστιν;

ΚΗΡΥΞ.

ὁ, ὁ, ὁ, ἁ, ἁ, ἁ.

ΧΟ. ὅδε μάρπτις ναίος γάιος.
τῶν πρὸ, μάρπτι, κάμνοις, ἰὸφ, †ὄφ,
αὖθι †καββὰς νῦν.
δυΐαν βοὰν ἀμφαίνω.
ὁρῶ τάδε φροίμια †πρόξενα πόνων
βιαίων ἐμῶν. ἐὴ, ἐὴ,
βαῖνε φυγᾷ πρὸς ἀλκάν·
βλοσυρόφρονα χλιδᾷ
δύσφορα ναὶ κἀν γᾷ.
ἄναξ, προτάσσου.

ΚΗ. σοῦσθε, σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν ὅπως ποδῶν.
οὐκοῦν, οὐκοῦν,

interpretatio temere spernenda est, quippe quæ sententiæ unice conveniat.

804. Et hæ et quæ sequuntur exclamationes, (si fides scripturæ habenda, quod non credo,) barbaricam potius quam Græcam linguam sapiunt. Mihi videtur ὁ, ὁ, ὁ, &c. præconis esse subito in puellas irruentis; cujus clamore territæ virgines ὅδε μάρπτις, &c. vociferantur. Personarum notas invitis libris huic loco apposui. — μάρπτις, ut τρόχις, λάτρις &c. genuina fortasse forma est. Hesych. μάρπτυς· ὑβριστής, ubi scribendum videtur ex hoc loco μάρπτις. Schol. ὁ ἐλθὼν ἐπὶ τὸ μάρψαι ἡμᾶς πρῴην μὲν ἐπὶ νηὸς, νῦν δὲ ἐπὶ γῆς γεγονώς.

806. ὄφ ex Eustathio affert Stanl. pro vulg. ὄμ.

807. Libri κάκκας νυ (vel νο.) καββὰς admodum probabile est (vide ad v. 541.) cum Schol. interpretetur καταβάσεις, et Æolica forma καββαὶς occurrat Pind. Nem. vi. 87. — αὖθι, *hic*.

809. πρόξενα probabilis conjectura Turnebi pro πράξαν quod libri præbent.

814. προτάσσου, h. e. προστάτης γενοῦ. Thucyd. iii. 52. προτάξαντες σφῶν αὐτῶν Ἀστύμαχον.

815. De vv. σοῦσθε et βᾶρις dixit Blomf. Gloss. ad Theb. 31. Pers. 559. — ὅπως ποδῶν, Schol. ὡς ἔχετε τάχος ποδῶν, ubi legendum fortasse τάχους. Herod. ix. 59. πάντες ἐδίωκον ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον. Vide etiam ad lib. vi. 116. et ibi Baehr. Plat. Gorg. p. 507. ἀκολασίαν φευκτέον ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος. Thucyd. ii. 90. ἔπλεον, ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος. Ibid. vi. 97. vii. 2. Demosth. in Neær. p. 1377.

817. οὐκοῦν, κ.τ.λ. Vulgo hæc verba usque ad v. 820 Choro tribuuntur. Sed bene notavit Dindorfius, Scholiastam non ad Chorum, sed ad Præconem retulisse. Explicat enim οὐκοῦν per εἰ δὲ μή.

τιλμοὶ, τιλμοὶ, καὶ στιγμοὶ
πολυαίμων φόνιος
ἀποκοπὰ κρατός.
σοῦσθε, σοῦσθ' ὀλόμεναι ὀλόμεν' ἐφ' †ἄμαλα.

ΧΟ. εἴθ' ἀνὰ πολύρυτον στρ. ά.
ἁλμήεντα πόρον
δεσποσίῳ ξὺν ὕβρει
γομφοδέτῳ τε δόρει †διώλου.

ΚΗ. αἵμον' ἔσω σ' ἐφ' †ἄμαλα.
ἦ σὺ δουπεῖς, †ἄπυτα;
κελεύω βίᾳ μεθέσθαι.

ΧΟ. †ἵκταρ φρενὸς ἄτα.
ἰὼ, ἰοῦ.

821. ὀλλύμεναι semel Rob. ὀλύμεναι ὀλόμεν Med. Fortasse epica forma οὐλόμεναι restituenda est. ὀλόμενα additum videtur ad emphasin augendam, ut δάκρυ καναχὲς ὀλόμενον ὀλομένῳ δεσπότᾳ Cho. 145. ἐπ' ἀμάδα Schützius pro ἐπ' ἀμίδα, fretus Etymologi M. auctoritate, ἀμάδα τὴν ναῦν Αἰσχύλος. Sed veram scripturam servavit Hesychius (indicante Dind.) ἄμαλα· τὴν ναῦν, ἀπὸ τοῦ ἁμᾶν τὴν ἄλα. Αἰσχύλος Πρωτεῖ Σατυρικῷ (Fragm. 198). ἄμαλς, ἄμαλος ex analogia scribendum, et lexicis addendum.

822. Choro tribuendum, et στρ. ά ab hoc versu incipere indicavit Donaldson, *New Cratylus*, § 475. (p. 669. ed. 2.) qui multa præclare de loco corruptissimo ac difficillimo disputavit. Strophica hæc esse perspexit etiam Dindorfius. — εἴθε cum διώλου v. 825 junge: *utinam in mari perisses!* Confer sup. 35. ἀγρίας ἁλὸς ἀντήσαντες ὄλοιντο. — εἰθάνα Med. εἴτ' ἀνὰ Rob. — πολύρυτον Well. pro πολύρρυτον. Vide ad Prom. 442.

824. δεσποσίῳ. Hanc formam tuetur Donaldson, comparans Laconum δεσποσιοναύτας, sive manumissos et in classem receptos Helotas. — δεσποσύνῳ Vict. — γομφόδετον δόρυ est *navis*:—utinam simul cum insolentia herili ac nave clavis compacta fluctibus obrutus esses!

825. διώλου Hermannus pro δι' ὅλου. Cf. διωλόμεσθα inf. 884.

826. Libri αἵμονες ὡς. Futurum ἔσω etsi non alibi legitur, aoristica εἶσεν, εἶσον, ἔσας, epica sunt. καθέσωσιν ἀγῶνα Hymn. ad Apoll. ap. Thucyd. iii. 104.—ἐπὶ βᾶριν pro ἐπ' ἄμαλα Donaldson. Libri ut sup. ἐπ' ἀμίδα. Schol. ἠμαγμένον σε καθίζω.

827. Libri corruptissime ἠσυδουπία τάπιτα. Recepi probabilem conjecturam docti viri J. W. Donaldson, qui δουπεῖν de planctu mulierum proprie usurpatum ostendit, collato Pers. 124. καὶ τὸ Κίσσιον πόλισμ' ἀντίδουπον ἔσσεται, ὀά, τοῦτ' ἔπος γυναικοπληθὴς ὄμιλος ἀπύων, ubi istud ἀπύων mirum in modum confirmat lectionem ἄπυτα, ab Homerico ἠπύτης, *clamosus*. δοῦπος eodem sensu legitur etiam Ajac. 633. Alcest. 103, et, cujus loci non meminerat vir egregius, Cho. 368. ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης δοῦπος ἱκνεῖται, sc. *utriusque manus pulsatio*. Sensus est; *num pectus plangis, clamosa?*

828. βίᾳ μεθέσθαι comparat Donaldson cum Homerico τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ Il. xxi. 177. Od. xxi. 125, ubi tamen in optimis libris legitur βίης. Sed facile intelliges *jubeo te etsi invito animo desistere*; h. e. τῆς βοῆς, vel τοῦ δουπεῖν.

829. Libri ἴχαρ φρενί τ' ἄταν. τῆς φρενὸς Schol. unde φρενὸς ἄταν Turn.

ΚΗ. λεῖφ' ἕδρανα, κἰ' ἐς δόρυ·
†ἃ τίετ' ἂμ πόλιν οὐ σέβω.
ΧΟ. μήποτε πάλιν ἴδοιμ' ἀντ. ά.
ἀλφεσίβοιον ὕδωρ,
ἔνθεν ἀεξόμενον
ζώφυτον αἷμα βροτοῖσι θάλλει.
†ἁγνὸς ἐγὼ βαθύχαος,
γέρον, †ἀνάξιος βίας.
ΚΗ. σὺ δὴ ναὶ, ναὶ βάσει
τάχα θέλεος ἀθέλεος,
βίᾳ, βίᾳ.
†βᾶθι, πρόκακα μὴ παθεῖν
ὀλομένα παλάμαις †ἐμαῖς†.
ΧΟ. αἰαῖ, αἰαῖ, στρ. β'.
καὶ γὰρ δυσπαλάμως ὄλοιο

Vict. — ἴχαρ agnoscit Etymol. Mag. *ἰχαίνειν, ἐπιθυμεῖν. χάω, ἰχάω, ἰχαίνω, ἴχαρ,* sed vox omnino incertæ auctoritatis est. ἴκταρ Donaldson. Cf. Ag. 115. Eum. 950.

832. Libri *ἀτίετ' ἀνὰ πόλιν εὐσεβῶν,* sine sensu, quanquam ita legebat Schol. qui interpretatur *μήποτε μετέχοι τιμῆς ἐν τῇ πόλει τῶν εὐσεβῶν.* — *ἀτίετ' ἄμπαλιν εὐσεβῶν* Donaldson, qui hæc et sequentia ad præsentem Danaum refert, *iterum honorans quæ dedecore affecisti,* sc. patrios deos quos reliquisti. Mihi nunc persuasum est Danaum et præconem unam eandemque esse personam; vide Præf. Itaque recepi Scholefieldii emendationem, *ἃ τίετ' ἀνὰ πόλιν οὐ σέβω, quos deos Argivi venerantur ego non veneror;* quæ sententia non modo optime congruit cum præcedentibus λεῖφ' ἕδρανα κ.τ.λ., sed confirmatur a v. 869. *οὐ γὰρ φοβοῦμαι δαίμονας τοὺς ἐνθάδε.* — Inf. 1019. *τίεται δ' αἰολόμητις θεὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς.*

833. ἴδοιμ' pro εἴδοι vel ἴδοι Butlerus, et mox *ἀεξόμενον* Porsonus pro *δεξόμενον.* De *ἀλφεσίβοιον ὕδωρ,* quod boves nutrit ac pinguefacit, vide ad v. 555.

837. Libri *ἅγειος ἐγὼ βαθυχαῖος βαθρείας βαθρείας γέρον.* Scripsi *βαθύχαος,* quanquam de correpta ἄ in *χαὸς* dubitari potest. Hesych. *χαιός· ἀγαθός. χαοὶ* vel *χαιοὶ* Theocr. vii. 6. Arist. Lysistr. 90. Lobeck. ad Phryn. p. 404. *New Cratylus,* § 322. In reliquis secutus sum Donaldson, qui ex Scholiastæ interpretatione *ἐγὼ ἡ βαθυχαῖος ἀναξία ταύτης τῆς βαθρείας, ὦ γέρον,* quod supra edidi ingeniose eruit, quamvis non omnino cum strophicis respondens. Schol. *χαοὶ* (Dind. *χαΐοι*) *οἱ εὐγενεῖς.*

842. Libri *βίᾳ βίᾳ τε πολλᾷ,* quod plane interpolatum est. Ultima exclusit Donaldson.

843. Libri *φροῦδα βάτεαι βαθμὶ προκακαπαθῶν.* Ex qua farragine *βᾶθι μὴ πρόκακα παθεῖν* olim extricavi. *πρόκακα* bis legitur Pers. 967. 971. *βάτεαι* nihil est nisi *βᾶτε*, et *μητρο κακαπαθῶν* ex Par. enotatur. — *βᾶθι πρόκακα πρὶν παθεῖν* Donaldson.

844. *ὀλόμεναι* libri, quod servari potest si *βᾶτε* pro *βᾶθι* scribatur. — *ἐμαῖς* supplevit Donaldson, tanquam a præcedente — *μαις* absorptum.

846. *δυσπαλάμως* refertur ad *παλάμαις* v. 844. *Imo tu pereas sine auxilio.*

δι' ἁλίρρυτον ἅλσος,
κατὰ Σαρπηδόνιον χῶμα πολύψαμμον ἀλαθεὶς
εὐρείαισιν αὔραις.

ΚΗ. ἴυζε καὶ λάκαζε, καὶ κάλει θεούς· 850
Αἰγυπτίαν γὰρ βᾶριν οὐχ ὑπερθορεῖ.
ἴυζε, †πικρὸν οἰζύος νόμον χέων.

ΧΟ. οἰοῖ, οἰοῖ, ἀντ. β'.
†λύμας· ἄγρια γὰρ σὺ λάσκεις.
περίχριμπτα βρυάζεις· 855
†ὅ σε θρέψας ὁ μέγας Νεῖλος ὑβρίζοντά σ' ἀποτρέ-
ψειεν ἄιστον ὕβριν.

ΚΗ. βαίνειν κελεύω βᾶριν εἰς ἀμφίστροφον
ὅσον τάχιστα· μηδέ τις σχολαζέτω·

848. Libri πολύψαμαθον. πολύψαμμον ex mea emendatione est. Metrum est Ion. a minore. — Σαρπηδόνια ἄκρα erat promontorium, nimboso æquore et ut videtur congestu arenarum perinde famosum. Zenobius: τόπος Θράκης ἀεὶ κυματιζόμενος. Thracia vero hic certe nihil ad rem facit. Alius locus eodem nomine insignitus in Cilicia erat, qui hic manifesto intelligitur. Quum enim ex adverso Ægypti situs esset, redeunti ex Græcia metuendus esse potuit. Herodianus: (vide Frag. Soph. 40.) παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσιν εἴρηται Σαρπηδὼν ἀκτή. Recte Baehrus ad Herod. vii. 58. diversa Thraciæ et Ciliciæ promontoria distinguit. Laudat Bothius Strabon. xiv. p. 670. εὐθὺς γάρ ἐστιν ἡ τοῦ Καλυκάδνου ἐκβολή, κάμψαντι ἠϊόνα ποιοῦσαν ἄκραν, ἣ καλεῖται Σαρπηδών.

849. Libri εὐρείαις εἰν αὔραις. Med. εὐρυχωρείας. Emendavi in priore editione εὐρείαισιν, quod recepit Donaldson.

852. Libri ἴυζε καὶ βόα πικρότερ' ἀχέων, οἰζύος ὄνομ' ἔχων. Verba καὶ βόα manifesto ejicienda sunt, ut interpretamentum τοῦ ἴυζε. Bene Linwood in Lexico χέων νόμον restituit; sed mallem νόμον χέων. ἀχέων nihil aliud est quam var. lectio χέων pro ἔχων, in qua ἀ ex πικρότερα remansit. Hæreo aliquantum in masculino χέων. Sed vide Præfationem.

854. Libri λύμασις ὑπρογασυλάσκει vel — οι. Schol. εἷς ὑπὲρ τῶν Αἰγυπτίων πρεσβεύοι, inepta sententia. λύμας olim correxi. ἄβροτα γὰρ σὺ λάσκεις Donaldson, collato Hesych. ἄβροτον· ἀπάνθρωπον. Hoc verum esse non credo; ἄβροτος enim pertinet ad Prom. 2, ac longe diversam significationem habet. Verisimilius videtur ἄγρια, quanquam a vero fortasse non minus remotum.

855. Libri περιχαμπτὰ, quod in περιχριμπτὰ mutaverunt Turn. Steph. Hoc tuetur Donaldson, comparans Ag. 87. περίπεμπτα θυοσκεῖς, et Œd. Tyr. 192. περιβόητος ἀντιάζων. Vereor sane ne frustra; nam ea vox librorum auctoritate plane caret. —βρυάζειν legitur Frag. 4. ubi βρυαζούσης λεαίνης Hesychio est ἀκμαζούσης ἢ ἐγκύμονος. Idem, βρυάζειν· γαυριᾶν, τρυφᾶν.

856. Vulgo ὅσ' ἐρωτᾷς. Verum puto ὅ σε θρέψας, cum T et Ψ interdum permutentur, ut πρὸς ἅτᾳ et προσάψαι Agam. 1543. ὁ πορεύσας σ' conjecit Donaldson.

858. ἀντίστροφον libri. ἀμφίστροφον ex Schol. revocavit Porsonus: — τὴν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐλισσομένην, ὅ ἐστιν ἀμφιέλισσαν. Vide Blomf. Gloss. ad Pers. 559.

ὁλκὴ γάρ οὗτοι πλόκαμον †οὐδάμ' ἄζεται.
ΧΟ. οἰοῖ, πάτερ, στρ. γ'.
†βρετέων πρὸς ἄταν ἀλκά μ' ἄγει,
ἄραχνος ὡς βάδην.
ὄναρ, ὄναρ μέλαν.
ὀτοτοτοῖ,
μᾶ Γᾶ, μᾶ Γᾶ, βοὰν
φοβερὸν ἀπότρεπε.
ὦ βᾶ Γᾶς παῖ Ζεῦ.
ΚΗ. οὗτοι φοβοῦμαι δαίμονας τοὺς ἐνθάδε·
οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν, οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ.
ΧΟ. μαιμᾷ πέλας ἀντ. γ'.
δίπους ὄφις, ἔχιδν' ὥς μέ τις
†πόδ' ἐνδακοῦσ' ἄγει.
ὀτοτοτοῖ,
μᾶ Γᾶ, μᾶ Γᾶ, βοὰν
φοβερὸν ἀπότρεπε,

860. *οὐδάμ' ἄζεται* Pauwius pro *οὐ δαμάζεται.*

861. Notandus hic vocativus *πάτερ*, unde argumentum duxerit aliquis ipsum Danaum jam adesse. Sed tamen absentem patrem non minus quam præsentem invocare poterant Danaides. Vide de hac quæstione Præf. nostram.

862. Vulgo corruptissime *βροτιοσα ροσαται μαλδαάγει*, in quo consentiunt fere libri. Eustathius ad Od. p. 1422 (63). *ἀπὸ τοῦ ἀρῶ καὶ ἄρος, τὸ ὄφελος, παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἱκετίσι. βρότεος ἄρος ἄτα, ἤτοι τὸ εὖ τῶν βροτῶν καὶ τὸ ὄφελος ἄτη ἐστίν.* Quæ, ut verum fatear, non nisi inepta somnia videntur corruptum locum utcunque explicare conantis. Schol. *ἡ τῶν βρετέων ἐπικουρία βλάπτει με*, unde conjecit Stephanus *πρὸς ἄτας μ' ἀλκὰ ἄγει.* Confer Eum. 248. *ὁ δ' αὖτε νῦν ἀλκὰν ἔχων περὶ βρέτει πλεχθεὶς θεᾶς.*

863. Hesychius: *ἄραχνος· ἀπὸ εὐθείας ἀράχνης. Αἰσχύλος Λαΐῳ.* Vide Gloss. Ag. 1469. Sensus est, *ἄγει με βάδην ὡς ἄραχνος βαίνει, pedetentim, more araneæ.*

868. *ὦ βᾶ* suspectum est. Pro *ὦ βασιλεῦ* vulgo accipiunt, quasi sit vocativus antiqui verbi *βαγὸς* (*New Cratylus*, § 254.) Sed Schol. *ὦ πάτερ Ζεῦ, γῆς παῖ. ἡ αὐτὴ γὰρ Ῥέα καὶ Γῆ.*

870. *ἐγήρασαν.* Hesych. *γηράσκοντα· γηροκομῶντα.* Transitiva significatio non nisi hoc uno loco, quod sciam, hodie reperitur.

872. Libri *ἔχιδνα δ' ὥς με τιποτ' ἐνδακοσάχ. ἔν δακοῦσαχ* Rob. Ex quo, sine ulla scripturæ mutatione, nisi quod *πόδ'* pro *ποτ'*, *ἄγει* pro mutilo *ἀχ* (hoc autem a Donaldson) recepi, metrum et sensus restituitur: *abstrahit me tanquam vipera pedem mordens*, h. e. lethalis vipera. In animo habuit poeta illa de Philoctetæ fato quæ similiter in Fragm. 231. 234. efferuntur. Deest unus versiculus qui hunc sequebatur. Totum locum ita refinxit Donaldson:

μαιμᾷ πέλας δίπους ὄφις
[θεῶν οὐ φροντίσας],
ἔχιδνα δ' ὥς τις ἢ
δάκος ὅπως μ' ἄγει.

ὦ βᾶ Γᾶς παῖ Ζεῦ.
ΚΗ. εἰ μή τις ἐς ναῦν εἶσιν, αἰνέσας τάδε,
λακὶς χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικτιεῖ.
ΧΟ. ἰὼ πόλεως ἀγοὶ, στρ. δ'.
†πρόμοι, δάμναμαι.
ΚΗ. ἔλξειν ἔοιχ' ὑμᾶς ἀποσπάσας κόμης,
ἐπεὶ οὐκ †ἀκούεις ὀξὺ τῶν ἐμῶν λόγων.
ΧΟ. διωλόμεσθ'· ἄελπτ', ἀντ. δ'.
ἄναξ, πάσχομεν.
ΚΗ. πολλοὺς ἄνακτας, παῖδας Αἰγύπτου, τάχα
ὄψεσθε· θαρσεῖτ', οὐκ ἐρεῖτ' ἀναρχίαν.
ΒΑ. οὗτος τί ποιεῖς; ἐκ ποίου φρονήματος
ἀνδρῶν Πελασγῶν τήνδ' ἀτιμάζεις χθόνα;
ἀλλ' ἢ γυναικῶν ἐς πόλιν δοκεῖς μολεῖν;
κάρβανος ὢν δ' Ἕλλησιν ἐγχλίεις ἄγαν·
καὶ πόλλ' ἁμαρτὼν οὐδὲν ὤρθωσας φρενί.
ΚΗ. τί δ' ἡμπλάκηται τῶνδ' ἐμοὶ δίκης ἄτερ;
ΒΑ. ξένος μὲν εἶναι πρῶτον οὐκ ἐπίστασαι.

879. *χιτῶνος ἔργον*, tunicæ texturam, opus tunicæ textile. *τὴν ἐργασίαν τοῦ χιτῶνος* Schol.

881. *πρόμοι* Stanl. pro *πρόμνοι*. — Notandum *δάμναμαι* passivum, quod transitivum est Prom. 170. Od. xiv. 488.

882—3. Hi versus in libris cum duobus 886—7 permutantur. Rectum ordinem restituit Bothius.

883. *ἐπεὶ οὐ κακοῦ ἔξυ* Med. cum plerisque libris. *ἐπεὶ οὐκ ἀκούεις σὺ* Rob. Emendavit Schützius. *ἐπεὶ οὐκ ἀκούετ' ὀξὺ* Porsonus, quod aliquanto melius cum *ὑμᾶς* congruit. *ἐπεὶ οὐκ ἀκούειν ἀξιοῦτ'* Federus, quod præferendum putat Dind. At *ὀξεῖα ἀκοὴ* et *ὀξέως ἀκούειν* fere solemnis locutio est. Confer Soph. Electr. 30. Thucyd. ii. 11. Plat. Ion. p. 536. C.

891. Non opponuntur hoc loco *Ἕλληνες* et *Πελασγοὶ* (quanquam per se plane diversi, ut Dores et Iones), sed Græci in universum, quos vocat *Ἕλληνας*, et Ægyptii, ut barbari. Similiter Herod. ix. 17. fin. *μαθέτω τις αὐτέων ὅτι ἐόντες βάρβαροι ἐπ' Ἕλλησι ἀνδράσι φόνον ἔρραψαν.* Eur. Rhes. 404. *σὺ δ' ἐγγενὴς ὢν βάρβαρός τε βαρβάρους Ἕλλησιν ἡμᾶς προὔπιες* (*prodidisti*) *τὸ σὸν μέρος.* Herod. v. 22. Thuc. i. 3. Quod scribit Müller, Dor. i. p. 7. Pelasgos ut genuinos et *ἰθαγενεῖς* opponi barbaris, id vix credibile est propter v. *Ἕλληνας*, quo eosdem designare vult.

893. Passivum *ἡμπλάκηται* notabit lector pro *erratum est*. Simili structura Thuc. vii. 18. *τὸ παρανόμημα, ὅπερ καὶ σφίσι πρότερον ἡμάρτητο.* Ib. ii. 65. *ἐξ ὧν ἄλλα τε πολλὰ ἡμαρτήθη.* Demosth. p. 1359. fin.

894. Sensus, *nescis quomodo te ut peregrinum gerere deceat.* Aliud plane esset *ξένος ὢν, peregrinum te esse.* Contulit Dobræus Œd. Col. 927. *ἠπιστάμην ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών.* Sic etiam Antig. 579. *χρὴ γυναῖκας εἶναι τάσδε, se ut mulieres gerere.*

ΚΗ. πῶς δ' οὐχί; τἀπολωλόθ' εὑρίσκων ἐγώ—
ΒΑ. ποίοισιν εἰπὼν προξένοις ἐγχωρίοις;
ΚΗ. Ἑρμῇ, μεγίστῳ προξένῳ, μαστηρίῳ.
ΒΑ. θεοῖσιν εἰπὼν, τοὺς θεοὺς οὐδὲν σέβει.
ΚΗ. τοὺς ἀμφὶ Νεῖλον δαίμονας σεβίζομαι.
ΒΑ. οἱ δ' ἐνθάδ' οὐδὲν, ὡς ἐγὼ σέθεν κλύω.
ΚΗ. ἄγοιμ' ἄν, εἴτις τάσδε μὴ 'ξαιρήσεται.
ΒΑ. κλάοις ἄν, εἰ ψαύσειας, οὐ μάλ' ἐς μακράν.
ΚΗ. ἤκουσα τοὔπος οὐδαμῶς φιλόξενον.
ΒΑ. οὐ γὰρ ξενοῦμαι τοὺς θεῶν συλήτορας.
ΚΗ. λέγοις ἂν ἐλθὼν παισὶν Αἰγύπτου τάδε.
ΒΑ. ἀβουκόλητον τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι.
ΚΗ. ἀλλ' ὡς ἂν εἰδὼς ἐννέπω σαφέστερον,
(καὶ γὰρ πρέπει κήρυκ' ἀπαγγέλλειν τορῶς
ἕκαστα,) πῶς φῶ, πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθεὶς
ἥκειν γυναικῶν αὐτανέψιον στόλον;
οὗτοι δικάζει ταῦτα μαρτύρων ὕπο
Ἄρης· τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρου λαβῇ
ἔλυσεν· ἀλλὰ πολλὰ γίγνεται πάρος
πεσήματ' ἀνδρῶν, κἀπολακτισμοὶ βίου.
ΒΑ. τί σοι λέγειν χρὴ τοὔνομ'; ἐν χρόνῳ μαθὼν
εἴσει †σύ †τ' αὐτὸς, χοἱ ξυνέμποροι σέθεν.
ταύτας δ' ἑκούσας μὲν κατ' εὔνοιαν φρενῶν
ἄγοις ἂν, εἴπερ εὐσεβὴς πίθοι λόγος·

895. Porsonus (*Tracts*, p. 218.) vult *πῶς δ' οὐχὶ τἄμ' ὀλωλόθ' εὑρίσκων ἄγω*; quod debebat potius esse subjunctivus *πῶς μὴ ἄγω*; vel *τί μὴ ἄγω*; nisi forte hoc voluit (quod edidit Dind. in annotationibus) *πῶς δ' οὐχί*; *τἄμ' ὀλωλόθ' εὑρίσκων ἄγω*. Imo hoc dicturus erat præco, sed sententiam importuna Regis interpellatione abruptam claudit v. 901, *ἄγοιμ' ἄν, κ.τ.λ.*

898. *θεοῖσιν*, i. e. *ὡς προξένοις*, v. 896.

903. *φιλόξενον*. Sua verba regi præco regerere videtur, *ξένος εἶναι οὐκ ἐπίστασαι* v. 894.

907. Miratur præco aliquem tam parvi pendere dominorum suorum potentiam; suspicatusque non nisi æqualem hoc dicere ausurum, sciscitatur quis sit, qui tam audacter de Ægypti filiis loquatur.

909. Structuræ ratio eadem quæ Prom. 780. *πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται*; Herod. iii. 65. *μὴ ἀπαιρεθέω τὴν ἀρχὴν πρὸς τοῦ ἀδελφεοῦ*.

914. Citat hunc versum Plutarchus de Curiositate, p. 517. F. qui *βίων* habet pro *βίου*. Vide Pors. ad Med. 139. Eumen. 136. *ἀπολακτίσασ' ὕπνον*.

915. Vide ad v. 247.—*εἶσει σύ τ'* Burges. pro *ἴσθι γ'* vel *εἶσθι θ'*.

τοίαδε δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία
ψῆφος κέκρανται, μήποτ' ἐκδοῦναι βίᾳ
στόλον γυναικῶν· τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς
γόμφος διαμπὰξ, ὡς μένειν ἀραρότως.
ταῦτ' οὐ πίναξίν ἐστιν ἐγγεγραμμένα,
οὐδ' ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα·
σαφῆ δ' ἀκούεις ἐξ ἐλευθεροστόμου
γλώσσης. κομίζου δ' ὡς τάχιστ' ἐξ ὀμμάτων.
ΚΗ. †τόδ' ἐστὶν ἤδη πόλεμον αἴρεσθαι νέον·
εἴη δὲ νίκη καὶ κράτη τοῖς ἄρσεσιν.
ΒΑ. ἀλλ' ἄρσενάς τοι τῆσδε γῆς οἰκήτορας
εὑρήσετ', οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ.
ὑμεῖς δὲ πᾶσαι ξὺν φίλοις ὀπάοσι,
θράσος λαβοῦσαι, στείχετ' εὐερκῆ πόλιν
πύργων βαθείᾳ μηχανῇ κεκλῃμένην.
καὶ δώματ' ἐστὶ πολλὰ μὲν τὰ δήμια,
δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χερί.

919. τοιάδε. Supplendum ex præcedentibus ἀκούσας δ' οὐκ ἂν ἄγοις.

921. Hæc, inquit, fixa sunt et certa, ut mutari nequeant. Pelasgi, ex quibus in veteres Etruscos mos ille translatus est, clavis utebantur ad Fastos in templis suspendendos. (*Varronianus*, p. 111. Dennis, *Cemeteries of Etruria*, Vol. i. p. 65.

924. Mandata mea sive responsa non libro perscripta tibi trado quæ dominis referas, sed ex ore libero aperte profiteor, ut scias me nec timere nec curare eventum.

927. Libri ἴσθι μὲν τόδ' ἤδη.—ἢ 'σται τάδ', ἢ δεῖ Porsonus, probante Dind. — ἐρεισθενέον libri præter Rob. qui αἱρεῖσθαι νέον habet. Veram scripturam divinare non adeo facile est. ἴσθι μὲν τόδε fortasse ex glossemate profectum est; sed quænam verba extrusa fuerint prorsus incertum est. Tentare licebit ὅρα τάδ', vel ὅρα νυν, εἰ δεῖ π. αἵρ. ν. ut Prom. 1018. ὅρα νυν εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται. τόδ' ἐστὶν ἤδη bonum præbet sensum, nec longe a vulgata scriptura recedit. ἔστιν τόδ' ἤδη facile in ἴσθι τόδ' ἤδη, mox in ἴσθι μὲν τόδ' ἤδη ulterius depravatum est. ἐρεῖσθε sine dubio ex αἱρεῖσθαι corruptum; vide ad v. 940. Contra autem αἴρεσθαι, non αἱρεῖσθαι, et usus loquendi et sententia potius postulare videtur.

930. ἐκ κριθῶν μέθυ. Vide Herod. ii. 77. Xen. Anab. iv. 5. 26. Plin. N. H. xiv. 22. xxii. ad fin. ubi inter Ægyptios hunc potum *zythum* appellatum esse docet. Athen. x. p. 447. τὸν δὲ κρίθινον οἶνον καὶ βρῦτον τινὲς καλοῦσιν. — μνημονεύει τοῦ πώματος Αἰσχύλος ἐν Λυκούργῳ. (Frag. 116.)

931. ξὺν φίλοις ὀπάοσι. φίλαις Schütz. Dind. quasi hic loquatur rex de ancillis (φίλαι ὀμωῖδες v. 954). Sed quidni iidem hic memorantur quos supra v. 486. ὀπάονάς τε φράστορᾶς τ' ἐγχωρίων sibi ad monstrandam viam adsciverat Danaus? Confer etiam v. 962. 1000. et ibi annott.

935. Palatium scilicet in proscenio constructum indicat.

†εὔθυμόν ἐστιν εὐτυχῶς ναίειν δόμους
πολλῶν μετ' ἄλλων· εἰ δέ τις μείζων χάρις,
πάρεστιν οἰκεῖν καὶ μονορρύθμους δόμους.
τούτων τὰ λῷστα (καὶ τὰ θυμηδέστατα
πάρεστι) †λωτίσασθε· προστάτης δ' ἐγὼ,
ἀστοί τε πάντες, ὥνπερ ἥδε κραίνεται
ψῆφος. τί τῶνδε κυριωτέρους μένεις;
ΧΟ. ἀλλ' ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθοῖσι βρύοις,
δῖε Πελασγῶν.
πέμψον δὲ πρόφρων δεῦρ' ἡμέτερον
πατέρ' εὐθαρσῆ Δαναὸν, πρόνοον
καὶ βούλαρχον· τοῦ γὰρ προτέρα
μῆτις, ὅπου χρὴ δώματα ναίειν,
καὶ τόπος εὔφρων. πᾶς τις ἐπειπεῖν
ψόγον ἀλλοθρόοις
εὔτυκος· εἴη δὲ τὰ λῷστα.
ΒΑ. ξύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ
βάξει λαῶν ἐν χώρῳ

936. *εὐθυμεῖν ἐστιν* libri, et mox *ἐντυχούση*. Depravatus videtur versus extra spem emendandi. *εὐτύκους* Porsonus.

938. *μονόρρυθμοι δόμοι* ii sunt qui unam tantum familiam capiant Danaidum. Verba *πολλῶν μετ' ἄλλων* ad *τὰς συνοικίας* spectant.

940. *λωτίσασθαι* libri omnes, qui error longe frequentissimus est. Sic modo v. 927. *ἐρεῖσθε* pro *αἱρεῖσθαι*, *σέβεσθε* et *σέβεσθαι* confusa v. 967. *ἵζεσθε* et *ἵζεσθαι* v. 220. *χωρῖται* et *χωρεῖτε* Eum. 988. *αἰδεῖσθε* et *αἰδεῖσθαι* ib. 650. *ἐφίεσθε* et —*θαι* Thuc. vii. 11. 5. *καταπέπληχθε* et —*θαι* ib. vii. 77. 4.—Sensus, ut ego locum intelligo, hic est; *ex his optima eligite; habetis autem perquam jucunda ex quibus eligatis.*

940. *προστάτης*. In animo habuit poeta Atheniensium *μετοίκους* et *προστάτας* suos, sive patronos. Vide Ag. 57.

944. *δῖε Πελασγῶν* ex epico usu est, ut *τάλαινα παρθένων* Heracl. 567. *φίλα γυναικῶν* Alcest. 460 (472 Monk. quem vide), *κατάρατ' ἀνδρῶν* Hec. 716. Notum est Homeri *δῖα θεάων*.

950. *ψόγος* de mala *mulierum* fama sæpius usurpatur. Cf. *ἐπίψογον φάτιν* Ag. 594. Eur. Hel. 1292. *παύσω ψόγου σε τοῦ πρὶν, ἣν γυνὴ γένῃ*. Thucyd. ii. 45. *ἧς ἂν ἐπ' ἐλάχιστον ἀρετῆς πέρι ἢ ψόγου ἐν τοῖς ἄρσεσι κλέος ᾖ*.

951. *εὔτυκος* Spanhemius pro *εὔτυκτος*. Vox formari videtur a *τεύχω*, unde etiam *τύκος*, Herc. Fur. 945. Citant Lexica *εὔτυκος εἴς τι* ex Pratinæ frag., Athen. 633. A.

953. *λαῶν ἐν χώρῳ* conjungenda docet Donaldson, *New Crat.* pp. 395. 455. ed. 2. et ad Antig. p. xxix., ut idem valeat atque *ἐν χορῷ*, sc. in publico urbis loco, ædificiis vacuo. Possis etiam, ut mihi videtur, *σὺν βάξει λαῶν* construere. De spondæo in fine versus vide sup. v. 7. *τῶν ἐν χώρῳ* Well. *λαῶν τῶν ἐγχώρων* Herm. Opusc. ii. p. 325. *ἐν χώρῳ* omisit Both.

τάσσεσθε, φίλαι δμωΐδες, οὕτως,
ὡς ἑφ' ἑκάστῃ διεκλήρωσεν
Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν.

ΔΑ. ὦ παῖδες, Ἀργείοισιν εὔχεσθαι χρεών,
θύειν τε, λείβειν θ', ὡς θεοῖς Ὀλυμπίοις,
σπονδὰς, ἐπεὶ σωτῆρες οὐ διχορρόπως.
καί μου τὰ μὲν πραχθέντα πρὸς τοὺς ἐκτενεῖς
φίλους πικρῶς ἤκουσαν αὐτανεψίους·
ἐμοὺς δ' ὀπαδοὺς τούσδε καὶ δορυσσόους
ἔταξαν, ὡς ἔχοιμι τίμιον γέρας,
καὶ μήτ' ἀέλπτως †δορικανεῖ μόρῳ θανὼν

954. *φίλαι δμωΐδες.* Ex hoc loco colligi potest unamquamque Danaidum ancilla stipatam in orchestra constitisse. Vide Præfationem. Servas ita distribui vult Rex, ut quæque cum hera sua habitet, quemadmodum dotale mancipium singulis assignaverit Danaus; hortaturque nequid dicant faciantve quod cives offendere possit, vel eorum reprehensionem provocet. De re ipsa bene comparavit Bothius Plaut. Asin. I. i. 72. *dotalem servom Saurean uxor tua adduxit.* Iph. Aul. 46. *σῇ γάρ μ' ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως πέμπει φερνήν*, itemque v. 869. *χῶτι μ' ἐν ταῖς σαῖσι φερναῖς ἔλαβεν Ἀγαμέμνων ἄναξ.* Ceterum captivi sortibus ductis plerumque heris assignabantur, unde hic *διεκλήρωσεν.* Hec. 102. *ἵν' ἐκληρώθην δούλη.*

959. *σωτῆρες.* Vide ad v. 26. In *θεοῖς Ὀλυμπίοις* Jovem præcipue innuit.

960. Libri *καί μου*, quod stare potest, si *μου ἤκουσαν* jungas. Nam supra v. 513. edocetur Danaus a rege quid coram populo dicere debeat. Fortasse tamen legendum est *καί μοι*, (vel potius *κἀμοί*,) nam hæc structura Græcis perquam familiaris erat, *τὰ πεπραγμένα τινὶ πρός τινα.* Thucyd. vi. 56. *καὶ αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πρὸς τοὺς ξυνεπιθησομένους τῷ ἔργῳ ἐπέπρακτο.* Dem. *ὑπὲρ Φορμ.* ad init. *τὰ πραχθέντα τούτῳ πρὸς Πασίωνα.* Rursus: *τὰ μὲν πεπραγμένα Φορμίωνι πρὸς Ἀπολλόδωρον ἀκηκόατε.* — *πικρῶς* recte vertit Scholef. *cum indignatione.*

962. *ἐμοὺς δ'* Med. Rob. Reliqui *ἐμοῦ δ'*. Fortasse scribendum *ἐμοὶ δ'*.

964. *δορικανεῖ μόρῳ* præclara est Porsoni emendatio pro *δόρυ κ' ἀνημέρῳ*. Notandum *μήτε* sequente particula *δέ*. Sic enim solebant Græci scribere, cum duæ res ita conjungerentur, ut altera alteri quodammodo opponeretur, ut affirmativa negativæ. Similiter, atque ex eadem ratione, *μέν — τε*, et *τε — δέ*, (cf. v. 405.) et *τε — μηδὲ* (v. 475.) Pind. Pyth. iv. 529. *μήτ' ὢν τινι πῆμα πορὼν, ἀπαθὴς δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν.* Il. xxiv. 368. *οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ*, i. e. *nec ipse es juvenis, et hic est senex.* Œd. Col. 421. *ἀλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην ἔριν κατασβέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος γένοιτο.* Plat. Legg. p. 627. E. *μήτε ἀπολέσειε μηδένα, διαλλάξας δὲ διαφυλάττειν δύναιτο.* Consulat lector præterea Matth. Gr. Gr. § 626. Jelf, Gr. Gr. § 754. 5. § 775. 3. Herm. ad Viger. 317. et ad Iph. Taur. 1335. Hoc tamen differt a communi usu nostri locus, quod in *χώρᾳ δὲ* continuatur sensus negativus, *ut neque ipse morerer, nec regioni piaculum esset.* Quod tamen adeo dura est structura, ut credam vel deesse aliquid vel abruptam esse narrationem. Expectabam enim *καὶ μήτε θανὼν (μὲν) λάθοιμι, χώρᾳ δὲ ἄχθος πέλοι, μήτε μόνος ἄνευ φίλων ἐν ξένοις διαιτῴμην.*

λάθοιμι, χώρᾳ δ' ἄχθος ἀείζων πέλοι.
†τοιῶνδε τυγχάνοντας εὐπρυμνῇ φρενὸς
χάριν σέβεσθαι τιμιωτέραν ἐμοῦ.
καὶ ταῦτα μὲν γράψεσθε πρὸς γεγραμμένοις
πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν πατρὸς,
ἀγνῶθ' ὅμιλον ὡς ἐλέγχεσθαι χρόνῳ.
πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλῶσσαν †εὔτυκον φέρει
κακὴν, τό τ' εἰπεῖν εὐπετὲς μύσαγμά πως.
ὑμᾶς δ' ἐπαινῶ μὴ καταισχύνειν ἐμὲ,
ὥραν ἐχούσας τήνδ' ἐπίστρεπτον βροτοῖς.
τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς·
θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοί τί νιν,
καὶ κνώδαλα πτεροῦντα καὶ πεδοστιβῆ.
καρπώματα στάζοντα κηρύσσει Κύπρις,

965. *ἀείζων* Bothius pro *ἀεὶ ζῶν*. Bekk. Anecd. i. p. 22. *ἀείζων· πᾶν τὸ ἀεὶ ζῶν. τοιοῦτον καὶ τὸ ἀείνων* (Ran. 146). *καὶ τὸ ἀένναον* (Theocr. xxii. 37.) *ὡς τὸ σῶος, σῶς, καὶ ζωὸς, ζῶς*. Confer etiam p. 347. ubi citatur ex Glauco Pontio (Frag. 28.) *ὁ τὴν ἀείζων ἄφθιτον πόαν φαγών*, et ibid. *καὶ γεύομαί πως τῆς ἀειζώου πόας*.

967. *σέβεσθαι* libri; *σέβεσθε* Turn. Vict. Vide ad v. 940. Locus obscurus est, ac nequaquam integer habendus. Suspectum est *εὐπρυμνῇ*, pro quo *εὔπρυμνον* potius scribendum erat; et *ἐμοῦ* in fine versus sensu carere videtur; quis enim paterfamilias hortatus esset filias, ut Argivorum benevolentiam *se ipso* pluris facerent? Denique *τυγχάνοντας* habet etiam quod offendat; quia si solas filias intelligit, debebat dicere *τυγχανούσας*: sin autem de seipso simul loquitur, omnino absurdum est istud *τιμιωτέραν ἐμοῦ*. Quid enim? *quum nos talia consecuti simus, oportet Argivorum benevolentiam mihi ipsi anteferre!* Imo *ἐμοῦ*, si quid perspicio, inepte additum a librario qui deesse putabat genitivum ad comparativum *τιμιωτέραν*, verbum aliquod extrusit unde *σέβεσθαι* pendebat. Pro *εὐπρυμνῇ* lego *πρευμενῇ*, (quod easdem literas continet, præter *ε* pro *υ*); hoc autem ducit ad *τυγχάνοντα*, quod in — *ας* mutatum est sequente *εὐ*. Jam quum *σέβεσθαι*, non *σέβεσθε*, necessarium sit, quærendum unde illud pendeat. Sic igitur totum locum legendum crediderim:

τοιῶνδε τυγχάνοντα πρευμενῇ φρενὸς
χάριν σέβεσθαι τιμιωτέραν χρεών.

Quum talia mihi tribuerint Argivi (sc. *ὀπαδοὺς* v. 962), *debeo vel pluris æstimare mentis benevolentiam*, qua sc. tantum mihi honoris concessum est.

970. "Ut nos, qui nunc ignoti sumus, tandem manifesti fiamus quales simus." Scholef.

971. *εὔτυκον* pro *εὔτυχον* Spanhemius. Vide ad v. 951. Sic *τύκους* et *τύχους* confusa in libris Herod. vii. 89.

972. *Et dicere de iis abominanda facile est:* h. e. spargere malos rumores in famam eorum. Structura est: *τὸ εἰπεῖν μύσαγμα ἐν μετοίκῳ εὐπετές πώς ἐστιν*.

974. *ἐπίστρεπτον βροτοῖς, ad quam se convertant mortales.* Confer Cho. 342. *τέκνων κελεύθοις ἐπίστρεπτον αἰῶνα κτίσας*.

978. *στάζοντα* dictum videtur de uvis nimia maturitate ruptis et profluente succo madescentibus. Usus est Æschylus eadem omnino imagine quam *μάχλον ἄμπελον*

χἄλωρα κωλύουσαν †ἀσμένην ὁρῶ.
καὶ παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἔπι
πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον
τόξευμ' ἔπεμψεν, ἱμέρου νικώμενος.
πρὸς ταῦτα μὴ πάθωμεν, ὧν πολὺς πόνος
πολὺς δὲ πόντος †εἵνεκ' ἠρόθη δορί,
μηδ' αἶσχος ἡμῖν, ἡδονὴν δ' ἐχθροῖς ἐμοῖς
πράξωμεν. οἴκησις δὲ καὶ διπλῆ πάρα,
τὴν μὲν Πελασγὸς, τὴν δὲ καὶ πόλις διδοῖ,
οἰκεῖν λάτρων ἄτερθεν· εὐπετῆ τάδε.
μόνον φύλαξαι τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὸς,
τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τοῦ βίου πλέον.
ΧΟ. τἄλλ' εὐτυχοῖμεν πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων·
ἐμῆς δ' ὀπώρας †εἵνεκ' εὖ θάρσει, πάτερ.
εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον,
ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενός.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ ά.

ἴτε μὰν ἀστυάνακτας μάκαρας θεοὺς †γανόεντες στρ. α'.

εἶπεν τὴν ῥεομένην, teste Eustathio, (Fragm. 378.) — κηρύσσει, *vendenda significat*, sive *venalia edicit:* vide ad v. 217.

979. Libri corrupte κἄλωρα κωλυουσανθῶς μένην (ita Med. suprascripto ειν) vel μένειν ἐρῶ. Corrigendum videtur χἄλωρα, h. e. καὶ ἕλωρα, quod legitur sup. v. 780, et ἀσμένην pro ὡς μένην. ὁρῶ pro ἐρῶ (ο pro ε) mutatio levissima est. Tum sensus est: *ac video eam libenter prohibentem, quominus prædæ fiant;* h. e nolentem virgines, quum matrimonio maturæ sunt, relinqui τοὐπιόντος ἁρπάσαι, ut in simili re scribit Sophocles, Œd. Col. 752. Probant hanc interpretationem etiam sequentia, quibus addit Danaus, viros semper paratos esse ad vim virginibus inferendam. Totus locus 973—82 quum sit inter pulcherrima, dolendum est nihil certi de hujus versus scriptura statui posse.

984. Libri οὖν ἐκληρώθη. Præclara est Heathii conjectura οὕνεκ' ἠρόθη, quanquam debebat etiam εἵνεκ', ut ad v. 184. indicavi. ἠρόθη ab ἀρόω legitur Œd. Tyr. 1485, ac metaphora cum Græcis tum Romanis satis familiaris erat. Virgilius, *vastum maris æquor arandum;* Ovidius, Trist. I. ii. 76. *vastum mutandis mercibus æquor aro.* Eur. Frag. Stheneboeæ, iv. θάλασσα, τήνδ' ἀροῦμεν.

988. εὐπετῆ τάδε, *bene hæc ceciderunt*, h. e. bene cessit nobis hoc negotium. — λάτρον, *merces* (*rent*), vel τὸ μετοίκιον, vox perantiqua, unde Latinorum *latro* provenit. Hesych. λάτρον· μίσθιον. Formatur a λάω, *capio*, ut λύτρον a λύω.

992. εἵνεκ'. Libri οὕνεκ'. Vide ad v. 184.

993. νέον. h. e. nisi quid mali nobis dii meditantur.

996. μάκαρας Stanl. pro μακράς. Θεοὺς

πολιούχους τε, καὶ οἳ χεῦμ' Ἐρασίνου
†περιναίονται παλαιόν.
ΗΜ. β'. ὑποδέξασθε δ' ὀπαδοὶ 1000
μέλος· αἶνος δὲ πόλιν τάνδε Πελασγῶν
ἐχέτω, μηδ' ἔτι Νείλου προχοὰς σέβωμεν ὕμνοις·
ΗΜ. ά. ποταμοὺς δ', οἳ διὰ χώρας θελεμὸν πῶμα χέουσιν, ἀντ. α'.
πολύτεκνοι, λιπαροῖς χεύμασι γαίας 1008
τόδε μειλίσσοντες οὖδας.
ΗΜ. β'. ἐπίδοι δ' Ἄρτεμις ἁγνὰ 1010
στόλον οἰκτιζομένα· μηδ' ὑπ' ἀνάγκας
γάμος ἔλθοι Κυθερείας· στυγερὸν πέλει τόδ' ἆθλον.

ut monosyllabum pronuntiandum, nam metrum usque ad v. 1046. Ionicum a minore est.—Pro vulgato γανάεντες, quæ vox nihili esse videtur, correxi γανόεντες. γάνος et γανάω, ut φαιδρὸς, proprie de splendore, ut λαμπρὸν γανόωντες Il. xiii. 265. xix. 359. de floribus Od. vii. 128. et sæpius de lucido liquore. Subest notio *gaudendi* (New Cratylus, p. 507. ed. 2.), unde ταῦθ' ὡς ἐγανώθην Acharn. 7. τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι Vesp. 612, et lusus Platonicus inter φαιδρὸς et γάννυσθαι Phædr. p. 234, ubi vide Stallb.

997. πολιούχους. Vide ad Ag. 88. ubi ἀστυνόμοι et ἀγοραῖοι θεοὶ plane diversi sunt, et Theb. 261. ubi πολισσοῦχοι et ἀγορᾶς ἐπίσκοποι simul memorantur. Hic dii cælestes, μάκαρες, ceteris opponuntur, qui in universum urbis tutores sunt, sive inferi sive superni.

998. Erasinus Argivæ regionis fluvius subterraneo lapsu ex Stymphalo fluere credebatur. Ovid. Met. xv. 275. "Sic modo combibitur, tecto modo gurgite lapsus Redditur Argolicis ingens Erasinus in arvis." Strabon. pp. 442. 569. 596. (cum nota Casauboni). Laudat Bothius Plin. N. H. 2. 103. Melam. 2. 3. Adde Herod. vi. 76. ποταμὸς Ἐρασῖνος, ὃς λέγεται ῥέειν ἐκ τῆς Στυμφηλίης λίμνης· τὴν γὰρ δὴ λίμνην ταύτην, ἐς χάσμα ἀφανὲς ἐκδιδοῦσαν, ἀναφαίνεσθαι ἐν Ἄργεϊ, τὸ ἐντεῦθεν δὲ τὸ ὕδωρ ἤδη τοῦτο ὑπ' Ἀργείων Ἐρασῖνον καλέεσθαι. Ubi vide omnino Baehr. Ceterum hic fluvius hodieque physicis notus est: vide Humboldt, *Cosmos*, Vol. i. p. 210. (ed. 7. Transl.)

999. Libri περιναίετε. περιναίεται Ald. περιναίονται Hermannus, quod cum metro antistrophico accurate congruit, quanquam desideratur, ut opinor, exemplum mediæ vocis.

1001. μέλος Legrand pro μένος. Sic infra 1026. libri ἐπιπνοίας pro ἐπιπλοίας exhibent. Quos hic memorat ὀπαδοὶ non sunt ancillæ (δμωΐδες v. 954.) sed Danai satellites, quos manifestum est ex v. τούσδε (v. 962.) in theatro adfuisse et in scena astitisse. Credibile est ab omnibus simul in orchestra collocatis decantata esse quæ sequuntur de laudibus terræ Argolicæ.

1006. θελεμὸν, *tranquillum*. Photius: θέλημος· ἀντὶ τοῦ ἥσυχος. Hesych. θέλεμον· οἰκτρὸν, ἥσυχον. Vide de hac voce *New Cratylus*, p. 655. (ed. 2.) Conjungit utrumque Hesiod. Opp. 119. ἐθελημοὶ ἥσυχοι, unde grammaticorum glossa ducta videtur. Contulit Donaldson ἔκηλος ab ἑκών (§ 273).

1009. μειλίσσοντες pro μελίσσοντες ob metrum Pauwius.

1012. Κυθέρεια ἀνάγκη est necessitas nubendi a Venere invitis virginibus imposita. Confer Διομήδεια ἀνάγκη Arist. Eccles. 1029.

1015. Deprecatur chorus malum omen

ΗΜ. ά. Κύπριδος δ' οὐκ ἀμελεῖ θεσμὸς ὅδ' εὔφρων· στρ. β'.
δύναται γὰρ Διὸς ἄγχιστα σὺν Ἥρᾳ,
τίεται δ' αἰολόμητις θεὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς.
ΗΜ. β'. μετάκοινοι δὲ φίλᾳ ματρὶ πάρεισιν
Πόθος †ᾗ †τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θέλκτορι Πειθοῖ.
δέδοται δ' Ἁρμονίᾳ μοῖρ' Ἀφροδίτας
†ψίθυροι τρίβοι τ' ἐρώτων.
ΗΜ. ά. †φυγάδεσσιν δ' ἐπιπλοίας, κακά τ' ἄλγη, ἀντ. β'.
πολέμους θ' αἱματόεντας προφοβοῦμαι.
τί ποτ' εὔπλοιαν ἔπραξαν ταχυπόμποισι διωγμοῖς;
ΗΜ. β'. ὅτι τοι μόρσιμόν ἐστιν, τὸ γένοιτ' ἄν.

quod inesse verbis *στυγερὸν πέλει τόδ' ἄθλον* (sc. matrimonium) aliquis forsitan putarit. Nec tamen (inquit) Venerem plane negligimus; nec jura ejus detrectamus. Scilicet nil magis verebantur homines superstitiosi quam Veneris contemptum. Confer Hippol. 100. etc.—*θεσμὸς*, carmen certo ordine ac certis legibus decantatum. Schol. *ὁ τοῦ ἡμετέρου ὕμνου νόμος.*

1019. Nota sunt *ἔργα Ἀφροδίτης* (vide Gloss. ad Agam. 1178.) quæ vocantur *σεμνὰ* quia mysticum quid et ad deos pertinens inesse vulgo credebatur.

1020. *δ' αἱ φίλαι* libri. Habebat Aphrodite comites quosdam sive satellites, quales *Πόθος*, *Ἵμερος*, *Ὑμήν*, *Ἔρωτες*, *Πειθώ*, qui quasi *πάρεδροι* et *συνεργοὶ* circumstantes herile ministerium obibant. Vide Lucian. Dial. Deor. 20. ad fin. Wordsworth, *Athens and Attica*, p. 104. Notanda masculina forma *θέλκτωρ* pro *θέλκτειρα*, de qua vide Gloss. ad Agam. 647.—*θέλκτορι* pro *θεάκτορι* Bothius.

1023. Harmonia, filia Veneris et una ex assessoribus ejus. Sententia est, Harmonia etiam societatem habet cum Venere et Amoribus. Spectant hæc fortasse ad sequentem trilogiæ fabulam Danaides, in qua multa præclare de Veneris potentia scripsisse poetam notum est. Vide Frag. 38. Fortasse etiam celebris apud Argivos fuit cultus ejus deæ.

1025. Vulgo *ψεδυρά*. *ψεδρα* Med. (suprascripta *θ*), *ψῦθρα* Rob. *ψίδυρα* Ald. *ψυδρὰ* legebat Schol. qui hæc annotavit: *ὅτι πολλὰ ψεύδονται οἱ ἐρῶντες.* Quod ut verissime monitum sit, ad hunc locum plane non pertinet. Corrigendum esse *ψίθυροι* fere certum est; nam ut ex Suida, Harpocrat., et Bekk. Anecd. i. p. 317. in v. *ψιθυριστής*, compertum est, et *ψίθυρος Ἀφροδίτη* et *ψιθυριστὴς Ἔρως* Athenis colebantur. Verbum de amantibus proprium, ac de *κρυφίοις ὀαρισμοῖς* eorum (Hes. Opp. 789.), fuit *ψιθυρίζειν*. Theocr. ii. v. 141. *καὶ ἐψιθυρίσδομεν ἀδύ.* Ib. xxvii. 67. Ceterum alteram formam *ψεδυρὸς* agnoscit Hesychius; *ψεδυρός· ψίθυρος.* Quæ nescio an Æschylo restituenda sit.

1026. Libri *φυγάδες δ' ἐπιπνοίαι. φυγάδεσσιν* Burges. De veritate emendationis vix dubitandum est. *ἐπιπλοίας* dedit Hauptius. Sensus: vereor ne quamvis nunc salva effugerim, posthac impetum in nos faciat hostilis classis.

1030. *τί ποτε*, si verum est, interrogationem facit cui mox responsum est ab alia persona dialogum excipiente (vide ad v. 81.) *ἃ δεῖ γενέσθαι, ταῦτα καὶ γενήσεται.* Cogitabam de *ὁπότ'*, *quandoquidem*, cum *τι* et *π* sæpius confusa sint (vide ad v. 756). Sic certe legebat Schol., qui *ὅτι εὐπλοίας ἔτυχον* explicat.—*πράσσειν*, *consequi*, ut sup. v. 754.

1031. Sententia fere proverbialis, et vere Æschylea, fato resisti non posse. Confer

Διὸς οὐ πάρβατός ἐστιν μεγάλα φρὴν ἀπέρατος·
μετὰ πολλῶν δὲ γάμων ἄδε τελευτὰ
προτερᾶν πέλοι γυναικῶν.
ΗΜ. ά. ὁ μέγας Ζεὺς ἀπαλέξαι Ἐπῳδ.
γάμον Αἰγυπτογενῆ μοι.
ΗΜ. β′. τὸ μὲν ἂν βέλτατον εἴη·
σὺ δὲ θέλγοις ἂν ἄθελκτον.
ΗΜ. ά. σὺ δέ γ' οὐκ οἶσθα τὸ μέλλον.
ΗΜ. β′. τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν
καθορᾶν, ὄψιν ἄβυσσον;
ΗΜ. ά. μέτριόν νυν ἔπος εὔχου.
ΗΜ. β′. τίνα καιρόν με διδάσκεις;
ΗΜ. ά. τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν.
ΗΜ. β′. Ζεὺς ἄναξ ἀποστεροίη γάμον δυσάνορα στρ.
δάιον, ὅσπερ Ἰὼ
πημονᾶς ἐλύσατ', εὖ χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθὼν

Pind. Pyth. ult. τό γε μόρσιμον οὐ παρφυκτόν. Herod. ix. 16. ξεῖνε, ὅτι δεῖ γενέσθαι ἐκ τοῦ θεοῦ, ἀμήχανον ἀποτρέψαι ἀνθρώπῳ, ubi vide Baehr.

1032. παρβατὸς Askevius pro παραβάτας. Eadem corruptela in libris est Eum. 523. παραβατὸν legitur Antig. 874.

1035. Sensus est, οὗτος ὁ γάμος ἀποβαίη, ὡς πολλοὶ γάμοι ἀπέβησαν προτέραις γυναιξί. Ut multæ mulieres invisas nuptias jam ante effugerunt, ita nobis nunc deorum ope eveniat.—προτερᾶν Bothius pro προτέραν. Raro in libris vel vestigium Dorici genitivi hodie reperitur. Nescio an legendum sit etiam γυναικᾶν.

1040. ἄθελκτον nec ad Δία nec ad γάμον referendum puto, sed neutro genere ponitur; tu vero rem non facile leniendam elevare ac parvi æstimare videris. Possis etiam de ipsis Ægypti filiis accipere. (*But mighty Jove may not yield to thy prayer*, J. S. Blackie.)

1044. εὔχου, *eloquere*: vide ad v. 18.

1045. καιρόν, *modum*. De hac voce vide Append. D. Notus est Hesiodi versus, Opp. 694. μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος. Pind. Ol. xiii. 67. ἔπεται ἐν ἑκάστῳ μέτρον· νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος. Vide Dissen ad Isthm. v. 75.

1046. Hesych. ἀγάζειν· βαρέως φέρειν. Etymol. M. ἀγάζει· ἀγανακτεῖ καὶ βαρέως φέρει. Vide Lex. Seg. 121. 30. Bekk. Anecd. i. p. 336. Pind. Nem. xi. 6. Locutio μηδὲν ἀγάζειν referenda est ad proverbium μηδὲν ἄγαν, et significat nihil ultra modum curare, μηδὲν λίαν ἐνθυμεῖσθαι, sive, ut Soph. Œd. Col. 1695. scribit, τὰ θεῶν μηδὲν φλέγεσθαι. Theognis, v. 401. μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος. Poeta apud Monk. ad Hippol. 265. μηδὲν ἄγαν· καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά. Similiter formatur λιάζειν a λίαν. Photius: λιάζειν· λίαν ἐσπουδακέναι. μετριάζειν Soph. Phil. 1180. Haud semel Æschylus ad sapientum dicta respicit, ut Prom. 72. μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν. ib. 317. γίγνωσκε σαυτόν. ib. 907. τὴν κατὰ σαυτὸν ἕλα.

1052. Ingeniosa est Burgesii conjectura, ἐμμανῆ βοῦν οἰκτίσας, nam impeditior est structura εὖ κτίσας (h. e. ποιήσας) κατα-

εὐμενεῖ βίᾳ κτίσας.

ΗΜ. ά. καὶ κράτος νέμοι γυναιξίν· τὸ βέλτερον κακοῦ ἀντ.
καὶ τὸ δίμοιρον αἰνῶ,
καὶ †δίκᾳ δίκας ἔπεσθαι, ξὺν εὐχαῖς ἐμαῖς, λυτηρίοις
μαχαναῖς θεοῦ πάρα.

σχεθὼν, pro τῷ κατασχεθεῖν, h. e. παῦσαι αὐτὴν (cf. v. 572.). Nec tamen aliter expedienda est sententia, ut locus nunc legitur.—κατασχέθων libri, ut solent. Cf. Prom. 16. Cho. 818.

1053. τὸ βέλτερον κακοῦ. Vide ad v. 13. Laudat Stanleius similem sententiam ex Cic. Off. 3. 1. *ex malis eligere minimum oportere*, et Arist. Eth. 2. 9. τῶν μὲν ἀγαθῶν ἀεὶ τὸ μέγιστον, τῶν κακῶν δὲ τοὐλάχιστον αἱρεῖσθαι. — τὸ δίμοιρον αἰνῶ est: κακὸν ἐσθλῷ μεμιγμένον οὐ ψέγω. De αἰνεῖν *acquiescere* vid. Monk. ad Alcest. 2. Malum est, inquit, privari patria, et vivere exulem; magis etiam malum in manus inimicorum incidere: itaque ex duobus malis minimum est illud quod elegimus.

1056. Libri δίκα. δίκᾳ G. Burges. ut sensus sit, *secundum justitiam judicium fiat de lite nostra.* Scilicet in fabula quæ proxime sequebatur, *Danaides*, mentio facta erat ejus litis quam Ægyptus Danao intendit. Confer Orest. 872. οὗ φασὶ πρῶτον Δαναὸν Αἰγύπτῳ δίκας διδόντ' ἀθροῖσαι λαὸν ἐς κοινὰς ἕδρας, et ibi Schol. Vide Hermanni Dissert. de Æsch. Danaid. in Opusc. ii. p. 320.

1057. μηχαναῖς libri.

APPENDIX.

A.

De particula μὴ cum subjunctivo constructa. (v. 351.)

Locutio *μὴ γένηται* pro *μὴ γένοιτο* paullo infrequentior est, neque cum ea confundenda. Nostri loco quum proxime præcessisset *εἴη δ' ἄνατον πρᾶγμα*, secutum esset *μηδὲ νεῖκος γένοιτο*, nisi aliud quid indicare voluisset. Nimirum non semper perspiciunt tirones, quantum intersit inter *μὴ γενέσθω*, *jubeo ne fiat*, *μὴ γένοιτο*, *utinam ne fiat*, et *μὴ γένηται*, *cavendum ne fiat*. Scilicet inter *votum* (*γένοιτο*) et *jussum* (*γενέσθω*) hoc proprie discrimen est, quod alterum (*γενέσθω*) a tua ipsius voluntate et arbitrio; illud a voluntate quidem tua, sed ex arbitrio alterius pendeat. Sic cum legimus v. 521. *πιθοῦ τε καὶ γενέσθω*, nihil aliud significatur quam *liceat per te ut fiat;* ubi revera *jubere* ut fiat non potest chorus. Itaque sæpius inter se permutantur optativi et imperativi in precationibus, ut v. 131. *πατὴρ κτίσειεν*, quod statim v. 136. sequitur *ἐπιδέτω Διὸς κόρα*, et v. 140. *ῥύσιος γενέσθω*. Rursus 648. *ἦβας δ' ἄνθος ἄδρεπτον ἔστω, μηδ' Ἀφροδίτας εὐνάτωρ κέρσειεν ἄωτον*. v. 661. *μηδέ τις ἀνδροκμὴς λοιγὸς ἐπελθέτω*, mox autem v. 666. *νούσων δ' ἐσμὸς ἀπ' ἀστῶν ἴζοι κρατός*. Sic enim loquuntur, qui enixe rogant, tanquam extorqueant atque imperent aliquid, quod ab alio fieri velint. Omnino diversus est subjunctivi usus, quo *elliptice* dicitur *μὴ γένηται* pro *σκεπτέον μὴ γένηται*, *videndum ne accidat*. Nam neque jussum exprimitur neque votum, sed cautio adhibenda ne quid fiat. Neque enim hoc sensu usurpari potest subjunctivus nisi cum negativo. Sic infra v. 394. *μήποτε εἴπῃ λέως*. Eur. Hec. 548. *μή τις ἅψηται χροός*. Ag. 332. *ἔρως μή τις ἐμπίπτῃ στρατῷ*. Ib. 130. *μή τις ἄγα κνεφάσῃ*. Herod. vii. 10. 17. *μή νυν οὕτω γένηται*. Consulat lector quæ adnotavit Stallbaum. ad Phæd. p. 115. C. Jam vero subjunctivus, quem vocant,

deliberativus, vel potius hortativus, ad eandem rationem referendus videtur. Cum enim dicimus *μὴ ποιήσωμεν*, in animo habemus, *σκεπτέον ἐστὶ μὴ ποιήσωμεν*. Plerumque hoc quidem non nisi ad pluralem numerum et primam personam pertinet; hortantur enim se invicem plures. Interrogative etiam dicitur *τί μὴ ποιήσωμεν*; pro *τί σκεπτέον ἐστὶ μὴ ποιήσωμεν*; sic Ajac. 668. *ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον· τί μή*; sc. *ὑπείκωμεν*. Hortari autem vel monere alium potes, non esse aliquid faciendum; unde *μὴ ποιήσῃς, cavendum tibi puto ne facias*, differt aliquantum a *μὴ ποίει, jubeo ne facias;* quippe quod magis urbanum sit, et amico consilio convenientius. Cum vero unus tantum loquitur, seipsum quodammodo consulit an faciat aliquid. Nec tamen dicit *μὴ ποιῶ τόδε, faciendum hoc non est*, pro *σκεπτέον μὴ ποιῶ, ubi actio in suo arbitrio est;* sed interdum, quamquam rarius, deprecatur *μὴ ἐῇτ' ἀδικηθῶ*, Œd. Col. 174. *μηδ' αὐτοῦ θάνω* Trach. 802, ubi actio pendet ab altero, quem rogat sive hortatur ne sinat sibi accidere. Interrogative autem vel additur vel omittitur *μὴ* cum prima persona singulari. Dicunt enim Græci *εἶπω τι τῶν εἰωθότων*; Ran. 1. et *στενάζω*; *τί ῥέξω*; *γέγωμαι ξυσοίστα πολίταις*; Eum. 785. *παρέλθω δόμους*; Med. 1275. et *παντάλαν' ἄχη διαβοάσω*; Pers. 640. et longe etiam frequentius *τί ποιῶ*; Sic Alcest. 864. *τί λέγω*; *τί δὲ μήσωμαι*; Ran. 130. *ἀναβὰς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλόν* — B. *τί ὁρῶ*; ubi dicturus erat alter, *ἀναβὰς ὁρᾶ τι*. Soph. El. 1275. *μή τί με* — B. *τί μὴ ποιήσω*; Scilicet qui mandantis imperium anticipat, jussum non aliter ad se applicat quam dicendo *quid me vis facere? = quid faciam?* Ubi vero *de te ipso* sive jussum sive exhortatio est ad alterum, dicere potes *ἀλλ' ἐλευθέρως θάνω* Trach. 802, quod valeat *ἀλλ' ἔα με θανεῖν*. Deliberare *de actione alterius* interdum, quanquam infrequentius, tertiam subjunctivi personam adsciscit, ut Demosth. p. 578. *τί τοῦτον εἴπῃ τις*; ibid. p. 384. *τί καὶ ποιήσῃ*; *ζητῇ κ.τ.λ.*; vel cum negativo, ut ibid. p. 525. *ὁ τοιοῦτος πότερα μὴ δῷ ἢ διὰ τοῦτο εἰκήν*; Differt aliquantum *ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ* Œd. Col. 170. *τί τις εἶναι τοῦτο φῇ*; Dem. p. 369. quippe quod valeat *ποῖ ἔλθωμεν*; Vide J. Wordsworth. in Phil. Mus. Cant. i. p. 237. quamquam non omnino recte de hac quæstione disserentem. Solœcum videtur Herc. Fur. 1417. *πῶς οὖν ἔτ' εἴπῃς ὅτι συνέσταλμαι κακοῖς*; et quod in libris est Cho. 169. *μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ᾖ τόδε*; ubi recte restituitur *ἦν*. Nam in his plane nulla est deliberatio. Quæ sequuntur etiam perraro reperiuntur, quanquam satis facile explicantur: Av. 164. *τί σοι πιθώμεθ'*; B. *ὅτι πίθησθε*; et ibid. 1690. *ὀπτῶ τὰ κρέα ταυτὶ μένων*; B. *ὀπτᾷς τὰ κρέα*; ubi scilicet repetitur quæstio, ad alteram personam tantum translata.

Difficilius ad explicandum est *τί μή* ; pro quo fortasse *τί μήν* ; h. e. *τι μὴν ἄλλο* ; ubique restituendum est. Agam. 655. *λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας· τί μή* ; hoc est, *τί μὴ λέγωσιν* ; quod tamen, nisi forte elliptice, neminem Græcorum dicturum fuisse credo. Eum. 194. *ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι· τί μήν* ; *quidni?* Rhes. 705. *εἰ τοῖς πάροιθε χρὴ τεκμαίρεσθαι· τί μή* ; Hoc quidem loco facile intelligitur *τί μὴ τεκμαιρώμεθα* ; nisi quod sententia potius est *τί μὴ ᾖ τόδε τοὔργον Ὀδυσσέως* ; Igitur hoc quoque loco *τί μήν* reponendum puto : nam *τί μὴ ᾖ* ; plane solœcum est. In *τί μὴν οὔ* ; Soph. El. 1280. accurate vertas : *cur vero non ?*

Vides jam, lector, ex familiari sermone Græcorum excludi fere secundam et tertiam personam subjunctivi deliberativi. Nec aliter res se habet in obliqua structura ; solent enim illi scribere *οὐκ ἔχω ὅτι ποιῶ*, sed non item, nisi valde infrequenter, *οὐκ ἔχεις ὅτι ποιῇς*, neque *οὐκ ἔχει ὅτι ποιῇ*, quanquam hoc etiam magis quam secundum, quod occurrit Equit. 1192. *ἀλλ' οὐ λαγῷ' ἕξεις ὑπόθεν ὧς, ἀλλ' ἐγώ*. In obliqua ratione interdum reperitur *οὐ φησὶν εἰδέναι ὅτι εἴπῃ*, quia in *recta* id erat *οὐκ οἶδ' ὅτι εἴπω*. Dem. Παραπρ. p. 378. *οὐ γὰρ δὴ δι' ἀπειρίαν γε οὐ φήσεις ἔχειν ὅτι εἴπῃς*. Ibid. p. 426. *οὐδ' εἶχεν ὅτι πρῶτον λάβῃ*. Vix ac ne vix quidem sine *οὐ* dicitur *ἔχω ὅτι εἴπω, εὐπορεῖς ὅτι λέγῃς*, de qua structura vide Shilleto ad Dem. Παραπρ. p. 407. § 235. not. crit.

B.

De triplice genere compositorum. (v. 368.)

Tria sunt genera compositorum, quæ Græcos poetas legentibus semper distinguenda sunt. Quorum quidem illud primo loco ponendum, ubi utrumque verbum propriam vim exserit, ut *πατροκτόνος, ἰατρόμαντις, ἀργυρώνητος, κοινόλεκτρος*, etc., de quibus non opus est amplius disputare. Secundum ea omnia complectitur, ubi alterum tantum ad sententiam necessarium est, sed tamen adsciscitur ad ornandam et explendam orationem quasi secundaria vox *cognatæ significationis*. Talia sunt *μονόψηφον νεῦμα, μονόσκηπτρον θρόνον* (vv. 367—8.) *τριτόσπορον γένος* Pers. 814. *γέννα θηλύσπορος, ἀνὴρ οἰόζωνος, viator solitarius*, Œd. Tyr. 846. *μονόστολος νίὸς* Alcest. 407. *Μοῖραι τρίμορφοι, ἑπτάποροι Πελειάδες, μεσόπορος αἰθήρ, ἀρσενοπληθὴς ὅμιλος, κόραι τρίγονοι* (Eur. Ion. 496.) *πολύανδροι κυναγοὶ* Ag. 675. *δίπαλτα ξίφη, δίλογχος ἄτη, γεραιόφρων*, et similia, pro quibus

æque bonum ad sententiam, sed tamen aliquanto minus poeticum esset *τρίτον γένος, γέννα θηλεῖα, τρεῖς* Μοῖραι, *ἑπτὰ* Πελειάδες, etc. Tertium genus ea comprehendit vocabula, ubi alterum verbum *non modo nihil conducit ad sententiam, sed omnino non nisi cum dispendio sententiæ reddi potest.* Talia sunt *μονόψηφον ξίφος* (Pind. Nem. x. 11.) *ποδῶκες ὄμμα* (Theb. 619.) *οἰόφρων πέτρα, μονόρρυθμος δόμος, οἰοβουκόλος, ὀξύπρῳρος αἰχμὴ* (Prom. 431.) et fortasse *μελαγχίτων φρὴν* Pers. 118. *ὀμόστολος φύσις* nostræ fabulæ v. 490. Plura cujusque generis ubique obvia sunt, ut semel monuisse studiosam Juventutem suffecerit.

C.

De ὡς ἂν cum optativo. (v. 600.)

Ne tirones quidem hodie nesciunt particulas finales *ὡς, ὅπως*, ubi *ἂν* sibi adsciscunt, cum subjunctivo construi solere, præcedente verbo cujus actio ad præsens tempus refertur (cf. Suppl. 229) ; sine *ἂν* cum optativo conjungi, ubi narratio de re præterita est. Præterea, *ὅπως ἂν* si quando cum optativo sociatur, non *ut* sed *quomodo* significari. Alius est usus, non omnibus fortasse perinde familiaris, quo *ὡς* (vel *ὅπως*) *ἂν* in re præterita *ita ut* (Angl. *so as that*) interdum valet. Sic in Suppl. v. 600. vulgata lectio *ἀλλ' ὡς ἂν ἡβήσαιμι γηραιᾷ φρενὶ* solœca quidem non est, si intelligas *ἀλλ' οὕτως, ὡς ἂν ἡβήσαιμι, sic ut juvenis fierem ;* nec tamen adeo frequenter occurrit, ut exemplis illustrare inutile fuerit.

Notus est locus Agamemnonis v. 355. *ὅπως ἂν βέλος ἡλίθιον σκήψειεν*, ubi vera structura est *ὅπως βέλος σκήψειεν ἄν, εἰ τύχοι* vel simili quodam intellecto. Arist. Av. 1337. *γενοίμαν ἀετὸς, ὡς ἂν ποταθείην*, Angl. *so that I might fly.* Vide satis magnam exemplorum copiam apud Herm. de Part. *ἄν*, Opusc. iv. p. 151. (Lib. iii. § 4.) Id præcipue in hac structura lectori observandum est, utrum *ἂν* cum *ὅπως* vel *ὡς, quod semper fit cum subjunctivo*, an cum verbo, *quod tantum non ubique cum optativo*, jungendum sit. Differt enim, utrum *ὅπως-ἂν λάβοι*, an *ὅπως ἂν-λάβοι* (sive *ὅπως λάβοι-ἄν*, quanquam hoc ordine[1] raro reperitur) construas. Dicunt Græci de re futura, sc. nondum facta, et *ὡς* (vel *ὅπως*) *λέγῃς*, et *ὡς-ἂν λέγῃς*, hac differentia, ut *ὡς λέγῃς* tantummodo significet *consilium*[2] vel

[1] Arist. Nubb. 776. *ὅπως ἀποστρέψαις ἂν ἀντιδίκων δίκην.*

[2] Paullo aliter Peile ad Agam. 353, qui diversa miscere mihi videtur.

finem (*purpose*), ὡς ἂν λέγῃς spectet etiam ad rationem efficiendi, sc. actionem denotet, quæ *fortasse*, ac non nisi impleta quadam conditione fieri possit. Illud Anglice vertendum *in order that you may speak*; hoc valet *so as that you may speak*. Vide Herm. ut supra, Lib. ii. § 11. Transfertur hic usus ad optativum, ubi narratio est de re præterita; et ὅπως λέγοις et ὅπως ἂν λέγοις pari ratione constructum reperitur. Et profecto in hac structura non videtur dubitandum quin ὡς-ἂν conjungi debeat. Sed tamen plerumque ὅπως ἂν cum optativo est *quomodo* (*how*); quo sensu ἂν *semper pertinet ad verbum* [1]. Sic Plat. Symp. p. 187. D. ὡς ἂν κοσμιώτεροι γίγνοιντο. Phædr. p. 231. A. ὡς ἂν ἄριστα περὶ τῶν οἰκείων βουλεύσαιντο. Perpauca, opinor, loca sunt, ubi nequeas explicare ὡς ἂν λέγοις per οὕτως, ὡς λέγοις ἄν, quod quidem non aliter differt ab ὥστε λέγειν, quo *effectus* perinde denotatur, quam quod dictioni ὡς ἂν λέγοις subest notio conditionis nondum impletæ, atque ea ipsa de causa rei nondum factæ. Nostro loco (Suppl. 600) simillimus est Plat. in Eryxia, haud longe ab initio, ὑπὸ τῶν σμικρῶν τούτων ἂν μᾶλλον ὀργίζοιντο, οὕτως ὡς ἂν μάλιστα χαλεπώτατοι εἴησαν, *so as to be more troublesome*. Id. Phædr. p. 230. C. ὡς ἀκμὴν ἔχει τῆς ἄνθης, ὡς ἂν εὐωδέστατον παρέχοι τὸν τόπον, ubi dicere potuit ὥστε παρέχειν. Vide Stallbaum. ad eum locum, quem tamen noli sequi vertentem *quomodo possit*. Est enim hæc potius sententia; οὕτως, ὡς παρέχοι ἄν. Neque aliter, meo quidem judicio, expedienda sunt loca a T. W. Peile ad Agam. 353. excitata; Thucyd. vii. 63. τὰς γὰρ πρώρας κατεβύρσωσαν, ὅπως ἂν ἀπολισθάνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιβαλλομένη, ubi Anglice vertas *so that the grapnel might slip off*. Herod. i. 75. διώρυχα βαθέην ὀρύσσειν, ἄγοντα μηνοειδέα ὅκως ἂν τὸ στρατόπεδον ἱδρύμενον κατὰ νώτου λάβοι. Sed in altero loco i. 99. ταῦτα δὲ περὶ ἑωϋτὸν ἐσέμνυνε τῶνδε εἵνεκεν, ὅκως ἂν μὴ — λυπεοίατο, dubito an recte verterit Vir Doctus *that so they might not be offended:* an negligenter scripsisse Herodotum credam, qui ὅπως ἂν pro ὅπως de solo consilio usurpaverit.

[1] Ut in iis locis quæ laudat Peile ad Ag. l. l. videlicet Xen. Cyr. I. 2. 5. ἐπιμέλονται ὡς ἂν βέλτιστοι εἶεν οἱ πολῖται, et ibid. 10. ἐπιμελεῖται ὅπως ἂν θηρῷεν. Non intellexit hoc qui de secundo canone Dawesiano scripsit in *Theatre of the Greeks*, p. 496. (ed. 5.) Solœce autem loquitur qui ὅπως ποιῇς ἂν pro ὅπως ἂν ποιῇς scribit. Vera hujus structuræ ratio optime illustratur Sophoclis loco Œd. Col. 1168. ὅρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμὶν ἐγγενὴς ἔσθ', ὅστις ἂν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν, ubi ἂν ad προσχρῄζοι pertinet, cum ὅστις ἂν προσχρῄζῃ fuisset *quicunque velit*, ἂν cum ὅστις artissime conjuncto.

D.

De v. καιρὸς, (1045.)

Vocabulum καιρὸς proprie significabat *scopum, quem quis jaculando attingit.* Hinc εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω Soph. El. 31. et λέγειν τὰ καίρια, Angl. *to speak to the point*, de iis quæ apte, opportune, nec temere jaciuntur. Nam hac imagine sæpius utebantur veteres Græci, φθογγὴν ἱέναι, ἀπὸ σκοποῦ εἰρηκέναι, Plat. Theætet. p. 100. A. ἰάπτειν αἶνον Agam. 1526. τοξεύειν τὰ καίρια nostræ fabulæ v. 440. Pind. Nem. i. 27. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν, οὐ ψεύδει βαλών, h. e. multorum scopum attigi, non mendacio, quasi falsi telo, jaculatus. Contra καιροῦ πλανηθῆναι Nem. viii. 4. ubi vide Donaldson. Quod alii dicunt καίρια λέγειν (Theb. i. 615. Cho. 573.) idem Pindarus, Pyth. i. 84. dixit χαλκοπάραον ἄκοντα ἀγῶνος ἔξω μὴ βαλεῖν. Neque aliter quam ex hoc primario sensu vocis καιρὸς explicari potest Ag. 355. ὅπως ἂν μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρων βέλος ἡλίθιον σκήψειεν. Anglice, *might light short of the mark.* Iterum Ag. 760. μήθ' ὑπεράρας μήθ' ὑποκάμψας καιρὸν χάριτος. Scilicet πρὸ καιροῦ et πέρα καιροῦ est *cis* et *ultra scopum.* Eur. Suppl. 745. τόξον ἐντείνοντες ὡς καιροῦ πέρα. Sic καιροῦ πέρα, *ultra id quod decet*, Prom. 515. et καιρὸν ὑπερβάλλειν in pedestri sermone. Deinde vero καιρὸς significat *quod non extra vagatur;* h. e. quod modicum ac rationi consentaneum est. Hoc sensu in nostræ fabulæ loco (v. 1045.) legitur; et sic sæpe cum v. μέτρον componitur, ut in notis indicavi. Ex primo sensu formatur καίριος *lethalis;* καιρὸς enim est *ea pars quæ percutitur.* Hom. Il. iv. 185. οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος. Agam. 1263. καιρίας πληγῆς τυχεῖν. Ib. 1315. καιρίως οὐτασμένος. Eur. Androm. 1120. οὐ γὰρ ἐς καιρὸν τυπεὶς ἐτύγχαν'. Nimirum cum jaculo aliquem interficere velis, cor vel caput transfigere conaris. Denique καιρὸς est *punctum temporis vel loci;* ergo *opportunitas.* Hoc sensu conjungitur ἀκμὴ, ut Soph. El. 22. οὐκ ἔστ' ἔτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή. Isocrates, πρὸς Νικοκλέα p. 21. κράτιστον τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν. Thuc. ii. 42. ad fin. ὀλίγου ἐλαχίστου καιροῦ τύχης ἅμα ἀκμῇ τῆς δόξης μᾶλλον ἢ τοῦ δέους ἀπηλλάγησαν, quod Anglico sermone valet: "*having not far to shoot, at the moment of hitting the mark they were quit of their glory rather than their fear.*" (Sic μὴ ἐκ τύχης ὡρμισμένους Herc. Fur. 203. *stationed not out of*

bow-shot; collato Thucyd. vii. 30. *τῶν ἐν τοῖς πλοίοις ὁρμισαμένων ἔξω τοξεύματος.*) Ausonius, in Ludo Septem Sapientum, explicans *γίγνωσκε καιρὸν*, "*sed καιρὸς iste tempestivum tempus est.*" Vides omnes hujus verbi significationes, quæ primo aspectu satis diversæ sunt, facillime explicari ex una notione; quæ quidem, quantum adhuc mihi innotuit, Lexicographos et commentatores fefellisse videtur.

INDEX.

α et *ᾱυ* confusa, 316.
ἀγάζειν, 1046.
ἀγώνιοι θεοὶ, 185.
Accusativus absolutus post *ὡς*, 743.
Adverbia in *ῑ*, 262.
ἀείζως, 965.
Ἀερία, *Ægyptus*, 71.
αἰδοῖος, *misericors*, 28.
αἰόλος, 322.
αἶρειν στόλον, 2.
αἵρεσθαι πόλεμον, 433.
Ἄλγος fluvius, 250.
Ἀμαζόνες, 283.
ἀμάς, *ἅμαλς*, *navis*, 821.
ἀμείβεσθαι τόπον, 228.
ἀμπετὴς, 761.
ἀμπλάκημα, *ἀπλάκημα*, 226. 561.
ἄμπυξ, 425.
ἀνηβᾶν, 600.
Ἀπία, 256.
ἀφίκτωρ, 1.
Ἀφροδίτης αἶα, *Cyprus*, 549.
Ἀφροδίτη ψίθυρος, 1033.
Apis, 256.
ἀπορρίπτειν λόγον, 478.
Apollo *Λύκιος* et *Λύκειος*, 669.
ἀρέσασθαι, 640.
Ἁρμονία, 1023.
Artemis *Ἑκάτη*, 660.
Articulus male intrusus, 353. 626.
ἀστόξενος, 350.
ἀστραβίζειν, 280.
ἄστροις φεύγειν, 388.
ἄτη, 103.
ἀτρεμαῖα, 678.
αὐτοφόνως, 63.
ἄωτον = *ἄνθος*, 649.

β et *δ* confusa, 541.
β et *κ* confusa, *ib.*
βαθεῖα φροντὶς, 401.
Belus, 313.
βοῦνις, 109. 756.
βύβλου καρπός, 740.

γάιος Ζεύς, 146.
γάνος, *γανόεις*, 996.
γε post *ἄγαν*, 698.
γε μὴν tamen, 238.
γεραρὰ, *sacra*, 652.
γλῶσσα τοξεύουσα, 440.
γνωσθῆναι δημηλασίαν, 6.

Canopus, 306.
Chori numerus, 995.
Chorus secundarius, 956.

Dii *πολιοῦχοι* et *ἀστυάνακτες*, 996.
Δωδωναῖα ὄρη, 254.

ἐγγύτατα γένους et *γένει*, 381.
εἰ cum subjunctivo, 86.
εἵνεκα, *οὕνεκα*, 184. 984.
εἰσικνεῖσθαι, *penetrare*, 550.
ἐλεύσομαι, *ibo*, 516.
ἐναγής, *sacer*, 116.
ἔννομος, *qui incolit*, 559.
ἐνώπια, 137.
ἐξαίσιος, 508.
Epaphus, 309.
ἐπιδεῖν, *respicere*, 1.
ἐπικραίνεσθαι transitive, 45.
ἐπίπνοια, *amor*, 17.
ἐπίσταμαι εἶναι et *ὤν*, 894.
ἔπος καὶ ἔργον, *dictum factum*, 592.

Erasinus fluvius, 998.
ἐρέθεσθαι, 535.
ἐρεθομένα, ἐρεσσομένα confusa, 535.
ἔρμα, 574.
ἑσμὸς an ἐσμός, 30.
ἕτερον, μὴ τοῖον, *adversum*, 394.
ἔτης, 243.
εὐλόγως in paronomasiis, 45.
εὐξύμβολος, 681.
εὐσεβεῖν cum accusativo, 832.
εὐτύκους, εὔτυκτος, confusa, 936.
εὐφημεῖσθαι, *bene audire*, 506.
εὔχεσθαι ἐκ τινός, 15.
——— *eloqui*, 270.
ἐφικνεῖσθαι, εἰσικνεῖσθαι, *ferire*, 550.
ἐφολκὸς, 196.

Ζαγρεὺς, 146.
Ζὰν, 152.
Ζεὺς Κλήριος, 354.

η et κ confusa, 775.
ἠλίβατος, 345.
Ἥρα, 287, 580.

θείατο pro θεῖντο, 675.
θελεμὸς, 1006.
θέμις indeclinabile, 330.
θεσμὸς *cantus*, 1015.
θοάζειν *sedere*, 589.
θυιὰς, 558.
θυμέλαι, 653.

Ἰαόνιοι νόμοι, 66.
ἱκνεῖσθαι θεοὺς et θεῶν, 1. 327.
Inachus fluvius, 491.
Indorum mulieres et cameli jumentariæ, 280.
Io, mulier an vacca, 561.
ἴχαρ, ἴκταρ, 828.

καὶ et κοὐ confusa, 291. 393.
καρβὰν *barbarus*, 110.
καιρὸς quid sit proprie, 1044.
κατερρινημένος, 726.
κεκτημένος = δεσπότης, 331.
κηρυκεύειν, ἐπικηρυκεύεσθαι, 217.
κηρύσσειν, *vendere*, 978.
κλητὴρ = κήρυξ, 616.
κοινοβωμία, 218.
κράτη *imperia*, 431.
κρεμὰς, ἐρημὰς, confusa, 775.
κρεόβοτος, 283.
κτήσιος Ζεὺς, 439.

λάτρον, 988.
λευρὸς, *apertus*, 502.
Literæ finales permutatæ, 225.
λυκοδίωκτος, 345.
λωτίζεσθαι, 940.

μαινολὶς, 101.
μακιστὴρ, 460.
μάρπτις, 805.
μάταιος, μῶρος, ἄφρων, *lascivus*, 194.
μάτη, μάτην, 799.
μέθυ ἐκ κριθῶν, 930.
Memphis, 306.
μέμφομαι, ὀνοτάζειν, ψέγειν, 10.
μέν—τε, 405.
μέροπες, 84.
μεταγνῶναι, 103.
μεταπτοιέω, activo sensu, 324.
μὴ interrogative, 289.
μὴ γένηται, μὴ γένοιτο, μὴ γενέσθω, 351.
μήτε—δέ, 965.
μιαίνειν = μιάστορα εἶναι, *malum genium*, 637.
μύωψ, 302.

νάϊος, νήϊος, 2. 699.
Nominativus pendens, 440.
νῦν ὅτε, *nunc tandem*, 624.
νῦν, γοῦν, οὖν, confusa, 19.
νυν pro νῦν, 205. 217. 1044.

οἶνος κρίθινος, 928.
ὄμματος τόξευμα, 981.
Optativus sine ἂν, 19, 707.
Optativus post ὡς ἂν, *ita ut*, 600.
ὅπως ποδῶν, 816.
ὀρανὸς pro οὐρανός, 788.
ὀρίζειν, 540.
ὀρίζεσθαι, 252. 388.
οὐδέ—τε, 234.

π et τι confusa, 756.
Pæones, 253.
Palæchthon, 246.
παλλακεύματα, 291.
παραρρύσεις, 695.
παραχωρεῖν τινός τινι, 446.

παχύνειν πόλιν, *sinere ut ditescat*, 611.
Πελασγοί, 249.
Πελασγὸς γῆ, 247.
πεντηκοντάπαις an πεντηκοστόπαις, 315.
πέρα, πέραν, 258.
Πέρραιβοι, 252.
Pindus, 253.
πίπτειν ἐπὶ νώτῳ, 85.
πλυθύω,—ύνω, 598.
Πόθος et Πειθώ, 1023.
ποῖ τελευτήσω ; cet., 597.
πρᾶξαι, *acquirere*, 753. 1029.
προμαθεὺς ἀρχά, 680.
πρόξενος et προστάτης, 896.
πρὸς = πρό, 525. 613.
προσφύειν, *affirmare*, 272.
πρύτανις, *sacerdos*, 365.
πρῶρα quasi προόρα, 696.
πρέσβυς et πρέσβεις, 707.
πτερὰ, *vela* et *remi*, 714.
πτῶμα, *cadaver*, 646.

Res pro loco ubi res geritur, 533.
ῥεῖν *dicere*, 485.
ῥύσιον, *præda*, 406.
ῥυσίων ἐφάπτεσθαι, *ib.*

Σαρπηδόνιον χῶμα Ciliciæ, 847.
Sol ἠλέκτωρ, idem qui Apollo, 208.
στέλλειν λαῖφος, 703.
στολὴ, 744.
στρέβλαι ναυτικαί, 434.
στρόβος, στρόφος, 451.
στροφὴ *eloquium*, 617.
Στρυμών, 251.
συμβολαία δίκη, 681.
σύμβολοι, 496.

τὰ ἐπὶ τάδε, τὰ ἐπέκεινα, 255.
τε—δὲ, 965.
τε—καὶ *ut—sic*, 734.
τε—μηδὲ, 475.
τεθυμμένος, 182.
Tereus, 58.
Teuthras, 543.
τηρόραβδος, 244.
τί οὖν an defendi possit, 301.
τόδε et τοῦτο confusa, 314.
Typho, 554.

φαγεῖν ὄρνιθος, 220.
φόβον et φόνον confusa, 492.

χάμαι πίπτειν, *irritum esse*, 85.
χαιὸς, βαθυχαῖος, 837.
χαρακτὴρ Κύπριος, 278.
χεῖν εὐκταῖα, 624.
χρηστήρια *victimæ*, 444.
χῶρος et χορὸς, 953.

ὠνοῖτο et ὄνοιτο confusa, 331.
ᾠνωμένος an οἰνωμένος, 403.
ὡς pro ὥστε, 616.
ὡς ἂν cum optat. 600.
ὡς ἂν subaudito optat. 698.
ὡς ἔχοντας, 743.

GILBERT & RIVINGTON, Printers, St. John's Square, London.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΠΕΡΣΑΙ.

ÆSCHYLI PERSÆ.

BREVI COMMENTARIO INSTRUXIT

FREDERICUS A. PALEY, A.M.

OLIM COLL. DIV. JOH. CANT.

CANTABRIGIÆ:
APUD J. ET J. J. DEIGHTON.
TYPIS ACADEMICIS.

M.DCCC.XLVII.

LECTORI.

PRODIT tandem ex prelo Academico celebris Æschyli fabula quæ inscribitur PERSÆ. Quæ cum neque admodum difficilis sit, et jam satis a prioribus criticis tractata atque illustrata videatur, haud diu te, Lector Benevole, remorabuntur adnotationes meæ, quas quidem paullo festinantius typis mandare coactus sum, cum a Bibliopola impense rogatus, ne promissam Æschyli editionem a manibus remitterem imperfectamque relinquerem, sed ut resumpto calamo quam maturrime absolverem; tum propter improvisos casus et diversa negotia a libris pariter et literis aliquandiu exclusus. Eo enim factum est, ut notulas et commentariolos jam antea ad hanc fabulam conscriptos nunc minus elaboratos quam vellem publicaverim, nec tamen minore adhibita animi intentione, ut accuratissima recensione et verba et metra recte repræsentarem.

Illud profecto unicuique planius sentire continget, quo diutius Græcis Tragœdiis perlegendis operam dederit, ultra certum modum ac quasi terminum in scriptura et sententia quorundam locorum constituenda hodie ne sagacissimos quidem progredi posse. Quæ enim ita vulgo intelliguntur, ut unanimo fere consensu in scholis explicentur, ea etiam sine commentariis maximam partem facile vel ab imperitis leguntur; in reliquis autem, quæ suspecta, ancipitia, vel corrupta sunt, qui Græce parum sciunt vulgatissimam editionem, ne consultis quidem aliis, plerumque sequuntur; qui modice docti sunt seipsos vel sine

interpretum lucubrationibus poetæ mentem exponere posse existimant.

Quamobrem vana fortasse ambitione ducimur, dum conjecturis et emendationibus nostris novam lucem locis dudum desperatis offundere studemus; atque illi, ut videtur, sapientissime simul et utilissime in edendo versantur, qui obscura et incerta fideliter indicantes, et ubi fieri potest probabiliter explicantes, reliqua, quæ integra sunt, summa cum diligentia ex optimis libris imprimenda curant. Illi vero jure culpandi, qui cum corrupta a sanis propter linguæ inscitiam dignoscere nequeant, pleraque jam a doctioribus improbata regerere, et ut ipsissima poetæ verba lectoribus suis commendare volunt. Equidem tantum non omnia quæ aut emendata aut manifesto depravata, aut etiam valde dubia, in hac editione leguntur, apposita nota ita a sanis distinxi, ut salebrosis locis sciens saltem inhæsurus sit juvenis ingenuus.

Ultima nostræ recensionis Fabula, SEPTEM CONTRA THEBAS, cum Fragmentis, jam in typographorum manibus versatur.

DABAM ALTONIÆ,
QUINTO KAL. JUNII,
M.D.CCC.XLVII.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Ad v. 10. λόπος a λόπφος provenisse videtur, quemadmodum τιτηνος τιθηνὸς, a τίτθη formantur. Vide Buttmann. Lexil. in v. φή, §. 6. Nec nunc dubito de ἐπιπφορώτατος in Cho. 797.

v. 85. Nisæos equos currum Jovis traxisse tradit Herod. VII. 40. quare falsa conjectura in annotatione proponitur.

v. 90. προσδόκιμος non a προσδοκάω, sed a δοκέω formatur, ut et ἀδόκιμος et simplex δόκιμος. Itaque δόκιμος proprie est ὁ δόκησιν vel ὁ δόξαν ἔχων. *spectatus, probatus*, i. e. *honoratus*. Vide Baehr ad Herod. VII. 117. ἐπίδοξος *expectandus* legitur Antiphon. p. 115. §. 5. Herod. VI. 12. et sæpius. quod manifesto a δοκέω deducitur.

v. 95. Ad somnium Xerxi divinitus immissum (Herod. VII. 12.) quidam referenda putaverunt verba δολόμητιν ἀπάταν θεοῦ.

v. 234. An bene Græcum sit πρὸς δυσμαῖς, quod vulgo legitur, dubitari possit. Et genitivus et accusativus recte se habent. Herod. VII. 115. ἐνθαῦτα πρὸς ἡλίου δυσμέων ἐστὶ αἰγιαλός. Ibid. 129. τὰ πρὸς μεσαμβρίην, τὰ πρὸς ἑσπέρην, πρὸς τὴν ἠῶ. Soph. Frag. 19. τῆς γῆς τὸ πρὸς νότον.

v. 242. In textu, pro σαγαί lege σάγαι.

v. 452. Constructionis ὅταν ἐκσωζοίατο optima exempla sunt Andocid. de Myst. p. 11. §. 81. εἵλεσθε ἄνδρας εἴκοσι ἐπιμελεῖσθαι τῆς πόλεως, ἕως ἂν οἱ νόμοι τεθεῖεν. Antiphon. p. 133. 34. οὗτοι δὲ θάνατον τῷ μηνυτῇ τὴν δωρεαν ἀπέδοσαν, ἀπαγορευόντων τῶν φίλων τῶν ἐμῶν μὴ ἀποκτείνειν τὸν ἄνδρα πρὶν ἂν ἐγὼ ἔλθοιμι.

v. 472. ἵημι olim intransitivo sensu usurpatum suspicatur Buttmannus. Lexil. in v. ἀδῆσαι, §. 6, laudans Hom. Il. T. 402. ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο.

v. 571. In textu, pro ἄναγκαν corrige ἀνάγκαν.

v. 625. πρέσβα pro πρεσβυτάτη Od. III. 452.

v. 689. Pro τί [ν'] lege τί [δ'] in summo paginæ versu.

v. 825. κεχρημένοι. Interpretationi quam ad hunc locum proposui. κεχρημένοι νουθετήμασι, *consilio usi*, illud obstare videtur, quod participium κεχρημένος non tam *utendi in aliam rem* quam *in seipso possidendi*, vel *patiendi*, notionem habet. Præterea ordo verborum aliquantum contra eam explicationem facit. Itaque fortasse κεχρημένον ex schol. revocandum, quod absolute positum sit plane ut σωφρονεῖν εἰρημένον Ag. 1598, scil. *cum sit jam ei oraculo monitum, ut sapiat*. Sic ἐκέχρητο, *prædictum erat*, Herod. VII. 220 Multa autem oracula Persarum interitum præceperant; vide Herod. IX. 43.

v. 852. ἆρχε Arist. Lysistr. 998. ἄρχε Homerus.

οὓς αὐτὸς ἄναξ Ξέρξης, βασιλεὺς
Δαρειογενὴς,
εἵλετο χώρας ἐφορεύειν.
ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ
καὶ πολυχρύσου στρατιᾶς ἤδη
κακόμαντις ἄγαν ὀρσολοπεῖται
θυμὸς ἔσωθεν,
πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς
ᾤχωκε, νέον δ' ἄνδρα βαΰζει·
κοὔτε τις ἄγγελος οὔτε τις ἱππεὺς

immensa pecuniarum moles cumulabatur; Herod. v. 49. — *κατὰ πρεσβείαν, according to seniority.*— *ἐφορεύειν, ἐφόρους εἶναι,* ut v. 25. Vide ad v. 759.

10. *ὀρσολοπεῖται* pro vulg. *ὀρσοπολεῖται* ex Hesychio et pauciores libris omnes fere editores receperunt. Photius etiam habet *ὀρσολοπεῖται· διαπολεμεῖται.* Alteram formam *ὀρσολοπεύω* laudat Blomf. ex Hom. Hymn. in Merc. 308. Videtur Dorica aut Æolica origine derivatum. *ὀρσὸς* pro *ὀρθὸς* dicebant Lacones (Arist. Lysist. 995.) neque ineptum est putare hoc verbum ex Siculorum dialecto delegisse poetam. Nimirum pronuntiabant Æoles *λόπφος* pro *λόφος*, unde *λόπος* in compositis factum est. Confer *πανὸς* et *φανὸς*, *fax*. Photius: *ὀρσοθύρη· θύρα ἐν ὕψει τοῦ τοίχου.* Itaque *ὀρσόλοπος* est qui *ὀρθοῖ τὸν λόφον*, et hoc sensu dicitur Mars *ὀρσόλοπος* Anacreonti ap. Blomf. Gloss. Proprie de leone irritato usurpatum credi-

derim, cujus *ὀρθοῦται καὶ φρίσσει ὁ λόφος.* Confer Ran. 822. *φρίξας αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαίτην.* Veram vocis originem parum perspexerunt interpretes.

12. *πᾶσα γάρ κ. τ. λ.* non enim parva expeditio, sed quæ totam Asiam exhausit, profecta est. Nominativus verbo *βαΰζει* est *Ἀσία* secundum Schol. ex *Ἀσιατογενὴς* supplenda; duriuscule quidem, quanquam probante Dindorfio. At *βαΰζειν* de tacita et ægre coercita querela usurpatur Ag. 436. *τάδε σῖγά τις βαΰζει*, et sic optime ad v. *θυμὸς* referri potest. Bene de hoc loco egit Linwood in Lexico, qui sensum hunc esse demonstravit: duabus de causis mihi anxius est animus; primum quod omnis Asiæ juventus abierit, deinde quod juvenem regem, Xerxem, desideret. Hoc utique ad *νόστῳ τῷ βασιλείῳ* v. 8, illud ad *πολυχρύσου στρατιᾶς* spectat.

14. *ἄγγελος. ἄγγαρος* scripsisse Æschylum non improbabile est.

ἄστυ τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται·
οἵτε τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων
καὶ τὸ παλαιὸν Κίσσιον ἔρκος
προλιπόντες ἔβαν, οἱ μὲν ἐφ' ἵπποις,
οἱ δ' ἐπὶ ναῶν, πεζοί τε βάδην
πολέμου στῖφος παρέχοντες·
οἷος Ἀμίστρης, ἠδ' Ἀρταφρένης,

Vide Ag. 273. Herod. VIII. 98. *τούτων τῶν ἀγγέλων ἔστι οὐδὲν ὅτι θᾶσσον παραγίνεται θνητὸν ἐόν· οὕτω τοῖσι Πέρσῃσι ἐξεύρηται τοῦτο. λέγουσι γάρ, ὡς ὅσων ἂν ᾖ ἡμερέων ἡ πᾶσα ὁδὸς, τοσοῦτοι ἵπποι τε καὶ ἄνδρες διεστᾶσι, κατὰ ἡμερησίην ὁδὸν ἑκάστην ἵππος τε καὶ ἀνὴρ τεταγμένος· τοὺς οὔτε νιφετὸς, οὐκ ὄμβρος, οὐ καῦμα, οὐ νὺξ ἐέργει μὴ οὐ κατανύσαι τὸν προκείμενον ἑαυτῷ δρόμον τὴν ταχίστην. ὁ μὲν δὴ πρῶτος δραμὼν παραδιδοῖ τὰ ἐντεταλμένα τῷ δευτέρῳ, ὁ δὲ δεύτερος τῷ τρίτῳ· τὸ δὲ ἐνθεῦτεν ἤδη κατὰ ἄλλον διεξέρχεται παραδιδόμενα, κατάπερ Ἕλλησι ἡ λαμπαδηφορίη, τὴν τῷ Ἡφαίστῳ ἐπιτελέουσι. Τοῦτο τὸ δράμημα τῶν ἵππων καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήϊον.* Hunc autem morem et hic et Ag. 272—305. ante oculos habuisse poetam, apertum est. *ἀφικνεῖται, venire solet.* Herod. VIII. 54. *σχὼν δὲ παντελέως τὰς Ἀθήνας Ξέρξης, ἀπέπεμψε ἐς Σοῦσα ἄγγελον ἱππέα, Ἀρταβάνῳ ἀγγελέοντα τὴν παροῦσάν σφι εὐπρηξίην.*

16. Ἀγβατάνων Brunckius pro Ἐκβατάνων. Vera et antiqua forma servatur in libris v. 940. Vide ad v. 537.

17. Libri Κίσσινον. Κίσσιον dederunt Blomf. Dind. ex Cho. 415. ubi Κισσίας legitur. Adeo parum sibi de hac voce constant critici, ut Κισσίνας illic reposuerit Klausenius ex hoc ipso loco. Κίσσιοι etiam Strabo et Herodotus scribunt; infra autem v. 123. variant libri inter Κίσσινον et Κίσσιον. Vide Æsch. Frag. 264. Similis librariorum hæsitantia erat inter Ἀσὶς et Ἀσιὰς (vide ad Prom. 754.) pluribus in locis. Non est consentaneum, Æschylum utraque forma, et Κίσσινος et Κίσσιος, usum esse; et non solum analogia, sed librorum auctoritas favet hanc illi præferentibus. Erat autem Cissa Susorum civitatis regio, Herod. v. 49. Strab. XV. p. 728.

18. *τοὶ μὲν—τοὶ δ'* Blomf. quia ultima in ἔβαν brevis est. Cf. v. 570. Hoc quidem verum videtur.

21. Quæ sequuntur nomina partim ex historia sumpta ad metri necessitatem accommodavit, ut Ἀρταφρένης transpositis literis pro Ἀρταφέρνης, partim fortasse ex suo ingenio ad Persicorum nominum exemplar composuit Æschylus, quod monuit Schol. Μεγαβάζης in

καὶ Μεγαβάζης, ἠδ' Ἀστάσπης,
ταγοὶ Περσῶν,
βασιλῆς βασιλέως ὕποχοι μεγάλου,
σοῦνται, στρατιᾶς πολλῆς ἔφοροι,
τοξοδάμαντές τ' ἠδ' ἱπποβάται,
φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν, δεινοὶ δὲ μάχην
ψυχῆς εὐτλήμονι δόξῃ.
Ἀρτεμβάρης θ' ἱππιοχάρμης,
καὶ Μασίστρης, ὅ τε τοξοδάμας
ἐσθλὸς Ἱμαῖος, Φαρανδάκης θ',
ἵππων τ' ἐλατὴρ Σωσθάνης.
ἄλλους δ' ὁ μέγας καὶ πολυθρέμμων
Νεῖλος ἔπεμψεν· Σουσισκάνης,

v. 22. plerique libri habent, et Schol. ad Soph. El. 157. Μεγάβαζος ὁ Μεγαβατέω ex Herod. VII. 97. laudat Blomf. Μεταβάτης Med. et infra 964.

24. Reguli Xerxi subjecti, singuli suarum copiarum ductores. Vide Herod. VIII. 67. Scilicet *Rex Regum* ex Persarum more appellatus est, unde Cho. 352. hic titulus etiam Agamemnoni tribuitur. Vide ad v. 671.

29. Pronuntiandum Ἀρτεμβάρης et hic et inf. v. 950. ut Ἄρρης Theb. 233. ubi vide plura hujus usus exempla. Infra enim v. 304. corripitur penultima, Ἀρτεμβᾰ́ρης. Eodem modo Φαρανδάκκης v. 31. quod est Φαρανδᾰ́κης v. 936, nisi Φαρανδάτης ex Herod. VII. 79. restituendum est. Sane pro suo arbitrio hæc omnia constituisse putandus est poeta, qui Πηγαστᾰγὼν v. 35. et fortasse Μεγαβᾰ́της v. 22. contra analogiam produxit. Sed fateor mihi suspicionem animo subesse vv. 29—32. serioris ætatis additamentum fuisse. Nam et proxime repetita v. τοξοδάμας, et variata in nominibus Ἀρτεμβάρης et Φαρανδάκης mensura, et insolitus spondæus in Σωσθάνης, alienam manum sapiunt.

30. Μασίστης ex Herod. VII. 82. verum putat Dindorfius.

32. Spondaicus parœmiaci versus exitus ut Suppl. 7. Ag. 357. inf. 154.

33. πολυθρέμμων Νεῖλος. Suppl. 835. de Nilo: ἔνθεν ἀεξόμενον ζώφυτον αἷμα βροτοῖσι θάλλει.

34. Σουσισκάνης etc. Repetendum σοῦνται ex v. 25. nam accusativus post ἄλλους sequi debebat. οἷοί εἰσι intelligi putat Dind.

Πηγασταγὼν Αἰγυπτογενὴς,
ὅ τε τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄρχων
μέγας Ἀρσάμης, τάς τ' ὠγυγίους
Θήβας ἐφέπων Ἀριόμαρδος,
καὶ ἑλειοβάται, ναῶν ἐρέται
δεινοὶ, πλῆθός τ' ἀνάριθμοι.
ἀβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν
ὄχλος, οἵ τ' ἐπίπαν ἠπειρογενὲς
κατέχουσιν ἔθνος, [τοὺς] Μιτραγαθὴς
Ἀρκτεύς τ' ἀγαθὸς, βασιλῆς δίοποι·
καὶ πολύχρυσοι Σάρδεις ἐπόχους
πολλοῖς ἅρμασιν ἐξορμῶσιν,

37. Ἀρσάμης, Herod. VII. 67. *Stanl.*

39. Hiatus post καὶ neminem morabitur. Confer Eum. 992. Suppl. 952. Ag. 1059. inf. 52. In v. ἑλειοβάται intelligit τοὺς Ἐλείους. Thucyd. I. 110. καὶ ἅμα μαχιμώτατοί εἰσι τῶν Αἰγυπτίων οἱ ἕλειοι. ABRESCHIUS.

42. Adjectivum ἐπίπας ex vet. Inscriptione laudat Dind. ubi ἐπίπαντες Ἱεραπύτνιοι. Adverbium ἐπίπαν, *omnino*, ultimam corripit, monente Blomf.

43. οἵ τε κατέχουσιν, *et qui coercent*, etc. i. e. qui sub imperio habent. Ita Dindorfius ex Schützii sententia, articulum τοὺς ut spurium omittentis, ut Μιτραγαθὴς sit a γηθέω. Confer πλουτογαθὴς Cho. 786. φιλογαθὴς Theb. 909. A μίτρα deducitur nomen, nisi Μιθραγαθὴς a Μίθρας cum Blomfieldio præferas. Variant libri inter Μητρογαθὴς, Μιτρογαθὴς, Μιθρογαθὴς. Intelligi vix potest τὸν ἀπ' ἀγαθῆς μητρὸς propter terminationem in ὴς, et cum vel propter potiorem nominis etymologiam Μιτραγᾱθης verum videatur, ob metrum pariter et sententiam omittendum erit τοὺς, quod quidem si retineas, explicatu difficillimum est κατέχουσιν, pro ἔχουσιν vel νέμονται.

44. δίοποι. Confer Frag. 213. 245. Hesych. in v. ἀδίοπον: δίοποι· οἱ τῆς νεὼς φύλακες.

45. χαὶ pro καὶ Blomf. ex Schol. καὶ αἱ πλούσιοι Σάρδεις. Sic Βαβυλὼν ἡ πολύχρυσος, inf. v. 52, ubi tamen articulum postulat metrum.

46. ἅρμασι πολλοῖς Brunckius et Scholef. Nemo pejorem numerum πολλοῖς ἅρμασιν prætulisset, si alterum in libris invenisset.

δίρρυμά τε καὶ τρίρρυμα τέλη,
φοβερὰν ὄψιν προσιδέσθαι.
στεῦνται δ' ἱεροῦ Τμώλου πελάται
ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι,
Μάρδων, Θάρυβις, λόγχης ἄκμονες,
καὶ ἀκοντισταὶ Μυσοί· Βαβυλὼν δ'
ἡ πολύχρυσος πάμμικτον ὄχλον
πέμπει σύρδην, ναῶν τ' ἐπόχους
καὶ τοξουλκῷ λήματι πιστούς·
τὸ μαχαιροφόρον τ' ἔθνος ἐκ πάσης
Ἀσίας ἕπεται
δειναῖς βασιλέως ὑπὸ πομπαῖς.
τοιόνδ' ἄνθος Περσίδος αἴας
οἴχεται ἀνδρῶν·
οὓς πέρι πᾶσα χθὼν Ἀσιῆτις
θρέψασα πόθῳ στένεται μαλερῷ,

47. δίρρυμα καὶ τρίρρυμα. Schol. τέθριππα καὶ ἑξάϊππα. ῥυμὸς, *temo*, cui affixum erat τὸ ζυγὸν, *jugum*, equos ἐφεξῆς junctos dissepsit. Putaveris igitur trigas et quadrigas hic potius voluisse. Frag. 334. ἐν δίρρυμίᾳ πῶλοι.

49. ἱεροῦ. Ita dicebatur Τμῶλος, ἔρυμα Λυδίας, (Bacch. 55.) quia Baccho sacer erat iste mons. Sic ἱερὸν Τμῶλον ἀμείψασα Bacch. 65.

51. λόγχης ἄκμονες, qui se hastæ plagis immoti et inconcussi præbent, ut incudes malleorum ictibus. Eadem sane imago est Nubb. 422. εἵνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἄν. Antiphanes ap. Mus. Phil. Cant. I. p. 591. τοῖς φίλοις τοιουτοσί τις εἰμὶ, τύπτεσθαι μυδρός. Quoniam tamen infra subjicitur armorum descriptio, quibus quisque instructus ad bellum exierit, λόγχης ἄκμονες hoc loco vix aliter intelligi potest quam *fabricatores*, i. e. gestatores, *hastarum*.

52. ἀκοντισταὶ Μυσοί. Confer Herod. VII. 74.

54. σύρδην, *tractim, longo ordine*. Adverbia in δην frequentat Æschylus, ut βάδην, διαρρύδην, φύρδην, σύρδην, ὀρθοστάδην, ἑλίγδην, σύδην, παμπήδην.

61. Ἀσιᾶτις Dind. sed nolim Ionicam formam contra libros mutare, quanquam supra v. 12. Ἀσιατογενὴς legitur.

τοκέες τ' ἄλοχοί θ' ἡμερολεγδὸν
τείνοντα χρόνον τρομέονται.

πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη στρ. ά.
βασίλειος στρατὸς εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν,
λινοδέσμῳ σχεδίᾳ πορθμὸν ἀμείψας
Ἀθαμαντίδος Ἕλλας,
πολύγομφον ὄδισμα, ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου.
πολυάνδρου δ' Ἀσίας θούριος ἄρχων ἀντ. ά.
ἐπὶ πᾶσαν χθόνα ποιμανόριον θεῖον ἐλαύνει
διχόθεν, πεζονόμοις ἔκ τε θαλάσσας,

63. ἡμερόλεγδον vulgo. Accentum mutari jussit Dind. Confer Hom. Il. II. 136. αἱ δέ που ἠμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα εἴατ' ἐνὶ μεγάροις ποτιδέγμενοι. Nota autem solutas syllabas in τοκέες et τρομέονται, ex more Epicorum.

65—115. Metrum hujus carminis est Ionicum a minore, quo usus est etiam in fine Supplicum, et Prom. 405—21, ubi vide notata. Catalectici sunt vv. 70, 71, 100, etc. in quibus ∪ ∪ – ponitur pro ∪ ∪ – –, ut πολύγομ|φον ὄδισμα| ζυγὸν ἀμ|φιβαλὼν αὐ|χένι πόντου. Huic similis est etiam v. 105. θεόθεν γὰρ| κατὰ Μοῖρ'|| ἐκράτησεν| τὸ παλαι||ὸν ἐπέσκη|ψε δὲ Πέρσαις. Non intellexit hoc Burneius, quem nihilo metri peritiores secuti sunt Blomf. Scholef. Ceterum hunc versum traduxisse dicitur Eupolis, πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη Μαρικᾶς.

71. πολύγομφον ὄδισμα, viam compactis navium tabulis constratam. Confer Suppl. 434. γομφόδετον δόρυ ib. 853. "Singulæ naves clavis compactæ, funibus inter se connexæ fuerunt." Blomf. Oraculum apud Herod. VIII. 20. φράζεο βαρβαρόφωνον, ὅταν ζυγὸν εἰς ἅλα βάλλῃ βύβλινον.

75. Audacter dixit θεῖον ποιμανόριον, *divinum exercitum*, metaphoram a magna ac nobili grege mutuatus. Falluntur autem, ut mihi videtur, qui πεζονόμοις cum ἐφεταῖς construunt, quod interpositis verbis ἔκ τε θαλάσσας durissimum esset, nisi forte similem hunc usum putes ei qui ad Prom. 339. exponitur. Legendum suspicabar πεζονόμως, sed dativus hic usurpatur prorsus ut ἐλαύνειν στρατιᾷ, pro ξὺν πεζονόμοις. Accommodatum autem est hoc vocabulum ad v. ποιμανόριον, quasi νέμεσθαι πεδίον. —ἐφέτης hoc loco est ὁ ἐφιέμενος, *qui imperat*. Vide ad Prom. 3.

ὀχυροῖσι πεποιθὼς
στυφελοῖς ἐφέταις, χρυσογόνου γενεᾶς ἰσόθεος φώς. 80
κυάνεον δ' ὄμμασι λεύσσων φονίου δέργμα δράκον-
τος, [στρ. β'.
πολύχειρ καὶ πολυναύτας, Σύριόν θ' ἅρμα διώκων, 85
ἐπάγει δουρικλύτοις ἀνδράσι τοξοδάμνον Ἄρη.
δόκιμος δ' οὔτις ὑποστὰς μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν ἀντ. β'.
ὀχυροῖς ἔρκεσιν εἴργειν ἄμαχον κῦμα θαλάσσας. 91
ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσᾶν στρατὸς, ἀλκίφρων τε
λαός. 94

80. Persæ nomen habebant a Perseo, Danaes filio, qui a Jove, auripluvii specie assumpta, (i. e. corruptis auro custodibus) genitus est, unde hic χρυσόγονος γενεά.

83. κυάνεον libri omnes. κυανοῦν Blomf. Dind. Tutius mihi quidem videtur vulgatum servare, per synizesin pronuntiandum. Sic inf. v. 96. εὐπετέος, et v. 319 πορφυρέᾳ exhibent omnes libri. Μηλιέα duo v. 488. Vide Præfat. ad Prom. p. xiii.—λεύσσων φοινίου δέρμα λέοντος Med. quod exemplo esse potest quam corrupte quædam loca in istum librum transcripta sint.

85. Σύριον ἅρμα de solis curru explicandum censet Donaldson, *New Cratylus*, p. 576. citans post Blomfieldium Συριηγενὲς ἅρμα διώκων ex Herod. VII. 140. Sed discimus ex eodem v. 49. Syros Cappadocas Dario ξασμοφόρους fuisse, et fortasse celebres erant eorum equi. An τὸ ἱρὸν ἅρμα τοῦ Διὸς (Herod. VII. 40. VIII. 115.) hic notetur, judicent doctiores.

87. De A in Ἄρη producta vide ad Theb. 233.

90. δόκιμος οὔτις εἴργειν, *nemo satis fortis est ad propulsandum.* δόκιμος hic est *illustris, idonea virtute præditus, ὥστε εἴργειν. expectatus* vertit Scholef. laudans προσδόκιμος ex Thucyd. I. 14. et (quem locum male intellexit) Troad. 497. ἀδόκιμ' ὀλβίοις ἔχειν, ubi ἀδόκιμα est *inhonesta.* Nec magis feliciter comparat participium γνωσθεῖσαι Suppl. 7. quod non est pro καταγνωσθεῖσαι, ut ad eum locum demonstratum est. προσδόκιμος autem si a προσδοκάω est, non idcirco δόκιμος idem valet, cum simplex verbum δοκάω nusquam occurrat.—De ῥεύματι φωτῶν vide ad Theb. 80. Respicit κῦμα θαλάσσας v. proximo, quod de exercitu dicitur plane ut Theb. 64. κῦμα χερσαῖον στρατοῦ.

94. ἀπρόσοιστος, προσφέρεσθαι δεινὸς, ἄπορος.—Περσᾶν pro Περσῶν Blomf. Dind.

δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύ-
ξει; [μεσῳδός.
τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδήματος εὐπετοῦς ἀνάσσων;
φιλόφρων γὰρ σαίνουσα τὸ πρῶτον, παράγει βροτὸν
εἰς ἀρκύστατ' †Ἄτα,† 100
τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲρ θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν.
θεόθεν γὰρ κατὰ μοῖρ' ἐκράτησεν τὸ παλαιὸν, ἐπέ-
σκηψε δὲ Πέρσαις [στρ. γ'.

95. Nimis confidenter locutus chorus de invicta Persarum virtute ita se corrigit, invidiæ vitandæ gratia: *sed tamen, si deus vult perdere, non est hominem utcunque fortem effugere.*

98. ἀνάσσων πηδήματος ut κώπης ἄναξ inf. v. 380, ubi vide notata. ἀναίσσων e solo Turn. dederunt Blomf. Scholef. qui miratur Wellauero suo placuisse ἀνάσσων. Sed ex lectione ἀναίσσων nullus omnino sensus extundi potest, nisi quis falso credat ποδὶ πηδήματος pro ποδὸς πηδήματι substitutum. Verum talis enallage, quam fingit Blomfieldius, idoneis exemplis defendi non potest; neque enim tam violentas sententiarum mutationes patiuntur universæ linguæ leges. Vide ad Prom. 919. Vulgatum verte: *quis, inquam, qui agili pede facilis saltus potens est?* i. e. qui saliendi facultatem habet. Cave ne cum Gulielmo Linwood ποδὶ εὐπετοῦς πηδήματος pro ποδὶ εὐπετῶς πηδῶντι accipias.

100. παράγει, *seducit.* Metaphora videtur esse a venatorum canibus, sive aliis animalibus aut volucribus, (quæ nostri vocant *decoys*; παλεύειν Arist. Av. 1083.) quibus blandientibus allicitur præda ut in retia incidat statimque circumplicetur. Vox ἀρκύστατα occurrit Ag. 1346. Eum. 112. ἄρκυας ἄτα Dindorfius ex Hermanni conjectura; sed verum esse ἀρκύστατα arguit ὑπὲρ in proximo versu, quod prorsus eandem nationem exprimit quæ in Ag. 1346. legitur: πημονῆς ἀρκύστατον (ita enim legendum pro vulgato πημονὴν ἀρκύστατον) φράξειεν ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος. Equidem supplendum putavi Ἄτα, quod et facillime post -ατα excidere potuit, et vel ad ipsam sententiam absolvendam fere necessarium est, vult enim dicere, ἄτην, sive dementiam quandam (*infatuation*), Persas jam olim ad bella capessenda incitavisse. Confer v. 655. Deesse aliquid docet metrum; Ἄτα autem, non Ἄτας, excidisse ob sequens τόθεν pro ὅθεν apparet. Confer Ag. 213.—ὑπερφυγεῖν per tmesin capiendum est, ut proxime κατεκράτησεν.

πολέμους πυργοδαΐκτους
διέπειν, ἱππιοχάρμας τε κλόνους, πολέων τ' ἀναστάσεις.
ἔμαθον δ' εὐρυπόροιο θαλάσσας, πολιαινομένας πνεύματι λάβρῳ, [ἀντ. γ'.
ἐσορᾶν πόντιον ἅλσος,
πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι λαοπόροις τε μαχαναῖς.

ταῦτά μοι μελαγχίτων στρ. δ'.
φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ,
ὰ, Περσικοῦ στρατεύματος
τοῦδε, μὴ πόλις πύθηται κένανδρον μέγ' ἄστυ Σουσίδος,
καὶ τὸ Κισσίων πόλισμ' ἀντ. δ'.
ἀντίδουπον ἔσσεται,

106. πυργοδαΐκτους active accipiendum monet Scholef. collato δορίπαλτος Ag. 115.

114. ἅλσος de mari dicitur etiam Suppl. 847.—ἐσορᾶν, *sustinere*, i.e. siccis oculis videre, ut Eur. Med. 264. laudante Bl.

118. μελαγχίτων, *nigra tunica circumdata*, i.e. μέλαινα, ut κελαινόχρως καρδία Suppl. 765. σπλάγχνα κελαινοῦται Cho. 405.

123. Κισσίων Med. Vulgo Κίσσινον. Vide ad v. 17.

124. Futurum ἔσσεται (pro quo ᾄσεται conjecit Burnesius, quia scilicet Attici dicunt ἔσται), meo quidem judicio pendet a μὴ, licet medium inter duo verba subjunctivi modi positum sit. Nam δοῦπος, etsi interdum de cantu lugubri dicitur, velut inf. 1019. βόα νυν ἀντίδουπά μοι, multo frequentius de percussis præ dolore pectoribus usurpatur, et hic propter sequentia βυσσίνοις τ' ἐν πέπλοις πέσῃ λακὶς vix aliter accipi potest. Ita Ajac. 633. χερόπληκτοι ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι. Cho. 27. et 367, ubi nunc serus intelligo nihil esse διπλῆς μαράγνης δοῦπον nisi *utriusque manus pulsationem*. Quod attinet ad structuram μὴ—ἔσσεται, confer Eccles. 486. πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυτὴν, καὶ περισκοπουμένη τἀκεῖσε καὶ τἀκ δεξιᾶς, μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα, et paullo infra, v. 493. ubi plane ut hoc loco et futurum et subjunctivus ab eadem particula μὴ reguntur; ὥστ' εἰκὸς ἡμᾶς μὴ βρα-

ὀὰ, τοῦτ' ἔπος γυναικοπλη- 125
θὴς ὅμιλος ἀπύων,
βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις πέσῃ λακίς.

πᾶς γὰρ ἱππηλάτας στρ. ε.
καὶ πεδοστιβὴς λεὼς
σμῆνος ὡς ἐκλέλοιπεν μελισσᾶν, ξὺν ὀρχάμῳ στρα-
τοῦ, 130
τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας ἀμφοτέρας ἅλιον
πρῶνα κοινὸν αἴας.

δύνειν ἔστ' ἐπαναμενούσας, μὴ καί τις ἡμᾶς ὄψεται χἠμῶν ἴσως κατείπῃ. Et Ajac. 570. ὥς σφιν γένηται—καὶ μὴ θήσουσι, ubi miror virum doctissimum J. W. Donaldson, in *New Cratylus*, p. 483, μὴ θήσουσι imperativo sensu dici posse putantem. Adde Hom. Il. XXIII. 341—3.

μήπως ἵππους τε τρώσῃς κατά θ' ἅρματα ἄξῃς,
χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δέ σοι αὐτῷ
ἔσσεται,

ubi vulgo plenius post ἄξῃς interpungitur. Od. v. 415.

μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
κῦμα μέγ' ἀρπάξαν, μελέῃ δέ μοι ἔσσεται ὁρμή.

Et profecto ea est inter futurum indicativi et subjunctivum aoristi analogia, ut rectissime dicatur ὅπως μὴ cum altero utro modo, ut et οὐ μὴ, constructum. Ceterum hæc stropha in duos tantum versus distribui debet; sed longiores eos quam quos nostræ paginæ spatium facile admittat. Nam mala ista consuetudo, quæ prioribus editoribus invaluit, versus in media voce finiendi, hodie merito improbata est.

125. γυναικοπληθὴς ὅμιλος ut ἐσμὸς ἀρσενοπληθὴς Suppl. 29.—λακὶς, Cho. 26. Suppl. 112. Nominativus ὅμιλος per epexegesin ad πόλισμα spectat. τοῦτ' ἔπος, sc. ὀά, quæ Persica exclamatio est. De mensura verbi ἀπύω vide ad Theb. 131. 386. Mirum est, Blomfieldium post πόλισμ' plenius interpunxisse, falsa criticorum sententia deceptum, nominativum pendentem esse ὅμιλος, quod longe secus est.

132. πρῶνα de *freto* et hic et inf. v. 872. intelligunt Klausenius et Peile ad Ag. 297. Multo rectius, opinor, Blomfieldius excurrentem in modum promontorii pontem significari putat, qui ἀμφίζευκτος, ex utraque continente aptus est, cum plerumque promontoria non nisi ex altera parte a terra continuantur. Fortasse tamen πρὼν et de

λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ ἀντ. ε.
πίμπλαται δακρύμασιν·
Περσίδες δ' ἀκροπενθεῖς ἑκάστα πόθῳ φιλάνορι,
τὸν αἰχμάεντα θοῦρον εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένα,
λείπεται μονόζυξ.
ἀλλ' ἄγε, Πέρσαι,
τόδ' ἐνεζόμενοι στέγος ἀρχαῖον,
φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον
θώμεθα, χρεία δὲ προσήκει,
πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης, βασιλεὺς
Δαρειογενής,
τὸ πατρωνύμιον γένος ἡμέτερον·
πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν,
ἢ δορικράνου
λόγχης ἰσχὺς κεκράτηκεν.
Ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς
φάος ὁρμᾶται μήτηρ βασιλέως,

mari in terram penitus influente, et de terra in mare tenuata, olim dicebatur.—ἐξαμείψας hic est *trajicere*, ut Phœn. 131. ἐξαμείβοντ' —ὕδωρ, fere ut ἐξέστην νιν Ajac. 82. et similia quæ utrique linguæ usitatissima sunt.

139. ἀκροπενθεῖς, *summo luctu confectæ*. Fortasse legendum est ἀβροπενθεῖς, ut ἀβρόγοοι v. 543. nam sæpe permutantur κ et β. Vide ad Suppl. 541.

140. Nota mediæ vocis vim. ἀποπέμψασθαι recte dicitur, non qui dimittit, sed qui a se dimissum habet. Altera lectio bonorum librorum προπεμψαμένα comparari potest cum προστέλλεται Theb. 410.

148. ἀμέτερον libri. Atticam formam restituit Blomf. Sensus est, qui æque ac nos communem a Perseo originem habet, ὁ κατὰ πατέρα συγγενὴς ἡμῖν Schol. Insolita forma πατρωνύμιος cum ὑστάτιος et ἐπωνύμιος (Pind. Ol. x. 95.) conferenda est.

149. τόξου ῥῦμα, Persicus exercitus, qui v. 87. dicitur τοξόδαμνος Ἄρης, et δουρικλύτοις ἀνδράσι opponitur. Simile est ῥυτῆρες ὀϊστῶν Od. XVIII. 262.

βασίλεια δ' ἐμή· προσπίτνω·
[καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν
πάντας μύθοισι προσαυδᾶν].
ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη,
μῆτερ ἡ Ξέρξου γεραιά, χαῖρε, Δαρείου γύναι.
θεοῦ μὲν εὐνάτειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ
ἔφυς,
εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ.

ΑΤΟΣΣΑ.

ταῦτα δὴ λιποῦσ' ἱκάνω χρυσευστόλους δόμους,
καὶ τὸ Δαρείου τε κἀμὸν κοινὸν εὐνατήριον.
καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντὶς· εἰς δ' ὑμᾶς ἐρῶ
μῦθον, οὐδαμῶς ἐμαυτῆς οὖσ' ἀδείμαντος, φίλοι,
μὴ μέγας πλοῦτος κονίσας οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ

154. Versus ut sup. v. 32. De more vide Ag. 893. inf. 590.

155. καὶ—δέ. Vide ad Prom. 952. inf. 262. προσφθόγγοισι Blomf. Locum interpolatum putat Dind. Mihi plane indigna nostro poeta videntur verba post βασίλεια δ' ἐμή adjecta. προσπιτνῶμεν Porsonus, ob metrum.

159. Inter εὐνάτειρα et εὐνήτειρα fluctuant libri. Illud Ἀττικώτερον judicat Dind.—θεοῦ Περσῶν, inf. v. 707.

162. εὐναστήριον Blomf. ex uno codice, formatum, inquit ille, ab εὐνάζω, ut δικαστήριον a δικάζω. Sed modo v. 159 et Prom. 914. vidimus εὐνάτειρα ab εὐνάω, et εὐνάτωρ legitur Suppl. 651. quare εὐνατήριον recte hic revocasse videtur Dind.

165. κονίσας οὖδας, ut absolute κονίειν Theb. 60, proverbialis fere locutio pro *festinanter*, ex Homerico κονίοντες πεδίοιο desumpta. Non autem *celeriter crescens*, sed quasi ὅμοσε χωρῶν. Vel potest esse pro κονίσῃ οὖδας ἀντρέπων, sc. *diruendo*, ut Hom. Il. XIV. 144. ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον. Hic autem αἴρειν et ἀνατρέπειν, *tollere* et *subvertere*, plane opponuntur. ᾖρεν, ut opinor, imperfectum potius quam aoristum est. Metaphora vel ab ædificio vel fortasse a tenero flore desumpta est, quem quis injurioso pede proruens dejiciat. Confer v. 254. et Trach. 147. ubi similiter usurpatur ἐξαίρειν.

ὄλβον, ὃν Δαρεῖος ἦρεν οὐκ ἄνευ θεῶν τινός.
ταῦτά μοι διπλῆ μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσὶν,
μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν,
μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς, ὅσον σθένος πάρα.
ἔστι γὰρ πλοῦτός γ' ἀμεμφὴς, ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς
φόβος· 170

167. διπλῆ in fine versus posuerunt Scholef. Blomf. ex Porsoni arbitrio; sed sine idonea causa. Nemo sane, qui διπλῆ in fine versus invenisset, tam ineptus esset ut de industria ante μέριμνα collocaret. *Si recte se habet senarius,* (διπλῆ μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσὶν,) *recte semper se habebit trochaicus, addendo* – ∪ – *initio versus.* Simile exemplum citat Dindorfius ex Philoct. 1402.

169. ὅσον σθένος πάρα, i.e. ὅσον ἂν σθένος παρῇ, *utcunque hominum multitudine valeant.* Sensus: nec opes quicquam esse sine hominibus, nec homines sine opibus. Quorum quidem utrumque Xerxi suppetit, neutrum eadem tenus Atheniensibus; ut non adeo timendum sit de facultatibus expeditionis, ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς φόβος, quod de ipso Xerxe dictum esse mihi quidem apertissimum est propter sequens ὄμμα ΓΑΡ κ.τ.λ. quæ certe est explicatio horum verborum. Quod Dind. et Schützius intelligunt, *circum oculos meos timor,* comparantes Iph. Aul. 1127. σύγχυσιν ἔχοντες καὶ ταραγμὸν ὀμμάτων, id omnino ferri posse nego. Nam plane aliud est ταραγμὸς ὀμμάτων, *oculorum perturbatio,* sc. oculi timore concitati, aliud ἀμφὶ ὀφθαλμοῖς φόβος, cui haud facile inveneris similem locutionem: sic autem ineptum fit sequens γὰρ, si dicas: *oculi autem timore turbati sunt, NAM domi oculum præsentiam domini existimo.* Ceterum verba λάμπειν φῶς vix dubium quin quodammodo cum v. ὀφθαλμοῖς hæreant, ut modo v. 152. ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φάος ὁρμᾶται. Illud vero non plane liquet, an γὰρ in v. 170, ἔστι γὰρ πλοῦτός γ' ἀμεμφὴς, ad priorem v. 165. μὴ μέγας πλοῦτος κ.τ.λ. ita pertineat, ut sit, *nam opum quidem sat magnam copiam, causam timoris, habemus;* an ad suppressam potius sententiam post ἀχρημάτοισι, quasi dixisset, nos autem minime sumus ἀχρήματοι, nam opibus quidem abundamus: quocirca debet quidem nobis lux affulgere, λάμπειν φῶς, sed tamen de eo, quod est nostrum lumen, ἀμφὶ ὀφθαλμοῖς, nihilominus timor mentibus obversatur. Confer etiam v. 302. Herod. VIII. 99. οὐκ οὕτω δὲ περὶ τῶν νηῶν ἀχθόμενοι ταῦτα οἱ Πέρσαι ἐποίευν, ὡς περὶ αὐτῷ Ξέρξῃ δειμαίνοντες.

ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν.
πρὸς τάδ', ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε, σύμβουλοι λόγου
τοῦδέ μοι γενέσθε, Πέρσαι, γηραλέα πιστώματα·
πάντα γὰρ τὰ κέδν' ἐν ὑμῖν ἐστί μοι βουλεύματα.
ΧΟ. εὖ τόδ' ἴσθι, γῆς ἄνασσα τῆσδε, μή σε δὶς φράσαι
μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον, ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ·
εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβούλους καλεῖς.
ΑΤ. πολλοῖς μὲν ἀεὶ νυκτέροις ὀνείρασι
ξύνειμ' ἀφ' οὗπερ παῖς ἐμὸς στείλας στρατὸν
Ἰαόνων γῆν οἴχεται πέρσαι θέλων·
ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην,
ὡς τῆς πάροιθεν εὐφρόνης· λέξω δὲ σοί.
ἑδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε,

172. Cho. 78. *γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι.*

176. Valde obscura sunt verba *ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ.* Videntur significare, *quibus facultas præire velit,* h.e. si modo efficiendi potestas nos prius fecerit idoneos qui te juvemus. Aliter dicas, et quidem luculentius, *quibuscunque ducem se præbere velint facultates nostræ, quo ea perficiamus.* Photius: *θέλειν· ἀντὶ τοῦ δύνασθαι.* Locum sine dubio corruptum putat Blomf. vereor ut recte.

179. *ξύνειμι, versor. ὀνείρασι ξυνειχόμην* Prom. 674.

181. Breviter dictum pro *τοιόνδε οἷον, οὐδ' οὕτως ἐναργὲς ὡς, τῆς π. νυκτός.* Vide Herm. ad Ajac. 453. ubi similiter legitur *ἐν τοιοῖσδε βοτοῖς* pro *οὕτως ἐν τοῖσδε βοτοῖς.* —*ἐναργὲς,* ut Od. IV. 841. *ἐναργὲς ὄνειρον.* Theb. 127. Plat. Criton. p. 44. B.

183. *δύο γυναῖκε.* Europam scilicet et Asiam orbem terrarum continere credebant veteres. *Doricas* alterius vestes propterea memorat, quia Dores nondum sub Regis imperium venerant. Hoc enim portendebat Atossæ insomnium: inter Doricas Europæ et Ionicas Asiæ nationes (Ionia enim jam Regi subjecta erat) quum ortum esset discidium (*στάσις*), Dores etiam sub suam ditionem subigere conatus est Xerxes, ut utramque Græciæ familiam sub

ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη,
ἡ δ' αὖτε Δωρικοῖσιν, εἰς ὄψιν μολεῖν,
μεγέθει τε τῶν νῦν ἐκπρεπεστάτα πολὺ,
κάλλει τ' ἀμώμῳ, καὶ κασιγνήτα γένους
ταὐτοῦ· πάτραν δ' ἔναιον, ἡ μὲν Ἑλλάδα
κλήρῳ λαχοῦσα γαῖαν, ἡ δὲ βάρβαρον.
τούτω στάσιν τιν', ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν,
τεύχειν ἐν ἀλλήλαισι· παῖς δ' ἐμὸς μαθὼν
κατεῖχε, κἀπράϋνεν, ἅρμασιν δ' ὕπο

uno imperio junctam teneret. Quarum nationum altera, sc. Asia Minor, jugum patienter ferebat, ipsaque sua captivitate quasi superbiebat; altera, sc. Græcia, parere nolebat ac contra frenum reluctabatur, donec iniquum regis imperium excussisset. Quod de sua gente v. *βάρβαρον* usurpat Regina, id negligentiæ fortasse in Græco poeta tribuendum est. Idem sæpius in hac fabula commissum notabit lector.

186. Haud minorem auctoritatem habet *εὐπρεπεστάτα*. Sed multo aptius de duabus nationibus (Ionica sc. et Dorica) magnitudine inter ceteras conspicuis usurpatur *ἐκπρεπὴς* quam *εὐπρεπὴς*, quod ad *κάλλος* potius quam ad *μέγεθος* pertinet. De superlativo, ubi nos comparativum potius posuissemus, vide *New Cratylus*, p. 206.

187. *ἀμώμω*, Angl. *unexceptionable*, de forma peculiariter usurpatum monet Blomf. Sic Theb. 502. *οὔτ' εἶδος, οὔτε θυμὸν, οὔθ' ὅπλων σχέσιν μωμητός.* — *γένους ταὐτοῦ*, quia et Asiam et Europam ex Oceano genitam memorabat vetustissima mythologorum historia, unde duas continentes nomen habuisse; vide Schol. Profecto *sorores* fecit Doricas et Ionicas, potius quam in universum Asiæ et Europæ nationes, si recte hoc visum intelligimus.

190. "Duæ constructiones confusæ, *ἔτευχον, ὡς ἐδόκουν ὁρᾶν*, et *ἐδόκουν ὁρᾶν τεύχειν*, ut apud Herod. sæpissime. Cf. Trachin. 1240. et Erfurdt. ad Antig. 736." Scholefieldius. Prior Sophoclis locus hic est: *ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νεμεῖν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν.* Hic vero aliquanto facilior est infinitivus, cum proxime præcessisset *μολεῖν*. Confer inf. v. 566. Quod autem scribit poeta *τούτω* et *αὐτῶ* pro feminino genere *ταύτα* et *αὐτὰ*, id ex Attico usu articuli videtur transtulisse, quo duali numero *τὼ γυναῖκε* pro *τὰ γυναῖκε* semper fere ponitur. Vide Jelf, Gr. Gr. §. 388.

ζεύγνυσιν αὐτῷ, καὶ λέπαδν' ἐπ' αὐχένων
τίθησι. χἡ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ,
ἐν ἡνίαισί τ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα·
ἡ δ' ἐσφάδαζε, καὶ χεροῖν ἔντη δίφρου
διασπαράσσει, καὶ ξυναρπάζει βίᾳ
ἄνευ χαλινῶν, καὶ ζυγὸν θραύει μέσον.
πίπτει δ' ἐμὸς παῖς, καὶ πατὴρ παρίσταται
Δαρεῖος οἰκτείρων σφέ· τὸν δ' ὅπως ὁρᾷ
Ξέρξης, πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω·
ἐπεὶ δ' ἀνέστην, καὶ χεροῖν καλλιρρόου
ἔψαυσα πηγῆς, ξὺν θυηπόλῳ χερὶ
βωμὸν προσέστην, ἀποτρόποισι δαίμοσι
θέλουσα θῦσαι πέλανον, ὧν τέλη τάδε.
ὁρῶ δὲ φεύγοντ' αἰετὸν πρὸς ἑσχάραν

193. λέπαδνα. Vide ad Prom. 472. Mox ἡ μὲν est Asia, quæ scilicet facile ab Xerxe regebatur. Ab altera enim dejectus est, h. e. ab Europa victus ac dehonestatus.

195. τ' pro δ' Blomf. fortasse recte.—δύσαρκτοι de reluctantibus equis Cho. 1013.

196. ἔντη δίφρου emendavit Stanleius pro ἐν τῇ δίφρον vel δίφρου.

204. Morem procurandi per matutinam lavationem insomnii bene illustravit Blomf. ex Ran. 1376. Κάλπισιν ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε, θέρμετε δ' ὕδωρ, ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. Sic Persius II. 16. *noctem flumine purgas.*

205. βωμὸν προσέστην hic plane dicitur ut πάγον προσίζειν, Suppl. 185. ubi vide not. Potuit etiam βωμῷ, quod in quibusdam libris est; sed accusativo casu accessio ad aram denotatur, ut motus in locum.

206. *Ad quos hæc sacra pertinent.* Nota sunt τέλη et τελεῖν de sacrificiis. Suppl. 115. θεοῖς ἐναγέα τέλεα. Demosth. p. 531. δημοτελῆ ἱερὰ τελεῖν. σμικρὰ χειρὶ θύοντας τέλη Eur. Frag. Busirid. XII. Recte notavit Blomf. in Præfatione, p. xiv. "Quod Persas sacrificiis Græcis utentes induxit poeta, id ex necessitate rei factum; et non est eo nomine culpandus." Vide infra, 612. seqq.

207. Quod aquilam, fortiorem volucrem, insecutus est accipiter, captumque unguibus lacerat, ipse multo viribus inferior; eo victus

Φοίβου· φόβῳ δ' ἄφθογγος ἐστάθην, φίλοι·
μεθύστερον δὲ κίρκον εἰσορῶ δρόμῳ
πτεροῖς ἐφορμαίνοντα, καὶ χηλαῖς κάρα
τίλλονθ'· ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ πτήξας δέμας
παρεῖχε. ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν,
ὑμῖν δ' ἀκούειν. εὖ γὰρ ἴστε, παῖς ἐμὸς,
πράξας μὲν εὖ, θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ·
κακῶς δὲ πράξας, οὐχ ὑπεύθυνος πόλει,
σωθεὶς δ' ὁμοίως, τῆσδε κοιρανεῖ χθονός.

ΧΟ. οὔ σε βουλόμεσθα, μῆτερ, οὔτ' ἄγαν φοβεῖν
λόγοις,
οὔτε θαρσύνειν· θεοὺς δὲ προστροπαῖς ἱκνουμένη,
εἴ τι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ τῶνδ' ἀποτροπὴν τελεῖν,
τὰ δ' ἀγάθ' ἐκτελῆ γενέσθαι σοί τε καὶ τέκνοις
σέθεν,
καὶ πόλει, φίλοις τε πᾶσι. δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς
Γῇ τε καὶ Φθιτοῖς χέασθαι· πρευμενῶς δ' αἰτοῦ τάδε

Xerxes et a Græcis longe paucioribus concisus significatur.

210. χηλαῖς. De hac voce vide ad Theb. 757.

213—16. Difficultatem in his versibus frustra inveniunt Dind. et Schütz. Nam nihil aliud voluit dicere quam "si felici fortuna utatur, honore cumulabitur; sin autem adversa, saltem non ignominia afficietur, ut qui a civibus puniri nequeat; ac sive salvus domum redeat, sive pessumdato exercitu, æque rex est hujus terræ." ὁμοίως est: εἴτε σωθεὶς εἴτε κακῶς πράξας, minime, ut res ipsa docet, εἴτε σωθεὶς εἴτε ληφθείς. Nam ipsius Regis exitium non cogitat Regina. Ad ὑπεύθυνος supplebis ὤν. κακῶς πράξας, σωθεὶς δ' ὁμοίως, τῆσδε κοιρανεῖ χθονός· ἅτε γὰρ οὐχ ὑπεύθυνος ὤν, εἰ καὶ κακῶς πράσσοι, οὐκ ἄν ποτε ὑπὸ πολιτῶν ζημιωθείη. Decepti sunt interpretes in eo, quod οὐχ ὑπεύθυνός ἐστι construendum putarunt.

219. Paullo probabilius videri potest ἀποστροφὴν, ob metrum. Sed vide ad Suppl. 617.—τελεῖν pro vulg. λαβεῖν præbent libri optimi.

222. χέασθαι, *curare effundendas.*—πρευμενῆ aliquot libri, quod

σὸν πόσιν Δαρεῖον, ὅνπερ φὴς ἰδεῖν κατ' εὐφρόνην,
ἐσθλά σοι πέμπειν τέκνῳ τε γῆς ἔνερθεν εἰς φάος·
τἄμπαλιν δὲ τῶνδε γαίᾳ κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι
σκότῳ.
ταῦτα θυμόμαντις ὤν σοι πρευμενῶς παρήνεσα·
εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι.

ΑΤ. ἀλλὰ μὴν εὔνους γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτὴς
παιδὶ καὶ δόμοις ἐμοῖσι τήνδ' ἐκύρωσας φάτιν·
ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά. ταῦτα δ', ὡς ἐφίεσαι,
πάντα θήσομεν θεοῖσι τοῖς τ' ἔνερθε γῆς φίλοις,
εὖτ' ἂν εἰς οἴκους μόλωμεν. κεῖνα δ' ἐκμαθεῖν θέλω,
ὦ φίλοι, ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρύσθαι χθονός;

ΧΟ. τῆλε πρὸς †δυσμῆς, ἄνακτος ἡλίου φθινασμάτων.

prætulit Dindorfius. Vulgatum tamen majorem habet librorum auctoritatem, recteque cum πέμπειν, non cum αἰτοῦ, conjungitur.

225. τἄμπαλιν τῶνδε, euphemismus: vult enim τὰ κακά. Vide Suppl. 394. Eur. Hel. 310. καὶ τἄμπαλίν γε τῶνδ' ἀληθείας σαφῆ.— κάτοχα, *detenta*, vox rarior, Trach. 978.

227. τελεῖν. Insolentius pro τελευτήσειν dictum, ut Cho. 1010. Nam εὖ τελεῖν plerumque transitivum est, ut Theb. 35, 623. Durum videtur interpretari εὖ τελεῖν (αὐτά) σοι, *bonum ea eventum tibi præstitura*. Est autem θυμόμαντις is qui judicio et ratione tantum, non arte usus, rerum eventus interpretatur. Photius: θυμόμαντις: ὁ διὰ τοῦ συλλογίζεσθαι προγινώσκων τὸ μέλλον.

228. Sententia est, At vero saltem benevolus est primus horum insomniorum interpres, quicquid postea dixerint alii, cum tu ita filio ac domibus meis hanc divinam præsagitionem confirmaveris. Verbo κυρῶσαι hic utitur, quasi cum semel aliquis somnium feliciter eventurum prædixisset, ea ipsa interpretatio rata esse debebat, neque in malam mutari potuit; quare addit ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά.

233. ποῦ τὰς Ἀθήνας κ.τ.λ. Herod. v. 105. βασιλέϊ δὲ Δαρείῳ ὡς ἐξαγγέλθη Σάρδις ἁλούσας ἐμπεπρῆσθαι ὑπό τε Ἀθηναίων καὶ Ἰώνων —πρῶτα μὲν λέγεται αὐτὸν—εἴρεσθαι οἵτινες εἶεν οἱ Ἀθηναῖοι. Quod quidem mirifica arrogantia ac non nisi simulata ignorantia factum Atheniensibus videri oportebat.

234. Hunc locum in libris aliquo modo affectum esse jam diu

ΑΤ. ἀλλὰ μὴν ἵμειρ' ἐμὸς παῖς τήνδε θηρᾶσαι πόλιν; 235
ΧΟ. πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλέως ὑπήκοος.
ΑΤ. ὧδέ τις πάρεστιν αὐτοῖς ἀνδροπληθία στρατοῦ;
ΧΟ. καὶ στρατὸς τοιοῦτος, ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά.
ΑΤ. καὶ τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο; πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις;
ΧΟ. ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστὶ, θησαυρὸς χθονός. 240
ΑΤ. πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερῶν αὐτοῖς πρέπει;

perspexerunt interpretes. Vulgo enim legitur: τῆλε πρὸς δυσμαῖς ἄνακτος ἡλίου φθινασμάτων. Mutavit ultimam vocem in φθινάσμασιν Pauwius, quem ut in re desperata secuti sunt Blomf. et Dind. Alii δυσμαῖς φθινασμάτων ex pleonasmo quodam dici posse putaverunt, inter quos Scholef. et Linwood in Lexico, qui δυσμαῖς ἡλίου φθίνοντος valere putat. Sed frustra ad δυσμαῖς φθινασμάτων defendendum comparaveris εὐνῆς λέχος et similia. Corrigendum erat δυσμῆς, quod dicitur ut πρὸς δύνοντος ἡλίου Suppl. 251, *versus occidentem*; vide ibi notata. Et δυσμὰς hodie in duobus libris reperitur, quod veteris scripturæ vestigium esse inde apparet, quod ad sententiam ineptum est non minus quam vulgatum δυσμαῖς, quare a correctore vix potuit provenire. Multo autem rectius se habet genitivus quam dativus; ac nescio quidem an unice verus sit. Sic Hom. Od. XIII. 110.

αἱ μὲν πρὸς Βορέαο καταιβαταὶ ἀνθρώποισι,
αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσί.

Herod. IX. 14. ἑκαστάτω τῆς Εὐρώπης τὸ πρὸς ἡλίου δύνοντος. Plerumque δυσμαὶ plurali numero legitur, quæ causa fuit mutationis. Eustathius tamen ad Il. Θ. p. 698. 4. singularem tueri videtur, τὴν δύσιν Αἰσχύλος ἡλίου λέγει φθινάσματα, quanquam hoc fortasse nihili est, quoniam δύσις in singulari semper ponebatur, quod notavit Bl. in Gloss. Jam vero φθινασμάτων rectissime per epexegesin additum nemo non perspiciet.

237. ἀνδροπλήθεια vulgo. Probabiliorem formam ex uno codice receperunt Blomf. Dind.

238. τοιοῦτος. Hoc ita cum præced. ὧδε connectitur, ut talis evadat sententia: *Num tantam habent hominum multitudinem? Immo et tantum exercitum, qui*, etc. ἔρξας, sc. jam antea in pugna Marathonia.

240. ἀργύρου πηγή. Innuit fodicinas argentarias apud Laurium sitas.

241. διὰ χερὸς libri, quod dubitari potest annon alia medicina egeat. χερῶν Brunckius. χεροῖν

ΧΟ. οὐδαμῶς· ἔγχη σταδαῖα καὶ φεράσπιδες σαγαί.
ΑΤ. τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι κἀπιδεσπόζει στρατῷ;
ΧΟ. οὔτινος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς, οὐδ' ὑπήκοοι.
ΑΤ. πῶς ἂν οὖν μένοιεν ἄνδρας πολεμίους ἐπήλυδας; 245
ΧΟ. ὥστε Δαρείου πολύν τε καὶ καλὸν φθεῖραι στρατόν.
ΑΤ. δεινά τοι λέγεις ἰόντων τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι.
ΧΟ. ἀλλ', ἐμοὶ δοκεῖν, τάχ' εἴσει πάντα νημερτῆ λόγον·
τοῦδε γὰρ δρόμημα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν,
καὶ φέρει σαφές τι πρᾶγος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ γῆς ἁπάσης Ἀσίδος πολίσματα, 251
ὦ Περσὶς αἶα, καὶ πολὺς πλούτου λιμήν,
ὡς ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς
ὄλβος, τὸ Περσῶν δ' ἄνθος οἴχεται πεσόν.

Elmsl. Sic λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη Theb. 428.

242. ἔγχη σταδαῖα, ad pugnam statariam apta. Cf. Theb. 508.

243. ποιμάνωρ, cf. v. 75. Opponuntur autem δοῦλοι et δεσπότης in ἐπιδεσπόζει. Nemo est, inquit, δεσπότης exercitus; δεσπότην non norunt Græci. στράτῳ Med. Rob. cum tribus codd. Vulgo στρατοῦ. Simplex δεσπόζειν genitivum regit Ag. 526. Cho. 180. sed ἐπὶ vel in ἔπεστι vel in ἐπιδεσπόζει dativum adsciscere potest. Vide ad Prom. 339.

246. Hoc dicere videtur. *Quomodo igitur, si unum ducem non habent, hostium impetum sustentabunt? Ita jam olim restiterunt, ut magnam Darii expeditionem profligarent. Sane ea in mentem revocas, quæ parentibus eorum qui nunc profecti sunt anxietatem moveant.* Articulum τῶν ante ἰόντων posuisset prosæ orationis scriptor. οἱ τεκόντες cum genitivo, pro οἱ γονεῖς, sæpe usurpari satis notum est.

249. Περσικὸν πρέπει μαθεῖν, Persicum aspectu est, ut Persicum agnoscere possis. Variant libri inter δρόμημα et δράμημα. Occurrit δράμημα apud Herodotum, loco ad v. 14. laudato, alterum tamen præferendum censet Dind., quanquam et δρομέω et δραμέω (Herod. VIII. 55.) in usu fuisse videntur.

251. Ἀσιάδος libri. Vide ad Prom. 754.

ὤμοι, κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά·
ὅμως δ' ἀνάγκη πᾶν ἀναπτύξαι πάθος,
Πέρσαι· στρατὸς γὰρ πᾶς ὄλωλε βαρβάρων.

ΧΟ. ἄνι', ἄνια κακὰ, νεόκοτα στρ. ά.
καὶ δάϊ', αἰαῖ· διαίνεσθε, Πέρσαι, τόδ' ἄχος κλύοντες.
ΑΓ. ὡς πάντα γ' ἔστ' ἐκεῖνα διαπεπραγμένα·
καὐτὸς δ' ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος.
ΧΟ. ἦ μακροβίοτος ὅδε γέ τις ἀντ. ά.
αἰὼν ἐφάνθη γεραιοῖς, ἀκούειν τόδε πῆμ' ἄελπτον.
ΑΓ. καὶ μὴν παρών γε, κοὐ λόγους ἄλλων κλύων,
Πέρσαις φράσαιμ' ἂν οἷ' ἐπορσύνθη κακά.

ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, μάταν τὰ πολλὰ στρ. β'.
βέλεα παμμιγῆ
γᾶς ἀπ' Ἀσίδος ἦλθ' ἐπ' αἶαν

259. διαίνεσθε hic passive ponitur pro τέγγεσθε, i. e. δακρύετε, ut διαίνειν inf. 1017. pro *dolere*, i. e. lacrymis humectare. Confer Eur. Hel. 378. ubi præclare Hermannus restituit ἃ μορφὰν θηρῶν λαχνογυίων ὄμματι λάβρῳ σχῆμα διαίνεις pro μορφᾷ—λεαίνης. Infra etiam v. 1026. διαίνομαι γοεδνὸς ὤν.

263. αὐτὸς pro καὐτὸς Porsonus, sed vide ad Prom. 952. καὐτός γ' unus liber, probabiliter. Inter δὲ, τε, et γε, sæpissime est difficillimum eligere; et ineptus esset qui codicum auctoritatem in talibus contra linguæ usum sequeretur. Sed de καὶ—δὲ non dubitandum esse diximus etiam ad Eum. 65. Vide Arnold. ad Thuc. II. 36. qui tamen male explicat δὲ *etiam*, nam ea vis semper est in καὶ particula. Mirum autem est quod hic adnotavit Scholef. γε hic ferri non posse propter versum priorem; nam illic γε assentiendo inservit, nec quicquam commune cum eadem particula hic repetita habet.

265. ἀκούειν epexegesis est post ὅδε, *certe hæc vita nimis longa est, nempe audire*, i. e. cum ad hoc ventum est, ut audiamus.

267. Πέρσαις Rob. Vulgo Πέρσαι. Illud ab ἐπορσύνθη, non a φράσαιμι, pendet. Cho. 1029. καὶ μαρτυρεῖν ὡς μέλε' ἐπορσύνθη κακά.

271. παμμιγῆ. i. e. ἀκοντισταὶ (v. 52), μαχαιροφόροι (v. 56), τοξόται (v. 55), etc.

δᾴαν Ἑλλάδα χώραν.

ΑΓ. πλήθουσι νεκρῶν δυσπότμως ἐφθαρμένων
Σαλαμῖνος ἀκταί, πᾶς τε πρόσχωρος τόπος.

ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, φίλων ἁλιδνὰ ἀντ. β'.
σώματα πολυβαφῆ
κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι
πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν.

ΑΓ. οὐδὲν γὰρ ἤρκει τόξα, πᾶς δ' ἀπώλλυτο
στρατὸς, δαμασθεὶς ναΐοισιν ἐμβολαῖς.

ΧΟ. ἰὺζ' ἄποτμον στρ. γ'.
βοὰν δυσαιανῆ Πέρσαις

273. δᾴαν Blomf. ex uno cod. Cf. v. 289. Vulgo δίαν, quod δῖαν potius scribendum fuisse monuit Censor in Mus. Phil. Cant. I. p. 219. Potuit autem sic scribi, salvo metro, quod pherecrateum est, ut Theb. 289. χερμάδ' ὀκρίοεσσαν, cui respondet v. 306. κῦδος τοῖσδε πολίταις.

274. ἐφθαρμένων proprie de naufragis dici monitum inf. ad v. 453. Certe plus quam simplex hic subest notio, *perditorum*, si de fractis ac disjectis navibus dicitur πλαγκτοῖς διπλάκεσσι v. 279, quod tamen huc referendum esse propter istud λέγεις vix recte colligas.

275. (Ed. Tyr. 1127. ἦν μὲν Κιθαιρὼν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

277. Libri ἁλίδονα, sed vereor ut pes solutus hic ferri possit, quanquam satis recte in proximo, utpote dochmiaco, se habet. ἁλιδνὰ ex uno codice scribendum monuit Dind. Vox formata ut πελιδνὸς a πελλὸς, παιδνὸς a παιδὸς, ἀλαπαδνὸς, etc. Versus trochaicus est, ac nescio an corrigi debeat ὀττοτοῖ.

279. διπλάκεσσιν intelligunt Scholef. et Dind. de disjectis navium tabulis, (quæ vulgo σανίδες et πίνακες vocantur) ex duobus lignis compactis, super quibus per mare jactatis mortuorum corpora ad terram ferebantur. Vide ad v. 274. Blomfieldius cum Schol. 1. reciprocantem maris superficiem, Linwood cum Schol. 2. duplex littus, Σαλαμῖνος sc. καὶ τῆς γῆς his verbis exprimi putat. Sed sic v. πλαγκτοῖς parum probabiliter explicari posse videtur, nisi fortasse de instabili ejus natura, ut nos dicimus *shifting sands*. Credideris vocem de certa istius litoris parte usurpatam Atheniensibus familiarem fuisse, quamvis origo nominis nec nobis pateat nec a grammaticis vel geographis tradita sit. Certe aliquo modo ad πᾶς τε πρόσχωρος τόπος pertinere debet.

δᾴοις, ὡς πάντα παγκάκως
ἔθεσαν, αἰαῖ, στρατοῦ φθαρέντος.
ΑΓ. ὦ πλεῖστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν·
φεῦ, τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος.
ΧΟ. στυγναί γ' Ἀθᾶναι ἀντ. γ'.
δᾴοις· μεμνῆσθαί τοι πάρα,
ὡς πολλὰς Περσίδων μάταν
ἔκτισαν εὔνιδας ἠδ' ἀνάνδρους.
ΑΤ. σιγῶ πάλαι δύστηνος, ἐκπεπληγμένη
κακοῖς· ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορὰ,
τὸ μήτε λέξαι μήτ' ἐρωτῆσαι πάθη.
ὅμως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοῖς φέρειν,
θεῶν διδόντων· πᾶν δ' ἀναπτύξας πάθος
λέξον καταστὰς, κεἰ στένεις κακοῖς ὅμως,
τίς οὐ τέθνηκε, τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν
τῶν ἀρχελάων, ὅστ', ἐπὶ σκηπτουχίᾳ
ταχθεὶς, †ἄνανδρον τάξιν ἠρήμου θανών.

290. μάταν, *frustra*, i.e. immerito, ut Œd. Col. 1565. ubi ut hic valet *sine idonea causa*. Et sic sæpe vertendum est μάταιος, Angl. *groundless*. Sed tamen vereor ne corrigendum sit ἄγαν, quod in μάταν propter finalem literam præcedentis vocis corruptum fuerit, de quo casu vide ad Cho. 981. Prom. 820.

291. Subest corruptela sive hic, sive (quod verisimilius puto) in strophico v. 285. Nam hæc clausula choriambica, ille antispasticus est. Recte fortasse Dind. cum Boeckhio εὔνιδας ἔκτισαν, etsi ne sic quidem omnino congruit metrum. Sed interdum antispasticus versus a longa syllaba incipit (vide ad Theb. 131.), ut εὔνιδας spondæum valere possit.

297. καταστάς, *tranquillus*, ut Cic. *animo consistere*.

300. Præclara Robortelli lectio, ἄναρχον, vulgatum ἄνανδρον in dubitationem tulit. Puto equidem hoc verum esse, quia multo minus obvium correctori. Valet enim ὥστε ἄνανδρον εἶναι, et ad verbum ἐρημῶσαι accommodatum videtur, etiamsi de uno tantum homine sermo est. Receptum tamen ab

ΑΓ. Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῇ τε καὶ φάος βλέπει.
ΑΤ. ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα,
καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου.
ΑΓ. Ἀρτεμβάρης δὲ, μυρίας ἵππου βραβεὺς,
στύφλους παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνιῶν·
χὠ χιλίαρχος Δαδάκης, πληγῇ δορὸς,
πήδημα κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο·
Τενάγων τ', †ἄριστος Βακτρίων ἰθαγενὴς,
†θαλασσόπληκτον νῆσον Αἴαντος πολεῖ.
Λίλαιος, Ἀρσάμης τε, καργήστης τρίτος,
οἵδ' ἀμφὶ νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα
νικώμενοι κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα·
[πηγαῖς τε Νείλου γειτονῶν Αἰγυπτίου
Ἀρκτεὺς, Ἀδεύης, καὶ Φερεσσεύης τρίτος,
Φαρνοῦχος, οἵδε ναὸς ἐκ μιᾶς πέσον.]

omnibus in hoc loco ἀρχελάων a solo Robortello, cum ceteri omnes habeant ἀρχελείων.

305. Σιληνιῶν Dind. ex Mediceo. Vulgo Σιληνίων. Hesychius Σιλήνιαι. τῆς Σαλαμῖνος. Schol. αἰγιαλός ἐστι τῆς Σαλαμῖνος τῆς λεγομένης Τροπαίας ἄκρας.

308. ἄριστος libri, quod in ἀριστεὺς mutavit Blomf. probabiliter, quia Βακτρίων ἰθαγενὴς facillime junguntur. Sed tamen non video quare offendat ἄριστος Βακτρίων, ἰθαγενὴς ὤν, i. e. γνήσιος πολίτης. Herod. II. 17. οὐκ ἰθαγενέα στόματα τοῦ Νείλου. Confer νοθαγενὴς Ion. 592.

309. νῆσον Αἴαντος, scil. Salaminem. Columbas ab incolis nutritas esse propterea suspicatur Stanleius, quia et avis et insula Veneri sacra erat; hinc autem postea in Cyprum ejus deæ cultus transvectus videtur. Verum fortasse perspexit Blomf. qui genuinam hujus versus lectionem θαλασσόπλαγκτος esse arbitratur, ut Eur. Hec. 782. ἐκβάλλει ξένος θαλασσόπλαγκτον. Variant enim codices, quorum unus et alter θαλασσόπλακτον vel -πλαγκτον habent, unus θαλασσόπλαγκτον ὃς νῆσος, i. e. θαλασσόπλαγκτος.

315. ναὸς ἔπεσον ἐκ μιᾶς corrigebat Porsonus; sed pauci, opinor, hodie putabunt ita ab Æschylo scriptum fuisse, cum paullo infirmior evadat sententia ac rhythmus.

Χρυσεὺς Μάταλλος μυριόνταρχος θανὼν,
ἵππου μελαίνης ἡγεμὼν τρισμυρίας,
πυρσὴν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα

Etsi multa sine dubio reperiuntur loca ubi in narrationibus omittitur augmentum, tamen longe plurima a præcedente vocali absorptum habent; ut non nisi perpauca relinquantur, ubi, ut hoc loco, elidi sive absorberi non possit. Sed satis certa sunt hujus licentiæ exempla, ut Bacch. 1134. ἡ δ' ἴχνος αὐταῖς ἀρβύλαις, γυμνοῦντο δὲ πλευραὶ σπαραγμοῖς. Œd. Tyr. 1249. Œd. Col. 1624. Trach. 767. infra 418. cum quibusdam aliis. Forma in εσκον, quæ sæpe Homero pro augmento est, utitur Æschylus Frag. 285. unde satis probabiliter colligi potest, eum non respuisse alterum Epicorum usum. Sed quid multa? Res hodie in confesso est. Confer infra 378. 508. Cho. 725. ubi ἔθετο pro θέτο corrigunt, ib. 916. ubi ἔκανες pro κάνες γ'. Sic σαφήνει et κινυσσόμην ibid. 188, 9. ἐρέθεσε Prom. 188. πάλλουτ' Suppl. 561. Sed graviorem de toto hoc loco quæstionem aliis decernendam commendo. Nam omnes versus a v. 310. ad v. 315. spurios esse opinor. Præclaram Æschyli narrationem de pugna ad Salaminem insulam commissa ampliore nominum recensione cumulaturi erant frigiduli posterioris ætatis scriptores, a quibus certatim retractata et fortasse aucta fuerit hæc fabula. Observabit lector vv. 310. et 314. prorsus eodem modo compositos esse, et utrumque a v. οἵδε excipi, quo parum ingeniosi consarcinatoris opus manifestis indiciis deprehenditur. Criticum etiam non latebit insolens epithetum Νεῖλος Αἰγύπτιος, neque quartus Φαρνοῦχος putide post τρίτος invectus, nec quatuor homines ex una nave detrusi, cum solius imperatoris mentio facta esse debebat, nec denique istud πέσον, quod jamdudum viris doctissimis vitiosum visum est. Inclusi tantummodo vv. 313—15, etsi proxime repetitum νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα post νῆσον Αἴαντος, eundem locum significans, reliquos tres in magnam suspicionem vocat. Quinetiam nomen Ἀρσάμης v. 310. non aliud est quam Ἀρτάμης v. 320, ubi alia lectio Ἀρσάμης in libris est. Habent tamen Æschyleum aliquid vv. 311—12.

316. Χρυσεὺς, Chrysa oriundus, ignoto oppido. Notanda vocis μυριόνταρχος formatio, quæ ad metri necessitatem quam ad analogiam accommodatior est. Vide infra 975. Sed ne hos quidem versus, præter 318—19, ab Æschylo profectos puto.

318. πυρσὴν Porsonus pro πυρρὰν, quæ forma serioris Atticismi esse putatur. Fateor me vix dubitare quin scripserit Æschylus πυρὰν, quod ipsum hodie in qua-

ἔτεγγ', ἀμείβων χρῶτα, πορφυρέᾳ βαφῇ·
καὶ Μᾶγος Ἄραβος Ἀρτάμης τε Βάκτριος
σκληρᾶς μέτοικος γῆς ἐκεῖ κατέφθιτο.
[Ἄμιστρις, Ἀμφιστρεύς τε, πολύπονον δόρυ

tuor libris exstare dicitur. Nam nondum, ut videtur, istius ætate geminas literas in hujusmodi vocibus intulerant veteres. Sic diserte Μυρίνες pro Μυρρίνης in Inscriptione bello Peloponnesiaco non recentiore apud Wordsworth, *Athens and Attica*, p. 215. Vide ad Prom. 243. Plerumque etiam, ubi occurrit vel simplex vel compositum vocabulum πυρρὸς, altera lectio in libris est πυρὸς, ut Thucyd. III. 18. libri omnes habent Πύρας pro Πύρρας, atque ibid. 25. Πύραν pro Πύρραν multi, itemque in cap. 35. Photius in v. παρῶαι: ἵπποι μεταξὺ τεφροῦ καὶ πυρροῦ χρώματος, ubi codex πυροῦ. Idem sub v. Ἱερείας ἐνύπνιον, codex πυρὸν pro πυρρόν. Manet etiam hodie antiqua scriptura in πυρὸς, *triticum*, quod ita dictum est propter flavum granarum colorem. Laudat Blomf. Photii glossam, πυρσοκόρσου λέοντος· Αἰσχύλος Κήρυξι Σατύροις. Seriores et πυρρὸς et κόρρη dicebant; sed eadem vox, ut opinor, antiquitus fuit κόρη. In Thucyd. VI. 55. ἐκ Μυρρίνης τῆς Καλλίου unus liber præbet μυρίνης. Certe si hic πυρσὴν, ibi Μυρσίνης scribendum. Videntur tamen Attici semper dixisse στερρὸς, semper vel ἄρσην vel ἄρρην, et in permultis vocibus duplex ρ vel ob metrum aut scriptum aut pronuntiatum fuit. Sed nolim in his rebus, quæ non magni momenti sunt, lectorem diu morari. Quod ad sententiam attinet, πυρροὶ proprio vocabulo appellari solebant qui prima lanugine (ἰούλῳ) tegebantur: vide interpp. ad Theocr. VI. 3. VIII. 3. XV. 130. Sed quominus hoc loco ita accipiamus prohibet v. ὃάσκιον, quare ἔτεγγε πορφυρᾷ βαφῇ potius construendum est, h. e. αἵματι, ὥστε εἶναι πυρσὴν, vel, si mavis, ἀμείβων χρῶτα βαφῇ. Pro χρῶτα ulterius corrigendum χρῶμα fortasse putaverit aliquis. Denique librorum lectionem πορφυρέᾳ non ausus sum cum Pors. in πορφυρᾷ contrahere. Vide ad v. 83.

320. Μᾶγος, nomen gentile, monente Blomf. ex Herod. I. 101.

321. μέτοικος, "Tanquam ibi semper domicilium habiturus, sepulcrum scilicet." Butl. Confer Cho. 671. εἶτ' οὖν μέτοικον, ἐς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον, θάπτειν. Et sic fortasse intelligendum Soph. Œd. Col. 932:

εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινὰ,
εἰ μὴ μέτοικος τῇσδε τῆς χώρας θέλεις
εἶναι βίᾳ τε κοὐχ ἑκών.

322—4. Spurios esse hos versus confidenter assevero. Nam v. 38. Ἀριόμαρδος dicitur ὁ τὰς ὠγυγίους Θήβας ἐφέπων, et idcirco mortuus

νωμῶν, ὅ τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος Σάρδεσι
πένθος παρασχὼν, Σησάμης θ' ὁ Μύσιος,]
Θάρυβίς τε, πεντήκοντα πεντάκις νεῶν
ταγὸς, γένος Λυρναῖος, εὐειδὴς ἀνὴρ,
κεῖται θανὼν δείλαιος οὐ μάλ' εὐτυχῶς·
Συέννεσίς τε, πρῶτος εἰς εὐψυχίαν,
Κιλίκων ἔπαρχος, εἷς ἀνὴρ πλεῖστον πόνον
ἐχθροῖς παρασχὼν, εὐκλεῶς ἀπώλετο.
[τοιῶνδέ γ' ἀρχόντων †νῦν ὑπεμνήσθην πέρι·

vix potuit Σάρδεσι πένθος παρασχεῖν. Præterea graviter peccatum est in metro ejusdem versus, quod ingeniose quidem, sed citra probabilitatem supplendo corrigebat Porsonus Præf. ad Hec. p. 33. Denique qui hic Σησᾰ́μης, infra v. 964. est Σησᾱμης. Vide ad v. 29.

327. οὐ μάλ' εὐτυχῶς, *insepultus*. Soph. Ajac. 1126. δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με; i. e. *sepeliri*. Œd. Col. 402. κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρύς. Hanc locutionem, quæ nescio an interpretes fefellerit, tangit etiam Lucianus, in lepidissima historia Λούκιος ἢ ὄνος, Vol. II. p. 431. ed. Jacobitz. ἐγὼ δὲ ἀνέστενον ἑαυτὸν ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐτυχὴς ἐσόμενος, ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν ἐπιδεξόμενος καὶ θήκη οὐδὲν ἀδικούσης κύρης ἐσόμενος.

328. Apud Herod. VII. 98. recensetur Κίλιξ Συέννεσις. *Stanleius:* qui monet communem hunc titulum Ciliciæ regibus fuisse.

329. ἄπαρχος plerique libri. Falsum est, quod dixi ad Cho. 651. et hic et Ag. 1198. *omnes* libros habere ἄπαρχος, nam in utroque loco ἔπαρχος in quibusdam est. Ac vereor ne ubique reponenda sit hic forma. Vide inf. ad v. 856. Loquendi morem tragicis valde usitatum, εἷς ἀνὴρ πλεῖστον, copiose illustravit Blomf. in Gloss.

331. Corruptum esse hunc versum non dixerim; spurium tamen esse haud minus confidenter assevero quam supra vv. 322—4. Id parum suspicatus Scholefieldius bis in metro constituendo graviter erravit, primum quod encliticum νυν ante verbum indicativi modi stare posse arbitratus est, quod secus esse luculenter demonstravit Censor in Mus. Phil. Cant. I. p. 225; deinde quod ὑπεμνήσθην corripi affirmavit. τοιῶνδέ γ' ἀρχῶν Blomf. ex Canteri conjectura, quam infelicem vocat Dind. ipse tamen longe infeliciorem proponere ausus, τοιῶνδε τῶνδε. Facilius esset omittere νῦν. Sed et hic et proximus versus sine dubio interpolatoris sunt.

πολλῶν παρόντων δ' ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά.]
ΑΤ. αἰαῖ, κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε,
αἴσχη τε Πέρσαις καὶ λιγέα κωκύματα.
ἀτὰρ φράσον μοι τοῦτ', ἀναστρέψας πάλιν,
πόσον δὲ πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων,
ὥστ' ἀξιῶσαι Περσικῷ στρατεύματι
μάχην ξυνάψαι ναΐοισιν ἐμβολαῖς;
ΑΓ. πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἑκατι †βάρβαρον
ναυσὶν κρατῆσαι· καὶ γὰρ Ἕλλησιν μὲν ἦν
ὁ πᾶς ἀριθμὸς εἰς τριακάδας δέκα
ναῶν, δεκὰς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος·
Ξέρξῃ δὲ, καὶ γὰρ οἶδα, χιλιὰς μὲν ἦν,
ὧν ἦγε, πλῆθος, αἱ δ' ὑπέρκομποι τάχει
ἑκατὸν δὶς ἦσαν ἑπτά θ'· ὧδ' ἔχει λόγος.
μή σοι δοκοῦμεν τῆδε λειφθῆναι μάχῃ;

336. πόσον τι Turn. πόσον δὲ vel πόσον δὴ reliqui. Illud recte dici demonstravit Peile ad Cho. 78. comparans locum simillimum, Xen. Mem. II. IX. 2. εἰπέ μοι, ὦ Κρίτων, κύνας δὲ τρέφεις; ἵνα σοι τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν προβάτων ἀπερύκωσι; Fortiorem particulam δή, ut opinor, usurpasset poeta, nisi metrum obstaret; quanquam δὲ scripserit necesse est, nondum inventa η. Ac δὴ præbet Rob. cum multis libris. Hodie autem satis compertum est, μὴν et δὴ prorsus easdem esse particulas ac μὲν et δέ. Sed vide ne inepte intrusi sint vv. 334—5.

339. κρατῆσαι ἄν. Locum sic intellige: Si tantummodo in navium numero positus esset eventus, certe superavisset noster exercitus. De ἔκατι vide omnino *New Cratylus*, p. 354. Optimi autem libri βαρβάρων, unde βάρβαρον conjecit Halmius. Quod vulgo editur, βαρβάρους, ex Turn. et Steph., qui nullius auctoritatis sunt, enotatum est.

342. ναῶν libri. Frustra νεῶν reponebat Brunckius. Confer vv. 459. 480. et 19. 54.—ἔκκριτος, sc. decem celeres erant, quod e sequentibus intelligitur, ubi ccvii. ejusdem generis Xerxi fuisse narratur. τῶνδε χωρὶς, *ex his selecta*, non *præter has*. Herodotus autem VIII. 48. totum numerum Græcarum navium ccclxxviii. facit.

345. λόγος, *computatio*.

346. De structura vide ad Prom.

ἀλλ' ὧδε δαίμων τις κατέφθειρε στρατὸν,
τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ.
θεοὶ πόλιν σώζουσι Παλλάδος θεᾶς.
ΑΤ. ἔτ' ἆρ' Ἀθηνῶν ἔστ' ἀπόρθητος πόλις; 350
ΑΓ. ἀνδρῶν γὰρ ὄντων, ἔρκος ἐστὶν ἀσφαλές.
ΑΤ. ἀρχὴ δὲ ναυσὶ ξυμβολῆς τίς ἦν, φράσον·
τίνες κατῆρξαν, πότερον Ἕλληνες, μάχης,
ἢ παῖς ἐμὸς, πλήθει καταυχήσας νεῶν;
ΑΓ. ἦρξεν μὲν, ὦ δέσποινα, τοῦ παντὸς κακοῦ 355
φανεὶς ἀλάστωρ ἢ κακὸς δαίμων ποθέν.
ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ
ἐλθὼν ἔλεξε παιδὶ σῷ Ξέρξῃ τάδε,
ὡς, εἰ μελαίνης νυκτὸς ἵξεται κνέφας,
Ἕλληνες οὐ μενοῖεν, ἀλλὰ σέλμασι 360
ναῶν ἐπενθορόντες, ἄλλος ἄλλοσε
δρασμῷ κρυφαίῳ βίοτον ἐκσωσοίατο.
ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἤκουσεν, οὐ ξυνεὶς δόλον
Ἕλληνος ἀνδρὸς, οὐδὲ τὸν θεῶν φθόνον,
πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχοις λόγον· 365
Εὖτ' ἂν φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα

980. Cho. 169. Mihi non apparet ratio quare scribi jusserit Dind. ex solo Guelph. μή σοι δοκῶμεν κ. τ. λ. Ad λειφθῆναι manifesto supplendum ἐκείνων.

351. Themistoclis consilium hoc versu perstringi monet Müllerus, Diss. de Eumen. p. 115. Voluit scilicet vir ille magnus Athenas et Piræum validissima circumvallatione munitos esse.

353—4. Versus fortasse interpolati.

357. ἀνὴρ Ἕλλην. Vide Herod. VIII. 75, 6.

360. μενοῖεν pro μένοιεν, et ἐκσωσοίατο pro -αίατο correxit Monkius. Conatus tantum exprimitur, sed is futuri temporis; alioquin dixisset ἐκσωζοίατο. Plane alienum est ἐκσωσαίατο. Observandum præterea, semper fere in libris optativum futuri corruptum esse. Confer Prom. 686.

λήξῃ, κνέφας δὲ τέμενος αἰθέρος λάβῃ,
τάξαι νεῶν στῖφος μὲν ἐν στοίχοις τρισὶν,
ἔκπλους φυλάσσειν καὶ πόρους ἁλιρρόθους·
ἄλλας δὲ κύκλῳ νῆσον Αἴαντος πέριξ,
ὡς, εἰ μόρον φευξοίαθ' Ἕλληνες κακὸν,
ναυσὶν κρυφαίως δρασμὸν εὑρόντες τινὰ,
πᾶσιν στερεῖσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον.
τοσαῦτ' ἔλεξε κάρθ' ὑπ' ἐκθύμου φρενός·
οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἠπίστατο.
οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ πειθάρχῳ φρενὶ
δεῖπνόν †τ'† ἐπορσύνοντο, ναυβάτης τ' ἀνὴρ
τροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον.
ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο
καὶ νὺξ ἐπήει, πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄναξ
ἐς ναῦν ἐχώρει, πᾶς θ' ὅπλων ἐπιστάτης.
τάξις δὲ τάξιν παρεκάλει νεὼς μακρᾶς,

368. στοίχοις Dind. ex Med. et tribus aliis. Ceteri στίχοις. Difficile est judicare. περιστοιχίζω pro περιστιχίζω exhibent libri contra metrum in Ag. 1354.

371. ὡς. Intellige; (quod quidem necessario faciendum erat;) nam si evasissent Græci, in omnes capitis discrimen impendebat.

377. Deest copula a libris. Vide ad Theb. 163. Acute perspexit Blomf. ex scholiastæ glossa εὐωχίαν, aliam eum vocem legisse, qualem θοίνας, cum nemo v. δεῖπνον ita explicaturus esset. Periit fortasse vox ex rarioribus. Ceterum notandum est in vivida nuntii oratione imperfectum tempus constanter usurpari, nisi sicubi subitanea actio exprimenda est, quæ per aoristum solet enuntiari, ut v. 391, 399, etc.

380. κώπης ἄναξ, i. e. *remex*. Sic ἀνάσσειν πηδήματος sup. 98. κώπης ἄνακτες Eur. Cycl. 86. ψευδῶν ἄνακτες Androm. 447. Frag. Telephi xx. κώπης ἀνάσσει. Leviter erravit Blomf. in Glossario; nam hic Telephi locus, non Cyclopis, ab Aristotele propter nimiam grandiloquentiam perstringitur, Rhet. III. 2. 10.

381. ὅπλων ἐπιστάτης pro ὁπλίτης, sc. *miles classiarius*, recte accipere videtur Schützius, quasi similem loquendi usum ac proxime κώπης ἄναξ.

πλέουσι δ' ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος·
καὶ πάννυχοι δὴ διάπλοον καθίστασαν
ναῶν ἄνακτες πάντα ναυτικὸν λεών·
καὶ νὺξ ἐχώρει, κοὐ μάλ' Ἑλλήνων στρατὸς
κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο.
ἐπεί γε μέντοι λευκόπωλος ἡμέρα
πᾶσαν κατέσχε γαῖαν, εὐφεγγὴς ἰδεῖν,
πρῶτον μὲν ἦχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα
μολπηδὸν ηὐφήμησεν, ὄρθιον δ' ἅμα
ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας
ἠχώ· φόβος δὲ πᾶσι βαρβάροις παρὴν
γνώμης ἀποσφαλεῖσιν· οὐ γὰρ ὡς φυγῇ
παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες τότε,
ἀλλ' εἰς μάχην ὁρμῶντες εὐψύχῳ θράσει.
σάλπιγξ δ' ἀϋτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν·

383. πλέουσι, sc. οἱ Πέρσαι. Proxima sic intellige: atque ita remiges totam noctem exercendo non sinebant quiescere, quamobrem defessi ad pugnam mane venerunt. Nam διάπλοον adjectivum est. καθίστασαν λαὸν διάπλοον est μελετὴν τοῦ διαπλεῖν ἐποίησαν αὐτοῖς. In quo latius accipiendum διαπλεῖν, *huc illuc navigare*. Expectabant scil. ad primam noctem discessuros esse Græcos (v. 359.); itaque cum advesperasceret, Persæ fretum navibus obsidebant (v. 368—9.); totamque noctem clandestinum exitum opperientes huc illuc navigabant; donec tandem mane fessos adorti facile eos repulerunt Græci.

390. ἠχοῖ Dind. ex uno codice, et scriptura ἠχεῖ in Rob. et duobus libris. Quod recepissem, nisi mirum videretur dicere κέλαδος ἠχοῖ ηὐφήμησεν, ἅμα δὲ ἠχῶ ἀντηλάλαξε. Ita tamen edidit Blomf. ἠχῶ pro persona accipiens.

392. πέρας pro πέτρας verum putat Hermannus ad Eur. Hel. 955.

394. φυγεῖν pro φυγῇ præbet ed. Robortelli.

396. Ad ὁρμῶντες repete ὡς e v. 394. Dubium est, pro ὁρμώμενοι sit, an significet θαρσύνοντες ἀλλήλους.

397. ἐκεῖνα, h. e. in adversa, sc. Persica classe. Dictum videtur fere ut τἀπεκεῖνα Suppl. 253. ἐπέφλεγεν ut Virgilii *Martem accendere cantu*.

εὐθὺς δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ
ἔπαισαν ἄλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος,
θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν.
τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὔτακτον κέρας
ἡγεῖτο κόσμῳ, δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος
ἐπεξεχώρει, καὶ παρῆν ὁμοῦ κλύειν
πολλὴν βοήν, Ὦ παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε,
ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ
παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἕδη,
θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών.
καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος
ὑπηντίαζε· κοὐκέτ' ἦν μέλλειν ἀκμή·
εὐθὺς δὲ ναῦς ἐν νηῒ χαλκήρη στόλον
ἔπαισεν. ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικὴ
ναῦς, κἀποθραύει πάντα Φοινίσσης νεὼς
κόρυμβ'· ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἴθυνεν δόρυ.
τὰ πρῶτα μὲν δὴ ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ
ἀντεῖχεν· ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν
ἠθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὐτις ἀλλήλοις παρῆν,

401. *εὐτάκτως* Med. cum sex aliis. Sed adverbii vis in seq. v. *κόσμῳ* exseritur.

406. *ἕδη*, templa statuis ornata. Theb. 230. Hesych. *ἕδος, τὸ ἄγαλμα καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται.* Vide de hoc vocabulo Stallbaum. ad Plat. Phædon. p. 111. B.

408. *ῥόθος*, sc. in exhortando.

410. *στόλον*, rostrum, sc. æneum proræ instrumentum. *κόρυμβα, the figure-head*, vox Homerica, Il. I. 241. Blomf. Navis autem quæ primum in hostes impetum facere ausa est, Ameiniæ erat, ipsius Æschyli fratris, Herod. VIII. 84. sed dubitat Blomf. quia Æschylus Eleusine, Ameinias Pallene natus fuisse traditur.

415. *ἐν στένῳ*. Sic Thucyd. I. 74. ubi Themistocles dicitur *αἰτιώτατος ἐν τῷ στένῳ ναυμαχῆσαι, ὅπερ σαφέστατα ἔσωσε τὰ πράγματα.* Confer Herod. VIII. 60. *τὸ γὰρ ἐν στεινῷ ναυμαχέειν πρὸς ἡμέων ἐστί.*

αὐτοί †θ' ὑφ' αὑτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις
παίοντ', ἔθρανον πάντα κωπήρη στόλον,
Ἑλληνικαί τε νῆες οὐκ ἀφρασμόνως
κύκλῳ πέριξ ἔθεινον· ὑπτιοῦτο δὲ
σκάφη νεῶν, θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν,
ναναγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν.
ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθυον.
φυγῇ δ' ἀκόσμως πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο,
ὅσαιπερ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος.
τοὶ δ', ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον,
ἀγαῖσι κωπῶν θραύσμασίν τ' ἐρειπίων
ἔπαιον, ἐρράχιζον· οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ

417. Libri *αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν*, quæ lectio apodosin non expedit, nisi particulam δὲ id ipsum notare statuas, ut Ag. 281. aut cum Scholef. ab *ἔθρανον* incipere putes. Optimum videtur cum Blomfieldio *τε* pro δὲ reponere, ut structura sit (*τότε*) *αὐτοί τε παίοντο*, Ἑλληνικαί *τε νῆες*, etc. De *παίοντο* omisso augmento vide ad v. 315. Porsoni emendatio *παισθέντ'* (pro *παισθέντα*) a Blomfieldio recepta minus placet quam *παίοντ', ἔθρανον* duriuscule sine copula positum, ut inf. 428. Libri autem omnes habent *ἐμβολαῖς*, quod in *ἐμβόλοις* mutandum esse cum Stanleio censuit Dind. Scilicet *ἐμβολὴ* est *actus impingendi*, *ἔμβολον* vel *ἔμβολος* significat *id quod impingitur*. Similiter confusa sunt *ξυνεμβολαῖς* et *ξυνεμβόλοις* Ag. 956. ubi vide nott. Hoc quidem loco legendum esse *ἐμβόλοις* arguunt germana Thucydidis verba, VII. 36. *παίοντες τοῖς ἐμβόλοις*. Contra autem *τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς* ex Thucyd. II. 76. laudat Blomf. Si vulgatum servare malit lector, vertendum potius erit *impactionibus* quam *navium rostris*, epitheto *χαλκοστόμοις* poetice adjecto, pro *ἐμβολαῖς χαλκοστόμων νεῶν*.

419. Vulgo editur *νᾶες*. Cur Dorica forma hoc loco præferenda sit, nescio. Est, ut opinor, librariorum insipientia pro Attico nominativo *νῆες*, quem ausus sum reponere.—*ἀφρασμόνως* Med. ut et Ag. 281. 1372. Vulgo *ἀφραδμόνως*.

423. *χοιράδες*. Vide ad Eum. 9. et de penultima in *ἐπλήθῠον* correpta, ad Theb. 131. 386.

κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα,
ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο.
κακῶν δὲ πλῆθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα
στιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι·
εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδάμ' ἡμέρᾳ μιᾷ
πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν.
ΑΤ. αἰαῖ, κακῶν δὴ πέλαγος ἔρρωγεν μέγα
Πέρσαις τε καὶ πρόπαντι βαρβάρων γένει.
ΑΓ. εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν·
τοιάδ' ἐπ' αὐτοῖς ἦλθε συμφορὰ πάθους,
ὡς τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ.
ΑΤ. καὶ τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη;
λέξον τίν' αὖ φὴς τήνδε συμφορὰν στρατῷ
ἐλθεῖν, κακῶν ῥέπουσαν εἰς τὰ μάσσονα.

430. *ἀφείλετο*, i.e. *ἐξέκλεψεν, τοὺς Πέρσας*. Potest etiam subintelligi *τὸν πόνον*, vel *τὴν ναυμαχίαν*, ut Thucyd. IV. 134. *ἀφελομένης νυκτὸς τὸ ἔργον*, quem locum bene laudavit Scholef. Alterum tamen facilius videtur.

431. *οὐδ' — οὐκ*. Confer Demosth. p. 907. *οὐδ' ἂν νῦν—οὐκ ἄν ποτ' ἐλάχομεν τὴν δίκην αὐτῷ*. Plat. Resp. X. §. 9. *οὐδ' ὑπὸ τῆς τῶν σιτίων πονηρίας—οὐκ οἰόμεθα δεῖν σῶμα ἀπόλλυσθαι*. Unde recte, opinor, correxi Ag. 1612. *ὃς οὐδ'* (vulgo *οὐκ*) *ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μόρον, δρᾶσαι τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως*.

434. Aliquot codd. divisim *τοσοῦτ' ἀριθμὸν*, nescio an rectius, etsi comparari potest simile compositum *τοιουτότροπον* Thucyd. II. init. Dicunt tamen Græci *τοσοῦτον* libentius quam *τοσοῦτο*.

437. *μεσοῦν, medium esse*, sc. ad medium pervenisse. Plerumque transitiva sunt verba in $\overline{o\omega}$ ab adjectivis quantitatis aut mensuræ derivata, ut *ἐλασσόω, μειόω*, sed non item *μεσόω*. Sic Ran. 924. *ἐπειδὴ δρᾶμα ἤδη μεσοίη*. Med. 59. *ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ*, quod laudat Dind.

439. *τοῖσδε*, sc. malis modo enarratis, *κακοῖς* v. 435. Verte: ut vel bis tantum valeant, quantum ea valent, quorum supra mentionem feci. *ἀντισηκοῦν* est appensum aliquid ex opposita libræ lance pondo æquare, Angl. *to counterbalance*.

ΑΓ. Περσῶν ὅσοιπερ ἦσαν ἀκμαῖοι φύσιν,
ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς,
αὐτῷ τ' ἄνακτι πίστιν ἐν πρώτοις ἀεὶ,
τεθνᾶσιν αἰσχρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ.
ΑΤ. οἲ 'γὼ τάλαινα ξυμφορᾶς κακῆς, φίλοι·
ποίῳ μόρῳ δὲ τούσδε φὴς ὀλωλέναι;
ΑΓ. νῆσός τις ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων,
βαιὰ, δύσορμος ναυσὶν, ἣν ὁ φιλόχορος
Πὰν ἐμβατεύει ποντίας ἀκτῆς ἔπι.
ἐνταῦθα πέμπει τούσδ', ὅπως, ὅταν νεῶν

443. Jam describit nuntius quomodo, devictis Persarum navibus, optimos ac fortissimos ex eorum numero, ad occidendos Græcos in proximam insulam jam antea præmissos, (Herod. VIII. 76.) interceptos ac circumclusos primum eminus, mox cominus interfecerint victores. Rem ita narrat Herodotus, l. l. ἐς δὲ τὴν νησίδα τὴν Ψυττάλειαν καλεομένην ἀπεβίβαζον τῶν Περσέων, τῶνδε εἵνεκεν, ὡς, ἐπεὰν γένηται ναυμαχίη, ἐνταῦθα μάλιστα ἐξοισομένων τῶν τε ἀνδρῶν καὶ τῶν νηηγίων,—ἵνα τοὺς μὲν περιποιῶσι, τοὺς δὲ διαφθείρωσι.

449. νῆσος. τὴν Ψυττάλειαν φησίν. Schol. Confer Herod. VIII. 76. μεταξὺ Σαλαμῖνός τε κειμένην καὶ τῆς ἠπείρου. et ibid. 95. Hodie vocatur *Lipsokoutali*. Vide *Athens and Attica*, p. 260.

451. ποντίας ἀκτῆς ἔπι. Non multis in locis memoratur hic deus ut marini litoris frequentator. Sed in Soph. Ajac. 695. diserte invocatur Πὰν ἁλίπλαγκτος, ubi hujus loci oblitus fuisse videtur novissimus editor Gul. Linwood. Probabilis est Blomfieldii opinio, hujus dei mentionem hoc loco injectam esse, quia in priore bello Medico Athenienses adjuverit. Her. VI. 105.

452. ὅτ' ἐκ pro ὅταν Elmsl. Pors. Dind. Blomf. solœcum scilicet censentes ὅταν cum optativo constructum. Quorum judicium ut sine dubio falsissimum est (pace tantorum virorum si liceat sic dicere), ita grammaticorum regulis confisi, non rei naturam considerantes, in maximum errorem adducuntur tirones qui fidem hujusmodi emendationibus temere habent. Rem non admodum obscuram paucis tantum et perspicuis exemplis illustrare conabor. Tria scilicet sunt genera optativorum, quæ cum particulis ὅταν, ἐπειδὰν, ὃς ἄν, etc. subjunctivum semper fere regentibus, interdum componuntur. Horum primum est, *ubi oratio obliqua de re præterita inducitur*, eaque ejusmodi quæ, si non esset

φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο,
κτείνοιεν εὐχείρωτον Ἑλλήνων στρατὸν,

præterita, conjunctivum cum ὅταν etc. postularet. Ita hoc loco πέμπει præsens historicum est pro ἔπεμψε, et Xerxis oratio, quo tempore primum edita est, sic procedebat: "πέμπω ἐγὼ ὑμᾶς, ὅπως, ὅταν ἐχθροὶ νῆσον ἐκσώζωνται, κτείνητε αὐτούς." Simillime Soph. Trach. 161.

νῦν δ', ὡς ἔτ' οὐκ ὢν, εἶπε μὲν λέχους ὕτι
χρείη μ' ἐλέσθαι κτῆσιν, εἶπε δ' ἦν τέκνοις
μοῖραν πατρῴας γῆς διαίρετον νέμοι,
χρόνον προτάξας, ὡς τρίμηνον ἡνίκ' ἂν
χώρας ἀπείη κἀνιαύσιος βεβὼς,
τότ' ἢ θανεῖν χρείη σφε κ.τ.λ.

Jam hoc dixit Hercules uxori suæ; nunc enim quid olim dixerit narratur: "λέγω σοι, ὅτι χρή σε ἑλέσθαι κτῆσιν, καὶ ἦν μοῖραν γῆς τέκνοις ἐμοῖς νέμω· ἔτι δὲ καὶ προτάσσω χρόνον, ὡς. ΗΝΙΚ' ΑΝ ἀπῶ χώρας τρίμηνον, etc. τότε χρή με," etc. Hinc, opinor, cuivis manifestissimum erit, cur dixerit ἡνίκ' ἂν ἀπείη, non autem ὅτι ἂν χρείη, ἦν ἂν νέμοι, quod quidem graviter solœcum fuisset; et mirum videtur novissimos editores ἡνίκα pro ἡνίκ' ἂν perverse scripsisse. Secundum genus est, ubi *per attractionem* usurpatur optativus pro conjunctivo. De utroque optime disseruit Stallbaum. ad Plat. Phæd. p. 101. D. εἰ δέ τις αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο, χαίρειν ἐῴης ἄν, καὶ οὐκ ἀποκρίναιο, ἕως ἂν τὰ ἀπ' ἐκείνης ὁρμηθέντα σκέψαιο, εἴ σοι ἀλλήλοις ξυμφωνεῖ ἢ διαφωνεῖ, nam ἕως ἄν cum optativo prorsus in eandem regulam quam ὅταν manifesto cadit. Tertium genus rarius occurrit, sed non minus probum est. Dem. Mid. p. 518. οὐ γὰρ ὅπως τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαί τινος ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις, ἢ τὴν παρασκευὴν, ἣν ἂν πορίσαιτό τις εἰς λειτουργίαν, ᾧεσθε χρῆναι, ἀλλὰ καὶ κ. τ. λ. ubi enim præsens οἴεσθε subjunctivum ἣν ἂν πορίσηται postulavisset, eadem structura cum imperfecto ᾧεσθε servatur, πορίσηται tantum in πορίσαιτο mutato; Latine *paraverit* in *paravisset*. Herod. VI. 44. ὅσας ἂν πλείστας δύναιντο, *quantas potuissent*. Hoc loco vulgatum ὅταν recte tuetur Censor Phil. Mus. Cant. p. 237. in eo tamen graviter lapsus, quod huc retulerit ἐπεὶ πύθοιτ' ἄν Plut. 119. qui locus conferendus omnino cum nota locutione οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι.

453. φθαρέντες, *vagi, amissis navibus*. Nam utraque notio inest. Sic sæpius ναυτίλοι ἐφθαρμένοι dicuntur quos nos appellamus *shipwrecked sailors*. Eur. Hel. 766. τὰς ἐν Αἰγαίῳ φθοράς. ibid. 774. Arist. Pac. 72. ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι. Eccles. 248. τί δ' ἦν Κέφαλός σοι λοιδορῆται προσφθαρείς; Dem. Mid. p. 560. φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους, ubi φθαρῆναι significat *aut in suam aut in aliorum pestem evagari*.

454. κτείνειαν Porsonus. κτείνειεν Rob. alii. Videtur poeta præsens tempus ob proxima verba prætulisse.

φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν ἐναλίων πόρων·
κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν· ὡς γὰρ θεὸς
ναῶν ἔδωκε κῦδος Ἕλλησιν μάχης,
αὐθημερὸν φράξαντες εὐχάλκοις δέμας
ὅπλοισι, ναῶν ἐξέθρωσκον· ἀμφὶ δὲ
κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, ὥστ' ἀμηχανεῖν
ὅποι τράποιντο· πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν
πέτροισιν ἠράσσοντο, τοξικῆς τ' ἀπὸ
θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν.
τέλος δ' ἐφορμηθέντες ἐξ ἑνὸς ῥόθου
παίουσι, κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη,
ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον.
Ξέρξης δ' ἀνώμωξεν κακῶν ὁρῶν βάθος·
ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ,

456. *ἱστορῶν, sciscitans, sibi interpretans.* Eum. 433. *πατέρα δ' ἱστορεῖς καλῶς.*

463. Ex hoc loco satis apparet, *πίτνειν* verbum esse præsentis temporis, et neque aoristum *πιτνεῖν* nec contractum *πιτνῶ* contra libros inferciri oportere. Plerique autem, ut solent, *προσπίπτοντες* habent. *προσπιτνόντες* Blomf. Well. contra vim imperfecti *ὤλλυσαν*, quæ repetitam actionem etiam in participio postulat, *subinde incidentes.*

465. *κρεωκοποῦσι* libri. Simile peccatum erat Ag. 638. ubi *κερωτυπούμεναι* legebatur. Herod. VIII. 95. Ἀριστείδης δὲ ὁ Λυσιμάχου, ἀνὴρ Ἀθηναῖος, τοῦ καὶ ὀλίγῳ τι πρότερον ἐπεμνήσθην ὡς ἀνδρὸς ἀρίστου, οὗτος ἐν τῷ θορύβῳ τούτῳ τῷ περὶ Σαλαμῖνα γενομένῳ τάδε ἐποίεε. παραλαβὼν πολλοὺς τῶν ὁπλιτέων, οἳ παρατετάχατο παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Σαλαμινίης χώρης, γένος ἐόντες Ἀθηναῖοι, ἐς τὴν Ψυττάλειαν νῆσον ἀπέβησε ἄγων, οἳ τοὺς Πέρσας τοὺς ἐν τῇ νησίδι ταύτῃ κατεφόνευσαν πάντας.

468. *ἕδραν.* Scil. Montem Ægialeum. Herod. VIII. 90. *εὐαγὴς* rarior vox est, et a multis in *εὐαυγὴς* temere mutata. Disseruit de ea Elmsl. ad Bacch. 660. qui laudat ex versu Empedoclis *ἠλίου ἀγέα κύκλον.* Adde Clem. Alex. Strom. v. p. 614. ubi Parmenidis versus citatur, *καθαρᾶς εὐαγέος ἠελίοιο λαμπάδος ἔργ' ἀΐδηλα.* Hinc scilicet derivatur *αὐγή*, quod nihil est nisi *ἀϜγή* cum digammate, ut

ὑψηλὸν ὄχθον ἄγχι πελαγίας ἁλός·
ῥήξας δὲ πέπλους κἀνακωκύσας λιγὺ,
πεζῷ παραγγείλας ἄφαρ στρατεύματι,
†ἵησ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ. τοιάνδε σοι
πρὸς τῇ πάροιθε ξυμφορὰν πάρα στένειν.
ΑΤ. ὦ στυγνὲ δαῖμον, ὡς ἄρ' ἔψευσας φρενῶν
Πέρσας· πικρὰν δὲ παῖς ἐμὸς τιμωρίαν
κλεινῶν Ἀθηνῶν ηὗρε, κοὐκ ἀπήρκεσαν
οὓς πρόσθε Μαραθὼν βαρβάρων ἀπώλεσεν,
ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν,
τοσόνδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασε.
σὺ δ' εἰπὲ ναῶν αἳ πεφεύγασιν μόρον,
ποῦ τάσδ' ἔλειπες; οἶσθα σημῆναι τορῶς;
ΑΓ. ναῶν γε ταγοὶ τῶν λελειμμένων σύδην
κατ' οὖρον οὐκ εὔκοσμον αἴρονται φυγήν.
στρατὸς δ' ὁ λοιπὸς ἔν τε Βοιωτῶν χθονὶ
διώλλυθ', οἱ μὲν ἀμφὶ κρηναῖον γάνος

αὐάτα pro ἄτα Pind. Pyth. II. 28. III. 24.—"Hesychius: εὐαγές· ἀγνόν ...εὔοπτον." SCHOLEF. εὐαγῆ agnoscit Schol. qui inepte explicat ὅθεν ἐδύνατο καλῶς ἄγειν τὸν ὀφθαλμὸν πανταχοῦ καὶ βλέπειν. Hoc loco pro ἐπόψιον usurpatur.

472. Difficillimum est inter duas librorum lectiones, ἵησι et ἧιξε, poetæ manum deprehendere. Majorem auctoritatem habet ἵησ', quod in Rob. Med. legitur; sed et duriuscule dictum est pro ἵετο, et rarissime eliditur ultima ι, de qua vide ad Prom. 1037. Contra ἧξε potius quam ἧιξε dicebant Attici, nec tamen semper, ut ἀΐσσω Hec. 31. et geminæ formæ comparari possunt ἄϊστος et αἶστος, δᾷος et δάϊος, αἰκὴς et ἀεικής. De ἰέναι pro ἵεσθαι vide ad Suppl. 541. Herm. ad Hecub. 161. Rhes. 291. θάμβει δ' ἐκπλαγέντες ἵεμεν ποίμνας πρὸς ἄκρας. ἵησ' servarunt Blomf. Dind. sed vix credo ita ab Æschylo scriptum esse. Pro ἀφίησι, *dimittit*, accipit Blomf. in Appendice; at sic ἐς φυγὴν potius quam ξὺν φυγῇ dicturus esset.

483. αἴρονται pro αἰροῦνται Elms. Frequentissima est in libris horum verborum permutatio. Vide ad Suppl. 433.

δίψῃ πονοῦντες, οἱ δ' ὑπ' ἄσθματος κενοὶ
διεκπερῶμεν ἔς τε Φωκέων χθόνα,
καὶ Δωρίδ' αἶαν, Μηλιᾶ τε κόλπον, οὗ
Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ πότῳ·
κἀντεῦθεν ἡμᾶς γῆς Ἀχαιίδος πέδον
καὶ Θεσσαλῶν πόλισμ' ὑπεσπανισμένους
βορᾶς ἐδέξαντ'. ἔνθα δὴ πλεῖστοι θάνον
δίψῃ τε λιμῷ τ', ἀμφότερα γὰρ ἦν τάδε.
Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν ἔς τε Μακεδόνων
χώραν ἀφικόμεσθ', ἐπ' Ἀξιοῦ πόρον,
Βόλβης θ' ἕλειον δόνακα, Παγγαίου τ' ὄρος,
Ἠδωνίδ' αἶαν. νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ θεὸς
χειμῶν' ἄωρον ὦρσε, πήγνυσιν δὲ πᾶν
ῥέεθρον ἁγνοῦ Στρυμόνος. θεοὺς δέ τις
τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ, τότ' ηὔχετο
λιταῖσι, γαῖαν οὐρανόν τε προσκυνῶν.
ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο,
στρατὸς περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον·

486. οἱ δὲ in hoc versu respondet simul particulis τε in v. 484. et μὲν in v. præcedente. Quod non intelligens Bothius διεκπερῶμέν τ' scripsit, eumque secuti sunt Blomf. et Scholef. non item Dindorfius.

490. Ἀχαιίδος pro Ἀχαΐδος et hic et Theb. 28. rescripsit Dindorfius, qui monet post Schützium intelligendam esse Achaiam Phthiotida.

493. λιμῷ. Vide Herod. VIII. 115.

498. χειμῶν' ἄωρον, frigus ab hac anni tempestate alienum, sc. non expectandum. *Schützius.* ἁγνὸς dicitur Strymon fluvius fortasse propter puritatem aquæ potius quam ob religiosam fluviorum observantiam, quam Persis ex Herod. I. 138. tribuit Blomf. Amat certe hoc epithetum Æschylus, qui βοὸς ἁγνῆς supra v. 613. ἁγνᾶς Ἀσίας Prom. 419. similiter usurpavit.

501. γαῖαν οὐρανόν τε. Persarum scil. deos, monente Stanl.

502. Photius: θεοκλυτήσαντες: θεοῦ ἀκούσαντες· θεὸν ἐπικαλεσάμενοι.

503. κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον

χὥστις μὲν ἡμῶν πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ
ἀκτῖνας ὡρμήθη, σεσωσμένος κυρεῖ·
φλέγων γὰρ αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος
μέσον πόρον διῆκε, θερμαίνων φλογί·
πῖπτον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ηὐτύχει δέ τοι,
ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου.
ὅσοι δὲ λοιποὶ κἄτυχον σωτηρίας,
Θρῄκην περάσαντες μόγις πολλῷ πόνῳ,
ἵκουσιν ἐκφυγόντες, οὐ πολλοί τινες,
ἐφ' ἑστιοῦχον γαῖαν· ὡς στένειν πόλιν
Περσῶν, ποθοῦσαν φιλτάτην ἥβην χθονός.
ταῦτ' ἔστ' ἀληθῆ· πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων
κακῶν, ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός.

ΧΟ. ὦ δυσπόνητε δαῖμον, ὡς ἄγαν βαρὺς
ποδοῖν ἐνήλλου παντὶ Περσικῷ γένει.

ΑΤ. οἵ 'γὼ τάλαινα διαπεπραγμένου στρατοῦ.
ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων,

στρατὸς περᾷ transponebat Porsonus, Præf. ad Hec. p. 25. quem, ut solet, secutus est Blomf. Hodie non omnia quæ Vir ille acutus in Tragœdiis Græcis innovari jubebat, ex illius arbitrio contra librorum fidem temere mutantur.

507. διῆκε, *penetravit*, ut fluxam ac lubricam glaciem efficeret. Post σεσωσμένος κυρεῖ supplendum est τῶν δ' ἄλλων οὐδείς, propter sequens γάρ.

508. εὐτυχεῖ Med. et tres alii, quod pro vulg. εὐτυχὴς recipiendum putavi, correcto accentu. De omisso augmento in πῖπτον vide ad v. 316.

Blomfieldii remedium et hic et in v. 460. adhibitum ipso morbo multo deterius est, sc. ἔπιτνον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν, et πᾶσαν ἐκυκλοῦντο νῆσον. Neutrum ab Æschylo venire potuit. Cf. Bacch. 767. 1066. 1084. 1134.

518. ἐνήλου multi libri. Verum videtur aoristum ἐνήλω. Sic inter ἐπηύρω, ἐπηύρου, et ἀπηύρω discrepant libri Prom. 28. Confer Eum. 345. μάλα γὰρ οὖν ἁλομένα ἀνέκαθεν βαρυπεσῆ καταφέρω ποδὸς ἀκμάν. Infra v. 895. ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη Περσῶν γενεᾷ. Addit Blomf. Œd. Tyr. 263.

ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά·
ὑμεῖς δὲ φαύλως αὖτ' ἄγαν ἐκρίνατε.
ὅμως δ', ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις
ὑμῶν, θεοῖς μὲν πρῶτον εὔξασθαι θέλω·
ἔπειτα Γῇ τε καὶ Φθιτοῖς δωρήματα
ἥξω λαβοῦσα πέλανον ἐξ οἴκων ἐμῶν·
ἐπίσταμαι μὲν ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις,
ἀλλ' ἐς τὸ λοιπὸν εἴ τι δὴ λῷον πέλοι.
ὑμᾶς δὲ χρὴ 'πὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις
πιστοῖσι πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα·
καὶ παῖδ', ἐάν περ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ,
παρηγορεῖτε, καὶ προπέμπετ' εἰς δόμους,
μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι προσθῆται κακόν.

ΧΟ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν *Περσῶν
τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυάνδρων
στρατιὰν ὀλέσας

522. ἄγαν φαύλως, nimis negligenter, sc. ut non satis magni momenti, interpretati estis.

523. ἐκύρωσεν, statuit, ratum fecit, sc. τοῦτο ποιητέον εἶναι. Angl. *hath determined it thus.* Paullo aliter usurpatur sup. v. 229.

529. ἐπὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις est: postquam facta sunt omnia et infecta reddi nequeunt, ut modo ἐπ' ἐξειργασμένοις, et Ag. 1350. Eandem vim habet ἐπὶ quam in Antig. 556. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις, Angl. *with my words unsaid.* Confer Ion. 228. Nisi malis interpretari *post factas has res,* ut Ag. 955. Herod. IX. 77. Sed origo hujus usus ex Homero petenda est, ut ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ, *re infecta,* Il. IV. 175.

533. πρόσθηται libri. πρόσθητε Med. Rob. de qua corruptela vide ad Suppl. 940. Sensus est; ne mortem sibi ipse consciscat præ animi ægritudine.

534. Deest syllaba post νῦν, sive δὴ, sive μὲν, seu potius οὖν, quod propter frequentem permutationem particularum νῦν et οὖν probabilius videtur. Vide ad Suppl. 19. τῶν inseruit Elmsleius, probante J. Wordsworthio in Phil. Mus. I. p. 232. Sed duplex articulus Æschyleum non sonat.

ἄστυ τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων
πένθει δνοφερῷ κατέκρυψας.
πολλαὶ δ', ἀταλαῖς χερσὶ καλύπτραις
κατερεικόμεναι,
διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους
τέγγουσ', ἄλγους μετέχουσαι.
αἱ δ' ἁβρόγοοι Περσίδες, ἀνδρῶν
ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν,
λέκτρων τ' εὐνὰς ἀβροχίτωνας,
χλιδανῆς ἥβης τέρψιν, ἀφεῖσαι,
πενθοῦσι γόοις ἀκορεστοτάτοις.
κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων
αἴρω δοκίμως πολυπενθῆ.

νῦν γὰρ πρόπασα μὲν στένει στρ. ά.
γαῖ' Ἀσὶς ἐκκενουμένα·

537. Libri Ἐκβατάνων vel Ἐγβατάνων. Vide ad v. 16.

539. ἀταλαῖς Dind. Blomf. ex Rob. Ceteri ἀπαλαῖς.

541. διαμυδαλέοις Med. Vulgo διὰ μυδαλέοις, quod præfert J. Wordsworthius, Phil. Mus. Cant. I. p. 232, quasi διὰ in composito διαμυδαλέοις nullam vim habeat, et quia tmesis in διατέγγουσι satis facilis sit. At comparare potuit adjectiva δίυγρος et διάβροχος.

543. αἱ ἁβρόγοοι, αἱ ἐντρυφῶσαι τοῖς δάκρυσι. Schol. Pulchra delicatarum mulierum descriptio, quæ ne in luctu quidem τῆς ἁβρᾶς διαίτης oblitæ sint. Ceterum vulgatum accentum ἁβρογόοι mutavi; vide Linwood ad Eum. 177. Sic etiam πύρπνοον dedi pro πυρπνόον Theb. 488. 506. Contra autem διαδόχοι pro διάδοχοι ausus sum rescribere in Prom. 472. quanquam hoc quidem vereor ne nimis audacter.

544. Notanda soluta forma participii pro ποθοῦσαι, ob metri necessitatem.

548. κἀγὼ δέ. Vide ad Prom. 952. αἴρω μόρον, ut ξυντίθησι μόρον Suppl. 63. *fatum suscipio*, pro *næniam ob fatum tollo.*

551. Ἀσιὰς vel Ἀσίας libri. Ἀσὶς Blomf. Dind. ob metrum. Vide ad Prom. 754. Theb. 319. βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις.

Ξέρξης μὲν ἄγαγεν, ποποῖ,
Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν, τοτοῖ,
Ξέρξης δὲ πάντ' ἔπεσπε δυσφρόνως
βαρίδεσσι πόντιαις. 555
τίπτε Δαρεῖος μὲν οὕτω τότ' ἀβλαβὴς ἐπὴν
τόξαρχος πολίταις,
Σουσίδαις φίλος ἄκτωρ· 559
πεζοὺς δὲ καὶ θαλασσίους ἀντ. ά.
* * * αἴδ' ὁμόπτεροι [κυανώπιδες]
ναῦες μὲν ἄγαγον, ποποῖ,

554. πάντ' ἔπεσπε δυσφρόνως, *omnia imprudenter direxit, circa totum negotium infeliciter versatus est*, ab ἐφέπειν. δυσφρόνως, confer εὔφρων v. 768. Vide inf. ad v. 658.

556. τίπτε pro τί ποτε Dind. ex uno libro propter metrum. Ag. 948. τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως κ. τ. λ. Sensum recte explicat Well. "cur Darius tunc, quum ipse Græcis bellum intulisset, tam sine damno exercitui præfuit?" Mirum autem est, tantum mendacium de Dario hic impune jactari, qui tam funestam cladem Marathone expertus esset. Vide Blomf. Præfat. p. xiv.

559. ἄκτωρ (ab ἄγω) *dux*. Eum. 377.

560. Libri πεζούς τε γὰρ καὶ θαλασσίους. Locus vulgo perperam intelligitur, interrogatione ad v. 559. notata. Sensus est: cur Darius quidem exercitui olim sine damno præfuit, hæc autem expeditio (αἵδε ναῦες) ita funestum exitum habuit? Quare corrigendum erat δὲ pro τε.

561. Corruptus est hic versus. Adjectivum κυανώπιδες sanum esse non potest, quia strophico versui plane repugnat. Itaque ut adscititium uncis inclusi; videtur enim ad supplendum versum inscite adsutum esse cum ex initio excidisset aliquid quale νῦν δήποτ'. Occurrit quidem κυανώπιδας νῆας Suppl. 723. sed non idcirco hoc loco tolerari potest. ὁμόπτεροι explicat Schol. τοῖς αὐτοῖς πτεροῖς κουφιζόμεναι. Ingeniosa est Schützii conjectura λινόπτεροι (Prom. 476.), nec tamen vera, nam αἵδε ad plenam sententiam necessarium est.

562. Notatu dignum est, ter repetitum in stropha nomen Ξέρξης toties iteratæ voci ναῦες in antistropha respondere. Demonstrat hoc exemplum quam accuratam legem in melicis sequutus sit noster poeta. Confer locum similiter comparatum infra 651—2, 656—7.

νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ,
νᾶες πανωλέθροισιν ἐμβολαῖς,
διὰ δ' Ἰαόνων χέρας;
τυτθὰ δ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' αὐτὸν, ὡς ἀκούομεν,
Θρᾴκης ἂμ πεδιήρεις
δυσχίμους τε κελεύθους.
τοὶ δ' ἄρα πρωτόμοροι, *φεῦ, στρ. β'.
λειφθέντες πρὸς ἄναγκαν, ἐὴ,
ἀκτὰς ἀμφὶ Κυχρείας, ὀὰ,
†ἔρρανται· † στένε καὶ δακνάζου, βαρὺ δ' ἀμβόασον
οὐράνι' ἄχη, ὀά,
τεῖνε δὲ δυσβάϋκτον
βοᾶτιν, τάλαιναν αὐδάν.
γναπτόμενοι δ' ἀλὶ δεινᾷ, φεῦ, ἀντ. β'.

566. Structura ut supra v. 190.

569. δυσχίμους ob metrum Arnaldus pro δυσχειμέρους, quod ex glossemate irrepsit. Vide ad Theb. 498.

570. πρωτόμοροι, *fato prius functi*. Distinguuntur ii qui in prælio navali occiderant, ab istis qui in fuga perierunt. Blomf. Sed vox fortasse corrupta est, deest enim syllaba, quoniam exclamationes φεῦ, ἐὴ, ὀά, extra metrum esse videntur. ἐὴ supplevit Heathius.

571. Libri et hic et v. 579. habent ἠέ. Rectissime, ut mihi videtur, Dindorfius ad Theb. 966. ἐὴ, non ἠὲ, semper scribendum contendit. Nam Æschyli tempore EE fuit, quod non nisi arbitrio legentium vel transcribentium in ἠὲ vel ἐὴ mutabatur. Hoc loco proximus versus ejusdem mensuræ cum ὀὰ in fine habeat, sequitur ut similiter ἐὴ pronuntiandum sit. Vide ad v. 956. et ad Theb. 136.

572. Κυχρείας ἀκτὰς juxta insulam Salaminam ita nominatas ab heroe cui nomen Κυχρεὺς monstravit Blomf. ex vett. Grammaticis.

573. ἔρρανται supplevit Herm. ex v. 582. ubi vulgo post ἄπαιδες etiam Scholiastæ temporibus legebatur. Pluralis forma ut πέφανται Ag. 365. ἐξέφθινται inf. 911. κέκρανται Hippol. 1255. ἐέδμανται Theocr. xv. 131. Versus Glyconeus est, qualis Prom. 426.

575. οὐράνια ἄχη, cœlum pertingentia, ut ἵνζε δ' ὁμφὰν ὀρανίαν Suppl. 788.

σκύλλονται πρὸς ἀναύδων, ἐὴ,
παίδων τᾶς ἀμιάντου, ὀά.
πενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος στερηθεὶς, τοκέες δ' ἄπαιδες
δαιμόνι' ἄχη, ὀά,
δυρόμενοι γέροντες,
τὸ πᾶν δὴ κλύουσιν ἄλγος.

τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν Ἀσίαν θην στρ. γ'.
οὐκ ἔτι Περσονομοῦνται,
οὐδ' ἔτι δασμοφοροῦσιν
δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις,
οὐδ' ἐς γᾶν προπίτνοντες
ἄρξονται· βασιλεία
γὰρ διόλωλεν ἰσχύς.
οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν ἀντ. γ'.
ἐν φυλακαῖς· λέλυται γὰρ
λαὸς ἐλεύθερα βάζειν,
ὡς ἐλύθη ζυγὸν ἀλκᾶς.

579. ἄναυδοι παῖδες τᾶς ἀμιάντου, locutio vere Hesiodea, *pisces muti*, ut ait Horatius. ἐλλοῖς ἰχθύσιν Soph. Ajac. 1295. Similis dicendi ratio est ἡ ἀνθεμουργὸς pro ἡ μέλισσα v. 614.

581. τοκέες pro τοκῆες Porsonus.

586. θὴν pro δὴν Dindorfius, ex certissima correctione, ut mihi quidem videtur; nam δὴν est *diu*, (confer δηναιὸς, *demum*, *denique*, etc.) vox tragicis nusquam usurpata. θὴν autem (Prom. 949.) τραγικώτατον est, et sententiæ aptissimum, modo enclitice scribatur.

588—90. Variant libri inter οὐκ, οὐδ', οὔτ'.

590. ἐς γᾶν προπίτνοντες. Vide ad v. 154. Ag. 892. μηδὲ βαρβάρου φωτὸς δίκην χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνῃς ἐμοί. Dem. Mid. p. 549. προσκυνεῖν τοὺς ὑβρίζοντας, ὥσπερ ἐν τοῖς βαρβάροις.

594. ἐν φυλακαῖς. Atheniensium παρρησίαν et ἰσηγορίαν innuit.

596. ὡς ἐλύθη, *nunc quum demptum est jugum injustæ ac violentæ servitutis*. Rarior est hic usus particulæ ὡς, cujus tamen luculentum occurrit exemplum Ag. 327. ἤδη

αἱμαχθεῖσα δ' ἄρουραν
Αἴαντος περικλύστα
νᾶσος ἔχει τὰ Περσᾶν.

ΑΤ. φίλοι, κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ,
ἐπίσταται, βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων
κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ·
ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, πεποιθέναι
τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης.
ἐμοὶ γὰρ ἤδη πάντα μὲν φόβου πλέα
ἐν ὄμμασιν τἀνταῖα φαίνεται θεῶν,

—ὡς εὐδήσουσι, *nunc, quum jam in eo versentur, ut dormituri sint.*

597. ἄρουραν pro ἄρουρα Porsonus, quo vitetur hiatus et juvetur simul sententia, *glebam habens sanguinolentam.* ἄρουραι cod. Guelph. Femininam formam περικλύστα notavit Blomf. Similis licentiæ exempla sunt δυσοίστα Eum. 758. παναρκέτη Cho. 61. εὐφιλήτη Theb. 104.

599. Περσᾶν Blomf. pro Περσῶν.

602. ἐπέλθῃ. Vide ad Suppl. 463. Prom. 1037.

603. Construe, φιλεῖ πεποιθέναι τὸν αὐτὸν δαίμονα τύχης ἀεὶ οὐριεῖν (αὐτόν). οὐρίζειν vix dubium quin activa vi intelligendum; *secundo flatu impulsurum.* Vide ad Cho. 309. Photius: οὐρίσαι· ἀποκαταστῆσαι εἰς οὔριον. Fortasse imago est eadem quæ Ag. 647. de qua vide Donaldson ad Pind. Ol. VIII. 20. sc. Δαίμων τύχης, ut ubi Τύχη Σωτὴρ, de eo genio dicitur, qui homines naufragio vel etiam tempestate laborantes tutos in portum perducere putabatur.—εὐροῇ, ut εὖ ῥέοντα Suppl. 485.

605. Sensus videtur esse; ἐμοὶ γὰρ ἐν ὄμμασι φαίνεται πάντα τὰ θεῶν ἀνταῖα φόβου πλέα εἶναι. Hesychius: ἀνταίας· πολεμίας, ἐχθρᾶς. Idem: ἀνταίαν· ἔκτοπον, χαλεπήν. Vide Frag. 205. et Frag. Soph. 74. 310. *Omnia quæ a diis occurrunt,* vertit Scholefieldius. Malim equidem: *omnia a diis missa adversa.* Fortasse supplendum πνεύματα, cum metaphora a rebus nauticis sumpta sit. Num τἄμπαια, i. e. τὰ ἔμπαια, ut ἔμπαιοι τύχαι Ag. 180, scripsit poeta? Nam ibi additum participium συμπνέων eandem imaginem indicat, et rectissime ἔμπαια θεῶν πνεύματα de improvisis fortunæ casibus usurpari potuit. Sed Soph. Frag. 310. καὶ δεῖμα προσπνέοντα ἀνταίας θεοῦ, ubi unus liber προσπαίοντα. Nimis dura est interpretatio quam in Lexico suo post Wellauerum proposuit Gul. Linwood, ex Hesychii Glossa ἀνταῖος,

βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος·
τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας.
τοιγὰρ κέλευθον τήνδ' ἄνευ τ' ὀχημάτων
χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν ἐκ δόμων πάλιν
ἔστειλα, παιδὸς πατρὶ πρευμενεῖς χοὰς
φέρουσ', ἅπερ νεκροῖσι μειλικτήρια,
βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα,
τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαὲς μέλι,
λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα,
ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο
ποτὸν, παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε·
τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης †βίον
ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς εὐώδης πάρα,
ἄνθη τε πλεκτὰ, παμφόρου γαίας τέκνα.
ἀλλ', ὦ φίλοι, χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων
ὕμνους ἐπευφημεῖτε, τόν τε δαίμονα

ικέσιος, omnis deorum supplicatio mihi formidolosa videtur, sc. non tam solatium quam timorem affert.

607. *Non medicabilis,* Blomf. Imo *non similis pæani,* ut loci sensus planissime docet. Confer Ag. 1219. Falluntur enim, qui παιὼν et παιώνιος solo medicandi sensu dictum putant.

612—14. Hunc locum aperte imitatur Euripides, Iph. Taur. 165. ubi vide Hermannum. Est profecto ex suavissimis.

618. Insignis est usus verbi θάλλειν cum accusativo, quo utitur fere ut φύειν, sive ut nos Angli dicimus *to grow corn.* Confer Theocr. xxv. 16. ἐπεὶ μελιηδέα ποίην λειμῶνες θαλέθουσι. Pind. Ol. III. 40. οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλε χῶρος. Vulgatum βίον absurdum vocat Dindorfius, qui ἴσον proponit. χεροῖν Blomf. ex Schol. qui certe βίον non agnoscit; πάρεστι γοῦν ταῖς ἐμαῖς χεραὶ καὶ καρπὸς ἐλαίας ξανθῆς τῆς αἰὲν θαλλούσης τοῖς φύλλοις.

622. Fortasse τόν τ' εὐδαίμονα. Idem mox audit ἰσοδαίμων βασιλεὺς v. 635. Sed cf. v. 643. In proximo ἀγκαλεῖσθε mavult Dindorfius, qui frustra in re nullius momenti argutari videtur.

Ibid. ἐπευφημεῖν ὕμνους χοαῖς dicitur ut ἐπορθιάζειν ὀλολυγμὸν

Δαρεῖον ἀνακαλεῖσθε· γαπότους δ' ἐγὼ
τιμὰς προπέμψω τάσδε νερτέροις θεοῖς.

ΧΟ. βασίλεια γύναι, πρέσβος Πέρσαις, 625
σύ τε πέμπε χοὰς θαλάμους ὑπὸ γῆς,
ἡμεῖς θ' ὕμνοις αἰτησόμεθα
φθιμένων πομποὺς
εὔφρονας εἶναι κατὰ γαίας.
ἀλλὰ χθόνιοι δαίμονες ἀγνοί, 630
Γῆ τε καὶ Ἑρμῆ, βασιλεῦ τ' ἐνέρων,
πέμψατ' ἔνερθε ψυχὴν ἐς φῶς·
εἰ γάρ τι κακῶν †ἄκος οἶδε πλέον,

λαμπάδι Ag. 29. et fortasse sic explicandum ἐπανθίζειν παιᾶνα κωκυτοῖς Cho. 143. *pæanem florere facere* (i.e. tollere) *nostris lamentationibus consonum.*

624. προπέμψω. χοᾶς πρόπομπος, Cho. 21.

625. πρέσβα plerique libri. Correxit Stephanus ex Ag. 828. ἄνδρες πολῖται, πρέσβος Ἀργείων τόδε. Mutatum ab aliquo qui πρέσβος stolide accepit pro adjectivo masculini generis, et πρέσβα potius de muliere scribendum judicavit.

629. κατὰ γαίας ex Mediceo et aliis libris recte revocavit Dind. Constructio est, αἰτησόμεθα φθιμένων πομποὺς κατὰ γαίας (ἡμῖν) εὔφρονας εἶναι, i.e. ἀνιέναι ἡμῖν τὸν Δαρεῖον. Vulgo κατὰ γαῖαν, in quo non admodum offendit ultima syllaba versus parœmiaci ante sequens ἀλλὰ non producta, sed quod vertit Scholef. εὐφρόνως πέμπειν κατὰ γαῖαν, *in terram*, insolenter ac duriuscule dictum videtur. Nec minus difficile est, eodem auctore, intelligere αἰτησόμεθα (τοὺς κάτω) πόμπους εἶναι, i.e. πέμπειν, aut φθιμένων de solo Dario interpretari. Aliter sane locum vertisset, nisi putasset κατὰ γαῖαν quoquo modo defendendum esse. Eundem errorem sustuli Eum. 352, corrigendo κατὰ γᾶς pro κατὰ γᾶν.

630. ἀλλ' ὦ Blomf. ex Schol.

633. ἄχος Blomf. pro ἄκος, quod tuetur Dind. Ambigua est Scholiastæ interpretatio: εἰ γάρ τι ἄκος τῶν ἡμετέρων κακῶν πλέον καὶ ἐπέκεινα οἶδεν, ἤγουν νικῆσον τὰ ἡμῶν κακά. Unde ἄχος eum legisse suspicatur Blomf. εἴ τι ἄχος οἶδε πλέον τῶν νῦν κακῶν, καὶ νικῆσον αὐτά. Ita certe πέρας in proximo v. multo simplicius intellectu est; *si qua graviora præsentibus malis*

μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἴποι.

ἦ ῥ' ἀΐει μου μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεὺς στρ. ά.
βάρβαρα σαφηνῆ
ἰέντος τὰ παναίολ' αἰανῆ δύσθροα βάγματα;
παντάλαν' ἄχη
διαβοάσω; 640
νέρθεν ἆρα κλύει μου;
ἀλλὰ σύ μοι, Γᾶ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἀγεμόνες,
δαίμονα μεγαυχῆ [ἀντ. ά.
ἰόντ' αἰνέσατ' ἐκ δόμων, Περσᾶν Σουσιγενῆ θεόν· 645
πέμπετε δ' ἄνω,
οἷον οὔπω
Περσὶς αἶ' ἐκάλυψεν.

ἦ φίλος ἀνὴρ, [ἦ] φίλος ὄχθος· στρ. β'.

novit, unus finem eorum nobis dicet. Quod fit infra 796. seqq. Si vulgatum ἄκος servandum est, duriuscule additur πλέον, *ulterius valens,* ac πέρας *modum effugiendi,* sive *finem patiendi* significans. Sed non absurde adnotavit Well. "non propterea Darium vocat, ut plura etiam mala enarret, sed ut eorum, quæ adsunt, remedium inveniat."

640. διαβοάσω aoristi subjunctivum esse monuit Censor Phil. Mus. Cant. I. p. 233. Vehementi intentione dicit διαβοάσω, quasi διὰ γῆς φθογγὴν ἰέναι. Tirones haud latebit, futurum esse βοήσομαι, non βοήσω, ac præterea totam stropham interrogative enuntiari.

645. ἰόντ' αἰνέσατε, *exire patiamini.*

647. οἷον οὔπω. Nam qui novissimus mortuus est Persicorum regum, semper audiebat omnium optimus, teste Herodoto, VI. 58.

649. ἀνὴρ Burneius pro ἀνὴρ, qui etiam alterum ἦ ejiciendum vidit. Falluntur Scholef. et Well. quorum ille vulgatum metro satisfacere credit, quod longe secus est, uterque autem ὁ ὄχθος desiderat quia præcedit ὁ ἀνήρ. Neque adeo accurate articulo utuntur tragici; (cf. v. 247. ubi debebat esse τῶν ἰόντων, et Ag. 315. Theb. 304. Soph. El. 991.) nec tantam metri discrepantiam antistrophicis permittit Æschylus.

φίλα γὰρ κέκευθεν ἤθη.
Ἀϊδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀνείης,
Ἀϊδωνεύς,
†Δαρεῖον, οἷον ἄνακτα Δαρειὰν, ἠέ.
οὔτε γὰρ ἄνδρας ποτ' ἀπώλλυ ἀντ. β'.
πολεμοφθόροισιν ἄταις,
θεομήστωρ δ' ἐκικλήσκετο Πέρσαις,
θεομήστωρ δ'
ἔσκεν, ἐπεὶ στρατὸν †εὖ ποδώκει.

βαλὴν, ἀρχαῖος βαλὴν, ἴθι, ἰκοῦ, στρ. γ'.
ἔλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθου,
κροκόβαπτον ποδὸς εὔμαριν ἀείρων,
βασιλείου τιάρας φάλαρον πιφαύσκων.
βάσκε πάτερ ἄκακε Δαρεῖ', ἰανοῖ.

653. Corruptus est hic versus. Δαρειὰν forma nihili est, ex v. 663. huc illata, ubi tamen vide nott.

654. οὐδὲ Dind. Sed respondent οὔτε—δὲ, cujus structuræ non desunt exempla. Vide Gr. Gr. ed. Jelf, §. 775.

658. *Postquam exercitum bene direxisset,* interpretatur Linwood, qui Ionicam formam pro ἐφωδώκει, ab ἐφοδόω, esse putat. Sed talis Ionismi nullum, quod sciam, apud Tragicos exstat exemplum, nisi ἔπεσπε pro ἔφεσπε v. 554. huc referendum censeas; et vix dubium est quin corruptus sit locus, a quo emendando quemvis deterreat antithetici versus manifesta depravatio.

659. Βαλὴν, *rex,* vox Phœnicia, secundum Bl. in Gloss. Vide Müller, Dor. 1. p. 10. Corripitur fortasse secunda syllaba in v. ἀρχαῖος, ut in γεραιὸς Hippol. 170. ubi vide Monk., sed non necessario ad metrum dochmiacum. Notandus hiatus, sc. non elisum iota in v. ἴθι ante ἰκοῦ.

661. εὔμαριν. εἶδος ὑποδήματος, Hesych. Producitur media syllaba, nam metrum Ionicum a minore est. Probabiliter Blomf. in Appendice εὔβαριν veram esse lectionem suspicatur, collatis vocibus περιβαρίδες Lysist. 47. et βηρίδες, quod Hesychio est ὑποδήματα. Persæpe literæ μ et β confunduntur, ut ἀδάβαται et ἀδάμαται inf. 908. Proximus versus Ionicus est, qualis v. 100. Pessime in ed. Blomf. tota hæc stropha ordinata est.

663. Libri Δαρειὰν οἳ, quod

ὅπως καινά τε κλύης νέα τ' ἄχη, ἀντ. γ'.
δέσποτα, δεσπότου, φάνηθι.
Στυγία γάρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται·
νεολαία γὰρ ἤδη κατὰ πᾶσ' ὄλωλε.
βάσκε πάτερ ἄκακε Δαρεῖ', ἰανοῖ.
αἰαῖ, αἰαῖ· ἐπῳδός.
ὦ πολύκλαυτε φίλοισι θανών·
τί τάδε, δυναστᾶν δυνάστα, περὶ τᾷ
σᾷ διδύμᾳ †διαγνοῖεν ἁμαρτίᾳ;

plane corruptum est. Veram scripturam servavit Arist. Ran. 1028. ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' †ἀπηγγέλθη περὶ Δαρείου τεθνεῶτος, ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τῷ χεῖρ' ὠδὶ συγκρούσας εἶπεν ἰανοῖ. Ubi quod adnotavit Schol. ἐν τοῖς φερομένοις Αἰσχύλου Πέρσαις οὔτε Δαρείου θάνατος ἀπαγγέλλεται, (imo Δαρεῖος τεθνεὼς hic est umbra mortui Darii,) οὐδὲ ὁ χορὸς τὰς χεῖρας συγκρούσας λέγει ἰανοῖ, ὅ ἐστιν ἐπιφώνημα πρὸς τὸν Διόνυσον λεγόμενον χαρᾶς ἐπελθούσης, perantiquam esse hujus loci depravationem planissime docet, atque eo tempore casu aliquo factam, cum una voce scribebatur ΔΑΡΕΙΙΑΥΟΙ, quod in ΔΑΡΕΙΑΝΟΙ a librariis corruptum est; idque jam Blomfieldius perspexit. Ceterum veri simillimum esse cuivis apparebit, et ipsi actioni consentaneum, complosis ad verbum ἰανοῖ Chori manibus evocari Darium.—περῶν pro πάτερ Blomf. ex ed. Rob.

665. Junge νέα ἄχη δεσπότου, sc. Xerxis, ut recte interpretatur Schol. quem sequitur Blomf. Mire jungit Hermannus δέσποτα δεσπότου, ut πιστὰ πιστῶν v. 677.

666. Eum. 356. τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται, καὶ δνοφεράν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος αὐδᾶται πολύστονος φάτις.

671. Vulgo corrupte legitur τί τάδε δυνάτα δυνάτα περὶ τᾷ σᾷ δίδυμα διάγοιεν ἁμάρτια. Plerique libri δυνάστα δυνάστα, et huc spectare videtur accentus in δυνάτα. Pro διάγοιεν Robortellus præbet διάνγοιεν, unde διαγνοῖεν effeci, cum Ald. Turn. habeant διάνοιεν. Locum haud minus depravatum quam hodie legitur invenit Scholiasta. Verba τᾷ σᾷ omittit Rob. Denique τὰ ἁμάρτια occurrit Ag. 520. ἡ ἁμαρτία Prom. 9. Equidem fere certum puto δυναστᾶν δυνάστα, *Rex Regum*; vide ad v. 24. et ceteris leviter emendatis probi evadunt dochmiaci in hanc sententiam; *quidnam hæc judicent* (sc. οἱ φίλοι, a φίλοισι supplendum, nisi verum sit διαγνοῖμεν) *de gemina clade tua?* i. e. de hac populi tui calamitate, quam et mari et terra passi sunt.

πᾶσαι γᾷ †σᾷ† τᾷδ' ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι
νᾶες ἄναες ἄναες.

ΔΑΡΕΙΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ὦ πιστὰ πιστῶν, ἡλικές θ' ἥβης ἐμῆς,
Πέρσαι γεραιοί, τίνα πόλις πονεῖ πόνον;
στένει, κέκοπται, καὶ χαράσσεται πέδον·
λεύσσων δ' ἄκοιτιν τὴν ἐμὴν τάφου πέλας,
ταρβῶ, χοὰς δὲ πρευμενὴς ἐδεξάμην.
ὑμεῖς δὲ θρηνεῖτ' ἐγγὺς ἑστῶτες τάφου,
καὶ ψυχαγωγοῖς ὀρθιάζοντες γόοις
οἰκτρῶς καλεῖσθέ μ'· ἔστι δ' οὐκ εὐέξοδον,
ἄλλως τε πάντως χοὶ κατὰ χθονὸς θεοὶ
λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι.
ὅμως δ' ἐκείνοις ἐνδυναστεύσας ἐγὼ
ἥκω· τάχυνε δ', ὡς ἄμεμπτος ὦ χρόνου.

675. σᾷ in sola Turnebiana legitur. De metro, quod molossicum est, vide ad Prom. 706.

676. ναῦς ἄνανς dicitur ut γάμος ἄγαμος et similia, *expeditio navalis infausto eventu usa*. An recte v. ἄναες in libris repetita sit, nemo facile dixerit.

677. πιστὰ πιστῶν, si sana lectio, pro πιστότατοι accipiendum videtur. Confer v. 1. τάδε μὲν Περσῶν πιστὰ καλεῖται. γεννήματα intelligit Schol. sed constructio potius epica est, ut δῖε Πελασγῶν, Suppl. 944. Vide Monk. ad Alcest. 472.

679. De v. χαράσσειν, quod proprie est *palum acuere*, secundo sensu *acuto palo solum pungere* (Angl. *to scratch*), a χάραξ, vide *New Cratylus*, p. 367.

680. τήνδ' ἐμὴν Blomf. Vide ad Prom. 152.

681. πρευμενὴς Med. Rob. cum aliis, quod vulgato πρευμενεῖς multo melius est.

687. ἐνδυναστεύσας, *ut qui apud inferos potestate potitus sim.* Sic Cho. 348. Agamemnon dicitur κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων σεμνότιμος ἀνάκτωρ, ubi vide nott.

688. τάχυνα plerique libri. Vide ad Suppl. 463. ἄμεμπτος χρόνου dicitur ut ἄτερ μομφῆς ἱερῶν πατρῴων Theb. 1004.

τί [ν'] ἔστι Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβριθὲς κακόν;
ΧΟ. σέβομαι μὲν προσιδέσθαι,
σέβομαι δ' ἀντία λέξαι
σέθεν, ἀρχαίῳ περὶ τάρβει.
ΔΑ. ἀλλ' ἐπεὶ κάτωθεν ἦλθον σοῖς γόοις πεπεισμένος,
μή τι μακιστῆρα μῦθον ἀλλὰ σύντομον λέγων
εἰπὲ καὶ πέραινε πάντα, τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθείς.
ΧΟ. δίομαι μὲν χαρίσασθαι,
δίομαι δ' ἀντία φάσθαι,
λέξας δύσλεκτα φίλοισιν.
ΔΑ. ἀλλ' ἐπεὶ δέος παλαιὸν σοὶ φρενῶν ἀνθίσταται,
τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομ', εὐγενὲς γύναι,
κλαυμάτων λήξασα τῶνδε καὶ γόων, σαφές τι μοι

689. τί ἔστι ex optimis libris Dindorfius. Vide ad Suppl. 301.

692. περὶ τάρβει, *præ metu*, ut περὶ φόβῳ Cho. 32. ἀμφὶ τάρβει ibid. 538. ἀμφὶ θυμῷ, *præ ira*, Soph. Frag. 147. Vide *New Cratylus*, p. 230. Metrum anapæsticum, non Ionicum est, nisi fortasse ejusdem generis ac v. 662.

694. μακιστῆρα, *prolixum*; idem fere quod μήκιστον, ut in Suppl. 460. μακιστὴρ καρδίας λόγος significat *sermo animum pungens*; μηκιστὴρ enim dicitur telum, βέλος, ab eadem origine, sc. a volando longissime. Itaque proprie μηκιστὴρ est *qui longe jaculatur*, sed passive de telo ac de oratione dicitur, *qui longe missus est*. Non credo recte fecisse viros doctos, qui communem hujus verbi radicem utrique loco denegaverint. Structura apud Tragicos satis frequens est; sic ἐνδυτὴρ πέπλος pro ἐνδυτὸς, Trach. 674. καρανιστὴρ δίκη Eum. 177. ποδιστὴρ πέπλος Cho. 987. ὀνειδιστὴρ λόγος Herc. Fur. 218. δαϊκτὴρ γόος Theb. 907. λευστὴρ μόρος ib. 186.

695. τὴν ἐμὴν αἰδῶ, Angl. *your awe of me*. Confer Prom. 396.

697. ἀντία φάσθαι ex Homero Od. O. 376. citat Abreschius. δίομαι, *vereor*, pro δείομαι, vide Buttmann. *Irregular Verbs*, p. 61.

699. παλαιὸν, quem olim me vivo et regnante concepisti. Junge δέος παλαιὸν φρενῶν ἀνθίσταταί σοι. Hoc non videtur perspexisse Blomfieldius, cujus conjectura ἀνθάπτεται parum egemus.

λέξον. ἀνθρώπεια δ' ἄν τοι πήματ' ἂν τύχοι
βροτοῖς.
πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χέρσου
κακὰ
γίγνεται θνητοῖς, ὁ μάσσων βίοτος ἢν ταθῇ πρόσω.
ΑΤ. ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ,
ὅς θ' ἕως ἔλευσσες αὐγὰς ἡλίου, ζηλωτὸς ὢν,
βίοτον εὐαίωνα, Πέρσαις ὡς θεὸς, διήγαγες,
νῦν τέ σε ζηλῶ θανόντα πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος.
πάντα γὰρ, Δαρεῖ', ἀκούσει μῦθον ἐν βραχεῖ
χρόνῳ·
διαπεπόρθηται τὰ Περσῶν πράγματθ', ὡς εἰπεῖν
ἔπος.
ΔΑ. τίνι τρόπῳ; λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτὸς, ἢ στάσις
πόλει;
ΑΤ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀμφ' Ἀθήνας πᾶς κατέφθαρται
στρατός.
ΔΑ. τίς δ' ἐμῶν ἐκεῖσε παίδων ἐστρατηλάτει; φράσον.

703. Non debebat venerabilis umbra tam prolixe sermocinari, cum modo choro dixisset τάχυνε v. 688. Opposita semper fere sunt θάλασσα et χέρσος, *terra firma*, ut Suppl. 31. Theb. 854.

706. Constructio est, ὅς διήγαγές τε—νῦν τέ σε ζηλῶ. Libri ὅς θ' ἕως, ὅς ἕως, ὡς ἕως τ', ὅ ἕως. Quod vulgo editur, ὡς ἕως, ex sola Turnebiana admissum est. Secutus sum Blomf.

707. Vulgo interpungitur post Πέρσαις. Cf. vv. 159. 645. εὐαίων proprie de deorum vita dicitur, unde βίοτον εὐαίων' ἔχειν Herculi promittit oraculum Trach. 81.

709. λόγῳ pro χρόνῳ pauciores libri. Respicere videtur Atossa τάχυνε v. 688. — διαπεπόρθηται, vide ad Theb. 1041.

711. σκηπτὸς, Angl. *stroke*, Antig. 418. Intestinam calamitatem sive pestis seu seditionis negat Atossa civitati supervenisse, sed foris militantes dicit occubuisse. Quare in v. πόλει ponenda est emphasis.

ΑΤ. θούριος Ξέρξης, κενώσας πᾶσαν ἠπείρου πλάκα.
ΔΑ. πεζὸς ἢ ναύτης δὲ πεῖραν τήνδ' ἐμώρανεν τάλας;
ΑΤ. ἀμφότερα· διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατευμάτοιν.
ΔΑ. πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσόσδε πεζὸς ἤνυσεν περᾶν;
ΑΤ. μηχαναῖς ἔζευξεν Ἕλλης πορθμὸν, ὥστ' ἔχειν πόρον.
ΔΑ. καὶ τόδ' ἐξέπραξεν, ὥστε Βόσπορον κλῆσαι μέγαν;
ΑΤ. ὧδ' ἔχει· γνώμης δέ που τις δαιμόνων ξυνήψατο.
ΔΑ. φεῦ· μέγας τις ἦλθε δαίμων, ὥστε μὴ φρονεῖν καλῶς.
ΑΤ. ὡς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν, οἷον ἤνυσεν κακόν.
ΔΑ. καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε;
ΑΤ. ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς πεζὸν ὤλεσε στρατόν.
ΔΑ. ὧδε παμπήδην δὲ λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί;
ΑΤ. πρὸς τάδ' ὡς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει.
ΔΑ. ὦ πόποι κεδνῆς ἀρωγῆς κἀπικουρίας στρατοῦ.

714. *κενώσας*. Confer v. 12. *πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς ᾤχωκε*.

715. *ἐμώρανεν*. Dictum ut *τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν* Ajac. 42. *τήνδ' ἀφορμᾷς πεῖραν* ib. 290. *τόνδ' ἐπόρνυται στόλον* Suppl. 183. Poeta apud Plutarch. Opera Moralia, p. 582. ed. Ald. 1509. *οὐδεὶς σιδηροῦ ταῦτα μωραίνει πέλας*. Nimirum duplicem vim, et transitivam et intransitivam, habent verba in *-αινω* et *-υνω*, ut *ὀργαίνειν, ὁρμαίνειν, δειμαίνειν, ταχύνειν, βραδύνειν*, etc.

720. *ξυνήψατο*, in exsequendo consilio adjuvit. Intelligendum *κακὸν δαίμονα* patet ex proximo versu.

724. Iisdem verbis utitur Artemisia, Herod. VIII. 68. *δειμαίνω μὴ ὁ ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς τὸν πεζὸν προσδηλήσηται*.

727. *κεδνῆς* Med. cum pluribus aliis. *κενῆς* vulgo. Infra v. 912. *αἰαῖ κεδνᾶς ἀλκᾶς*. Blomfieldius: "*κενῆς* spectat quodammodo ad *κενανδρίαν* in superiore versu." Nihil attinebat spectare, cum *κενὸς* hic significaret *vanus*, illic proprio sensu sit *vacuus*. De vv. *ἀρωγὴ* et *ἐπικουρία* vide ad Suppl. 701.

ΑΤ. Βακτρίων δ' ἔρρει πανώλης δῆμος, οὐδέ τις γέρων.
ΔΑ. ὦ μέλεος, οἵαν ἆρ' ἦβην ξυμμάχων ἀπώλεσε. 729
ΑΤ. μονάδα δὲ Ξέρξην ἔρημόν φασιν οὐ πολλῶν μέτα—
ΔΑ. πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾶν; ἔστι τις σωτηρία;
ΑΤ. ἄσμενον μολεῖν γέφυραν †γαῖν δυοῖν ζευκτηρίαν.
ΔΑ. καὶ πρὸς ἤπειρον σεσῶσθαι τήνδε; τοῦτ' ἐτήτυμον;
ΑΤ. ναί· λόγος κρατεῖ σαφηνής· †τῷδέ γ' οὐκ ἔνι στάσις.
ΔΑ. φεῦ· ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις· ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν 735
Ζεὺς ἀπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων. ἐγὼ δέ που
διὰ μακροῦ χρόνου τάδ' ηὔχουν ἐκτελευτήσειν θεούς.
ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτὸς, χὠ θεὸς ξυνάπτεται.

728. Verba *οὐδέ τις γέρων* quo sensu accipienda sint docet sequens versus, ubi *ἦβη ξυμμάχων* his verbis responsum facit. Quare valere videntur *καὶ ἐκεῖνος οὐκ ἐκ τῶν γερόντων, ἀλλ' ἐκ τῶν νέων ξυνεστηκώς.* Recte Schol. *οὐδέ τις γέρων ἀπώλετο, τοῦτ' ἔστι, πάντες οἱ νέοι ἐφθάρησαν, οἱ δὲ γέροντες οὔ.* Non valde feliciter proposuit Dindorfius *οὐ δή τις γέρων*, sc. *flos populi*, quod vix satis Æschyleum sonat.

731. *ποῖ τελευτᾶν.* Vide ad Suppl. 597.

732. *γαῖν* præclara est Askevii emendatio, a Dindorfio commemorata, pro *ἐν*, quod sensu caret. Neque enim adjectivum *ἐνζευκτήριος* (quod cogitat Scholef.) occurrit, nec subaudiri potuit *ἠπείροιν*.

734. Vulgo *τοῦτό γ' οὐκ.* Sed *τοὔτῳ γ' οὐκ* Med. alii; unde *τῷδέ γ' οὐκ* Blomf. Perpetuo confundi *τοῦτο* et *τόδε* monitum est ad Suppl. 314. Sic Prom. 1019. *ὧπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε, τάδε* in *ταῦτα* male mutatum transposuit Robortellus, qui ita edidit: *ὧπται δὴ ταῦτα καὶ βεβούλευται πάλαι.* Vide præterea ad Cho. 216. ubi recte, ut opinor, dedi *ὡς ὄντ' Ὀρέστην ταῦτά σε προσενέπω*; pro vulg. *τάδ' ἐγώ σε προὐννέπω.—τοῦτο, κοὐκ ἔνι στάσις* Dind. probabiliter. Sed *κρατεῖ* absolute ponitur, ut Suppl. 289. *ὡς μάλιστα καὶ φάτις πολλὴ κρατεῖ.*

735. *πράξις* Blomf. Scholef. pravo accentu.

736. *ἀπέσκηψεν* Med. Vulgo *ἐπέσκηψεν.* Confer Hippol. 438. et vide ad v. 856.

737. *ἐκτελευτήσειν* Med. cum aliis. Vulgo *ἐκτελευτῆσαι.* Difficile est eligere. Sensus: Ego autem putabam hæc non nisi longo temporis intervallo eventura esse.

738. Confer Frag. 277.

νῦν κακῶν ἔοικε πηγὴ πᾶσιν ηὐρῆσθαι φίλοις.
παῖς δ' ἐμὸς τάδ' οὐ κατειδὼς ἤνυσεν νέῳ θράσει,
ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν, δοῦλον ὡς, δεσμώμασιν
ἤλπισε σχήσειν ῥέοντα, Βόσπορον ῥόον θεοῦ,
καὶ πόρον μετερρύθμιζε, καὶ πέδαις σφυρηλάτοις
περιβαλὼν, πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῷ στρατῷ·
θνητὸς ὢν θεῶν δὲ πάντων ᾤετ', οὐκ εὐβουλίᾳ,
καὶ Ποσειδῶνος κρατήσειν. πῶς τάδ' οὐ νόσος φρενῶν
εἶχε παῖδ' ἐμόν; δέδοικα μὴ πολὺς πλούτου πόνος
οὑμὸς ἀνθρώποις γένηται τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή.
ΑΤ. ταῦτα τοῖς κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν διδάσκεται
θούριος Ξέρξης· λέγουσι δ', ὡς σὺ μὲν μέγαν τέκνοις
πλοῦτον ἐκτήσω ξὺν αἰχμῇ, τὸν δ' ἀνανδρίας ὕπο

742. Sine causa offendit Blomf. in Βόσπορον ῥόον θεοῦ, quod additur cum ad explicandam dictionem ἱρὸν Ἑλλήσποντον, tum ut insolentia et impietas Xerxis perstringatur, qui quasi sacris manum injecisset.

743. μετερρύθμιζε. Prom. 249. Notabunt tirones imperfecti vim, qua conatus exprimitur. πέδαις dativus pro accusativo πέδας, variata scil. structura, ut Cho. 567. ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι. Nota est fabula de Xerxe catenas in pontum dejiciente: vide Herod. VII. 35.

744. De πολλὴν πολλῷ vide ad Suppl. 444. et confer Equit. 822. Ran. 1046. inf. 776.

746. "*Qui fieri potest ut aliud quid quam insania filium meum affecerit?*" SCHOLEF.

747. πόνος libri fere omnes. πόρος Blomf. Pors. Dind. Sed confer Cho. 130. ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα, *in tuis divitiis*, et quod ibi laudatur Ion. 1088. ἄλλων πόνον εἰσπεσών.

749. τοι pro τοῖς optime conjecit Dindorfius, sed vix audeas reponere. Confirmatur tamen a vv. κακῶν ἀνδρῶν sine articulo v. 753. Respicitur autem Mardonius, malus ille Xerxis monitor, de quo vide Herod. VIII. 99.

ἔνδον αἰχμάζειν, πατρῷον δ' ὄλβον οὐδὲν αὐξάνειν.
τοιάδ' ἐξ ἀνδρῶν ὀνείδη πολλάκις κλύων κακῶν
τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον καὶ στράτευμ' ἐφ' Ἑλλάδα.

ΔΑ. τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον
μέγιστον, ἀείμνηστον, οἷον οὐδέπω
τόδ' ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν πεσὸν,
ἐξ οὗτε τιμὴν Ζεὺς ἄναξ τήνδ' ὤπασεν,
ἔν' ἄνδρα πάσης Ἀσίδος μηλοτρόφου
ταγεῖν, ἔχοντα σκῆπτρον εὐθυντήριον.
Μῆδος γὰρ ἦν ὁ πρῶτος ἡγεμὼν στρατοῦ·
ἄλλος δ' ἐκείνου παῖς τόδ' ἔργον ἤνυσε,
φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν ᾠακοστρόφουν.
τρίτος δ' ἀπ' αὐτοῦ Κῦρος, εὐδαίμων ἀνὴρ,
ἄρξας ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις·
Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν ἐκτήσατο,
Ἰωνίαν τε πᾶσαν ἤλασεν βίᾳ·
θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν, ὡς εὔφρων ἔφυ.
Κύρου δὲ παῖς τέταρτος ἴθυνε στρατόν·
πέμπτος δὲ †Μέρδις ἦρξεν, αἰσχύνη πάτρᾳ

755. *σφὶν, ab eo.* Vide Herm. ad Œd. Col. 1487. Rarissimus dativi usus, frequentissimus accusativi *σφὲ*, ut Prom. 9. Theb. 1022. sup. 200.

759. *ταγεῖν Ἀσίδος* ut *τυραννεύειν χθονὸς, μετοικεῖν γῆς*, Suppl. 603. *χώρας ἐφορεύειν* sup. v. 7, i. e. *ταγὸν εἶναι.*

761. *Μῆδος* est nomen gentile, monente Blomf. innuitur enim Astyages, cujus filius erat Cyaxares, a quo genitus est Cyrus. — *τόδ' ἔργον ἤνυσε* est, *idem opus* (imperium scil.) *feliciter exsecutus est.*

768. *εὔφρων, prudens*, sensu rariore. Confer *δυσφρόνως* v. 544.

769. *Κύρου παῖς*, sc. Cambyses.

770. Libri *Μάρδος*, quod falsum esse vel Scholiasta perspexit. Nam *Σμέρδις* vel *Μέρδις* (confer *σμικρὸς* et *μικρὸς*, *Σκάμανδρος* et *Κάμανδρος*, *σκέπαρνον* et *κέπαρνον*, uti Homerus posuerit necesse est,) erat Magus,

θρόνοισί τ' ἀρχαίοισι· τὸν δὲ σὺν δόλῳ
Ἀρταφρένης ἔκτεινεν ἐσθλὸς ἐν δόμοις
ξὺν ἀνδράσιν φίλοισιν, οἷς τόδ' ἦν χρέος.
[ἕκτος δὲ Μάραφις, ἕβδομος δ' Ἀρταφρένης.]
κἀγὼ πάλου τ' ἔκυρσα, τοῦπερ ἤθελον,
κἀπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ·
ἀλλ' οὐ κακὸν τοσόνδε προσέβαλον πόλει.
Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς, ὢν νέος, νέα φρονεῖ,
κοὐ μνημονεύει τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς·
εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἴστ', ἐμοὶ ξυνήλικες,
ἅπαντες ἡμεῖς, οἳ κράτη τάδ' ἔσχομεν,
οὐκ ἂν φανεῖμεν πήματ' ἔρξαντες τόσα.

ΧΟ. τί οὖν, ἄναξ Δαρεῖε; ποῖ καταστρέφεις
λόγων τελευτήν; πῶς ἂν ἐκ τούτων ἔτι
πράσσοιμεν ὡς ἄριστα Περσικὸς λεώς;

ΔΑ. εἰ μὴ στρατεύοισθ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον,

a septem conjuratis, quorum unus fuit Artaphernes, occisus.

772. ἐν δόμοις, h. e. domi, non militiæ.

774. Maraphis vel Marphis Cyri frater fuisse putatur. Sed hic versus criticis in suspicionem cecidit, et a Pors. Schütz. Blomf. Dind. damnatus est. Ex recensione conjuratorum, tribus versibus conscripta, irrepsisse ultimum, propter ordinem ἕκτος, probabiliter censuit Blomf.

775. πάλου δ' Med. quod verum esse potest; vide ad Prom. 952. Sed structura ἔκυρσά τε καὶ ἐπεστράτευσα, recte se habet.

778. De ᾰ in νέα producta vide ad Cho. 839. Frag. 282. τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφήμερα φρονεῖ. Similis sententia est Od. VII. 294. ἀεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.— φρονεῖ νέα transponebat Monkius.

780. Insolentius conjunxit εὖ ἴστε et σαφῶς ἴστε.

783. τί οὖν, Suppl. 301. καταστρέφεις, ibid. 436. quod non confundendum cum longe diversa metaphora Eum. 468.

786. Recte dicitur εἰ μὴ στρατεύοισθ' ob præcedentem optativum; intelligitur enim πράσσοιτε ἂν ὡς ἄριστα, εἰ μὴ στρατεύοισθε. Altera autem post στρατεύοισθε infertur conditio, quæ cum ad primarium optativum πράσσοιτε non proxime pertineat, satis recte per εἰ ᾗ exprimitur, de qua constructione vide

μηδ' εἰ στράτευμα πλεῖον ᾖ τὸ Μηδικόν·
αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κείνοις πέλει.
ΧΟ. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; τίνι τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ;
ΔΑ. κτείνουσα λιμῷ τοὺς †ὑπερπόλλους ἄγαν. 790
ΧΟ. ἀλλ' εὐσταλῆ τοι λεκτὸν ἄρωμεν στόλον.
ΔΑ. ἀλλ' οὐδ' ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις
στρατὸς κυρήσει νοστίμου σωτηρίας.

ad Eum. 228. Infelicissime de hoc loco egit Scholefieldius, qui cum Brunckio solœcismum Æschylo obtulit, scribendo ἦν pro ᾖ. Vide Equit. 699. Arnold. ad Thucyd. II. 5. et præcipue ad Mus. Phil. Cant. I. p. 99—102, ubi optime et luculentissime exponitur doctrina subjunctivi ab εἰ pendentis, et quid differat tum ab optativo, tum ab eadem structura cum ἦν, h. e. εἰ ἄν. Scilicet εἰ γένηται significat tantummodo *si accidat*, vel *si acciderit*, non habito respectu ad conditionem, qua impleta res eventura est. εἰ—ἄν (h. e. ἦν) γένηται, hanc conditionem simul respicit, valetque, *si acciderit, impleta ea conditione, sine qua accidere non potest.* Denique εἰ γένοιτο est hypotheticus tantum casus; *si forte fiat, ut accidat*, h. e. *fac acciderit.* Observandum est, quod in hoc loco soli se excipiunt ac sibi respondent priores optativi πράσσοιτε ἄν, εἰ μὴ στρατεύοισθε, cum quibus absolvitur constructio, neque opus est ut præterea accedat aut εἰ εἴη aut εἰ ᾖ, quare si quid accedit, aut hoc aut illud æque probum est. Si usquam vera structura εἰ ᾖ, de qua quidem non video quomodo dubitari possit, hic recte locum habet, pro quo potuit quidem, sed noluit, dicere ἦν ᾖ. Confer Ajac. 1344.

ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
βλάπτειν τὸν ἐσθλὸν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς.

790. ὑπερπώλους Med. et Schol. quod non ineptum est, si de terra χορτὸν parum suppeditante cogites. Vulgo ὑπερκόμπους, quod putidam fundit sententiam; non enim ob superbiam, sed ob multitudinem fames exercitui futura erat. ὑπερπόλλους Hermanni emendatio est. Confert Blomf. Herod. VII. 49. ubi dicitur regio λιμὸν τέξεσθαι. Respicit v. ὑπερπόλλους ad prægressum istud μηδ' εἰ πλεῖον ᾖ. Ipsa terra, inquit Darius, si numerosus invadat exercitus, auxilium iis affert, cum non nisi modicis copiis nutrimentum ex se præbere velit.

791. τοι Med. τε Rob. καὶ Turn. Steph. Vulgo etiam ἀροῦμεν, cum interrogatione in fine versus. Prætuli quod habet Robortellus, ἄρωμεν. *At vero expeditum exercitum lectissimorum hominum congregemus*, i.e. ut multo minus numerosi sint.

ΧΟ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ πᾶν στράτευμα βαρβάρων
περᾷ τὸν Ἕλλης πορθμὸν Εὐρώπης ἄπο;
ΔΑ. παῦροί γε πολλῶν, εἴ τι πιστεῦσαι θεῶν
χρὴ θεσφάτοισιν, ἐς τὰ νῦν πεπραγμένα
βλέψαντα· συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μὲν, τὰ δ' οὔ.
κεἴπερ τάδ' ἐστὶ, πλῆθος ἔκκριτον στρατοῦ
λείπει, κεναῖσιν ἐλπίσιν πεπεισμένος.
μίμνουσι δ' ἔνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς
ἄρδει, φίλον πίασμα Βοιωτῶν χθονί·
οὗ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν,
ὕβρεως ἄποινα κἀθέων φρονημάτων·
οἳ, γῆν μολόντες Ἑλλάδ', οὐ θεῶν βρέτη
ἠδοῦντο συλᾶν, οὐδὲ πιμπράναι νεώς·
βωμοὶ δ' ἄϊστοι, δαιμόνων θ' ἱδρύματα
πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων.
τοιγὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα
πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι, κοὐδέπω κακῶν
κρηπὶς ὕπεστίν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπιδύεται.
τόσος γὰρ ἔσται πέλανος †αἱματοσφαγὴς

799. Si revera hæc quod auguror, eveniunt, valentissimam exercitus partem jam relinquit ipse domum proficiscens, spe deceptus qua hanc expeditionem susceperat.

803. ἐπαμμένει παθεῖν, insuper restant patienda. Cf. Prom. 623. Ceterum pœnam impietatis et sacrilegii in infausto victoris reditu rependi vide ad Ag. 336.

806. πιμπράναι νεώς. Herod. VIII. 33. τὸ ἐν Ἀβαισι ἱρὸν συλήσαντες ἐνέπρησαν. Ib. 109. ἐμπιπράς τε καὶ καταβάλλων τῶν θεῶν τὰ ἀγάλματα. Confer etiam ibid. 53. τὸ ἱρὸν συλήσαντες, ἐνέπρησαν πᾶσαν τὴν ἀκρόπολιν. et v. 102.

809. δράσαντι παθεῖν Cho. 305. δρᾶμα πάθους πλέον Ag. 516. ubi vide nott.

811. ἐκπιδεύεται Schützius feliciter pro ἐκπαιδεύεται. "Imago petita est ex natura fonticuli aut putei, qui non prius exhauritur quam ad fundum perveneris."

812. Vulgatum αἱματοσφαγὴς

πρὸς γῇ Πλαταιῶν Δωρίδος λόγχης ὕπο·
θῖνες νεκρῶν δὲ καὶ τριτοσπόρῳ γένει
ἄφωνα σημανοῦσιν ὄμμασιν βροτῶν,
ὡς οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν.
ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν
ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος.
τοιαῦθ' ὁρῶντες τῶνδε τἀπιτίμια
μέμνησθ' Ἀθηνῶν Ἑλλάδος τε, μηδέ τις
ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα,
ἄλλων ἐρασθεὶς, ὄλβον ἐκχέῃ μέγαν.
Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν
φρονημάτων ἔπεστιν, εὔθυνος βαρύς.
πρὸς ταῦτ' ἐκεῖνον σωφρονεῖν †κεχρημένοι

servare ausus sum, etsi satis insolenter compositum, et *αἱματοσταγὴς* in duobus libris ut varia lectio ascriptum est. Per *πέλανος αἵματος σφαγέντος* explicat Well. comparans Ag. 202. qui tamen *αἷμα σφαγὲν* an *αἷμα σφαγέντος* intelligi velit, non apparet. Videtur poeta hoc adjectivum usurpasse plane ut *ὀξεῖαν αἵματος σφαγὴν* Ag. 1360, erumpentem ex cultri ictu sanguinem significans. Prorsus alienum ab hoc loco videtur *παρθενοσφάγοισιν ῥείθροις*, Ag. 202, quod simpliciter valet *ῥείθροις ἀπὸ παρθένου σφαγῆς*, nec quicquam difficultatis habet.

815. Oculis hominum demonstrabunt, etsi vocem non habeant, quæ auribus illabatur. Non intellexit Valcken. ap. Blomf., *ὄμμασιν* vitiosum ratus.

817. *ἐκάρπωσε* hic usurpatur ut *ἐκκαρπίζεται* Theb. 597. ubi adeas notata. Vide autem eandem sententiam paulo aliter enuntiatam Ag. 745. Ad *ἐξαμᾷ* non *ὕβρις*, sed *θνητὸς* adsciscendum est.

825. "Scribendum *κεχρημένον*, quam lectionem memorat Scholiasta, recte interpretatus *χρείαν ἔχοντα καὶ ἄξιον ὄντα σωφρονεῖν*." Dind. Mire quidem dictum, pro *τοῦ σωφρονεῖν*, etsi aliquatenus defensum articulo similiter omisso Ag. 587. ubi *ἀνοῖξαι* pro *τοῦ ἀνοῖξαι*, Alcest. 879. ubi *ἁμαρτεῖν* pro *τοῦ ἁμαρτεῖν* ponitur. Duplicem autem significationem habet *κεχρημένος*, quod cum genitivo junctum valet *egenus*, Eur. Ion. 1199. Cyclop. 88. cum dativo est *usus*, ut interdum etiam Homero, velut Od. XVI. 398, *φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν*. Sic

πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι
λῆξαι θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκόμπῳ θράσει.
σὺ δ', ὦ γεραιὰ μῆτερ ἡ Ξέρξου φίλη,
ἐλθοῦσ' ἐς οἴκους, κόσμον ὅστις εὐπρεπὴς
λαβοῦσ' ὑπαντίαζε παιδί· πάντα γὰρ
κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι
στημορραγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων.
ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πράϋνον λόγοις·
μόνης γὰρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται.
ἐγὼ δ' ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω·
ὑμεῖς δὲ, πρέσβεις, χαίρετ', ἐν κακοῖς ὅμως,
ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ καθ' ἡμέραν,
ὡς τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ.
ΧΟ. ἦ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι
ἤλγησ' ἀκούσας βαρβάροισι πήματα.
[ΑΤ. ὦ δαῖμον, ὡς με πόλλ' ἐσέρχεται κακὰ
ἄλγη, μάλιστα δ' ἥδε συμφορὰ δάκνει,
ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι

Hippol. 349. Dem. Mid. p. 533. κέχρηται συμφορᾷ. p. 539. τοσαύτῃ κεχρημένῳ προνοίᾳ. Quare si recte in libris legitur κεχρημένοι, junxerim potius πινύσκετ' ἐκεῖνον σωφρονεῖν, κεχρημένοι εὐλόγοισι νουθετήμασι, quam cum Scholefieldio σωφρονεῖν κεχρημένοι, *sapientia usi*. Neque enim credo Græca hoc sensu accipi posse. *Ab oraculo moniti* vertit Linwood in Lexico, a v. χράν, qui comparat Πυθοχρήστης Cho. 926. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ χρησθεὶς Schol. Vereor equidem ut hæc explicatio ceteris probabilior sit.

830. πάντα στημορραγοῦσι pro πάντα στήμονα ῥήγνυνται paullo audacius positum videtur. παντὶ Dindorfius, quod ad σώματι referatur.

837. Vulgo ψυχῇ ἡδονήν, nisi quod Ald. Rob. præbent ψυχήν. Quam parvam in talibus auctoritatem habeant codices quivis intelligit. Vulgatum tamen tuetur Scholiasta.—ὠφελεῖν cum dativo vide ad Prom. 350.

843. Suspecta est particula γε, et tota hæc Atossæ ῥῆσις vereor ne

ἐσθημάτων κλύουσαν, ἥ νιν ἀμπέχει.
ἀλλ' εἶμι, καὶ λαβοῦσα κόσμον ἐκ δόμων
ὑπαντιάζειν παιδ' ἐμῷ πειράσομαι·
οὐ γὰρ τὰ φίλτατ' ἐν κακοῖς προδώσομεν.]

ΧΟ. ὦ πόποι, ἦ μεγάλας ἀγαθᾶς τε πολισσονόμου
βιοτᾶς ἐπεκύρσαμεν, [στρ. ά.
εὖθ' ὁ γηραιὸς
πανταρκὴς, ἀκάκας, ἄμαχος βασιλεὺς
ἰσόθεος Δαρεῖος ἦρχε χώρας.
πρῶτα μὲν εὐδοκίμου στρατιᾶς ἀπεφαίνομεθ', ἠδὲ νομί-
σματα πύργινα [ἀντ. ά.
πάντ' ἐπεύθυνον.

non ab Æschylo profecta sit. Nam ita compositi sunt versus, ut minime Æschyleam sapiant gravitatem, sed pusilla est sententia et vulgaris ac frigida oratio. Offendit istud γε, quod certe tolerari nullo modo potest; insolita præterea locutio est ἀτιμία ἐσθημάτων ἀμφὶ σώματι, admodum dubia παῖδ' ἐμῷ pro παιδὶ, et cum ceteris ex v. 830 huc translata. Denique interpolata videtur hoc loco Atossæ peroratio, quæ post v. 754. non iterum in scena apparet.

846. Certum videretur ex hoc exemplo, modo genuinus esset locus, interdum elidi dativum in ι brevi, ut in Œd. Col. 1435. τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι θανόντ', et Trach. 675 ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρου πόκῳ. παῖδ' ἐμὸν male dedit Blomf. Vide v. 830, ubi ὑπαντίαζε παιδί. Infra v. 898. ubi ἐσιδόντ' pro accusativo accipit Scholefieldius, etsi hoc loco de elisione literæ ι non timendum esse docet. Eur. Frag. Æol. 11. τῷ πένηθ'. Ion. 434. τί μοι μέλει, προσήκοντ' οὐδέν; Nimirum hæc licentia ex Epicorum usu Tragicis etiam parcius admissa est. Sic Il. x. 277. χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσεύς.

vv. 849—891. Hoc carmen totum ex versibus dactylicis compositum est, intervenientibus subinde trochæis et spondæis.

851. ἀκάκης, idem quod ἀβλαβὴς v. 556. Altera forma est ἄκακος, v. 663. Homero ἀκακήτης.

852. Libri ἦρχε. Rectius fortasse ἄρχε, omisso augmento, quam ἦρχε.

854. ἀπεφαινόμεθα, *insignes eramus*. Videtur genitivus pendere ab ἀπὸ, quasi *ex bono exercitu hominum oculis monstrabamur*, nisi malis supplere χάριν vel ἕνεκα, vel cum Gul. Linwood (ὄντες) εὐδοκίμου στρατιᾶς.

855. πύργινα, τὰ πυργοῦντα καὶ συνιστῶντα τὰς πόλεις. Vocabulum

νόστοι δ' ἐκ πολέμων ἀπόνους, ἀπαθεῖς
* * * εὖ πράσσοντας ἆγον [ἐς] οἴκους. 859

ὅσσας δ' εἶλε πόλεις, πόρον οὐ διαβὰς Ἅλυος ποτα-
μοῖο, [στρ. β'.
οὐδ' ἀφ' ἑστίας συθείς·
οἷαι Στρυμονίου πελάγους Ἀχελωΐδες εἰσὶ, πάροικοι
Θρηκίων ἐπαύλων, 865
λίμνας τ' ἔκτοθεν, αἳ κατὰ χέρσον ἐληλαμέναι περὶ
πύργον ἀντ. β'.
τοῦδ' ἄνακτος ἄϊον,
Ἕλλας τ' ἀμφὶ πόρον πλατὺν εὐχόμεναι, μυχία τε
Προποντὶς, 870
καὶ στόμωμα Πόντου·

corruptum censet Dind. sine idonea causa. *Leges valide munitæ* interpretatur Scholef. νομίσματα Hermannus pro νόμιμα τὰ, egregia conjectura; nam sæpe in libris peccatur inter μηνίματα et μηνίσματα et similia.

856. ἐπεύθυνεν Dind. Both. pro ἐπεύθυνον. Sed frequentissima Epicorum structura Æschylo fortasse hic placuit. (Confer Od. XXIV. 357. 455.) ἀπεύθυνον Med. a prima manu. Sic modo inter ἀπεκύρσαμεν et ἐπεκύρσαμεν, ἀπέσκηψεν et ἐπέσκηψεν, v. 736. ἀπέκειρεν et ἐπέκειρεν, v. 905. ἄπαρχος et ἔπαρχος, v. 329. ἐπηύρου et ἀπηύρω Prom. 28. in libris variatum est.

859. Deest –∪∪ initio versus; fortasse πήματος, ut ἀπαθὴς κακῶν Herod. I. 32. v. 19.

860. Respicit notum oraculum Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει, monente Blomf.—ποταμοῖο pro ποταμοῦ Burneius. Non occurrit hæc genitivi forma apud Æschylum præterquam Prom. 540. supra 111.

864. Ἀχελωΐδες πόλεις, insulæ ad ostium Strymonis sitæ, planius hic ab aliis distinguuntur ut *Thraciæ contiguæ*. Confer περιρρύτας πόλεις Eum. 77. Ἀχελῷον pro quavis aqua poni notum est.

866. λίμνας ἔκτοθεν, non in mari Ægeo, sc. non insulares, sed in ipsa continente exstructæ urbes. Quæ πύργον περιεληλαμέναι, *murum habentes circumdatum*, ut diversæ ab iis memorantur, quæ mari cinctæ sunt. Structura eadem est quæ v. 597. αἱμαχθεῖσα ἄρουραν. Vide ad Theb. 408.

870. πλατὺν ex Homero, ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ, sumptum notavit Schol.—εὐχόμεναι significare

νᾶσοί θ' αἱ κατὰ πρῶν' ἅλιον περίκλυστοι, στρ.γ'.
τᾶδε γᾷ προσήμεναι,
οἵα Λέσβος, ἐλαιόφυτός τε Σάμος, Χίος,
ἠδὲ Πάρος, Νάξος, Μύκονος, Τήνῳ τε συνάπτουσ' 875
Ἄνδρος ἀγχιγείτων.
καὶ τὰς ἀγχιάλους ἐκράτυνε μεσάκτους, ἀντ. γ'.
Λῆμνον, Ἰκάρου θ' ἕδος,
καὶ Ῥόδον, ἠδὲ Κνίδον, Κυπρίας τε πόλεις, Πάφον,
ἠδὲ Σόλους, Σαλαμῖνά τε, τᾶς νῦν ματρόπολις τῶνδ'
αἰτία στεναγμῶν. 881
καὶ τὰς εὐκτεάνους κατὰ κλῆρον Ἰαόνιον, πολυάν-
δρους [ἐπῳδός.

videtur *oriundæ*, quod olim monui ad Suppl. 18. *Superbientes* vertit Scholef. vereor ut recte. Hæc autem libri Medicei lectio est; alii ἐρχόμεναι, αὐχόμεναι, et ἐχόμεναι. Recte Gul. Linwood supplendum monuit εἶναι.

871. στόμωμα Πόντου. Bosporus Thracius.

872—81. Nequeo a me impetrare, quin hanc urbium recensionem serioris Æschylo ætatis additamentum esse suspicer. Locus enim frigide et insulse scriptus est, et subit tædium cum modo præcessisset stropha et antistropha prorsus ejusdem argumenti. Non plane peccat in metri leges correpta ἔ in ἠδὲ Κνίδον, (v. 879.) ante κν., quod fit etiam Cho. 475. ἐμπύροισϊ κνισωτοῖς χθονός. Nec tamen inepte objecerit aliquis, majorem Atheniensibus ob victum Persarum regem gloriam videri, quo magis potens et late extensum ejus imperium ostenderetur.—πρῶν' ἅλιον *fretum* quidam hoc loco accipiunt; vide ad v. 134. Sed κατὰ est *ex adverso*, Angl. *off the head-land*, sc. contra eam Asiæ minoris (Ioniæ) oram quæ in Ægeum juxta has insulas excurrit, Chio opposita.

877. ἀγχιάλους. Recte videtur perspexisse Gul. Linwood ad Ajac. 135, ubi similiter legitur Σαλαμὶς ἀγχίαλος, hoc adjectivo designari quamvis insulam, cujus, cum ipsa haud admodum spatiosa sit, omnis pars non procul a mari distare possit.—μεσάκτους, medias, vox incertæ originis. Cf. Frag. 194.

880. Σαλαμῖνα. Cypriam sc. urbem illam quam Teucer patriam fugiens cognominem ejus instituit.

881. στεναγμῶν Herm. pro στεναγμάτων.

883. Ἰαόνιον pro Ἰόνιον Herm.

†Ἑλλάνων, ἐκράτυνε σφετέραις φρεσίν.
ἀκάματον δὲ παρῆν σθένος ἀνδρῶν τευχηστήρων
παμμίκτων τ' ἐπικούρων.
νῦν δ' οὐκ ἀμφιβόλως θεότρεπτα τάδ' αὖ φέρομεν,
πολέμοισι
δμαθέντες μεγάλως πλαγαῖσι ποντίαισιν.

ΞΕΡΞΗΣ.

Ἰὼ, δύστηνος ἐγὼ στυγερᾶς μοίρας
τῆσδε κυρήσας ἀτεκμαρτοτάτης,
ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη
Περσῶν γενεᾷ· τί πάθω τλήμων;
λέλυται γὰρ ἐμῶν γυίων ῥώμη,
τήνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν.

ob metrum. Sic Suppl. 66. Ἰαονίοισι νόμοισι.

885. Versus suspectus tum propter optimorum librorum lectionem ἐλαύνων pro Ἑλλάνων, tum quod dubium est metrum, ac modo v. 877. præcesserat istud ἐκράτυνε.

886. Producitur ᾱ in ἀκάματον ut in ᾱπαράμυθον Prom. 193. ᾱθάνατον Frag. 178.

890. οὐκ ἀμφιβόλως, *plane*, Theb. 857. θεότρεπτα αὖ, *in contrarium a deo conversa*.

896. τί πάθω; *quid mihi fiet?* semper, nisi fallor, apud Atticos ita vertendum. Quod vulgo exponunt, *quid agam?* hæc locutio valere non potest. Nam nihil est nisi τί πείσομαι; pro quo dicebant Epici τί πάθω; cum Attici subjunctivum non nisi deliberative, sc. cum notione faciendi aliquid, non patiendi, usurpare soleant. Permansit tamen τί πάθω etiam in Attica dialecto, ex Homero, velut Od. v. 465. οἴμοι ἐγὼ, τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται; Similiter τί γένωμαι; Theb. 286.

898. ἐσιδόντ' pro ἐσιδόντα positum esse volunt critici, de eliso ι in dativo casu nimis solliciti. Vide ad v. 846. Non necessarium est adsciscere duriusculam syntaxin quam Cho. 403. metri necessitas quodammodo excusare putanda est, πέπαλταί μοι φίλον κέαρ, τόνδε κλύουσαν οἶκτον. Vide tamen plura ejusmodi exempla ap. Elmsl. ad Heracl. 693.—Mox ὄφελεν Med. pro vulg. ὤφελε. ὄφελον in anapæstico versu Eur. Med. 1413. memorat Dind.

εἴθ' ὄφελε, Ζεῦ, κἀμὲ μετ' ἀνδρῶν
τῶν οἰχομένων
θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι.
ΧΟ. ὀτοτοῖ, βασιλεῦ, στρατιᾶς ἀγαθῆς
καὶ Περσονόμου τιμῆς μεγάλης,
κόσμου τ' ἀνδρῶν,
οὓς νῦν δαίμων ἀπέκειρεν·
γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν
ἥβαν, Ξέρξᾳ κταμέναν, Αἵδου
σάκτορι Περσᾶν· †ᾀδοβάται γὰρ
πολλοὶ φῶτες, χώρας ἄνθος,
τοξοδάμαντες· πάνυ γὰρ †φύστις
μυριὰς ἀνδρῶν ἐξέφθινται.
ΞΕ. αἰαῖ, αἰαῖ, κεδνᾶς ἀλκᾶς.
ΧΟ. Ἀσία δὲ χθὼν, βασιλεῦ γαίας,
αἰνῶς αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται.

903. Περσόνομος τιμὴ, poetica locutio non nimis premenda, *Persarum imperium.* Περσονομοῦνται v. 587.

907. κτάμενος passive Cho. 793. σάκτορι, a σάττω, Ag. 627. Angl. *who has crammed Hades with Persians.* τῷ πληρωτῇ τοῦ Ἅιδου, Schol. Περσᾶν genitivum post ἥβαν accipiunt Dind. Schol. Difficile est judicare.

908. ᾀδοβάται Passovius pro ἀϐαβάται vel ἀϐαγβάται, comparans ᾀϐοφοίτης Arist. Frag. 198. Ingeniosa quidem, sed minime certa emendatio. Verte, *in inferos descenderunt.*

910. Corruptum esse φύστις monuit Dind. Fortasse adjectivum φυστὶς, vel φυστὰς, (cf. θυστὰς Theb. 258.) a φύρω, sc. *mixta*, reponi debet. Notanda pluralis forma ἐξέφθινται, de qua vide ad v. 574.

914. ἐπὶ γόνυ κέκλιται metaphora est a luctando. Vide ad Suppl. 85. Hinc γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου Ag. 64. ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε Herod. VI. 27. Sed incertum videtur utrum hic versus anapæsticum systema claudere possit. Fortasse legendum est γόνασιν κέκλιται, quanquam solutæ in arsi syllabæ plurima infra habemus exempla.

ΞΕ. ὄδ' ἐγὼν, οἰ, οἰ, οἰ, αἰακτὸς, στρ. ά.
μέλεος, γέννᾳ γᾷ τε πατρῴᾳ
κακὸν ἄρ' ἐγενόμαν.
ΧΟ. πρόσφθογγόν σοι νόστου, τὰν
κακοφάτιδα βοὰν, κακομέλετον ἰὰν
Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος
πέμψω, πολύδακρυν ἰαχάν.
ΞΕ. ἴετ' αἰανῆ καὶ πάνδυρτον ἀντ. ά.
δύσθροον αὐδάν· δαίμων γὰρ ὅδ' αὖ
μετάτροπος ἐπ' ἐμοί.
ΧΟ. ἥσω τοι καὶ πάνδυρτον,
λαοπαθῆ σεβίζων ἀλίτυπα [τε] βάρη

915. ἐγὼ Dindorfius, hiatum potius tolerans quam Epicam formam Æschylo permittens.

916. πατρῴᾳ pro πατρίᾳ Blomf.

919. κακομέλετον a μελετὴ potius quam a μέλος deductum videtur, a quo formari non potuit convenienter analogiæ. ἰὰν, *vocem*, Rhes. 553. Herod. 1. 85. Versus dochmiacus, non solutus anapæsticus est, ut ex antistrophico apparet.

920. Μαριανδυνοῦ. Vide ad Cho. 415. Müller, Dor. 1. p. 367. Hesych. in Μαριανδυνῶν θρῆνος. Asiæ gens erant Mariandyni, Paphlagoniæ proximi, qui popularem cantilenam lugubris modi invenisse traduntur, qua Bormum quendam (ut a nonnullis perhibebatur) peremptum deflerent. — πέμψω autem bis legitur in libris, contra metrum.

924. μετάτροπος. Vide ad Theb. 702. δαίμων λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μετάλλακτος ἴσως ἂν ἔλθοι. Metaphora a vento est. Comparat Dind. Eur. Electr. 1147. μετάτροποι πνέουσιν αὖραι δόμων. Arist. Pac. 945. σοβαρὰ θεόθεν κατέχει πολέμου μετάτροπος αὔρα.

922. 925. πάνδυρτον pro πανόδυρτον bis ob metrum restituit Blomfieldius. Sunt quibus bonum opus videatur Æschyli fabulas percurrere, et ubique talia metrorum vitia, quæ jamdudum sustulerunt peritiores, rursus textui obducere. Quod hic fecit Scholefieldius, metri incuriosus.

926. Hunc versum strophico non satis recte respondere censet Dind. Sed uterque est legitimus dochmiacus, modo omittatur τε, quod in quibusdam libris etiam post λαοπαθῆ inseritur.

πόλεως, γέννας πενθητῆρος,
κλάγξω δ' αὖ γόον ἀρίδακρυν.

ΞΕ. Ἰάνων γὰρ ἀπηύρα, στρ. β'.
Ἰάνων ναύφρακτος Ἄρης ἑτεραλκὴς,
νυχίαν πλάκα κερσάμενος
δυσδαίμονά τ' ἀκτάν.
οἰ οἰ οἰ βόα, καὶ πάντ' ἐκπεύθου.

927. Structura videtur esse ἥσω πάνδυρτον αὐδὰν γέννας πενθητῆρος, nationis scil. quales Mariandyni, sup. 920. Dicitur autem γέννα πενθητὴρ ut τύχη σωτὴρ Ag. 647. Fortasse comma post ἥσω τοι ponendum est. Sensus; Emittam quidem, (ut sc. jubes v. 922.) atque etiam luctificam gentis illius, quam nominasti, vocem, dum urbis infortunia commemoro, a populo in mari conflictato percepta, et gemitum lacrymosum tibi respondens (αὖ) edam. Expendi meretur interpretandi ratio a Gul. Linwood in Lexico proposita, *urbis, populum suum* (γένναν) *plorantis*, quæ nescio an omnium optima ac simplicissima sit.

928. Nota versus anapæstici licentiam, anapæsto dactylum sequente, quod rarissime fit.

929. Ἰάνων Med. cum quibusdam aliis libris, cujus mensuram esse ἴᾰνων arguit metrum, quod Ionicum est, ut supra v. 65, monuitque Dindorfius valde eam memorabilem esse. Vide Præfationem nostram ad Prom. V. p. xx. ult. Vulgo Ἰώνων. Sententiam sic explicat Blomf. *Mars noster navibus instructus* (i.e. classis) *aliis victoriam cedens, mala perpessus est ab Ionibus*, collato Hesiod. Opp. et D. 238. πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα. Vide ad Prom. 28.

931. ἑτεραλκής. *in alteram partem inclinans.* Herod. VIII. 11. ἑτεραλκέως ἀγωνιζομένους. IX. 103. ὡς εἶδον ἑτεραλκέα γινομένην τὴν μάχην. Od. XXII. 236. ἑτεραλκέα νίκην, et sæpius apud Homerum. Suppl. 397. Ζεὺς ἑτερορρεπής. Tum πλάκα κερσάμενος (ὥστε εἶναι) νυχίαν, significat *campum detonsum habens*, ubi pugnatum est, nempe *infelicem oram.* Non est *tondens*, ut negligenter vertit Blomf. Confer Suppl. 628. Ἄρη—τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτοὺς ἐν ἄλλοις. Respicit hic locus cladem apud Psyttaleam insulam commissam, supra v. 449, seqq. unde ἑτεραλκὴς Ἄρης de Persis dicitur, qui ibi missi ad occidendos Græcos, ipsi a Græcis occisi sunt.

934. Hunc versum Choro tri-

ΧΟ. ποῦ δὲ φίλων ἄλλος ὄχλος; 935
ποῦ δέ σοι παραστάται;
οἷος ἦν Φαρανδάκης,
Σούσας, Πελάγων,
Δοτάμας, ἠδ' Ἀγδαβάτας, Ψάμμις,
Σουσισκάνης τ'
Ἀγβάτανα προλιπών; 940

ΞΕ. ὀλοοὺς ἀπέλειπον ἀντ. β'.
Τυρίας ἐκ ναὸς ἔρροντας ἐπ' ἀκταῖς
Σαλαμινιάσι, στυφέλου
θείνοντας ἐπ' ἀκτᾶς.

ΧΟ. οἲ, οἲ, ποῦ δέ σοι Φαρνοῦχος * * 945
καὐριόμαρδός τ' ἀγαθός;

buunt Lachmannus et Dind. contra omnes libros, et contra proprium vocis ἐκπεύθου intellectum, quam passive accipiendam putat Hermannus, *interrogare, sine omnia ex te quæri.* Nimirum antitheticus versus in antistropha (945.) necessario chori est; sed nescimus annon interdum hujusmodi licentiam sibi permiserint tragici. Exemplum erit Theb. 206. Itaque vulgatum ordinem servandum censeo. Seipsum hortari chorum ad totam rem sciscitandam putat Linwood.

935. ὄχλος, hic est quasi *innominata multitudo.* Vide ad Prom. 846.—παραστάται, *socii,* militiæ consortes.

941. ἀπέλειπον Med. Vulgo ἀπέλιπον, contra metrum, quod Ionicum catalecticum est, ut v. 70.

944. Σαλαμινιάσι ob metrum Hermannus pro Σαλαμινῖσιν vel -ῇσι. θείνοντας pro θεινομένους manifesto accipiendum est.

945. Deest vox, qualis κεῖται.

946. καὐριόμαρδος, i.e. καὶ Ἀριόμαρδος, qui memoratur etiam v. 38. et in loco adscititio v. 323. Confer καὐργήστης pro καὶ Ἀργήστης v. 310. καὐσίδος pro καὶ Ἀσίδος Suppl. 541. si recte emendavi. Libri plerique Καριόμαρδος. ἢ Ἀριόμαρδος Med. de qua corruptela literæ κ in η vide ad Suppl. 775. Videtur autem pro τ' legendum esse δ'. Vide supra ad v. 155. Minime ineptum esset καὐριόμαρδός γ', quicquid misellæ huic particulæ objecturi sint imperiti.

ποῦ δὲ Σευάλκης ἄναξ,
ἢ Λίλαιος εὐπάτωρ,
Μέμφις, Θάρυβις,
καὶ Μασίστρας, Ἀρτεμβάρης τ' 950
ἠδ' Ὑσταίχμας;
† τάδε σ' ἐπανέρομαι.

ΞΕ. ἰὼ ἰώ μοι, στρ. γ'.
τὰς ὠγυγίους κατιδόντες, † τὰς †
στυγνὰς Ἀθάνας, πάντες ἐνὶ πιτύλῳ, 955
ἐὴ, ἐὴ, τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ.

ΧΟ. ἦ καὶ τὸν Περσᾶν, αὐτοῦ
τὸν σὸν πιστὸν πάντ' ὀφθαλμὸν, 960
μύρια μύρια πεμπαστὰν,

952. Sanum esse hunc versum non affirmaverim. Metro convenientius esset ταῦτα quam τάδε. Vide ad v. 734. Ex uno codice ἐπανέρωμαι pro ἐπανέρομαι dederunt Blomf. Dind. Vulgatum tamen metro simul et sententiæ longe accommodatius est; nec idonea causa esse videtur cur formam præsentis temporis ἔρομαι damnaverint viri docti.

954. Inserui τὰς ob metri defectum. Proximus versus dochmiacus est. V. 956. continet choriambum inter duas dipodias iambicas, quorum posterior hypercatalectica est, sive penthemimeris. ἐὴ ἐὴ Dind. pro vulg. ἔ ἔ ἔ. Respondet enim βοᾷ βοᾷ v. 971. Vide ad v. 571. Scatentem corruptelis et metricis vitiis totum hunc fabulæ chöricum exitum reliquerunt Blomf. et Scholefieldius. Malus enim ille mos versiculos ex dimidiatis vocibus conficiendi, quo præcipue ac ubique fere utitur Blomfieldius, Vir metrorum non admodum sagax, pravam antistrophicorum responsionem sæpe induxit. Hodie tantummodo intellectum est, accuratissimum in constituendis antitheticis semper fuisse Æschylum.—Ceterum ἀσπαίρουσι metaphora est a piscibus nuper ex mari detractis. Confer Od. XII. 254. ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραζε. Herod. IX. 120. ἤσπαιρον ὅκως περ ἰχθύες νεοάλωτοι.

959. Περσᾶν scripsi pro Περσῶν.

961. μύρια, i.e. κατὰ μυριάδας. Confer Herod. VII. 60. πεμπάζειν legitur Eum. 718. Od. IV. 412. Proprie significat ἀριθμεῖν κατὰ πέντε.

Βατανώχου παῖδ' Ἄλπιστον
* * * * *
τοῦ Σησάμα, τοῦ Μεγαβάτα,
Πάρθον τε, μέγαν τ' Οἰβάρην
ἔλιπες, ἔλιπες; ὦ, ὦ δαΐων,
Πέρσαις ἀγανοῖς κακὰ πρόκακα λέγεις.
ΞΕ. ἴυγγά μοι δῆτ' ἀντ. γ'.
ἀγαθῶν ἑτάρων ὑπομιμνήσκεις,
ἄλαστ', †ἄλαστα† στυγνὰ πρόκακα λέγων.
βοᾷ, βοᾷ †μοι† μελέων ἔντοσθεν ἦτορ.
ΧΟ. καὶ μὴν ἄλλον γε ποθοῦμεν,
Μάρδων ἀνδρῶν †μυριόνταρχον

962. Post hunc excidit versus cui respondeat antistrophicus monometer *ἱππιάνακτας*, v. 978. nisi fortasse hoc ipsum additamentum esse putes.

964. Fortasse *τὸν Σησάμα*. Legitur *Σησᾶμις* supra v. 324. Deest prior articulus in Med.

966. Melius ad metrum *ὦ ὦ ὦ ὀᾴων*, ut Dindorfius. Prorsus nulla est librorum auctoritas, cum de harum particularum repetitione disceptatur, ut qui vix uno alterove loco inter se consentiant.

968. *ἴυγγα*, ab *ἴυγξ*, (Theocr. II. 17. Pind. Nem. IV. 56.) videtur hic esse *desiderium*, sc. is animi affectus quo quis vehementer ad alium attrahitur. Recte et perspicue Schol. *τοῦτο φησὶν ὁ Ξέρξης πρὸς τὸν χορὸν, ὅτι ἴυγγα καὶ φιλίαν καὶ ἡδονὴν τῶν ἀγαθῶν ἑταίρων μοι Περσῶν ὑπομιμνήσκεις*. Ita enim Photius explicat: *ἴυγγες: λεπτοὶ πόροι· καὶ αἱ τέρψεις*. Vide Lysistr. 1110. *τῇ σῇ ληφθέντες ἴυγγι*. Frustra igitur *ἰυγὰν*, i. e. *lamentationem*, dedit Blomf.

970. *ἄλαστα* semel in libris repertum geminavit Hermannus ob metrum. Similis error erat Cho. 588.—*πρόκακα* ex hoc loco restitui Suppl. 843. ubi *βᾶθι, μὴ πρόκακα παθεῖν* pro *βαθμὶ προκακοπαθῶν* dedi.

971. Libri *βοᾷ βοᾷ μελέων ἔνδοθεν ἦτορ*, quod leviter a Dind. et Blomf. emendatum metro accuratissime satisfacit.

974. *ἄλλον* pro *ἄλλο* Blomf.

975. Vocabulum insolenter compositum *μυριόνταρχος* occurrit in versu senario, sed non illo indubitatæ auctoritatis, supra 316. Si hic servandum est, pronuntiandum erit – – – –, et hanc mensuram

Ξάνθην, Ἄριόν τ' Ἀγχάρην,
Δίαιξίν τ' ἠδ' Ἀρσάκην
ἱππιάνακτας,
Κιγδαγάταν καὶ Λυθίμναν,
Τόλμον τ' αἰχμᾶς ἀκόρεστον. 980
ἔταφον, ἔταφον· οὐκ ἀμφὶ σκηναῖς
τροχηλάτοισιν ὄπιθεν ἑπόμενοι—
ΞΕ. βεβᾶσι γὰρ τοίπερ ἀγρέται στρατοῦ. στρ. δ'.

indicat strophicus versus, nisi quod in anapæstico metro non necessaria est eadem congruentia quæ in ceteris. μυριόναρχον habet Robortellus. Vulgatum ex glossemate illatum putat Dind. Temere Blomf. μυριάδαρχον, qui μυριόνταρχος stare passus est v. 316. Robortelli lectio nescio an revocanda sit.

976. Vulgo ἄρειόν τ'. Præclare restituit Ahrensius Ἄριόν τ'. Eundem errorem sublatum vide Cho. 415. Ξάνθον solus Robortellus. Ξάνθην ceteri omnes.

981. ἔταφον, *obstupui*. Sic recte interpretatur Dindorfius. Vulgo de *sepeliendo* cogitant, quare nonnulli ἔταφεν pro ἐτάφησαν correxerunt. Vulgatum tuetur Scholefieldius, bis in eo deceptus, quod ἔταφον aoristum verbi θάπτω putaverit, cum sit tantum ἔθαψα, et quod passivam vim ei tribuerit, ut ἔφυν, ἔστην, ἐάλων. Monuit Censor in Phil. Mus. Cant. I. p. 230. Mirum est virum doctum in tam gravem errorem incidisse. Num credit aoristum esse ἔτυπον, quod significare possit *verberatus sum*?

982. ὄπιθεν pro ὄπισθεν δ' Well. qui monuit sententiam esse *non currum tuum comitantur, post eum incedentes*, ex Herod. VII. 41. ἐξήλασε μὲν δὴ οὕτω ἐκ Σαρδέων Ξέρξης· μετεκβαίνεσκε δὲ, ὅκως μιν λόγος αἱρέοι, ἐκ τοῦ ἅρματος ἐς ἁρμάμαξαν. αὐτοῦ δὲ ὄπιθεν αἰχμοφόροι Περσέων οἱ ἄριστοι. Itaque σκηνὴ τροχήλατος est ἁρμάμαξα, nimirum sic dicta propter obtentum umbraculum, qua interdum vehebatur Xerxes. Magnam hic locus et reddit et accipit lucem, collato Arist. Acharn. v. 69. παρὰ Καΰστριον πεδίον ὁδοιπλανοῦντες, ἐσκηνημένοι ἐφ' ἁρμαμαξῶν, μαλθακῶς κατακείμενοι. Ceterum post ἑπόμενοι interrumpitur oratio. Additurus erat ἥξουσι vel νοστήσουσι. In libris hi duo versus (981—2) Xerxi tribuuntur, usque ad v. 985, sed cum novam personam in fine antistrophæ non admittat strophæ ratio, choro assignavit Passovius.

984. ἀγρέται pro ἀγρόται vel ἀκρόται Toupius ex Hesychio. τοίπερ pro οἵπερ Passovius. Cf. vv. 426. 570.

ΧΟ. βεβᾶσιν, οἰ, νώνυμοι.
ΞΕ. ἰὴ ἰή, ἰὼ ἰώ.
ΧΟ. ἰὼ ἰώ, δαίμονες,
ἔθεσθ' ἄελπτον κακὸν
διαπρέπον, οἷον δέδορκεν Ἄτα.
ΞΕ. πεπλήγμεθ', οἷαι δι' αἰῶνος τύχαι. ἀντ. δ'.
ΧΟ. πεπλήγμεθ', εὔδηλα γάρ—
ΞΕ. νέαι νέαι δύαι δύαι.
ΧΟ. Ἰαόνων ναυβατᾶν
κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς.
δυσπόλεμον δὴ γένος τὸ Περσᾶν.
ΞΕ. πῶς δ' οὔ; στρατὸν μὲν τοσοῦτον τάλας πέπ-
ληγμαι. [στρ. ε.
ΧΟ. τί δ'; οὔκ ὄλωλεν μεγάλως τὰ Περσᾶν;
ΞΕ. ὁρᾷς τὸ λοιπὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς;
ΧΟ. ὁρῶ, ὁρῶ.

988. ἔθεσθ' pro ἔθετ' Schneiderus ob metrum. In proximo ζάπρεπον pro διάπρεπον scribendum putat Dindorfius, ingeniose admodum, sed paullo audacius. Nam talia non videntur temere tentanda esse. Similiter in v. 640. διαβοάσω respondet verbis οἷον οὔπω.

989. Ἄτα si verum est, vertendum, *tam conspicuum quam quod usquam conspexit Ata* (calamitatis dea.) Sed ἄταν Rob. cum paucis aliis, quod cum Ἄρη δεδορκότων Theb. 53. comparari potest.

990. Sententia: vulnus accepimus, tales enim sunt in vita hominum casus; sc. ut ex magna prosperitate cadant. Sed quum γρ. δαίμονος τύχαι habeat Mediceus, scribendum fortasse οἷαι δὲ δαίμονος τύχαι, quod cum prægressa exclamatione οἷον δέδορκεν Ἄτα unam sententiam efficiet. Et hoc metro accuratius convenit.

996. δυσπόλεμον, plerumque *non debellandus*, hic est *bello infelix*. Similiter δύσβατος v. 1048. est ἐπὶ κακῷ ἐπιβαινομένη. Locum corrupit Blomf. δύσποτμον δῆτα γένος τὸ Περσᾶν.

997. Insolentius dixit στρατὸν πέπληγμαι, quasi sui ipsius corporis pars esset exercitus. Sic κάρα πεπληγμένος, Acharn. 1218.

ΞΕ. τόνδε τ' οἴστοδέγμονα—
ΧΟ. τί τόδε λέγεις σεσωσμένον;
ΞΕ. θησαυρὸν βελέεσσιν.
ΧΟ. βαιά γ', ὡς ἀπὸ πολλῶν.
ΞΕ. ἐσπανίσμεθ' ἀρωγῶν. 1005
ΧΟ. Ἰώνων λαὸς οὐ φυγαίχμας.
ΞΕ. ἄγαν ἄρειος· κατεῖδον δὲ πῆμ' ἄελπτον. ἀντ. ε.
ΧΟ. τραπέντα ναύφρακτον ἐρεῖς ὅμιλον;
ΞΕ. πέπλον δ' ἐπέρρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ †κακοῦ.
ΧΟ. παπαῖ, παπαῖ. 1010
ΞΕ. καὶ πλέον ἢ παπαῖ μὲν οὖν.
ΧΟ. δίδυμα γάρ ἐστι καὶ τριπλᾶ.
ΞΕ. λυπρά· χάρματα δ' ἐχθροῖς.
ΧΟ. καὶ σθένος γ' ἐκολούσθη.
ΞΕ. γυμνός εἰμι προπόμπων. 1015
ΧΟ. φίλων ἄταισι ποντίαισιν.
ΞΕ. δίαινε, δίαινε πῆμα, πρὸς δόμους δ' ἴθι. στρ. στ'.

1001. *οἴστοδέγμονα* cum *θησαυρὸν* construendum esse patet. Quidam vero libri habent *τάνδε* vel *τανδί*. Adjectivum est, nec recte Dindorfius: "est idem quod *οἰστοδόκη*."

1003—5. Metrum pherecrateum est, ut Theb. 284 seqq.—*βελέεσσιν* Hermannus pro *βέλεσσιν*.

1006. *Ἰάνων* Passovius. Libri *Ἰαόνων* vel *Ἰαώνων*. Sed quum sup. v. 929. brevis sit secunda syllaba in *Ἰᾶνων*, hic vero longa esse debeat (versus enim antispasticus est) tutius videtur reponere *Ἰώνων*.

1007. *ἄγαν ἄρειος* præclara est Wellaueri emendatio pro *ἀγανόρειος* vel *ἀγανόρεος*.

1009. Libri *κακοῦ*. Sed *γρ. κακῶν* Turnebus, quod verum videtur propter sequens *δίδυμα*. Nam hoc non nisi ad *κακὰ* referri potest. Fortasse tamen hoc dicit (v. 1012); Imo non est *κακὸν*, sed *κακὰ*, i.e. non simplex malum, sed duplex atque etiam triplex.

1017. Alterum *δίαινε* dissyllabum esse debet, nisi Dindorfio fidem habeamus scribenti *δίαιν δίαινε* per apocopen, quod tamen comicorum proprium esse crediderim. *διαίνειν τι* est *lacrymis plorare aliquid*; vide sup. ad v. 259. Ceterum post hunc

ΧΟ. αἰαῖ, αἰαῖ, δύα, δύα.
ΞΕ. βόα νυν ἀντίδουπά μοι.
ΧΟ. δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς.
ΞΕ. ἴυζε μέλος ὁμοῦ τιθείς.
ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, ὀτοτοτοῖ,
βαρεῖά γ' ἄδε συμφορά.
οἰ, μάλα καὶ τόδ' ἀλγῶ.
ΞΕ. ἔρεσσ', ἔρεσσε, καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν. ἀντ. στ'.
ΧΟ. διαίνομαι γόεδνος ὤν.
ΞΕ. βόα νυν ἀντίδουπά μοι.
ΧΟ. μέλειν πάρεστι, δέσποτα.
ΞΕ. ἐπορθίαζέ νυν γόοις.
ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, ὀτοτοτοῖ.
μέλαινα δ' αὖ μεμίξεται
καὶ στονόεσσα πλαγά.
ΞΕ. καὶ στέρν' ἄρασσε κἀπιβῶ τὸ Μύσιον. στρ. ζ'.
ΧΟ. ἄνι', ἄνια.
ΞΕ. καί μοι γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα.

versum, antistrophicum 1026, qui plane ad δίαινε respondet, legi oportere vidit Butlerus, et v. 1018. αἰαῖ, αἰαῖ, δύα, δύα, illic migrare, ut ad στέναζε accommodetur. Scilicet eo quod utrumque sequitur idem versiculus βόα νυν ἀντίδουπά μοι aberrasse videtur librarii oculus.

1020. πόνος πόνῳ πόνον φέρει Ajac. 866. Blomf.

1021. Lamentationem ἰὺ vel ἰοὺ numeris accommoda, sc. cantu inter plangendum utere: vel ὁμοῦ, *mecum*.

1025. ἔρεσσε hic dictum videtur ut Theb. 850. ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον.

1031. Xerxi vulgo tribuuntur et hic et strophicus versus, quos choro continuandos perspexit Langius apud Dind. Similiter autem Ovidius: *verbera cum verbis mista fuere meis.*

1033. καπιβῶ pro καπιβόα Dind. et Censor in Mus. Phil. Cant. 1. p. 217. Confer ἐπιβώντων Suppl. 674. pro ἐπιβοώντων, et ibi notata.—τὸ Μύσιον, i.e. μέλος, vide Müller. Dor. 1. p. 367. et Herm. ad Helen. 167.

ΧΟ. ἄπριγδ', ἄπριγδα, μάλα γόεδνα.
ΞΕ. ἀΰτει δ' ὀξύ.
ΧΟ. καὶ τάδ' ἔρξω.
ΞΕ. πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἀκμῇ χερῶν. ἀντ. ζ'.
ΧΟ. ἄνι', ἄνια.
ΞΕ. καὶ ψάλλ' ἔθειραν, καὶ κατοίκτισαι στρατόν.
ΧΟ. ἄπριγδ', ἄπριγδα, μάλα γόεδνα.
ΞΕ. διαίνου δ' ὅσσε.
ΧΟ. τέγγομαί τοι.
ΞΕ. βόα νυν ἀντίδουπά μοι. ἐπῳδός.
ΧΟ. οἲ, οἲ, οἲ, οἵ.
ΞΕ. αἰακτὸς ἐς δόμους κίε.
ΧΟ. ἰώ, Περσὶς αἶα δύσβατος.
ΞΕ. ἰὼ δὴ κατ' ἄστυ.
ΧΟ. ἰὼ δῆτα ναὶ, ναί.
ΞΕ. γοᾶσθ' ἁβροβάται.
ΧΟ. ἰὼ Περσὶς αἶα δύσβατος.
ἰή, ἰή, ἰή.
ΞΕ. ἰὴ τρισκάλμοις βάρισιν ὀλόμενοι.
ΧΟ. πέμψω τοί σε δυσθρόοισιν γόοις.

1036. Confer Cho. 417. ἀπριγκτόπληκτα. Ajac. 310. κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί.

1048. δύσβατος. Vide ad v. 996. δυσβάϋκτος Blomf. male.

1050. Vulgo ναὶ ναί. Legendum putes ναῖ cum δύσβατος construendum. Sed assentitur chorus Xerxi publicum luctum per urbem imperanti, cohortaturque cives, dum scena solemni incessu egreditur, ut lugubrem cantilenam fortiter suscipiant.

1055. δυσθρόοισιν Blomf. Libri δυσθρόοις. δυσθρόοις σὺν γόοις Dind. Sed Eumen. 976. πέμψω τε φέγγει λαμπάδων.

ΤΕΛΟΣ ΠΕΡΣΩΝ.

INDEX.

A.

ἁβροβάται, 1051.
ἁβρόγοος, -γόος, 543.
Ἀγβάτανα, Ἐκβάτανα, 16. 537.
Ἀγχάρης, 976.
ἀγχίαλος, 877.
Ἀδεύης, 314.
ἀδοβάτης, 903.
Adverbia in -δην, 54.
Ἀϊδωνεύς, 651.
αἱματοσφαγής, 812.
αἴρειν ὄλβον, *extollere*, 166.
αἵρεσθαι φυγήν, 483.
ἄκμων λόγχης, 51.
ἄκος an ἄχος legendum, 633.
ἀλιδνά, ἀλίδονα, 276.
Ἄλπιστος, 962.
ἄμεμπτος χρόνου, 688.
ἄμωμος, de forma, 187.
ἄνανδρος, ἄναρχος, confusa, 300.
ἀνάσσειν πηδήματος, 98.
ἀνδροπληθία, -πλήθεια, 237.
ἀνθεμουργός, pro μέλισσα, 614.
ἀνταῖα, 606.
ἀντισηκοῦν, 439.
Antispasticus a longa syllaba incipiens, 291.
Ἄξιος fluvius, 495.
ἄπαρχος et ἔπαρχος confusa, 329.
ἀπό et ἐπί confusa in compositis, 855.
ἀποπέμψασθαι, *dimissum habere*, 140.
ἀποφαίνεσθαι στρατιᾶς, 855.
ἄπριγδα, 1036.

Ἄρης ἑτεραλκής, 931.
Ἀριόμαρδος, 323.
Ἄριος, nomen gentile, 976.
ἄριστος, -ευς, confusa, 308.
Ἀρκτεύς, 314.
ἀρκύστατα, τά, 100.
Ἀρτεμβᾱρης, -βᾰρης, 29. 304.
Articulus ad alterum duorum substantivorum omissus, 649.
ἀρχελάων, -είων, confusa, 299.
Ἀσίς et Ἀσιάς confusa, 251. 551.
ἀσπαίρειν, 956.
Ἀσωπός fluvius, 801.
αὐτώ pro feminino genere αὐτά, 193.
Ἀχαιΐς γῆ, 490.
Ἀχελωΐδες, 865.

B.

βαλήν, *rex*, 659.
Βατάνωχος, 962.
βαΰζειν, 13.
βίοτος εὐαίων, *deorum vita*, 707.
Βόλβη, 496.
βωμόν, βωμῷ προσστῆναι, 205.

Γ.

γαῖν et ἐν confusa, 732.
γνάμπτεσθαι, 578.
γυναικοπληθής, 125.

Δ.

δάαν et δῖαν confusa, 273.
Δαρειάν, vox corrupta, 653.
δέ et δή in interrogando, 336.
διαβοάσω, 640.

διαίνειν πῆμα, *plorare*, 1017.
Δίαιξις, 977.
διαμυδάλεος, 541.
διαπεπόρθηται, 710.
διάπλοος, 384.
δίομαι, *metuo*, 696.
δίπλακες πλαγκτοὶ, 279.
δίρρυμος, 47.
δόκιμος non pro προσδόκιμος, 90.
δοῦπος de percussis pectoribus, non de voce, 124.
δρόμημα, δράμημα, 249.
δυναστᾶν δυνάστα, *rex regum*, 671.
δυσβάϋκτος, 576.
δυσμῆς, πρὸς, 239.

E.

ἔβᾱν, ultima longa, 18.
ἐγὼν, epica forma, 915.
ἔδη, 398.
ἐὴ semper, non ἑέ scribendum, 954.
εἰ ᾗ post εἰ cum optat., 786.
ἐκπεύθεσθαι, an passive accipi possit, 933.
ἐκπιδύεσθαι, 811.
ἐκχεῖν ὄλβον, 822.
ἐλειοβάται, 39.
ἐληλαμέναι περὶ πύργον pro πύργον περιελ., 866.
ἐμβολὴ an ἐμβολον legendum, 417.
ἐνάλλεσθαί τινι, 518.
ἐνδυναστεύειν, 687.
ἔπαρχος, ἄπαρχος, 329.
ἐπ' ἐξειργασμένοις, 527.
ἐπιβῶ pro ἐπιβόα, 1033.
ἐπὶ γόνυ κέκλιται, 914.
ἐπίπας, adjectivum insolenter compositum, 42.
ἐπισπεῖν, 554.
ἐποδώκει pro ἐφωδώκει, 658.
ἔρομαι an præsens indicativi, 952.
ἐσορᾶν, *sustinere*, 114.
εὐαγὴς, εὐαυγὴς, 468.
εὔμαρις, 661.
εὐνάτειρα, εὐνήτειρα, 159.
εὑροεῖν, 603.
εὐτυχῶς, εὐτυχεῖν, *sepeliri*, 327.
εὐχόμεναι, *oriundæ*, 870.
ἐφέτης, *imperator*, 80.
ἐφορεύειν χώρας, 7.

Z.

ζαπληθὴς, 318.
ζάπρεπον pro διάπρεπον, 980.
ζυγὸν, 198.

H.

ἡγεῖσθαι θέλῃ pro ἡγῆται, 176.
ἡμερολεγδὸν, 63.

Θ.

θάλλειν βίον, 618.
θεοβλαβεῖν, 827.
θεοκλυτεῖν, 502.
θὴν, δὴν, 586.
θυμόμαντις, 226.

I.

ι dativi casus elisum, 846.
Ἴανες, 929.
ἰανοῖ, 663.
ἰέναι pro ἵεσθαι, 472.
Ionia et Dorica gens sub specie sororum visæ, 183.
ἰρὸς Ἑλλήσποντος, 741.
ἱστορεῖν, *scire*, 456.
ἵυγξ, *desiderium*, 968.

K.

καὶ—δὲ, 155. 263. 548.
κακομέλετος, 919.
κακόφατις, 919.
καρπόω, 817.
κατὰ, *ex adverso*, 872.
κατὰ γαίας, κατὰ γαῖαν, 629.

καταστὰς, *tranquillus*, 297.
κεδνῆς et κενῆς confusa, 727.
κερσάμενος πλάκα, *campum detonsum habens*, 932.
κεχρημένοι σωφρονεῖν, 825.
Κιγδαγάτας, 979.
Κίσσιος, Κίσσινος, 17.
Κνίδος, præcedente vocali correpta, 879.
κονίσαι οὖδας, 165.
κόρυμβα, 413. 660.
κρεοκοπεῖν, 465.
κρυσταλλοπηξ, 503.
κτάμενος *cæsus*, 907.
κυάνεον an κνανοῦν, 83.
κυροῦν, 229. 523.
κυρῶσαι φάτιν, 229.
Κυχρείας ἀκτὴ, 572.
κώπης ἄναξ, 380.

Λ.

Λέσβος, 874.
Λῆμνος, 878.
Λίλαιος, 310. 948.
Lydia Persis subacta, 766.
Λυθίμνας, 979.
Λυρναῖος, 326.

M.

μακιστὴρ, 694.
Μάραφις, 774.
Μαριανδυνὸς θρηνητήρ, 920.
Μέρδις, Σμέρδις, Μάρδος, 770.
μέσακτος, 877.
μεσοῦν, *medium esse*, 437.
μεταρρυθμίζειν, 743.
μέτοικος, de homine sepulto, 321.
μὴ cum subjunctivo simul et futuro constructum, 124.
μὴ δοκοῦμεν; 346.
Μῆδος, Astyages, nomen gentile, 761.
Μηλιεὺς κόλπος, 488.
μόρον αἴρειν, 548.
μυριόνταρχος, 316. 975.

N.

ναῦς ἄνανς, 676.
ναῶν, νεῶν, 342.
νομίσματα πύργινα, 855.
νυν cum indicativo non usurpatur, 331.

Ξ.

Ξάνθης, Ξάνθος, 976.

O.

ὄδισμα πολύγομφον, 71.
οἰακοστροφεῖν, 763.
οἰστοδέγμων θησαυρὸς, *pharetra*, 1001.
ὁμόπτεροι νῆες, 561.
ὀρσολοπεῖσθαι, 10.
ὅταν cum optativo, 452.
οὐ τὰ μὲν, τὰ δ' οὐ, *omnia*, 793.
οὐκ post οὐδὲ pleonastice additum, 432.
οὐράνιον ἄχος, 575.
οὐρίζειν, 604.
ὄφελε pro ὤφελε, 899.
ὀφθαλμοὶ, de regis præsentia, 170.

Π.

Παγγαῖον ὄρος, 496.
παῖδες τᾶς ἀμιάντου, *pisces*, 580.
παιώνιος, 607.
Πὰν ἀλίπλαγκτος, 451.
παραστάται, 935.
πατρωνύμιος, 148.
πεῖραν μωραίνειν, 715.
πελειοθρέμμων, 311.
πεμπαστὴς, 961.
περὶ τάρβει, *præ metu*, 692.
περικλύστη pro περίκλυστος, 593.
Περσονομεῖσθαι, 587.

πινύσκειν, 826.
Πιστὰ, τὰ, *consiliarii*, 2. 530. 677.
πίτνειν, πιτνεῖν, 463.
πληθὺω, 423.
ποιμανόριον, *exercitus*, 75.
πόνος πλούτου, *divitiæ labore partæ*, 747.
πορφυρέᾳ, -ρᾷ, 319.
πρέσβα, vox nihili, 625.
Προποντὶς μυχία, 870.
πρὸς, *versus*, cum genitivo, 239.
πρὼν an *fretum* significet, 134. 872.
πρωτόμορος, 570.
πυρσὸς, πυρρὸς, πυρὸς, 318.

P.

ῥαίνω, ἔρρανται, 574.
ῥαχίζειν, 428.
ῥόθος, 408.

Σ.

σάκτωρ, 908.
Σειάλκης, 947.
Σιλήναι, 305.
σκαλμὸς, 378.
σκηναὶ τροχήλατοι, de curribus, 981.
σκύλλεσθαι, 579.
Σουσισκάνης, 939.
Σπερχειὸς, 489.
στημορραγεῖν, 832.
στιχηγορεῖν, 432.
στοίχοις, στίχοις, 368.
στόλος κωπήρης, 418.
—— χαλκήρης, 410.
Στρυμὼν fluvius, 499.
Subjunctivus pro futuro in τί πάθω; etc., 896.
συνεμβολὴ, 398.
Σύριον ἅρμα quid sit, 86.

Τ.

ταγεῖν Ἀσίδος, 759.
τἄμπαλιν, pro τὰ κακὰ, 225.
τελεῖν, pro τελευτήσειν, 227.
τέλη, *sacrificia*, 206.
Τενάγων, 308.
Τμῶλος mons, ἱερὸς vocatus, 49.
τόθεν pro ὅθεν, 101.
τοιόνδε ὡς pro τοιούτως ὡς, 181.
τοσουτάριθμος, 434.
τρίσκαλμος, 675. 1054.
Trochaici versus cæsura, 167.
τῷδε et τούτῳ confusa, 734.

Υ.

ὕμνους ἐπευφημεῖν χοαῖς, 622.
ὑπερπόλλους, ὑπερπώλους, confusa, 790.
Ὑσταίχμας, 951.

Φ.

Φερεσσεύης, 314.
φθαρῆναι, *vagari*, 453.
——— de naufragio, 274.
φύστις, vox incerta, 910.

Χ.

χαράσσειν, 679.
χέασθαι, *curare effundendum*, 222.
Χρυσεὺς Μάταλλος, 316.

Ψ.

Ψάμμις, 938.
ψυχαγωγοὶ γόοι, 683.
ψυχὴν διδόναι ἡδονῇ, 837.

Ω.

ὡς, *nunc cum*, 596.
ὠφελεῖν cum dativo, 838.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

ÆSCHYLI

SEPTEM CONTRA THEBAS;

CUM

FRAGMENTIS DEPERDITORUM DRAMATUM.

BREVI COMMENTARIO INSTRUXIT

FREDERICUS A. PALEY, A.M.

OLIM COLL. DIV. JOH. CANT.

CANTABRIGIÆ:
APUD J. ET J. J. DEIGHTON.
TYPIS ACADEMICIS.

M.DCCC.XLVII.

LECTORI.

Claudit hic libellus, Septem Contra Thebas cum Fragmentis complectens, Æschylearum fabularum editionem, quæ olim a me non sine quadam audaciæ conscientia inchoata, ac jam demum ad finem perducta, non tam confidenter doctorum judicio quam benevole discentium usibus submittitur. Horum enim ac præcipue Academicæ Juventutis commodo me consuluisse ut ex ipso operis aspectu manifestum est, ita nec Græcæ Tragœdiæ peritis clariorem lucem præferre nec priorum editorum sagacitati mei ipsius ingenii commenta anteponere consilio fuisse satis apparebit.

Cum novum prorsus commentarium, criticum simul et exegeticum, ad hanc editionem confecerim, quantum in id negotium laboris insumpserim non vereor ne libentius ex fructu sibi inde percepto quam ex ipsa congestæ materiæ mole metiantur justi operis judices. Difficile est Æschyli, veterum scriptorum corruptissimi simul atque obscurissimi, reliquias accurate, luculenter, probabiliter explicare; difficilius non aliquando dormitare ac labi in explicando; multo etiam difficillimum, inter tot librorum discrepantias quæ unice vera sunt, vel etiam veris proxima, deprehendere. Neminem enim priorum editorum sequendum mihi proposui, sed meo solius judicio in recensendo ubique usus sum.

Quod ad emendationes attinet, quas ego vel ipse excogitavi vel post alios admittendas duxi, paucissima nunc addam, quoniam jam aliis in locis de ea re sententiam meam aperui. Inter plurima prioris generis, quæ fortasse

aliis nullius omnino momenti posthac videbuntur, si pauca hic repetere volo ("Duodecim operta aperta apud Æschylum" Hermannum imitatus non dixerim), id non jactantiæ, cujus nulla est justa occasio, sed tantum indicandi causa factum est; quia si vera aliquando mihi vidisse contigit, in iis locis suam Æschylo restituendam esse integritatem concedent qui mecum sentient futuri hujus poetæ editores.

I. Suppl. 535. vulgo:

οἴστρῳ ἐρεσσομένα,

ubi duce antistrophico versu

Λύδιά τε γύαλα

refinxi οἴστρῳ ἐρεθομένα, cum proprie ἐρέθειν vel ἐρεθίζειν de vexantibus insectis usurpetur.

II. Ibid. v. 848. vulgo:

κατὰ Σαρπηδόνιον χῶμα πολυψάμαθον ἀλαθεὶς
εὐρείαις εἰν αὔραις.

Sed cum vv. antistrophici sint

ὅσ' ἐρωτᾷς ὁ μέγας Νεῖλος ὑβρίζοντά σ' ἀποτρέψ-
ειεν ἄϊστον ὕβριν,

in priore versu πολύψαμμον, in secundo εὐρείαισιν αὔραις, *euri flamine*, correxi. Hujus enim venti mentionem plane flagitat sententia. Confer τᾶς Τηρείας ἀλόχου ibid. v. 58.

III. Cho. 55. vulgo:

τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου
μένει χρονίζοντ' εὔχη βρύει.

Ubi istud εὔχη, quod omnibus editoribus gravissimo impedimento fuit, ex ἀσυχῇ (sc. ἀσυχᾷ vel fortasse ἄσυχα) depravatum indicavi, litera C, ut sæpissime factum est.

in ϵ corrupta. *βρύει* autem ex. v. 61. inepte immigrasse satis constat.

IV. Cho. 188. Libri:

ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην,
ἀλλ' εὖ σαφηνῆ τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον.

Ubi *εὖ 'σαφήνει*, a *σαφηνῶ* = *σαφηνίζω*, restitui. Vide ad Prom. 766.

V. Ibid. 219, ubi confusus in libris est ordo versuum, ed. Rob. habet

ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς,
σαυτῆς ἀδελφοῦ, ξυμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ,

sed ex Eur. El. 533. *ξυμμέτρους τῷ σῷ ποδὶ* restituendum monui, cum apertissima sit causa depravationis, videlicet hoc versu post v. 218,

κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχός,

male in ceteris libris transposito.

VI. Ibid. v. 940. vulgo:

τάπερ ὁ Λοξίας, ὁ Παρνάσσιος,
μέγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς †ἐπ' ὄχθει ἄξεν.

Legendum proposui

τάνπερ ὁ Λοξίας, ὁ Παρνασσίας
μέγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς, ἐπορθιάζων,

i. e. *invocans*, quam emendationem et metrum et loci sententia optime corroborant.

VII. Pers. 671. vulgo:

τί τάδε, δυνάστα δυνάστα, περὶ τᾷ
σᾷ δίδυμα διάγνοιεν ἁμάρτια;

In quibus latere *δυναστᾶν ὐνάστα*, *Rex regum*, idque levissima emendatione Æschylo restituendum, in notis ad

cum locum monitum est, ceteris fortasse minus feliciter tentatis.

VIII. Theb. 557. vulgo:

θεῶν θελόντων ἂν δ' ἀληθεύσαιμ' ἐγώ.

Quod cum manifesto contra Græcorum scriptorum usum sit, restitui,

θεῶν θελόντων ἂν ἀληθεύσαιμ' ἐγώ.

IX. Ag. 1238. vulgo:

ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντ'· ἀγαθὼ δ' ἀμείψομαι.

Correxi, ἄγ' ὧδ'· ἄμ' ἕψομαι,

nam ἄγε in ἄγετε sæpe depravatum est, ut Pers. 142. pro ἀλλ' ἄγε Πέρσαι quidam libri habent ἀλλ' ἄγετε Πέρσαι. Confer Eur. Hec. 369. Ita ἄγεθ' ὧδ' in ἀγαθὼ δ' corruptum facile credas.

X. Prom. 810.

πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς,

ubi vulgo lacunæ signum apponunt, cum desit verbum imperativi modi ad plenam sententiam. Id fuisse ἡλιοστίβει ad eum locum conjeci.

XI. Eum. 602. Libri:

τὰ πλεῖστ' ἀμείνον' εὔφροσιν δεδεγμένη,

ubi ἄμ' αἴνοις εὔφροσιν ex. Ag. 890. probabiliter revocavi.

XII. Eum. 757. Libri:

τί ῥέξω; γένωμαι;
δύσοιστα πολίταις ἔπαθον.

At hoc intelligi nequit; nec metrum secundi versus ex Æschyli consuetudine compositum est. Corrigendum

τί ῥέξω; γένωμαι
δυσοίστα πολίταις ἄπαθον;
Civibus intolerabilis ob ea quæ passa sum.

Fragmenta ex Gul. Dindorfii recensione imprimenda curavi, omissis tamen vel in arctius contractis quæ fusius ille ac plenius ex antiquis auctoribus exscripsit, ubi mentio tantummodo Æschyli vel fabularum ejus facta est. ipsis poetæ verbis non allatis. Quas ego ad illustranda vel explicanda obscuriora notulas adjeci, eas ab ipsis Viri Doctissimi commentariis sejunxi, et ad finem unius cujusque Fragmenti uncis [ ] inclusas subjeci. Nolui enim, venia Illius non impetrata, mea temere intermiscere, ne forte de laude alienæ doctrinæ detrahere viderer.

Longe pauciora et breviora Æschyli Fragmenta quam aut Sophoclis aut Euripidis a veteribus scriptoribus servata fuisse mirabuntur fortasse qui in eam opinionem adduci se passi sunt, maximum omnium tragicorum poetam et esse et olim haberi solitum Æschylum. Nihilominus, utcunque nobis hanc quæstionem hodie tractantibus judicandum videatur, fatendum est, Græcorum ingenio præ ceteris placuisse Euripidem; nec ob aliam causam, quam ut Atheniensium mentes a mollioribus Euripidis numeris ad severiores pristinæ tragœdiæ virtutes revocaret, Ranas docuit Aristophanes: sensit enim Vir ille acutus ac vere φιλόπολις minore in dies fama haberi Æschylum suum. quippe quem ornatius ac delicatius scribendi genus mox ex scena extrusurum esset. Serioribus certe temporibus, quibus Stobæus, Athenæus, Plutarchus, libros suos conscripserunt, præcipuo in amore fuisse Euripidem apertum est, ut cujus operum longe copiosissima excerpserint ac nobis reliquerint specimina.

Quo demum sæculo splendida ista moles codicum manu scriptorum, quibus continebatur integra fere scenicorum poematum series, deperierit, aut quo casu ex toto orbe terrarum ea nunc plane evanuerint, quæ non modo Ciceroni et Latinis familiariter tractabantur, sed usque ad sæculum X vel XI grammaticorum in manibus versabantur, haud facile intelligitur. Suidas certe, Eustathius, etiam Tzetzes, Stephanus Byzantinus, Etymologici Auctor, infimæ ætatis scriptores, nisi ex antiquioribus lexicis sua compilabant, quod interdum factum esse novimus, abundabant copiis præclarorum operum, quorum nos singula verba hodie summa cum cura ex ipsorum reliquiis undique conquirere ac congerere solemus. Alexandrinæ Bibliothecæ direptio, quæ sæculo VII facta est, præcipua causa fuisse vulgo creditur, cur tot vigentissimæ gentis monumenta penitus delerentur, ea autem ipsa quæ supersunt tam paucis tamque recentibus in exemplaribus maximam partem scripta reperiantur. Sed profecto dubium esse non potest, quin cum exstincta Scholiastarum et Grammaticorum familia cessante etiam Græcarum literarum cultu, et decrescente Byzantinorum imperio, non modo paulatim interierit antiquum istud transcribendi studium, sed propter nefariam custodum præfectorumque negligentiam immensa manuscriptorum copia ex aliis bibliothecis rapta, divendita, ac tandem perdita fuerit. Mutantur scilicet cum temporibus et fortuna gentium hominum mores ac studia. Nos quoque juvenes vidimus ardentiorem in Græcis ac Latinis scriptoribus legendis æmulationem, largiora excellendi præmia proposita, insigniorem doctrinæ laudem tributam quam quibus hodie inter diversa disciplinæ genera locus facile conceditur.

DABAM ALTONIÆ,
IDIBUS SEPTEMBRIS,
M.D.CCC.XLVII.

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

Οἰδίπους, μαθὼν ὡς ἀθέσμως συνῆν τῇ μητρὶ, ἐτύφλωσεν ἑαυτόν· οἱ δὲ παῖδες αὐτοῦ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, θέλοντες λήθῃ παραπέμψαι τὸ τοιοῦτον μίασμα, ἐγκατακλείουσιν οἰκίσκῳ αὐτόν. ὁ δὲ, τοῦτο μὴ φέρων, ἀρᾶται αὐτοῖς διὰ σιδήρου τὴν βασιλείαν λαχεῖν. οἱ δὲ εἰς φόβον πεπτωκότες ἐνταῦθα, μὴ τὰς ἀρὰς τελέσωσιν οἱ θεοὶ, ἔγνωσαν δεῖν ἔχεσθαι τὴν βασίλειαν παρὰ μέρος, ἑκάτερος ἐνιαυτὸν ἄρχων. πρῶτον οὖν Ἐτεοκλῆς ἦρξεν, ἅτε καὶ πρεσβύτερος ὢν Πολυνείκους, εἰ καὶ Σοφοκλῆς νεώτερον λέγει· Πολυνείκης δὲ ὑπεχώρησε. τελεσθέντος δὲ τοῦ συγκειμένου ἐνιαυτοῦ, ἐπειδὴ Πολυνείκης ἐλθὼν ἀπῄτει τὸ σκῆπτρον, οὐ μόνον οὐκ ἔλαβεν, ἀλλὰ καὶ ἀπεπέμφθη κενὸς παρ' Ἐτεοκλέους, οὐ βουλομένου ἐκστῆναι τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' ἐγκρατῶς ἐχομένου ταύτης. ὅθεν καὶ Πολυνείκης ἐκεῖθεν ἀπάρας, εἰς Ἄργος ἔρχεται, καὶ τὴν Ἀδράστου θυγατέρα γήμας, πείθει τοῦτον συνάρασθαί οἱ πρὸς τὴν τῆς ἀρχῆς ἀνάληψιν· καὶ λαβὼν παρ' αὐτοῦ συχνὴν στρατιὰν, ἀφικνεῖται κατὰ Θηβαίων. ἦρχον δὲ τῆς τοιαύτης ἀρχῆς μετὰ Πολυνείκους ἑπτὰ στρατηγοὶ, ἕβδομος γὰρ οὗτος ἦν, ὡς ἂν πρὸς τὰς ἑπτὰ πύλας τῶν Θηβῶν ἕκαστος ἐπαγάγοι λόχον πολιορκοῦντα. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι στρατηγοὶ ὑπὸ Θηβαίων ἀνῃρέθησαν ἐν τῷ πολέμῳ· Πολυνείκης δὲ καὶ Ἐτεοκλῆς μονομαχήσαντες πρὸς ἀλλήλους, ἀναιροῦσιν ἀλλήλους. σημείωσαι δὲ ὡς Εὐριπίδης μὲν ἕνα τῶν ἑπτὰ τὸν Ἄδραστον λέγει· Αἰσχύλος δὲ ἕτερον τῶν ἑπτὰ Ἐτέοκλον, ἀντὶ Ἀδράστου προσθείς.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ.
ΙΣΜΗΝΗ.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΚΗΡΥΞ.

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Καδμου πολῖται, χρὴ λέγειν τὰ καίρια
ὅστις φυλάσσει πρᾶγος ἐν πρύμνῃ πόλεως,
οἴακα νωμῶν βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ.
εἰ μὲν γὰρ εὖ πράξαιμεν, αἰτία θεοῦ·
εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι,
Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν

1. τὰ καίρια, quæ ad occasionem accommodata sint, sc. prudentia. Vide ad Suppl. 1044. inf. 615.— πρᾶγος, vel collective, pro πράγματα, *negotia urbis*, vel ut Pers. 250. pro τὸ πράσσειν αὐτὴν, sc. εὖ ἢ κακῶς. Sane χρέος et χρῆμα synonyma sunt, ut πρᾶγος et πρᾶγμα, sed illud τραγικώτερον, inquit Blomf. Notandus est singularis numerus, cum vel πράγματ' vel πρᾶξιν admisisset metrum. Pro πράξεις usurpatur πράγη Ajac. 347. Angl. *doings*.

3. Male interpungitur post νωμῶν, cum μὴ κοιμῶν arctissime cohæreat; vide ad Prom. 966. μὴ autem adhibetur propter præcedens ὅστις. — οἴακα νωμᾶν Homericum est. Cic. Orat. in Pison. IV. 63. *reipublicæ navem gubernare*.

4. αἰτία θεοῦ. Ita Med. cum plerisque codd. Vulgo θεῶν. Supplendum, ut opinor, ex sequente optativo ὑμνοῖτο ἄν, verbum quale τυγχάνοι ἂν οὖσα. Nam illud ipsum ὑμνοῖτο ἄν, *hymnis celebrabitur*, vix huc referre possis, nisi si αἰτία θεὸς scriptum esset. Fortasse nonnihil acerbitatis habent summi ducis verba αἰτία θεοῦ, *omnia scilicet deo imputantur*.

5. συμφορά. Schol. δυστυχία. Ac sic rectius accipies, quam medio sensu *sin contra aliquid accidat*. Neque enim verba mali ominis aspernabantur Græci, ubi addita deprecatio ὃ μὴ γένοιτο eventum avertere potuit. Sic Ion. 731. ὃ μὴ γένοιτο δ', εἴ τι τυγχάνοι κακόν.

6. εἷς πολὺς, antithetice, ut solent tragici. *Solus Eteocles multus*

ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυρρόθοις
οἰμώγμασίν θ', ὧν Ζεὺς ἀλεξητήριος
ἐπώνυμος γένοιτο Καδμείων πόλει.
ὑμᾶς δὲ χρὴ νῦν, καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι
ἥβης ἀκμαίας, καὶ τὸν ἔξηβον χρόνῳ,

erit in malis populi rumoribus. ὑμνεῖν, in malam partem, ut Hor. Sat. II. 1. 46. *flebit, et insignis tota cantabitur urbe.* Explicat Eustathius ad Dionys. Perieg. ex hoc loco τὸ κακολογεῖν. Schol. λοιδοροῖτο καὶ ὑβρίζοιτο. Ad hoc verbum accommodatum est v. φροίμιον, *cantus,* proprie *cantus præludium;* quum tantum de vulgari sermone dicatur. Denique in πολυρρόθοις latet notio exprobrandi, ut Antig. 259. λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοί. ib. 290. ἐρρόθουν ἐμοί. Androm. 1096. ἐχώρει ῥόθιον ἐν πόλει κακόν. Trach. 263.

9. Qui vocem satis perspicuam ἀλεξητήριος copiose illustrat Blomfieldius, ne verbum quidem de loci structura addidit, quanquam is geminam plane admittit interpretationem; alteram sic Anglice exprimendam; *of which may Jove the averter be what his name imports to the Theban citizens;* ut sententia sit, ὧν Ζεὺς Ἀλεξητήριος γένοιτο ἀληθῶς ἀλεξητήριος: alteram, *a quibus avertendis cognomen suum mereatur Zeus a Thebanis habuisse.* Ac rectius quidem videtur Linwood in Lexico suo ὧν ἐπώνυμος construere, quanquam Schol. ὧν ad ἀλεξητήριος retulit; ὧν τινων τούτων ὁ Ζεὺς γένοιτο ἀλεξητήριος, ἐπώνυμος τῇ πόλει Καδμείων, sc. *ita a Thebanis vocatus ac cultus.* φησὶν οὖν, concludit grammaticus, συμφώνως ἑαυτῷ τιμῷτο, h. e. consentaneum titulo suo honorem nanciscatur.

10—13. Sensus est: non solum qui militarem ætatem habent, (ὥραν ἔχουσι, i. e. τὴν ἡλικίαν,) verum ii quoque, qui nondum attigerunt virilitatem, ἀκμαίαν ἥβην, et ii, qui excesserunt e juventute; hoc est, οἱ ἀχρεῖοι, ut vulgo appellantur, sc. οἱ ἀναγκαῖοι, qui urbi ad incitas redactæ opitulari possunt (Thucyd. II. 13.) Quod addit, βλαστημὸν ἀλδαίνοντα, *dum adhuc vegetum corpus habet,* metaphora est ab antiqua arbore, quæ nondum tamen exoleverit; et propterea adjectum est, ne ἔξηβον de infirmis senibus intelligeretur; quod vix satis perspexit Schol. explicans τὸν γηραιὸν καὶ παρηβηκότα. Eos præcipue vult, qui annum trigesimum quintum nuper exierant, complectens etiam omnes quibus cruda viridisque senectus, quos ὠμογέροντας vocat Homerus. Vide Arnold. ad Thucyd. II. 52. qui recte hunc locum explicavit.

βλαστημὸν ἀλδαίνοντα σώματος πολὺν,
ὥραν τ' ἔχονθ' ἕκαστον, ὥστε συμπρεπὲς,
πόλει τ' ἀρήγειν καὶ θεῶν ἐγχωρίων
βωμοῖσι, τιμὰς μὴ ξαλειφθῆναί ποτε,
τέκνοις τε, Γῇ τε μητρὶ, φιλτάτῃ τροφῷ.
ἥ γὰρ νέους ἔρποντας εὐμενεῖ πέδῳ,
ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὅτλον,
ἐθρέψατ' οἰκιστῆρας ἀσπιδηφόρους
πιστοὺς, ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος τόδε.
καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός·
χρόνον γὰρ ἤδη τόνδε πυργηρουμένοις
καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ.
νῦν δ', ὡς ὁ μάντις φησὶν, οἰωνῶν βοτὴρ,

13. ὥστε συμπρεπὲς, sc. μάλιστα τοῖς ἐν ἡλικίᾳ οὖσιν. Suppl. 452. τύχῃ γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ πέλει.

15. Ante ἐξαλειφθῆναι supplendum est ὥστε, *ne quando obliteretur* sc. penitus extinguatur *eorum cultus*. Est enim epexegesis ad v. βωμοῖσι. Itaque τιμαὶ hic præcipue de sacrificiis intelligendum, ut Cho. 475. παρ' εὐδείπνοις ἕσῃ ἄτιμος ἐμπύροισι κνισωτοῖς χθονός.

16. Arist. Thesm. 300. εὔχεσθε τῇ Κουροτρόφῳ Γῇ. Quæ ut dea colebatur ab Atheniensibus, teste Suida in v.

17. Recte libri ἥ γὰρ, non ἡ γάρ. Vide ad Eum. 7. Blomfieldius: "pronominis relativi positio ferri nequit. ἡ pro αὐτή." At nec relativum est (confer ἥ δ' ὅς, *inquit ille*, ἥ δ' ἥ, *inquit illa*, Plat. Symp. p. 325.) nec pro αὐτὴ, *ipsa*, sed pro ἐκείνη ponitur, ut voluit quidem Vir doctus indicare.—ἕρποντας, κυρίως ἐπὶ παίδων, Schol. recte fortasse, etsi ἕρπειν non nisi sensu *eundi* a tragicis alibi usurpatur.

18. Photius: ὅτλος· ὁ πόνος καὶ ὁ μόχθος. καὶ ὀτλεῖν, τὸ μοχθεῖν. Confer Trach. 7.—ἐθρέψατο, sibi enutrivit, in suos usus educavit, sc. ὅπως γένοισθε πιστοί. Hoc enim ex πιστοὺς supplendum, monente Schol. et Herm. ad Iph. Taur. 925.

22. Photius: πυργηρούμεθα· ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων. Idem: πυργηρούμενοι· τὰ τείχη φυλάττοντες. Proprie πυργήρη, sc. τειχήρη ποιεῖσθαι, *muris includi*, ut docet Blomf.

24. βοτὴρ, Lat. *pullarius*.—ἐν ὠσὶ καὶ φρεσὶν, ut κλύειν ἀκοῦσαι Cho. 5. Prom. 456. νωμῶν hic ut Œd. Tyr. 300. ὦ πάντα νώμων Τει-

ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσὶν, πυρὸς δίχα,
χρηστηρίους ὄρνιθας ἀψευδεῖ τέχνῃ·
οὗτος, τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων,
λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαιΐδα
νυκτηγορεῖσθαι, κἀπιβουλεύειν πόλει.
ἀλλ' ἔς τ' ἐπάλξεις καὶ πύλας πυργωμάτων
ὁρμᾶσθε πάντες, σοῦσθε σὺν παντευχίᾳ,
πληροῦτε θωρακεῖα, κἀπὶ σέλμασι
πύργων στάθητε, καὶ πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις
μίμνοντες, εὖ θαρσεῖτε, μηδ' ἐπηλύδων

ρεσία. Plat. Cratyl. p. 411. D. τὸ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταὐτόν. Confer Phœn. 1256. ἐμπύρους τ' ἀκμὰς ῥήξεις τ' ἐνώμων. Verbum proprium est de auguribus. Cæcus cum esset Teiresias, nulla alia via divinare potuit quam auscultando, quare haud absurde addit πυρὸς δίχα, *non ignispicio usus.*

27. τοιῶνδε, ut opinor, est ἀψευδῶν.

28. Ἀχαιΐδα Dind. ex tribus codd. pro vulg. Ἀχαΐδα. Soluta forma Ἀχαϊΐδων Od. III. 261. priorem scripturam confirmare videtur. Sed vide Gr. Gr. ed. Jelf, §. 10. obs. 3. not. (a.)

29. νυκτηγορεῖσθαι, *nocturno concilio agitari.* Rhes. v. 88. τὰς σὰς πρὸς εὐνὰς φύλακες ἐλθόντες φόβῳ νυκτηγοροῦσι. Vix recte vertitur *noctu proclamari;* nec admodum placet Scholiastæ ratio, qui activam vim huic verbo tribuit, ἐν νυκτὶ ἀγορεύειν καὶ βουλεύεσθαι. Quem secutus Gul. Linwood προσβολὴν pro τοὺς προσβάλλοντας accipiendum docet. At sic ineptum videtur μεγίστην. Ad ἐπιβουλεύειν suppleverim τοὺς ἐχθρούς. Totum locum sic vertes: "Certiores nos fecit Teiresias, jam hac proxima nocte omnium qui adhuc facti sunt acerrimum in nos impetum agitari, et urbi insidiari hostem." νυκτηγορία, nocturna proclamatio, legitur Rhes. 20.

32. θωρακεῖα, Angl. *breast-works, parapets.* Vox fortasse non alibi reperta.—σέλματα sunt *tabulata,* μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νηῶν, Schol. qui non male adnotat θωρακεῖα, τὰ τείχη, διὰ τὸ τὴν πόλιν ὡς θώρακα ἔχειν αὐτά. Hæc enim probabilior explicatio est quam Blomfieldii *propugnacula ad altitudinem pectoris exstructa.* Laudat ille Hesych. θώραξ· ὁ πύργος.

34. ἐπηλύδων fortasse cum contemptu quodam pronuntiandum est. Thebano saltem hæc vox ignominiosum sonabat. Vide ad v. 408.

ταρβεῖτ' ἄγαν ὅμιλον· εὖ τελεῖ θεός.
σκοπὸς δὲ κἀγὼ καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ
ἔπεμψα, τοὺς πέποιθα μὴ ματᾶν ὁδῷ·
καὶ τῶνδ' ἀκούσας οὔτι μὴ ληφθῶ δόλῳ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἐτεόκλεες φέριστε, Καδμείων ἄναξ,
ἥκω σαφῆ τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων·
αὐτὸς κατόπτης δ' εἶμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων.
ἄνδρες γὰρ ἑπτὰ, θούριοι λοχαγέται,
ταυροσφαγοῦντες ἐς μελάνδετον σάκος,
καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου,
Ἄρη τ', Ἐνυώ, καὶ φιλαίματον Φόβον

36. κατοπτῆρας. Suppl. 180. τάχ' ἂν πρὸς ἡμᾶς τῆσδε γῆς ἀρχηγέται ὀπτῆρες εἶεν, ubi frustra hæret Linwood in πρὸς ἡμᾶς, quod dicitur ut δεῦρ' ἐποπτεῦσαι Cho. 574. ἐποπτῆρες inf. 637.

37. μὴ ματᾶν, non vanos esse, non nihil effecturos hoc itinere. Schol. μὴ ματαιοπονεῖν ἐν τῇ ὁδῷ, τούτεστι, μὴ μάτην ἀπελθεῖν. Vide ad Prom. 57. In animo habuit Hom. Il. x. 324. σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι. Vulgo interpretantur *non cunctari*, ex Hesychio: ματᾷ· διατρίβει· χρονίζει.

38. οὐ μὴ ληφθῶ. i. e. οὐ δεινόν ἐστι μὴ ληφθῶ, quod interdum plene exprimitur, ut Plat. Apol. p. 28. A. οὐδὲν δεινὸν μὴ ἐν ἐμοὶ στῇ. Phæd. p. 84. B. οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ. Arist. Eccles. 650. ὥστ' οὐχὶ δέος μή σε φιλήσῃ. Similiter Virg. Æn. I. 548. *Non metus, officio ne te certasse priorem pœniteat.* sc. οὐ μή σοι μεταμελήσει. Quod sæpissime futurum indicativi pro subjunctivo aoristi reperitur, hoc ex eo usu particulæ μὴ facile explicatur, qui ad Pers. 124. exponitur. Vide autem paullo subtiliorem de hac re disputationem, *New Cratylus*, p. 482. Mihi sane prior loquendi ratio videtur οὐ μὴ ποιήσεις, *non facturus es*, posterior ac secundaria οὐ μὴ ποιήσεις; *certe non facturus es?* quod mandatum exprimit, *ne facias.*

45. Ἄρη τ' vel Ἄρην τ' Schol. et libri fere omnes. Vulgo Ἄρην sine τ'. Comparat Dind. οὔτε—οὐ—οὔτε Prom. 487. Ceterum notabit lector variata tempora in ὡρκωμότησαν, ἔστεφον, κληρουμένους. Quum digressus est speculator, jam modo juraverant,

ὡρκωμότησαν, ἢ πόλει κατασκαφὰς
θέντες λαπάξειν ἄστυ Καδμείων βίᾳ,
ἢ γῆν θανόντες τήνδε φυράσειν φόνῳ·
μνημεῖά θ' αὐτῶν τοῖς τεκοῦσιν ἐς δόμους
πρὸς ἅρμ' Ἀδράστου χερσὶν ἔστεφον, δάκρυ
λείβοντες, οἶκτος δ' οὔτις ἦν διὰ στόμα·
σιδηρόφρων γὰρ θυμὸς, ἀνδρείᾳ φλέγων,
ἔπνει, λεόντων ὡς Ἄρη δεδορκότων.
καὶ τῶνδε πύστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται·
κληρουμένους δ' ἔλειπον, ὡς πάλῳ λαχὼν
ἕκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγοι λόχον.
πρὸς ταῦτ' ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως
πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος·
ἐγγὺς γὰρ ἤδη πάνοπλος Ἀργείων στρατὸς
χωρεῖ, κονίει, πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς
χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων.

et sui monumenta, (crines, vestes, cetera,) ad Adrasti currum suspendebant, quippe quem salvum et incolumem ex pugna evasurum prædixisset Amphiaraus; præterea in eo erant, ut stationes singuli ad portas sortirentur, v. 55.

48. Proprie φυρᾶν est far admista aqua subigere et temperare; unde nunc dicebant, suo se sanguine quasi lutum e terra facturos. Nam hæc est pressior verborum sententia. Confer v. 930.

50. Intellige, δάκρυ μὲν λείβοντες, οἰκτιζόμενοι δὲ οὔ. Plenius post λείβοντες vulgo interpungitur. Vide ad Prom. 480. Eodem sensu hic usurpatur στέφειν quo infra v. 266.

54. ὄκνῳ. Schol. ταχὺ γὰρ ἤγγειλα.

58. τάγευσαι. h. e. τάξαι. Rariorem verbi significationem indicavit Blomf. Nam proprie ταγεῖν et ταγεύειν valent ταγὸς εἶναι, ut κηρυκεύειν Suppl. 217. est κῆρυξ εἶναι, sed cum accusativo rei construitur, ut et Troad. 782. Conferri potest ὀρθεύειν pro ὀρθοῦν Orest. 405. ὀμηρεύειν τέκνα Rhes. 434. βακχεύειν τινὰ Orest. 411. βουλεύειν, κηδεύειν, et plurima ejusdem generis quæ activam vim sibi adsciscunt.

60. κονίει. Activum esse, subaudito γῆν vel πεδία ex proxima clausula, patet e Pers. 165.

σὺ δ', ὥστε ναὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος,
φράξαι πόλισμα, πρὶν καταιγίσαι πνοὰς
Ἄρεως· βοᾷ γὰρ κῦμα χερσαῖον στρατοῦ·
καὶ τῶνδε καιρὸν ὅστις ὠκιστος λάβε·
κἀγὼ τὰ λοιπὰ πιστὸν ἡμεροσκόπον
ὀφθαλμὸν ἔξω, καὶ σαφηνείᾳ λόγου
εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν ἀβλαβὴς ἔσει.
ΕΤ. ὦ Ζεῦ τε καὶ Γῆ καὶ πολισσοῦχοι θεοί,
Ἀρά τ', Ἐρινὺς πατρὸς ἡ μεγασθενὴς,
μή μοι πόλιν γε †πρυμνόθεν πανώλεθρον
ἐκθαμνίσητε δηάλωτον, Ἑλλάδος
φθόγγον χέουσαν, καὶ δόμους ἐφεστίους·

62. νηὸς libri plerique, sed Attica forma ex Mediceo reponenda videtur.

63. φράξαι. φρούρησον explicat Schol. Putaverim hoc verbum nautico sensu usurpari, *cura urbem custodiis muniendam*, ut navis sc. contra fluctuum impetus firmatur. Sic Od. v. 346. φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι, de Ulyssis rate. Aliter vix cohæret metaphora. — καταιγίσαι, Schol. σφοδρῶς καταπνεῦσαι τὰς πνοὰς τοῦ πολέμου. Subaudi αὐτοῦ. Intransitivum esse v. αἰγίζειν verisimile est, etsi Suidas interpretatur διασπᾶν. Confer Il. II. 148. de Zephyro, λάβρος ἐπαιγίζων, et Æsch. Frag. 181. βρόμον καταιγίζοντα.

64. κῦμα χερσαῖον. Vide ad Prom. 1045.

71. πόλιν γε. Suspicari possis πόλιν τε, quod excipiat καὶ in καὶ δόμους ἐφεστίους. Sed frustra; nam interdum in deprecando etiam sive expostulando usurpatur μὴ cum particula γε, ut Equit. 19. μή μοί γε, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς. Nubb. 84. μή μοί γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἵππιον. Œd. Col. 1409. μή μ' ἀτιμάσητέ γε. Vide ad Prom. 649. Libri autem πρυμνόθεν. πρέμνοθεν, *a stirpe, radicitus*, metaphoræ in ἐκθαμνίσητε unice congruere putat Dind. Eadem scripturæ ambiguitas est inf. 1051. Fieri tamen potest, ut respexerit poeta Hom. Il. XII. 148. ἄγνυντον ὕλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντες. Hesych. πρυμνόν· τὸ ἔσχατον, in quo eum errare frustra putat Blomf. Photius: πρύμνην· κάτωθεν· ἐκ ῥιζῶν.

72. Sensus: cum sit Græca, non autem barbara civitas. Confer v. 159.

ἐλευθέραν δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν
ζυγοῖσι δουλείοισι μήποτε σχεθεῖν.
γένεσθε δ' ἀλκή· ξυνὰ δ' ἐλπίζω λέγειν·
πόλις γὰρ εὖ πράσσουσα δαίμονας τίει.

ΧΟΡΟΣ.

θρεῦμαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη.
μεθεῖται στρατὸς στρατόπεδον λιπών·
ῥεῖ πολὺς ὅδε λεὼς πρόδρομος ἱππότας·
αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσ',
ἄναυδος, σαφὴς, ἔτυμος ἄγγελος.
†ἑλεδεμνὰς πεδιοπλόκτυπος ὡσὶν χρίμπτεται βοά,

75. Intellige, δότε τοὺς πολεμίους. Eadem ellipsis est inf. 242. Cho. 299. Hoc autem loco σχεθεῖν (libri, ut solent, σχέθειν,) sine controversia aoristum est. Sic inf. 424. Vide ad Prom. 16.

76. ξυνὰ, quæ utriusque nostrum pariter intersint.

78. Quæ sequuntur usque ad v. 168. tantum non omnia dochmiaco metro scripta sunt. Corrupte in libris legitur hoc carmen, quod in nulla adhuc editione satis emendate exprimitur. Equidem plerosque versus in triplices dochmios ordinavi.—θρεῦμαι plurimi libri habent pro θρέομαι. Sensus est; nuntio quod magnum timorem jure excitet; nam ex pulvere et sonitu longinquo auguror jam in nos immissum esse hostilem exercitum. Schol. ταῦτα δὲ φανταζόμεναι λέγουσιν ὡς ἀληθῆ. Neque enim revera adhuc mota sunt signa.

79. "Absurde legitur μεθεῖται, quod dimissum esse exercitum significat, qui nunc ipsum ad urbem oppugnandam descendit. Hoc Æschylus καθεῖται dixerat." Dind. Quasi vero μεθεῖται non rectissime diceretur de exercitu castris quibus adhuc contentus erat modo egresso, et tanquam in hostem immisso. Schol. ἀφεῖται ὁ ὄχλος ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου.

80. Pro ὅδε, quod est in Rob. et paucioribus libris, vulgo legitur ὧδε, quæ scriptura λεὼς monosyllabum desideraret.—ῥεῖ, ut πολλῷ ῥεύματι Antig. 130. ῥεῦμα στρατοῦ Iph. Taur. 1437. Pers. 414.

82. Suppl. 176. ὁρῶ κόνιν, ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ.

83. Corruptum est ἑλεδεμνὰς, pro quo forsitan legendum esse ἐπὶ δὲ γᾶς dixi ad Suppl. 176.

ποτᾶται, βρέμει δ' ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος, ὀροτύπου.
ἰὼ, ἰὼ, θεοὶ θεαί τ', ὀρόμενον κακὸν ἀλεύσατε· 86
βοᾷ ὑπὲρ τειχέων
ὁ λεύκασπις ὄρνυται λαὸς εὐτρεπὴς ἐπὶ πόλιν [διώκων].

Nam opponi videntur κόνις ἐν αἰθέρι et ὁπλῶν κτύπος ἐπὶ γῆς. Et sic antiquum scholium codicis Medicei καὶ τὰ ΤΗΣ ΓΗΣ δέ μου πεδία κατακτυπούμενα τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ὅπλων (scribe ὁπλῶν, ab ὁπλή) ποιεῖ μου προσπελάζειν τὸν ἦχον τοῖς ὠσίν. Quod magnopere confirmat hanc emendationem. Habet etiam Robortellus ἐλϊδεμνὰς, quod eodem ducere videtur. Sed quod bis in explicatione sua expressit Schol. et hic et ad v. βρέμει, pronomen μου, sc. τὰ πεδία τῆς γῆς μου, indicio est in ἐλεδεμνὰς latere ἐμᾶς, ac non male fortasse tentaveris διὰ δὲ γᾶς ἐμὰς πεδί' ὁπλοκτύπου | ὠσὶν ἐγχρίμπτεται βοά, (cf. v. 104.) quæ lectio unice convenit Medicei libri scholio, *propter verberatum equorum ungulis campum mihi ad aures allabitur sonitus.* Robortelli autem ελΙΔεμνας præpositionem ΔΙΑ integram in se continet. Probabiliter tamen Hermannus ἐλέδεμας βοὰ πεδί' ὁπλόκτυπος | ὠσὶ χρίμπτεται, ποτᾶται, βρέμει δ'. Dindorfius, sane audacter, ἔλε δ' ἐμὰς φρένας δέος· ὅπλων κτύπος ποτιχρίμπτεται, | διὰ πέδον βοὰ ποτᾶται, βρέμει δ'. Monstrosum vocabulum vocat ille compositum πεδιοπλόκτυπος, quod certe inter Æschyli βόεια ῥήματα recensendum est. Pro χρίμπτεται, quod in plerisque est, Rob. præbet τ' ἐγχρίμπτεται. Totius versus scriptura admodum incerta semper erit, nisi meliores libros aliquando nanciscamur.

86. ἰὼ quater repetitum, ut in plurimis libris est, tres dochmios cum sequentibus usque ad κακὸν efficiet, si θεοὶ monosyllabum esse statuamus. Sed ter tantum in Med. Rob., bis in uno Parisino ponitur; atque ita Dindorfius. Nam tolerari non potest hiatus post βοᾷ, si in ultima syllaba ictus cadit, quod fit si ita metiamur, ἀλεύσατε, βοᾷ ὑπὲρ τειχέων, ad quem versum fulciendum inserebat Blomf. δ' post βοᾷ, duos proxime sequentes prorsus ἀμέτρους exhibens. Equidem unum dochmium hic stare passus sum.

89. Rursus audacissime Dindorfius βοᾷ ὑπὲρ τάφρων λευκοπρεπὴς λεὼς ὄρνυται ἐπὶ πόλιν, omisso ut glossemate διώκων, quod mihi etiam dudum videbatur interpolatum. Sed quod non intelligit ille, ὑπὲρ τειχέων, id nihil aliud significat quam *extra muros*, quum intra inclusus sit chorus; Angl. *on the other side of the wall.* Significatur enim, interesse murum inter inclusos cives et obsidentes eos copias. λεύκασπις dicitur Argivus exercitus etiam Phœn. 1099. et λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανὸς Antig. 114.

τίς ἄρα ῥύσεται, τίς ἀρ' ἐπαρκέσει θεῶν ἢ θεᾶν; 91
πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτη δαιμόνων;
ἰὼ μάκαρες εὔεδροι.
ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι· τί μέλλομεν ἀγαστόνοι; 95
ἀκούετ', ἢ οὐκ ἀκούετ', ἀσπίδων κτύπον;
πέπλων καὶ στεφέων πότ', εἰ μὴ νῦν, ἀμφὶ λίταν' ἔξομεν;
κτύπον δέδορκα· πάταγος οὐχ ἑνὸς δορός. 100
τί ῥέξεις, προδώσεις, παλαίχθων Ἄρης, τὰν τεὰν γᾶν;
ὦ χρυσοπήληξ δαῖμον, [ἔπιδ'] ἔπιδε πόλιν,
ἄν ποτ' εὐφιλήταν ἔθου.
θεοὶ πολιάοχοι χθονός, ἴτ' ἴτε πάντες, 105

95. ἀκμάζει, *tempus est*, Angl. *it is high time*, ut Cho. 713. ἀκμάζει Πειθὼ δολία ξυγκαταβῆναι. — ἀγάστονοι, *propter nimios gemitus.*

99. λίταν' egregia est Seidleri emendatio pro λιτάν, quod metrum jugulat. Suppl. 789. μέλη λίταια θεοῖσι. Angl. *shall we engage in petitions of the peplus and of suppliant boughs.* Vix dubium puto quin Minervæ πολιάδος peplum, et ἱκετηρίας respexerit, ex antiquissimo Atheniensium more, quem in Thebanos transferre more suo non dubitat poeta. Vide Hom. Il. vi. 90. 302. Quod ad structuram, comparat Blomf. inter alia Xen. Cyrop. v. ad fin. ὁ μὲν Κυαξάρης ἀμφὶ δεῖπνον εἶχεν. Vide Gr. Gr. ed. Jelf, §. 631. III.

101. Metrum bacchiacum est, ut Prom. 115.

103. Alterum ἔπιδ' inclusi, omittente etiam cum duobus libris Dindorfio. Metro caret hic versus ut vulgo legitur. De sensu verbi ἐπιδεῖν, *benigne respicere*, vide ad Suppl. 1. De brevi syllaba πολίν in fine dochmii vide ad Cho. 604. 790. Eum. 804. Sed suspicor deesse ταύταν ad versus dochmiaci complementum. Notanda autem fœminina forma εὐφιλήτη, ut παναρκέτη Cho. 61.

105. Versus incertus, siquidem vulgatum πολισσοῦχοι metro accommodari non potest. Probabiliter Dindorfius πολίοχοι, ex Medicei scriptura πολιάοχοι. Ita tamen duplex dochmius evadit satis legitimus. Sed vix dubites quin recte Turnebus ἴδετε pro ἴτ' ἴτε dederit. Ex confusis ἴθι et ἴτε factum est ἴθιτε, quod in quibusdam reperitur.

ἴδετε παρθένων ἱκέσιον λόχον δουλοσύνας ὕπερ.
κῦμα γὰρ περὶ πτόλιν
δοχμολοφᾶν ἀνδρῶν καχλάζει πνοαῖς Ἄρεος ὀρόμενον.
ἀλλ', ὦ Ζεῦ πάτερ παντελὲς,
πάντως ἄρηξον δαΐων ἅλωσιν.
Ἀργεῖοι γὰρ πόλισμα Κάδμου
κυκλοῦνται· φόβος δ' ἀρείων ὅπλων·
διάδετοι δὲ γενύων ἱππείων
κινύρονται φόνον χαλινοί.
ἑπτὰ δ' ἀγάνορες πρέποντες στρατοῦ
δορυσόοις σάγαις πύλαις ἑβδόμαις
προσίστανται, πάλῳ λαχόντες.
σύ τ', ὦ Διογενὲς φιλόμαχον κράτος,
ῥυσίπολις γενοῦ, Παλλὰς, ὅ θ' ἵππιος ποντομέδων ἄναξ
ἰχθυβόλῳ μαχανᾷ, Ποσειδάν,

107. δουλοσύνας ὕπερ est *pro vitanda servitute*. Vide ad Suppl. 984. Eodem sensu δουλείας ὕπερ Thuc. v. 69.

110. δοχμολόφων. Schol. ἐν γὰρ τῇ κινήσει συμβαίνει πλαγιάζεσθαι τοὺς λόφους. Recte videtur Dind. δοχμολοφᾶν præferre. Egregie fallitur Blomf. primam syllabam corripi docens.

111. Metrum est dochmius cum cretico, ut v. 93. Proximus ut Prom. 710. 922.

114. ἀρήων libri contra metrum. ἀρείων Blomf. De soluta forma vide ad Suppl. 58.

115. Dindorfius: διάδετοι δέ τοι γενῦν ἱππείων. At pessime sonant syllabæ δέ τοι bis repetitæ, nec prava est hæc versus mensura, etsi paullo infrequentior: διάδετοι δὲ γεν|ύων ἱππείων, de qua vide ad Cho. 790. Inf. 145. 201. Ceterum vv. 113, 116, 119, antispastici sunt.

117. Construe: ἑπτὰ ἀγάνορες (ita Dind. pro vulg. ἀγήνορες) στρατοῦ, πρέποντες σάγαις δ. Sic fere πένθει λυγρῷ πρέπουσαν, Angl. *dressed in mourning*, Cho. 15.

118. πύλαις ἑβδόμαις, *ad septimam portam*, utpote nondum ad suam quisque stationem dimissi. Cf. v. 55. δορυσόοις pro vulg. δορυσσόοις in uno tantum libro servatur. Confer κραιπνόσυτον Prom. 287. θεόσυτος ib. 116.

123. Producitur secunda sylla-

ἐπίλυσιν φόβων, ἐπίλυσιν δίδου.
σύ τ', Ἄρης, φεῦ φεῦ, Κάδμου ἐπώνυμον πόλιν φύ-
λαξον,
κήδεσαί τ' ἐναργῶς.
καὶ Κύπρις, ἅτ' †εἶ† γένους προμάτωρ,
ἄλευσον· σέθεν γὰρ ἐξ αἵματος
γεγόναμεν· λιταῖσί σε θεοκλύτοις
ἀπύουσαι πελαζόμεσθα.
καὶ σὺ, Λύκει' ἄναξ, Λύκειος γενοῦ
στρατῷ δαΐῳ, στόνων †ἀϋταῖς·

ba in ἰχθῡβόλῳ. Tridentem significat, quo quasi sceptro imperium in pontum tenet. Schol. ὃς ἀνάσσεις ἐπὶ θήρᾳ ἰχθύων. Dativus ex ποντομέδων aptus est, id. q. ὃς πόντον μέδεις. De metro hujus versus vide ad Suppl. 540. Ithyphallicus est iambicæ dipodiæ subjectus, ut inf. 127.—Ποσειδὰν Med. pro Ποσειδῶν. Cf. inf. 298.

125. Producitur prior syllaba in Ἄρης, ut Il. III. 128. inf. 233. 335. 464. Suppl. 651. Pers. 87. 930. Vide Gr. Gr. ed. Jelf, §. 39. obs. 4.

126. ἐναργῶς, i. e. ἀναφανδὰ, ut Trach. 11. θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς Od. VII. 201. Ἀθήνην ἥ μοι ἐναργὴς ἦλθε ib. III. 420. Equit. 1173. Versus ithyphallicus est, ut inf. 135.

127. εἶ inseruit Seidlerus, metro necessarium, etsi nec nimis numerosum est, et ἦτ' ἀγχίπτολις sine ἐστὶ legitur inf. 496. Cadmus autem matrimonio duxerat Harmoniam, Veneris filiam. Vide Eur. Phœniss. 7—9.

131. ἀπῡουσαι secundam producere notavit Dindorfius, ut Mosch. II. 120. κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες. In Pers. 126. ἀπῦω occurrit, et v. 423. ἐπλήθῡον. Sed solent verba in -ύω nunc corripi, nunc produci, ut apud Comicos κωλύω. Sic ἀλῡω inf. 386. est ἀλῦω Od. 18. 333. Versus antispasticus est, qui plerumque cum brevi syllaba incipit; sed cf. vv. 113. 363.

132. Λύκειος γενοῦ, i. e. *ferox*. πολέμιος Schol. Vide ad Suppl. 669. Müller, Dor. I. p. 326. Nesciebant quidem ipsi Græci, antiquissimæ vocis etymon esse λύκη, *lux*, non λύκος, *lupus*. Hoc tamen commemorat inter alia Scholiastes, διὰ τὸ λυκόφως ποιεῖν, τῆς νυκτὸς ὑποχωρησάσης. Plerumque corripitur prima syllaba, contra analogiam, ut Ag. 1228. ὀτοτοῖ, Λύκει' Ἄπολλον.

133. Libri ἀϋτᾶς, quod corruptum esse recte judicat Dindorfius.

σύ τ', ὦ Λατογένεια κούρα,
τόξον †ἐμπυκάζου,
Ἄρτεμι φίλα, ἒ ἔ.
ὄτοβον ἁρμάτων ἀμφὶ πόλιν κλύω,
ὦ πότνι' Ἥρα·
ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι,
Ἄρτεμι φίλα, ἒ ἔ.
δοριτίνακτος αἰθὴρ ἐπιμαίνεται·
τί πόλις ἄμμι πάσχει; τί γενήσεται;
ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει θεός; ἒ ἒ, ἒ ἔ.
ἀκροβόλων δ' ἐπαλξέων λιθὰς ἔρχεται.

Schol. ἐπὶ τῆς ἀϋτῆς τῶν στόνων, et ἕνεκα τῆς φωνῆς τῶν στεναγμῶν ἡμῶν. Correxi ἀϋταῖς, quod verum credo. Sic inf. 309. εὔεδροι στάθητ' ὀξυγόοις λιταῖσιν. Sensus, *propter editos gemitus*. Habeat sibi Vir egregius suam conjecturam καππαύτας pro καταπαύτης.

135. ἐμπυκάζου, *indue*. Incerta est scriptura, nam ἐντυκάζου in Mediceo est, (ἐμπτυκάζου enotavit Blomf.) εὖ πυκάζου in ceteris, quod ferri vix potest. Dindorfii conjecturam recepi, quia non equidem credam Græce dici posse τόξον πυκάζεσθαι, *arcum induere*, quod non nisi de coronis aut vestibus usurpatur, quæ totum tegunt, ut Rhes. 90. Αἰνία, πυκάζου τεύχεσιν δέμας σέθεν. Potuit tamen verbum esse τυκάζεσθαι, *parare*, unde hic ἐντυκάζου, *in eos instrue*: nam εὔτυκος legitur Suppl. 951. 971.

136. Vulgo ἒ ἔ ἒ ἔ. Scribendum videtur ἐὴ (vide ad Pers. 954), vel saltem bis ἒ ἔ, nam dochmiacus est hic versiculus. In v. 145. ἐὴ ἐή metrum fere postulat pro vulg. ἒ, ἔ, ἒ, ἔ.

137. ὄττοβον libri, ut ὀττοβεῖ omnes præter Med. in Prom. 587. Correxit Brunckius.

145. Quousque harum rerum finem adducit deus? Hoc est, quousque nos ducet, antequam finem imponat. Nam interdum ita loquuntur Græci, ut ipsum finem progressum habere sibi fingant, ut ποῖ πέρας προβήσεται Orest. 511. Vide ad Suppl. 597. ἐπάξει hic admodum probabiliter restituere vult Dind. sed de versus mensura vide ad v. 115. Scribendum videri ἐὴ, ἐή, ad v. 136. notatum est.

146. Incertum est, semperque erit, utrum voluerit poeta λιθὰς ἐξ ἀκροβόλων ἔρχεται ἐπαλξέων, an ἀκροβόλους ἐπάλξεις eo sensu scripserit, quo ἀμφίβολος v. 287. Hanc interpretationem proposuit scholi-

ὦ φίλ' Ἄπολλον·
κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτων σακέων,
καὶ Διόθεν * * * * * *
πολεμόκραντον ἀγνὸν τέλος ἐν μάχαις.
†σύ† τε μάκαιρ' ἄνασσ' Ὄγκα πρὸ πόλεως,
ἑπτάπυλον ἕδος ἐπιρρύου.
ἰὼ παναλκεῖς θεοί, στρ.
ἰὼ τέλειοι τέλειαί τε γᾶς
τᾶσδε πυργοφύλακες,
πόλιν δορίπονον μὴ προδῶθ'

asta, quem plerique hodie sequuntur: *ἀκροβόλων, ἤτοι τῶν πόρρωθεν βαλλομένων, διὰ τὸ ἐν ἄκρῳ τῶν τειχῶν καὶ ἄνωθεν ἵστασθαι.* In summo muro stationem habebant *οἱ φύλακες, (παρὰ τὴν ἔπαλξιν ἐν φορυτῷ κατακείμενοι,* ut ait Arist. Ach. 72,) qui jactis lapidibus aut telis demovendi erant. Confer Tac. Hist. II. 22. *altiora murorum saxis incessere.* Eur. Phœn. 1165.

ὁρῶ δὲ Τυδέα καὶ παρασπιστὰς πυκνοὺς Αἰτωλίσιν λόγχαισιν εἰς ἄκρον στόμα πύργων ἀκοντίζοντας, ὥστ' ἐπάλξεων λιπεῖν ἐρίπνας φυγάδας.

Genitivus post *ἔρχεται* ejus generis est, quod tangitur ad Cho. 1022. scil. ut *στοχάζεσθαι, τοξεύειν, ἐφικέσθαι τινὸς* dicitur, et *ῥίπτειν, ἰέναι τινὸς* Bacch. 1096, 1100. Ceterum v. 149. ante hunc versum transponendum suspicatur Bothius.

150. Post Διόθεν excidisse nonnulla perspexit Dindorfius. Mancam sententiam frustra extricare laborant Schol. et Arnold. ad Thuc. I. p. 80. frustra etiam *πολεμόκραντον* activa vi quibusdam accipiendum videtur. Intellige: *a Jove— justa venit in pugnis litis diremptio bello confecta.* Nec tamen affirmaverim, *ἀγνὸν τέλος* non dictum potius esse de divino cujusdam dei numine, ut dii aliquoties appellantur *τέλη* (Suppl. 519) cum *ἁγνὸν* vix recte pro *δίκαιον* usurpetur, sitque frequentius deorum epithetum. Plena sententia fortasse fuit: et a Jove expectandum auxilium, qui justam belli sortem administrat. Sed quum deesse aliquid vel ex metri defectu apparcat, conjecturas proferre est operam perdere. De Pallade, Jove nata, (v. 120.) oratio esse potuit, si *πολεμόκραντος* active valeret, ut *πυργοδαΐκτος* Pers. 106. *δορίπαλτος* Ag. 115.

152. *σύ τε μάκαιρ'* Herm. pro vulg. *ἐν μάχαισί τε μάκαιρ'*. — *πρὸ πόλεως* (malim *πτόλεως*) cujus statua ante urbem posita est, ut *προστατηρίας*. Confer v. 496.

†ἑτεροφώνῳ στρατῷ.
κλύετε παρθένων, κλύετε πανδίκως χειροτόνους λιτάς,
ἰὼ φίλοι δαίμονες, ἀντιστρ.
λυτήριοί †τ'† ἀμφιβάντες πόλιν,
δείξαθ' ὡς φιλοπόλεις·
μέλεσθε δ' ἱερῶν δημίων,
μελόμενοι δ' ἀρήξατε·
φιλοθύτων δέ τοι πόλεος ὀργίων μνήστορες ἔστε μοι.

ΕΤ. ὑμᾶς ἐρωτῶ, θρέμματ' οὐκ ἀνασχετά,
ἢ ταῦτ' ἄριστα καὶ πόλει σωτήρια,

159. ἑτεροφώνῳ. Schol. τῷ μὴ βοιωτιάζοντι· ἐπειδὴ γὰρ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἀργεῖοι, οὐκ εἶπεν βαρβαροφώνῳ. Itaque vix huc pertinet quod de utraque civitate dici potuit, Ἑλλάδος φθόγγον χέουσαν, v. 72. Corruptam tamen esse hanc vocem arguit metrum antistrophicum; nisi forte quæ Æschyli tempore scribebatur ΗΕΤΕΡΟΦΟΝΟΙ, etiam solute ex poetica necessitate ἑτεροφώνοϊ pronuntiari potuit. Fuit certe tempus cum οἴκοφι etc. omissa tantummodo φ, nondum in οἴκοι, i. e. οἴκῳ, transierat, sed οἴκοϊ valebat. Hunc autem Ionicæ dialecti fuisse usum non absurde ex Arist. Pac. 933. colligas:

ἵν' ἐν τηκκλησίᾳ
ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγων τις, οἱ καθήμενοι
ὑπὸ τοῦ δέους λέγωσ' Ἰωνικῶς ὀΐ;

hoc est, οἱ. Sed hoc quidem commentum nimis temerarium esse labantis metri remedium libenter profitemur. Ingeniosa est Hermanni conjectura ἑτεροβάγμονι: admodum infelix Blomfieldii ἑτεροφώνῳ γε στράτῳ.

161. χειροτόνους λιτάς. Confer χερῶν ὑπτιάσματα Prom. 1026.

163. τε inseruit Seidlerus. Sæpissime evanuit e libris hæc particula, ut inf. 722. 1061. Pers. 377. 487. Ag. 188. 221. 237. 1446. Cho. 34. Eum. 469. ut et δὲ Cho. 691. 947. Eum. 522. 608. Ag. 242. 718. 741.—ἀμφιβάντες eodem sensu quo dixit Homerus ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, monente Schol.

164. *Ostendite quantum hanc civitatem diligatis.* Libri plerique φιλοπόλιες, quod emendavit Wünderlichius.

167. πόλεος Porsonus, ad metrum accuratius. Confer v. 207. Ita Ἄρεος et Ἄρεως confusa vv. 64. 110.—μνήστορες pro μνήμονες hoc uno loco usurpatum indicavit Blomf.

169 θρέμματα, (Angl. *creatures,*) cum contemptu. Comparat Blomf. Soph. El. 622. ὦ θρέμμ' ἀναιδές.

στρατῷ τε θάρσος τῷδε πυργηρουμένῳ,
βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν
αὔειν, λακάζειν, σωφρόνων μισήματα;
μήτ' ἐν κακοῖσι μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ
ξύνοικος εἴην τῷ γυναικείῳ γένει·
κρατοῦσα μὲν γὰρ, οὐχ ὁμιλητὸν θράσος,
δείσασα δ', οἴκῳ καὶ πόλει πλέον κακόν.
καὶ νῦν πολίταις, τάσδε διαδρόμους φυγὰς
θεῖσαι, διερροθήσατ' ἄψυχον κάκην·
τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἄριστ' ὀφέλλετε·
αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα.
τοιαῦτα τἂν γυναιξὶ συνναίων ἔχοις.
κεἰ μή τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται,
ἀνὴρ, γυνή τε, χὤτι τῶν μεταίχμιον,
ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύσεται,

173. *αὔειν, ejulare.* Radix hujus vocis cernitur in *αὐχέω, εὔχομαι, vox, αὐδή*, etc.—*μισήματα*, sive vocativo casu, seu potius ad *αὔειν, λακάζειν* referendum cum Schol. *ταῦτα ἃ πράττετε μισήσειαν ἂν οἱ εὖ φρονοῦντες ἄνδρες.*

177. *οἴκῳ καὶ πόλει.* i. e. non solum familiæ pestis est, sed major etiam civitati. Minus apertum est utrum *πλέον* sit *πόλει πλέον ἢ οἴκῳ*, an *δείσασα πλέον ἢ κρατοῦσα*. Sensus videtur esse, pejus est malum mulier cum timet, quam cum fruitur victoria; quia non solum domum suam, sed totam etiam civitatem injuria afficit. Nimirum opponuntur *ὁμιλία* in *ὁμιλητὸν*, et *πόλις*, ut significetur privatum et publicum commercium. *κρατοῦσα* autem nominativus pendens est. Confer inf. v. 678.

179. *διερροθήσατε· διὰ τοῦ θορύβου ἐμβεβλήκατε.* Schol.

180. *ὀφέλλεται* Med. frequentissimo errore, si hic error est. Vide ad Suppl. 940. Omittitur in eodem codice v. 182.

184. *χὤτι τῶν μεταίχμιον, et quicquid inter eos medium est.* Vide ad Prom. 242. Pueros, infantes, puellas intelligit. Schol. *καὶ τὸ μέσον λέγεται μεταίχμιον. εἰπὼν οὖν ἄνδρα καὶ γυναῖκα, ἀναγκαίως δίδωσι νοῆσαι τὸ τούτων μέσον, καὶ παῖδα νεογνὸν, πρὸς τὴν τῶν ἑκατέρων ἡλικίαν.*

185. *ψῆφος ὀλεθρία*, Angl. *a*

λευστῆρα δήμου δ' οὔτι μὴ φύγῃ μόρον.
μέλει γὰρ ἀνδρὶ, μὴ γυνὴ βουλευέτω,
τἄξωθεν· ἔνδον δ' οὖσα μὴ βλάβην τίθει.
ἠκουσας, ἢ οὐκ ἠκουσας, ἢ κωφῇ λέγω;

ΧΟ. ὦ φίλον Οἰδίπου τέκος, ἔδεισ' ἀκού- στρ. ά.
σασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον, ὄτοβον,
ὅτε τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἐλίτροχοι,
ἱππικῶν τ' † ἀΰπνων

death-trial shall decide against them, fere ut καταγνώσεται αὐτῶν. ψῆφος hic videtur esse *tribunal,* ut Iph. Taur. 969. ψῆφον παρ' αὐτὴν est *juxta locum ubi habitum est judicium.* Vide ad Suppl. 533. βουλεύσεται alii passive accipiunt, ut ψῆφος οἴσεται Orest. 440. Vix equidem credo dicturum fuisse Græcum poetam ψῆφος βουλεύεται κατά τινος, pro φέρεται vel τίθεται. Pene adducor ut suspicer poetam scripsisse βαλλήσεται (βαλλήσω Arist. Vesp. 1491.) quod propter sequens βουλευέτω corruptum fuerit. Observandus vero singularis φύγῃ post αὐτῶν. De λευστὴρ μόρος vide ad Pers. 694.

187. Parenthetice interponitur clausula μὴ γυνὴ βουλευέτω, ut Eum. 615. et alibi satis frequenter.

192. De particula τε sic posita vide ad Prom. 42. Inf. 630. Vulgo ὅτι pro ὅτε.

193. Aut corruptum est ἀΰπνων, aut producitur prima litera ex eadem analogia qua ἀπαράμυθον Prom. 193, vel potius ex eadem necessitate et licentia. ἀγρύπνων conjecit Seidlerus: sed vulgatum obelo notatum servare malui. Respicitur is usus equitantium quo frenum in ore equi celeriter movetur, quod dicitur κινεῖν χαλινόν. (*New Cratylus,* p. 225.)—διὰ στόμα, ut διάδετοι γενύων v. 115. Rectissime adduntur hæc verba, quibus quodammodo temperatur audacior metaphora in πηδαλίων. Denique χαλινῶν per appositionem post πηδαλίων infertur, quod ipsum genitivo casu ex ὄτοβον aptum est. Schützii emendationem διαστόμια adsciverunt plerique recentiorum, sine causa, ut mihi quidem videtur, etiamsi ea vox exstaret, vel sineret metrum, quod choriambicum est, ut Suppl. 94. Cho. 384. στόμια πυριγενῆ similiter occurrit Hippol. 1223. ἱππικῶν τ' ἄπνον πηδαλίων δία | στόμια πυριγενετᾶν χαλινῶν conjecit Dind. Equidem vulgata sic verterim: *extimui, curruum strepitu audito, nempe cum et rotarum modioli clangebant, et equestrium gubernaclorum in ore equorum* (strepitu audito,)

πηδαλίων διὰ στόμα,
πυριγενετᾶν χαλινῶν.
ΕΤ. τί οὖν; ὁ ναύτης ἆρα μὴ 's πρῷραν φυγὼν
πρύμνηθεν ηὗρε μηχανὴν σωτηρίας,
νεὼς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι;
ΧΟ. ἀλλ' ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρ- ἀντ. ά.
χαῖα βρέτη θεοῖσι πίσυνος, νιφάδος
ὅτ' ὀλοᾶς νιφομένας βρόμος ἐν πύλαις·
δὴ τότ' ἤρθην φόβῳ
πρὸς μακάρων λιτὰς, πόλεως
ἵν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν.
ΕΤ. πύργον στέγειν εὔχεσθε πολέμιον δόρυ.
ΧΟ. οὐκ οὖν τάδ' ἔσται πρὸς θεῶν;
ΕΤ. ἀλλ' οὖν θεοὺς

frænorum igne fabricatorum. Et sic Schol. ἀκούσασα τὸν κτύπον τῶν ἁρμάτων καὶ τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων.

196. Numquid gubernator, si omisso gubernaclo ad deorum effigies proræ affixas confugeret, incolumis evaderet? Minime, opinor. Ita ne vos quidem urbis defensionem omittatis, et ad templa discurratis.

198. πρὸς κύματι, contra fluctum, ut πρὸς κύμασιν ἄτης Prom. 905. Usitatius esset πρὸς κῦμα (non πρὸς κύματος, quod docet Blomf.) Confer πρὸς κέντρα λακτίζειν Ag. 1602. Nam dativus significat id, ad quod colliditur aliquid, fere ut κέαρ πρὸς φρεσὶν κυκλούμενον Ag. 968.

200. Ita Seidlerus pro πίσυνος θεοῖς.

204. Confer Arist. Equit. 1174. de Palladis statua:

ὦ Δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ,
καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν,

h.e. τὴν αἰγίδα. Eandem imaginem repetit noster Eum. 952. Metrum hujus versus choriambicum est, soluta prima syllaba.

205. στέγειν, Angl. *to be proof against.* Proprie, monente Blomf., *to be water-tight.* Confer inf. 223. Suppl. 127. Plat. Resp. x. fin. οὗ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν στέγειν. Eur. Frag. Incert. ix.

οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι
σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους.

206. Annon hæc igitur a Diis impetranda erunt? h. e. Nonne igitur recte ad templa currebamus? Notandum, quod hic versus unus apud Æschylum, præter Prom.

τοὺς τῆς ἁλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος.

ΧΟ. μήποτ' ἐμὸν κατ' αἰῶνα λίποι θεῶν στρ. β'.
ἄδε πανάγυρις, μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ'
ἀστυδρομουμέναν πόλιν, καὶ στράτευμ' 210
ἀπτόμενον πυρὶ δαΐῳ.

ΕΤ. μή μοι, θεοὺς καλοῦσα, βουλεύου κακῶς·
πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας
μήτηρ, †γονῆς σωτῆρος· ὧδ' ἔχει λόγος.

ΧΟ. ἔστι θεοῖς δ' ἔτ' ἰσχὺς καθυπερτέρα· ἀντ. β'.
πολλάκι δ' ἐν κακοῖσιν τὸν ἀμάχανον 216

1001, in medio divisus est in aliam personam. Licentiam rarissime tragicis concessam sumpsit poeta, qui tres continuos versus Eteocli tribuit in stropha. Vide ad Pers. 945.

207. ἐκλείπειν, sc. αὐτήν, *excedere*, sc. *linquere solere*. Putabantur enim dii patroni capta urbe prius excessisse: neque enim, manentibus iis, unquam fore credidissent ut capi posset. Vide Gloss.

210. Dubium est, utrum στράτευμα sit hostilis exercitus an Thebanorum, et ἀπτόμενο media vi an passiva accipiendum sit. Passive intelligit Dind. qui de urbe potius quam de exercitu sive populo Thebano dictum monuit. Equidem cum Gul. Linwood in Lexico Æschyleo interpretabor potius καὶ τὸ τῶν πολεμίων στράτευμα ἀπτόμενον αὐτῆς πυρὶ, *igne injecto adorientem*. Hic autem versus ex dactylo et dochmio compositus est.

214. Libri γυνὴ σωτῆρος, quam lectionem sanissimam temere vocat Scholefieldius, parum reputans fœdum solœcismum esse ἡ εὐπραξία σωτὴρ pro ἡ σωτὴρ εὐπραξία. Sensit hoc Scholiasta, qui τῆς εὐπραξίας τῆς σωτῆρος, et τῆς σωτῆρος εὐπραξίας scripsit in commentario suo. Præclare emendavit Hermannus, Opusc. IV. p. 335. Tentatur hic locus in Præfatione ad Platonis Opera ed. Orellii, vol. VI. p. xiii. et in *New Cratylus*, p. 383.

216. Libri plerique et Schol. τὰν ἀμήχανον et κρημναμέναν νεφέλαν exhibent. Dorismum restituit Blomf. Confer autem simillimam sententiam Eum. 531. unde satis liquet hæc de homine in tumultuoso mari conflictato dici. νεφελᾶν de densis nebulis intellige, quæ oculos impediant quominus terram cernere possint. Dorici genitivi accentum primus appinxit Dindorfius, et sic scribendum est Suppl. 1036. προτερᾶν γυναικᾶν.

κἀκ χαλεπᾶς δύας, ὕπερθ' ὀμμάτων
κρημναμενᾶν νεφελᾶν, ὀρθοῖ.

ΕΤ. ἀνδρῶν τάδ' ἐστὶ, σφάγια καὶ χρηστήρια
θεοῖσιν ἕρδειν, πολεμίων πειρωμένων·
σὸν δ' αὖ τὸ σιγᾶν, καὶ μένειν εἴσω δόμων.

ΧΟ. διὰ θεῶν πόλιν νεμόμεθ' ἀδάματον, στρ. γ'.
δυσμενέων δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγει.
τίς τάδε νέμεσις στυγεῖ;

ΕΤ. οὗτοι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος·
ἀλλ', ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχνους τιθῇς,
ἔκηλος ἴσθι, μηδ' ἄγαν ὑπερφοβοῦ.

ΧΟ. ποταίνιον κλύουσα πάταγον, †ἅμα ἀντ. γ'.
ταρβοσύνῳ φόβῳ τάνδ' ἐς ἀκρόπτολιν,
τίμιον ἕδος, ἱκόμαν.

219. *χρηστήρια, victimas,* Suppl. 444.

222. Deorum est, quod urbem incolimus adhuc invictam, quodque murus contra hostium impetus suffecit; quare nobis nequaquam invidendus est eorum cultus. Sententiam non recte cepit Blomf. qui *ἀποστέγοι* male edidit.—*ἀδάματον* pro *ἀδάμαστον* restituit Pauwius.

224. Libri *τί*, contra metrum. *τίς* ex Heathii conjectura est. *τάδε* est *τὸ σέβεσθαι δαίμονας*. Schol. *νέμεσις· ἤτοι ἡ ἀπό σου μέμψις*. Legebat igitur *τί*.

228. *ποταίνιον* trisyllabum est, nisi *ποτᾶνιον* altera vocis forma fuit, ut probabiliter censebat Heathius. *ἅμα φόβῳ, cum metu,* adeo aptum est sententiæ, *ἄμμιγα* autem, quod codices (Med. Paris.) habent, adeo dura locutio est, sive ad *πάταγον* sive ad *φόβῳ* pertineat, ut vulgatum servandum videatur, etsi strophico versui non prorsus respondeat. Fieri enim potest, ut dochmium solutis pedibus confectum una syllaba salvis auribus curtaverit poeta. Dindorfii autem *ἀνάμιγα* una syllaba redundat. Sane nec *ἅμα*, nec *ἄμμιγα*, nec *ἀνάμιγα* metro accurate congruit; sed non magis peccatur in *ἅμα* quam in reliquis. Itaque vulgatum obelo insignitum retinui. *ἅμα γε* vereor ut cuiquam placiturum sit.

229. *ἀκρόπτολιν* pro *-πολιν* Porsonus. De *ἕδος* vide ad Pers. 406.

ΕΤ. μή νυν, ἐὰν θνήσκοντας ἢ τετρωμένους
πύθησθε, κωκυτοῖσιν ἁρπαλίζετε·
τούτῳ γὰρ Ἄρης βόσκεται, †φόνῳ βροτῶν.
ΧΟ. καὶ μὴν ἀκούω γ' ἱππικῶν φρυαγμάτων.
ΕΤ. μή νυν ἀκούουσ' ἐμφανῶς ἄκου' ἄγαν. 235
ΧΟ. στένει πόλισμα γῆθεν, ὡς κυκλουμένων.
ΕΤ. οὐκ οὖν ἔμ' ἀρκεῖ τῶνδε βουλεύειν πέρι;
ΧΟ. δέδοικ', ἀραγμὸς δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται.
ΕΤ. οὐ σῖγα μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν;

233. Observanda est prior syllaba in Ἄρης Epicorum more producta, ut sup. v. 125. Cujus licentiæ ea fortasse fuit ratio, ut duplicaretur litera ρ, Ἄρρης, ut Ἀρτεμβάρρης pro Ἀρτεμβάρης Pers. 29. Vide ad Cho. 1038. Prom. 616. Post v. βόσκεται recte videtur Dindorfius interpunxisse, ut verba φόνῳ βροτῶν explicandi causa adjecta putentur. Sensus: *talia enim in bello fieri solent.* φόνῳ habent Med. Rob. etc. φόβῳ alii libri, et sic Blomf. et Dind. Profecto si κωκυτοῖς de indicio timoris accipimus, verum est φόβῳ, hoc sensu: major enim hostibus fiducia, atque ideo major nostrorum clades, ex hisce importunis ejulatibus insecutura est. Schol. χαννούμενοι γὰρ ὑπὸ τῶν θρήνων καὶ τῶν ὀδυρμῶν, οὐκέτι κυρίως μαχόμενοι ἵστανται ἀνδρείως, καὶ κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἀνδρικῶς στρατευόμενοι, ἀλλὰ τὰ νῶτα κλίνοντες, ἀναιροῦνται εὐθύς. Si tamen φόνῳ retinendum est, ad τετρωμένους plane pertinebit.

236. κυκλουμένων. Schol. ὡς κυκλούντων τὴν πόλιν τῶν πολεμίων. Exempla hujus genitivi, ubi vel res vel persona intelligenda relinquitur, sunt Suppl. 437. Ag. 938. 1249. 1395. Eum. 742. inf. 263. Prom. 880. Sensus est, sub pedibus tremere et labefactari videtur terra, quasi jam muros circumfusus ambiat hostium exercitus.

239. Potest quidem μηδ' ἓν scribi divisim, ut structura eadem sit quæ Ajac. 75. οὐ σῖγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς; Sed brevius dictum monuit Dind., ut οὐ σῖγα μηδὲν ἐρεῖς pro οὐ σῖγ' ἀνέξει μηδὲ ἐρεῖς μηδὲν positum putetur. Sic proxime v. 241. Eur. Orest. 1022. οὐ σῖγ' ἀφεῖσα τοὺς γυναικείους γόους στέρξεις τὰ κραν-θέντ'; Scholefieldius autem μηδὲν ἐρεῖς imperativo sensu dici posse putat, ut Med. 822. λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων, ubi hodie recte editur λέξῃς δὲ μηδέν. Sed aliter sine dubio explicanda sunt omnia quæ hujus structuræ vulgo afferuntur exempla. Vide Herm. adnot. ad Elmsl. Med. 818. In Pac. 329. recte legitur ὀρχήσησθε pro

ΧΟ. ὦ ξυντέλεια, μὴ προδῷς πυργώματα.
ΕΤ. οὐκ ἐς φθόρον σιγῶσ' ἀνασχήσει τάδε;
ΧΟ. θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν.
ΕΤ. αὐτὴ σὺ δουλοῖς †καὶ σὲ καὶ πᾶσαν πόλιν.
ΧΟ. ὦ παγκρατὲς Ζεῦ, τρέψον εἰς ἐχθροὺς βέλος.
ΕΤ. ὦ Ζεῦ, γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος.
ΧΟ. μοχθηρὸν, ὥσπερ ἄνδρες, ὧν ἁλῷ πόλις.
ΕΤ. παλινστομεῖς αὖ θιγγάνουσ' ἀγαλμάτων;
ΧΟ. ἀψυχίᾳ γὰρ γλῶσσαν ἁρπάζει φόβος.
ΕΤ. αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ δοίης τέλος.

ὀρχήσεσθε. In Ajac. 571. καὶ ταμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμοὶ, μήτε pendet a præcedente particula ὡς, ut ad Pers. 124. indicatum est, et fallitur Donaldson, *New Cratylus*, p. 483. hæc loca imperativa vi accipienda esse ratus. Photius in Lexico: οὐ μὴ δ' ἐρεῖς: ἀντὶ τοῦ, παῦσαι λέγων. Legendum fortasse, οὐ μηδὲν ἐρεῖς;

240. ξυντέλεια. Utitur hoc vocabulo, quod proprie politicum est, (vel militare, ut docet Schol.) quia dii dicuntur τέλη. Sup. v. 150.

242. τυχεῖν, supplendum δότε, ut supra v. 75. Proximum versum cum Dindorfio ad Wünderlichii mentem edidimus. Vulgo κἀμὲ (alii καί με, alii ἐμὲ,) καὶ πᾶσαν πόλιν. In quatuor libris est κἀμὲ καὶ σὲ καὶ πόλιν, quod tuetur Porsonus, collatis simillimis locis Œd. Tyr. 64. Phœn. 437. Non plane capio quod objecit Dind., istud κἀμὲ Eteoclis personæ parum convenire. Nam in πᾶσαν πόλιν et dux Eteocles includitur. Respicit vv. 177—80.

246. ὧν pro ὧν ἄν, ut ἥτις νοσφίσῃ Eum. 202. Infra v. 328. Ag. 740. ὃς νέος πέσῃ Œd. Col. 395. Innuit autem, mox captum iri civitatem, et fore ut brevi tempore eadem mollitia frangantur viri. ἄνδρας habent Med. Rob. alii.

247. παλινστομεῖς. *oggannis*, Blomf. et Linwood. Non temere spernenda est Scholiastæ glossa, δυσφημεῖς, καίτοι τῶν ἀγαλμάτων ἐχομένη. Confer τὰ ἔμπαλιν *contraria, adversa*, Pers. 225.

248. γάρ. Sic Ajac. 592. A. πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς. T. ταρβῶ γὰρ, ὦναξ.

249. εἰ δοίης. vel *utinam*, vel elliptice, ἐμοὶ χαρίζοιο ἄν, εἰ δοίης. τέλος proprie est quodcunque penditur alicui, sive tribuitur; ergo hic *beneficium*. κοῦφον τέλος, ut sæpe βραχεῖαν χάριν, cui contrarium μακρὸν γέρας Ajac. 825.

ΧΟ. λέγοις ἂν ὡς τάχιστα, καὶ τάχ' εἴσομαι.
ΕΤ. σίγησον, ὦ τάλαινα, μὴ φίλους φόβει.
ΧΟ. σιγῶ· ξὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον.
ΕΤ. τοῦτ' ἀντ' ἐκείνων τοὔπος αἱροῦμαι σέθεν.
καὶ πρός γε τούτοις, ἐκτὸς οὖσ' ἀγαλμάτων,
εὔχου τὰ κρείσσω, ξυμμάχους εἶναι θεούς.
κἀμῶν ἀκούσασ' εὐγμάτων, ἔπειτα σὺ
ὀλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιώνισον,
Ἑλληνικὸν νόμισμα θυστάδος βοῆς,
θάρσος φίλοις, λύουσα πολεμίων φόβον.
ἐγὼ δὲ χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς,
πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις,

257. παιώνισον Med. Vulgo παιάνισον. Videtur παιωνίζειν veteris Ionismi, παιανίζειν politioris Atticæ pronuntiationis fuisse; quod etiam in παιὼν et παιὰν obtinere notum est. Frag. Niob. 147. οὐ βωμός ἐστιν οὐδὲ παιωνίζεται. παιὼν Cho. 335. Ag. 1219. ubi luditur in Apollinis epitheto. παιάνισον cum plerisque codd. prætulerunt Blomf. Dind. fortasse recte; sed ultra conjecturam in his rebus progredi hodie non possumus. Photius: παιανίσαι· τὸν Παιᾶνα ἐπικαλεῖσθαι (sc. Apollinem invocare). Idem: παιωνίζειν· τὸ ἀλαλάζειν. An recte discrimen inter hæc verba statuerit, dubitari possit. Rectius, ut opinor, Baehrus ad Herod. v. 1. παιωνίζειν antiquiorem esse formam judicat. — Ceterum ὀλολυγμὸν lætum fuisse mulierum clamorem, præsertim in sacrificiis, satis cognitum est. Confer Ag. 28. et præcipue 578—80, ubi tollitur ὀλολυγμὸς γυναικείῳ νόμῳ a viris etiam inter sacrificandum. V. 258. vertendus est: *qualem gens Hellenica tollere solet in sacris faciendis.* Schol. ὡς νενόμισται τοῖς Ἕλλησι παρὰ ταῖς θυσίαις ὀλολύζειν.

259. πολεμίων φόβον, *metum ob hostes conceptum.* Ita Blomf. Libri sine sensu πολέμιον. Sed Schol. τὸν ἐν αὐτοῖς ἐνόντα τῶν πολεμίων φόβον, qui alteram lectionem satis absurde explicare laborat.

261. Dii πολισσοῦχοι, πεδιονόμοι, ἀγοραῖοι, sunt omnes cujuscunque generis (i. e. sive superi sive inferni, Ag. 90.) quibus civitatis tutela contingit. Sic ἀστυάνακτας πολιούχους τε Suppl. 996. ubi vide notata. Hic fortasse πεδιονόμοι, ut rurales, opponuntur τοῖς πολισσούχοις καὶ τοῖς ἀγοραίοις, diis urbicis.

Δίρκης τε πηγαῖς, †ὕδασί τ' Ἰσμηνοῦ λέγω,
εὖ ξυντυχόντων, καὶ πόλεως σεσωσμένης,
[μήλοισιν αἱμάσσοντας ἑστίας θεῶν,
ταυροκτονοῦντας θεοῖσιν, ὧδ' ἐπεύχομαι
θήσειν τροπαῖα]
λάφυρα δᾴων †δουρίπηχθ' ἁγνοῖς δόμοις
στέψω πρὸ ναῶν, πολεμίων ἐσθήματα.
τοιαῦτ' ἐπεύχου μὴ φιλοστόνως θεοῖς,
μηδ' ἐν ματαίοις κἀγρίοις ποιφύγμασιν·
οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρσιμον.

Inter quos hoc interesse puto, quod *οἱ πολισσοῦχοι* sanctissimam in acropoli vel maximo antiquissimoque templo sedem habebant, ut Pallas Athenis; *οἱ ἀγοραῖοι* statuas in foro vulgo positas, ut *οἱ ἀγώνιοι θεοὶ* Suppl. 185.

262. Libri sine idoneo sensu *οὐδ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λέγω*, quæ scriptura etiam scholiastæ temporibus recepta erat. Præclara est L. Dindorfii conjectura, *ὕδασί τ' Ἰσμηνοῦ*. Ecce vero corruptelæ originem. ΥΔΑCIT aliquo casu literam C ad initium retractam habuit, fortasse in archetypo codice omissam ac superscriptam, unde factum est CΥΔΑIT, i. e. *οὐδ' ἀπ'*. De IT et Π confusis vide ad Suppl. 756.

263. *εὖ ξυντυχόντων*, scil. *τῶν πραγμάτων*. Vide supra ad v. 236, et confer Eum. 742. Sine causa, ut mihi videtur, *θεῶν* supplendum existimat Blomf. Dicitur enim *ξυντυχεῖν* et *ξυντυχία* de rebus potius, quæ casu contingunt, ut *ξυμφορὰ*, *ξυμβαίνειν*, etc. in quibus *ξὺν* peculiarem exserit potentiam.

264. Locus interpolatus. Verba *στέψω πρὸ ναῶν* in tribus tantum codicibus servata sunt, quorum unus est Mediceus. Sic autem legisse Scholiastem apertum est; *ἐσθήματα ἀναθήσω πρὸ τῶν ναῶν, τὰ λάφυρα*. Ineptum vero esse, bis idem dicere, *μήλοις αἱμάσσειν ἑστίας θεῶν*, et *ταυροκτονεῖν θεοῖς*, nemo non videt. Versus insititios ejecit Dindorfius, qui *δουρίπηκτα* pro *δουρίπληκτα* legendum videri primus indicavit, cum Robortellus *δουρίκτητ'* exhibeat. *δουρίληφθ'* Porsonus ad Hec. 476. ubi variatur inter *δορίληπτος* et *δορίκτητος*. De more suspendendi ad templa captas hostium exuvias confer Ag. 562. Equit. 849.

269. *ποιφύγμασιν*. Vox formata a *ποῖφ*, Anglice *puff*, monente Blomf. Photius in Lexico: *ποῖ· ἦχος·* cum lacuna.

ἐγὼ δ' ἐπ' ἄνδρας ἓξ ἐμοὶ ξὺν ἑβδόμῳ
ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον
εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολών,
πρὶν ἀγγέλους σπερχνούς τε καὶ ταχυρρόθους
λόγους ἱκέσθαι, καὶ φλέγειν χρείας ὕπο.

ΧΟ. μέλει, φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ· στρ. ά.
γείτονες δὲ καρδίας μέριμναι
ζωπυροῦσι τάρβος,
τὸν ἀμφιτειχῆ λεών, δράκοντας ὥς τις τέκνων

271. Vulgatum ἐγὼ δ' ἐπ' servavi, quia facile, ut opinor, intelligi potest ἐπ' ἐχθροῖς ex versu proximo; i. e. μολὼν τάξω ἓξ ἄνδρας ἐπὶ ἐχθροῖς, ὥστε εἶναι ἀντηρέτας αὐτοῖς. Ac sic quidem Schol. ἢ ἐπὶ πρὸς τὸ ἐχθροῖς. Possis etiam hunc in modum syntaxin expedire; ἐγὼ δὲ μολὼν ἐπ' ἓξ ἄνδρας τάξω αὐτοὺς ἀντηρέτας ἐχθροῖς ξὺν ἐμοὶ ἑβδόμῳ. Correxit Blomf. ἐγὼ δέ γ', quod ut multo simplicius, ita non in promptu erat in ἐγὼ δ' ἐπ' corrumpere. Quam supra dedimus explicationem defendit Hec. 504. Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι, μέτα, sc. μετά σε. Sic infra 337. πρότι δ' ὁρκάνα πυργῶτις, et v. 616. similiter legitur ὅμως δ' ἐπ' αὐτῷ φῶτα —ἀντιτάξομεν.

272. τὸν μέγαν τρόπον, i. e. τὴν μεγάλην τάξιν. Confer v. 460. ubi οὐ σμικρὸν τρόπον.

274. Photius: σπερχνός· ταχύς. Corrigendum manifesto ταχύς.

276—91. Sunt mihi curæ quæ aguntur, ut præ metu haudquaquam dormitet animus, sed proxima cordi anxietas exsuscitet timorem quem continuo habeo propter obsidentem exercitum, haud secus atque noxios serpentium allapsus in nidum pro implumibus pullis meticulosa timet columba. Nam illi quidem jam ad ipsa mœnia omnibus copiis atque omni cum frequentia accedunt. Quid mihi fiet? alii autem in cives ab utraque parte petitos aspera ingerunt saxa. Vos vero omnino, dii cœlites, urbem atque populum Thebanum periculo eripite.

279. λεών. Accusativus vel nominativus personæ, oppositus substantivo sive rem aliquam seu motum animi significanti, Græcis non infrequens est. Vide ad Prom. 208, στάσις—οἱ μὲν θέλοντες etc. Hoc simplicius et facilius videtur quam si cum Gul. Linwood ζωπυροῦσι τάρβος valere ταρβῶ existimes. Sane post τάρβος infertur λεών, quasi *causam* excitati timoris silere non potuerit. Hoc autem

ὕπερ δέδοικεν λεχαίων δυσευνάτορας
πάντρομος πελειάς.
τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους
πανδαμὶ, πανομιλὶ
στείχουσιν. τί γένωμαι;
τοὶ δ' ἐπ' ἀμφιβόλοισιν
ἰάπτουσι πολίταις
χερμάδ' ὀκριόεσσαν.
παντὶ τρόπῳ, Διογενεῖς θεοὶ, πόλιν καὶ στρατὸν
Καδμογενῆ ῥύεσθε.
ποῖον δ' ἀμείψεσθε γαίας πέδον ἀντιστρ. ά.

non nisi accusativo casu exprimendum erat. Conferri fortasse debet Ag. 787. ψήφους ἔθεντο φθορὰς pro ἐψηφίσαντο.

281. Libri ὑπερδέδοικε λεχέων. ὕπερ δέδοικεν separatim dedit Dind. ex uno libro. λεχαίων optime restituit Lachmannus, quod et plane postulat metrum, et legebat scholiasta; τούτεστι νεμομένων ἐπὶ τῆς καλιᾶς, δράκοντας Burneius pro δράκοντα δ'.

283. πάντρομος Dind. ex Mediceo, quod quidem unice convenit præcedenti verbo δέδοικεν. Vulgo πάντροφος, quod tantum non absurdum videtur, etsi explicat Tzetzes ex hoc loco δι' ὅλου ἔτους νεοττοὺς ποιοῦσα, monente Dind. Verteris potius *nutrix omnino*, i. e. nulla in re nutricis officium detrectans, ut παμμήτωρ Antig. 1282.

286. τί γένωμαι; Antiquus usus subjunctivi aoristi pro futuro, ut τί πάθω; Vide ad Pers. 896. Metrum vv. 284—9. Pherecrateum est.

287. ἀμφιβόλοις, *utrimque*, sc. undique *petitis*. Schol. παντόθεν βαλλομένοις, ἢ ἀμφοτέρωθεν. Thuc. II. 76. ἐν ἀμφιβόλῳ γίγνεσθαι. IV. 36. καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες.

289. χερμάδα. De hac voce vide *New Cratylus*, p. 363. Asperitatem ac duritiem saxi potius indicari quam mensuram ejus, manum implentis, ostendit DONALDSON, collatis vv. χοιρὰς, χέρσος, etc. Et hanc ipsam notionem subesse vel ex addito epitheto ὀκριόεσσαν verisimile est.

291. θεοὶ plures libri. Vulgo ὦ θεοί. Versus ex duobus choriambis, dipodia iambica, et cretico.

293—309. Quemnam vero terræ campum hoc ipso præstantiorem accipietis, si semel fertile Thebarum solum hostibus nostris prodideritis, Dircæique fontis latices,

τᾶσδ' ἄρειον, ἐχθροῖς ἀφέντες
τὰν βαθύχθον' αἶαν,
ὕδωρ τε Διρκαῖον εὐτραφέστατον πωμάτων,
ὅσων ἵησιν Ποσειδὰν ὁ γαιάοχος,
Τηθύος τε παῖδες;
πρὸς τάδ', ὦ πολιοῦχοι
θεοί, τοῖσι μὲν ἔξω
πύργων ἀνδρολέτειραν
καὶ τὰν ῥίψοπλον ἄταν
ἐμβαλόντες, ἄροισθε
κῦδος τοῖσδε πολίταις·

quo non est aqua ad nutriendum aptior, omnium quascunque emittunt Neptunus ac fluvii universi? Quocirca, Dii urbem continentes, hostibus jam nunc extra mœnia versatis funestam injicientes calamitatem, clypeorumque omittendorum dementiam, gloriam ab hisce civibus consequamini, et urbis tutatores immotique templorum vestrorum insessores estote, nostris ejulatibus ac precibus flexi.

293. *ἀμείψεσθε, alterius vice incoletis.* Recte Schol. *ποῖον οἰκήσετε δάπεδον, ἐντεῦθεν μεταστάντες*; Sic *ἀμείβεσθε τόνδε τὸν τόπον, huc vos conferte,* sc. mutato loco, Suppl. 228. *παλίμποινα θέλων ἀμείψει, accipies,* Cho. 778.

300. Τηθύος παῖδες. Schol. *λέγονται οἱ ποταμοὶ παῖδες Τηθύος.*

304. Verba *καὶ τὰν* sine idonea causa suspecta habet Dindorfius, qui *νόσον* proponit. Sed non semper in senariis, nedum in melicis, ad severiorem grammaticæ usum reducendus est articuli usus. Prorsus simile est Suppl. 190. *αἰδοῖα καὶ γόεδνα καὶ τὰ χρεῖ' ἔπη*, Pers. 637. *βάρβαρα σαφηνῆ τὰ παναίολα δύσθροα βάγματα*, non plane absimile Pers. 649. *ἦ φίλος ἀνὴρ, φίλος ὄχθος*, pro *ὁ ὄχθος*. Confer etiam Ag. 315. Pers. 537. Soph. El. 991. quibus in locis duriuscule omittitur, ut hic superadditur, articulus. *ἄτα* autem hic non est *calamitas*, ut vertit Blomf., sed *hallucinatio, dementia,* ut sæpissime apud Æschylum, sc. vanus ille pavor quo quis arma abjicere ac statim fugere cogatur. Confer Prom. 905. Suppl. 103. inf. 597. 684.

305. *ἄροισθε κ. τ. λ. honorem ab hisce civibus vobismet ipsis comparetis.* Ex Homero sumptum hoc perspexit Blomf. Il. Δ. 95. *πασὶ δέ κεν Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο.*

καὶ πόλεως ῥύτορες * * εὔεδροί τε στάθητ' 308
ὀξυγόοις λιταῖσιν.

οἰκτρὸν γὰρ πόλιν ὧδ' ὠγυγίαν Ἀΐδᾳ προϊάψαι, δορὸς ἄγραν [στροφὴ β'.
δουλίαν, ψαφαρᾷ σποδῷ
ὑπ' ἀνδρὸς Ἀχαιοῦ θεόθεν
περθομέναν ἀτίμως·
τὰς δὲ κεχειρωμένας ἄγεσθαι 315
ἔ ἔ, νέας τε καὶ παλαιὰς
ἱππηδὸν πλοκάμων,
περιρρηγνυμένων φαρέων.
βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις,
λαΐδος ὀλλυμένας 320

308. ῥύτορες Med. superscripta ῆ. Desunt integro versui duæ syllabæ, ἔλθετ' fortasse, vel ἦμιν, aut una tantum, qualis ἔστ', si θεοὶ in antistrophico v. 290. monosyllabum est. Confer μνήστορες ἔστε μοι sup. v. 167.—εὔεδροι, Schol. καλῶς ἡδρασμένοι καὶ εὐστήρικτοι. Confer vv. 94. 206.

310—22. Nam flebile est urbem antiquam sic Orco traditam projicere, hasta captam, putri cinere ab homine Achæo non sine deorum consilio inhoneste devastatam; mulieres autem manu abduci, tenellas pariter atque seniles, capillis equina violentia correptis, et discissis circa corpora vestimentis. Reboat vero urbs dum exhauritur, dumque populus cum dissonis clamoribus in captivitatem aufertur. Sane de gravi eorum fortuna metuo.

311. Homerum rursus imitatur, Il. A. 3. πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψε.

316. νέας dissyllabum est, ut Eum. 339. αἵματος νέου. Confer Suppl. 424. ἀγομέναν ἱππηδὸν ἀμπύκων. Pro ἔ ἔ hic etiam ἐή fortasse restitui debet; vide ad v. 136.

320. λαΐδος de captivis, non de inanimi præda, dictum monet Schol. Quare ad τύχας subaudiendum est αὐτῶν. ὄλλυσθαι sæpe dicuntur qui in servitutem patria abripiuntur, ut μεσονύκτιος ὠλλύμαν Hec. 914. Confer λῃϊάδας γυναῖκας Hom. Il. xx. 193.—μιξοθρόου, Schol. γυναῖκες καὶ παῖδες ἀκμάζοντες καὶ ἀρτιγενῆ βρέφη καὶ ἄνδρες καὶ γέροντες ἐποιοῦντο τὸν θρῆνον ἀνάμικτον.

μιξοθρόου· βαρείας
τοι τύχας προταρβῶ.
κλαυτὸν δ' †ἀρτιτρόφοις ὠμοδρόπων νομίμων προπά-
ροιθεν διαμεῖψαι [ἀντ. β'.
δωμάτων στυγερὰν ὁδόν.
τί; τὸν φθίμενον γὰρ προλέγω
βέλτερα τῶνδε πράσσειν.
πολλὰ γὰρ, εὖτε πτόλις δαμασθῇ,
ἔ ἔ, δυστυχῆ τε πράσσει.
ἄλλος δ' ἄλλον ἄγει,
φονεύει, τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ·
καπνῷ χραίνεται πόλισμ' ἅπαν·
μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ
λαοδάμας, μιαίνων
εὐσέβειαν, Ἄρης.

323—35. Quippe miserum est virginibus nuper ad pubertatem educatis ante ritus crudum florem decerpentes (sc. ante nuptias) odiosam viam e domibus transivisse. Quid enim? mortuos prædico his feliciore fortuna uti. Multa enim tristia quando capta sit urbs perpeti solet. Alius alium spoliat, trucidat, nonnulla etiam igne injecto aggreditur; fumo totum oppidum obfuscatur, et furibundus populi domitor Mavors flammis afflat, religionem polluens.

323. ἀρτιτρόφοις ex Schneideri conjectura pro vulg. ἀρτιτρόποις admisit Dind. Vix enim probari potest Scholiastæ explicatio, ταῖς ἄρτι ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐπὶ τὴν τελειοτέραν τραπείσαις. Confer ἀρτιβρεφεῖς v. 341. cujus ad exemplar ἀρτίτροφος est ἀρτίως τεθραμμένος, i. e. εἰς ἥβην, quemadmodum intelligendum videtur παῖδες μητέρων τεθραμμέναι inf. v. 789. —ὠμόδροπα νόμιμα manifesto significant nuptias, florem virginitatis decerpentes.

328. εὖτε, pro εὖτ' ἄν, ut ὅτε τὸ κύριον μόλῃ Ag. 740, si sana lectio. πτόλις Rob. quod postulat metrum. Reliqui πόλις.

333. Comparat Blomf. Antig. 135. βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων. —μιαίνων εὐσέβειαν, i. e. deorum templa comburens. Confer Ag. 329. De priore syllaba in Ἄρης producta vide ad v. 233.

κορκορυγαὶ δ' ἀν' ἄστυ, πρότι [πόλιν] δ' ὀρκάνα στρ.γ'.
πυργῶτις, πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ †ὑπὸ δορὶ καίνεται·
βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι
τῶν ἐπιμαστιδίων
ἀρτιβρεφεῖς βρέμονται·
ἁρπαγαὶ δὲ
διαδρομᾶν ὁμαίμονες.

336—49. Per urbem autem fit strepitus; mœnibus adstruitur moles turribus minax, et vir a viro hasta occiditur. Vagitus infantium dum ad ipsa matris pectora interficiuntur undique resonant, et spoliationes discursitationibus cognatæ insequuntur. Raptor in raptorem casu incidit, et qui nihil adhuc nactus est alterum nihil nactum ad se vocat, socium uterque sibi adjungere volens, cum uterque non nisi quæstum facere concupiscat. Quid ex hoc studio expectandum?

336. κορκορυγαὶ, *strepitus*. Schol. κεκωμῴδηται ἡ λέξις. Arist. Pac. 991. Lysistr. 491. Libri autem redundante metro ποτὶ πόλιν δ', vel προτὶ πόλιν δ'. πρότι Hermannus, mutato accentu, et omisso ut glossemate πόλιν. Vide ad v. 271. ὀρκάνα πυργῶτις proprie, ut videtur, de ipsis mœnibus urbem circumcludentibus dicitur, nam ὀρκάνη idem quod ἔρκος significat. Photius: ὀρκάνη: ὁ περιέχων τοῖχος οἴκησιν ἢ χωρίον, λέγεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔρκος, ὅ ἐστι περιβόλου φράγμα. Itaque rectius verteris *murus turribus distinctus* (Thucyd. III. 23.) sc. qualis obsessæ urbi circumdari solet, quam cum Blomf. *turris expugnatoria*.

337. δόρει pro δορὶ ob metrum scribendum facile conjicias, quod ex duobus dochmiis est, interposito cretico. στὰς δορὶ verum esse suspicatur Dind. quum solutus dochmius in antistrophico v. puro in hoc loco vix satis congruat. Sed ne hoc quidem ad amussim respondet; restat enim eadem difficultas quæ in v. 228. Proxime accedit Robortelli lectio ὑπὸ δορὶ, quam cum Well. dubitanter recepi. Sed vix credo sanum esse δ' ὅμμα in v. 352. et legendum conjicerem κυρήσας πικρῶν θαμὰ (vel ἅμα) θαλαμηπόλων, nisi vanum esset talia lectoribus commendare.

339. βλαχαὶ αἱματόεσσαι sunt infantium vagitus dum ad matrum pectora occiduntur editi. Ex ἀρτιβρεφεῖς facile intelligitur βρεφέων ad ἐπιμαστιδίων, ut sine causa desideraverit Dindorfius substantivum aliquod cum ἐπιμαστιδίων conjungendum. ἀρτιτρεφεῖς Med. Rob.

ξυμβολεῖ φέρων φέροντι,
καὶ κενὸς κενὸν καλεῖ,
ξύννομον θέλων ἔχειν,
οὔτε μεῖον,
οὔτ' ἴσον λελιμμένοι.
τί ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα;
παντοδαπὸς δὲ καρπὸς χαμάδις πεσὼν ἀντιστρ. γ'.
ἀλγύνει κυρήσας, πικρὸν δ' ὄμμα θαλαμηπόλων·

344. ξυμβολεῖ, h. e. ξύμβολός ἐστιν. Vide ad Prom. 495. Hesych. ξυμβολεῖ· ξυντυγχάνει. Poeticum est pro ξυμβάλλεται.

346. ξύννομον, prædæ participem. Schol. κοινωνόν.

347. Qui nec minus, nec par concupiscit, is plus concupiscat necesse est. Quare οὔτε μεῖον οὔτε ἴσον λελιμμένοι significat πλέον ἔχειν ἐπιθυμοῦντες. Recte Schol. διὰ τούτων τοὺς πλεονεκτοῦντας ἐμφαίνει· ὁ γὰρ μήτε ἔλασσον μήτε ἴσον τῷ προλαβόντι λαβεῖν αἱρούμενος, φαίνεται πλέονος ὀρεγόμενος. Sic fere Ag. 356. μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρων, *nec justo propius nec nimis alte*, est *recta ad scopum*. Eadem ratio est Antig. 1072. ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω θεοῖσιν, h. e. ἀλλὰ μόνον τοῖς κάτω. De plurali λελιμμένοι vide ad Ag. 837. Participium est a λίπτω, et infra v. 375. cum genitivo recurrit.

349. Vulgo τίν' ἐκ τῶνδ'. τί ἐκ τῶνδ' Med. quod fortasse verum putat Dind. ego autem de veritate confidentior admisi. Confer Ag. 1084. ἦ δίκτυόν τι Ἅιδου; ubi vulgo inepte τί γ'. Supra v. 196. τί οὖν; Suppl. 301. Pers. 783. Eum. 862. Sensus: *quidnam ex his duobus negativis* (ut ita loquar) *conjicere licet? Nempe plus eos concupiscere.* Simplicius tamen Schol. τί δεῖ ὑπονοῆσαι ἐκ τούτων ἢ πένθη καὶ συμφοράς;—λόγος πάρεστι, *consentaneum est.*

351—63. Jam vero mistus omnis generis fructus terra projectus, in quemcunque incidit, eum dolore afficit; tristis autem est eorum oculus qui domi penum tuentur; quoniam confusa larga terræ munera vilibus torrentibus promiscue deferuntur. Teneræ autem ancillæ nova calamitate corripiuntur, quippe quarum captivo toro jam in eo sit ut potiatur hostis superior. Sperandum est fore ut mors cito adveniat, tristium infortuniorum levamen.

352. κυρήσας (si sana lectio, de qua vide ad v. 337.) est pro ὅταν ἐντύχῃ τινὶ, idque pro ὅταν τις ἐντύχῃ αὐτῷ. Non credo recte scripsisse Blomf. "χάμαι πεσὼν κυρήσας nihil aliud est, quam χάμαι

πολλὰ δ' ἀκριτόφυρτος
γᾶς δόσις οὐτιδανοῖς
ἐν ῥοθίοις φορεῖται·
δμωΐδες δὲ
καινοπήμονες νέαι,
τλάμον' εὐνὰν αἰχμάλωτον
ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος ὡς
δυσμενοῦς ὑπερτέρου.
ἐλπίς ἐστι
νύκτερον τέλος μολεῖν,
παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίρροθον.
ΗΜΙΧ. ὅ τοι κατόπτης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, στρατοῦ
πευθώ τιν' ἡμῖν, ὦ φίλαι, νέαν φέρει,
σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν.

πεσὼν, ut infra 396. κυρεῖν μαρμαίρουσαν pro μαρμαίρειν." Neque enim sequitur, quia probum sit μαρμαίρων ἐκύρησε, dici etiam posse μαρμαίρων κυρήσας ἐφάνη, nedum πεσὼν κυρήσας ἀλγύνει.—θαλαμήπολοι videntur esse rei penuariæ præfecti, qui graviter vexantur cum vident rapta et discerpta bona quorum custodia ad se pertinebat. Diversa est Scholiastæ interpretatio, πικρὰ θέα τῶν παρθένων ἀποσπωμένων ἐκ τῶν θαλάμων.

353. πολλὰ pro πολλῇ, *larga*, ut sæpe. Cf. Ag. 984. οὐτιδανὰ ῥόθια sunt quasi torrentes undæ, quibus perdita bona atque ideo vilia feruntur.

356—60. Structura est, καινοπήμονές εἰσι, ὡς δυσμένους ἀνδρὸς ὑπερτέρου ὄντος καὶ εὐτυχοῦντος εὐνάν. εὐτυχεῖν εὐνὴν insolentius dicitur, ut interdum εὐτυχεῖν τι, *in aliqua re felicem esse*, et sic Schol. κτωμένου. Confer Troad. 935. ἃ δ' εὐτύχησεν Ἑλλάς. Ion. 264. τοσαῦτα κεὐτυχοῦμεν.—τλάμον' pro vulg. τλήμονες Herm. et Dind. propter metrum, de cujus emendationis veritate omnino non potest dubitari.

363. ἐπίρροθον, *quod auxilio sit*. Homericum vocabulum est. *quod obruat* mavult vertere Blomf. sed alterum prætulerunt recentiores. νύκτερον τέλος de morte sine dubio intelligendum. Respicit v. 326. Simili sententia clauditur chori cantilena Eur. Suppl. 86. θανοῦσα τῶνδ' ἀλγέων λαθοίμαν.

366. διώκων, active, ut Eum. 381. Pers. 85.

ΗΜΙΧ. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' αὐτὸς, Οἰδίπου τόκος,
εἰς ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν·
σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' †οὐκ ἀπαρτίζει πόδα.
ΑΓ. λέγοιμ' ἂν, εἰδὼς εὖ, τὰ τῶν ἐναντίων,
ὡς τ' ἐν πύλαις ἕκαστος εἵληχεν πάλον.
Τυδεὺς μὲν ἤδη πρὸς πύλαισι Προιτίσι
βρέμει· πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ περᾶν
ὁ μάντις, οὐ γὰρ σφάγια γίγνεται καλά.
Τυδεὺς δὲ μαργῶν καὶ μάχης λελιμμένος

368. εἰς ἀρτίκολλον, *opportune.* Cf. Cho. 571. εἰς pro εἶσ' emendavit Porsonus. Sic ἐς αὐτὸν καιρὸν Ajac. 1168. Av. 1688.

369. οὐκ ἀπαρτίζει, ἤγουν ἄρτιον ποιεῖ, gloss. cod. Taurinensis, quæ explicatio omnium optima ac tutissima videtur. Confer ἀρτίπους, *celer, agilis.* Trach. 58. Hom. Il. IX. 505. et ἀρτίφρων, *bene conscius,* inf. 775. Scilicet ut ἄρτιος est *alacris* vel *integer,* ubi de currentibus pedibus dicitur, (Angl. *sound and nimble*) et ἀρτίζειν *alacrem facere,* vel *agilem in cursu præstare,* ita contraria verba ἀνάρτιος, ἀπάρτιος, ἀπαρτίζω, significare debent *tardus,* et *tardum facere.* Alia enim omnino est vulgaris hujus verbi sensus, *consummare, perfectum reddere,* (Hesych. ἀπαρτίζει· τελειοῖ·) unde ἀπαρτὶ et haud raro ἀπηρτισμένος. Hermannus autem, quem sequuntur Scholef. Schütz. Well., proposuit οὐ καταργίζει, *non otiosum reddit.* Conferre potuit Vir doctissimus Phœn. 753. ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα. Denique οὐ καταρτίζει edidit Blomf. ex duobus libris, quod valeat *non componit, non quiescere facit.* Pro καταλλάξαι hoc verbo utitur Herod. v. 28. νοσήσασα ἐς τὰ μάλιστα στάσι, μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατήρτισαν, sed pro *instruere* IX. 66. ἧιε κατηρτισμένος. Unde conjicere possis hic legendum esse εὖ καταρτίζει, *bene aptat et instruit ad currendum,* ΕΥ scil. pro ΟΥ. Restat, ut vulgatæ lectionis alias duas commemorem interpretationes; scholiastæ alteram, ineptam quidem eam, ἡ τούτου δὲ σπουδὴ οὔπω τέλος ἔχει, ἀλλ' ἐπείγεται, τὸ γὰρ ἀπηρτισμένον καὶ τέλος ἔχει, μεθ' ὃ οὐκ ἄλλο πρακτέον, secundam Pauwii, quam probat Linwood in Lexico, *facit ut pes sibi non sit æqualis.* Hesych. ἀπαρτί· ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς. (Vide Frag. 3.) quare οὐκ ἀπαρτίζει valebit οὐκ ἀκριβοῖ, *gressus inequales reddit.* ἀπαρτιλογίη, *integra summa,* Herod. vii. 29. unde ἀπαρτὶ πλουτῆσαι Arist. Plut. 388.

μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς δράκων βοᾷ·
θείνει δ' ὀνείδει μάντιν Οἰκλείδην σοφὸν,
σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψυχίᾳ.
τοιαῦτ' ἀϋτῶν τρεῖς κατασκίους λόφους
σείει, κράνους χαίτωμ'· ὑπ' ἀσπίδος † δὲ τῷ
χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον.
ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε,
φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις οὐρανὸν τετυγμένον·
λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει,
πρέσβιστον ἄστρων, νυκτὸς ὀφθαλμὸς, πρέπει.
τοιαῦτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκόμποις σάγαις

376. Fabulosum omnino esse animal, quod hic Æschylus et Virg. Georg. III. 425. meridiano calore sæviens describunt, verisimile videtur. Neque enim *βοᾷ* nec *κλαγγὴ* de veri serpentis sibilatu aptum.

377. Inter *θείνει* et *θένει* variant libri; sed probabilior est *θείνει*, siquidem eam formam postulat metrum Cho. 380. Pers. 420. *κύκλῳ πέριξ ἔθεινον*, ibid. 305. *θείνεται*, et 944. *στυφέλου θείνοντας ἐπ' ἀκτᾶς*. Aoristum est *ἔθενον*, unde *θένε* Av. 54. *θένω* Lysist. 821. et *θενὼν* Equit. 640. in usu sunt. *θείνει, verberat, lacessit*, dictum ut *αἰτίᾳ βαλεῖν* Trach. 940. *λόγοις ἰάπτειν* Ajac. 501. *κακοῖς βαλεῖν* ib. 1244. *ἀράσσειν ὀνείδεσι* ib. 725. *ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν* Od. XIII. 142.

378. *σαίνειν, ἐκκλίνειν* Schol. Proprie est adulando ac blandiendo deprecari. Inf. 701. *τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον;*

380. *δ' ἔσω* Med. cum *γρ. δὲ τῷ*. Confer Ag. 7. Eum. 132. 166. Prom. 242. Pro *αὐτῷ* potius quam pro *τούτῳ* accipiendum esse alibi monuimus.—*κώδωνες*, tintinnabula intra clypeos affixa, quorum mentio est Rhes. 308. *Γοργὼ — πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον*. Inf. 394.

386. *ἀλύων, inepticns*. Producitur media syllaba ut in *δακρύω, κωλύω*, etc. quanquam interdum corripiunt Epici. Vide ad v. 131. —*ὑπερκόμποις, jactabundis. ὑπερκόποις* malunt Blomf. Dind. infirmissimo ille quidem nixus argumento, nullum esse tragicorum locum ubi metrum flagitet *ὑπέρκομπος*, esse quædam ubi plane respuat. Dubitari vix potest quin recte statuerit Lobeckius ad Ajac. 127. quem laudat Linwood, alteram vocem a *κόμπος*, alteram a *κόπος*, ut *παράκοπος*, sc. a *κόπτω* derivari. Ita

βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις μάχης ἐρῶν,
ἵππος χαλινῶν ὡς κατασθμαίνων μένει,
ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει †κλύων.
τίν' ἀντιτάξεις τῷδε; τίς Προίτου πυλῶν,

recte infra legimus ὑπέρκοπον δόρυ, v. 450, *vehemens hasta*, quasi laboriose versata in pugna. Contra ὑπερκόμπῳ θράσει Pers. 827, et τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν φρονημάτων ib. 824. manifesto de impia in deos jactatione usurpantur. Quis, quæso, qui ἀκόμπαστος in v. 533. ἄνδρα κομπάζοντα v. 431. ἀνὴρ ἄκομπος v. 549. κόμπον v. 468. κομπάζεται v. 495. de clypeo dici notaverit, hic quoque et inf. 399. ὑπέρκομπον de eadem re scribendum esse negabit? Itaque de composito ὑπέρκομπος frustra litem gerunt viri docti; sed restat ut de formis ὑπέρκοτος et ὑπέρκοπος paucissima addamus. Ac fatendum, in Ag. 453. τὸ δ' ὑπερκότως κλύειν εὖ non adeo luculentum esse, ut non cogites potius de ὑπερκόπως, quicquid in hoc valeat κόπτω, sive a rebus musicis sive a numis feriendis sensum mutuetur. ὑπέρκοτος, a κότος, quod est quivis commotior animi affectus, satis recte compositum esse nemo non concedit; confer παλίγκοτος, *qui perversa ac contraria indole præditus est*. In Ag. 795. καὶ πάγας ὑπερκότους ἐφραξάμεσθα, recte ὑπέρκοτος de summa vindicta ponitur. Eur. Herc. Fur. 1087. ὦ Ζεῦ, τί παῖδ' ἦλθηρας ὧδ' ὑπερκότως τὸν σόν; Nihil sane falsius est quam quod Blomfieldius in Gloss. ad suam sententiam confirmandam tentavit; "Antiqua notio verbi κόπω vel κόπτω videtur fuisse *gradior*; unde προκόπτω. Erit igitur ὑπέρκοπος *qui nimis longe progreditur*."

387. παρ' ὄχθαις, cf. vv. 373. 375.

388. μένει, a μένος, Angl. *spirit*, ut Eum. 621. οὐδὲν ἀσθμαίνων μένει, quod bene contulit Dind. Dicitur equus ἀσθμαίνειν κατὰ χαλινῶν qui fremit ac contra frenum reluctatur quo ægre coercetur. Ita dixit Æschylus Frag. 335. στόμις de equo qui ὥσπερ στόματι ἀντερείδει χαλινοῖς, ut explicat Eustathius.— ὁρμαίνει, *impatiens est*, Ag. 1359. Vide ad Pers. 715. κλύων pro μένων in fine versus dederunt Blomf. Dind. ex Tyrwhitti conjectura, scholiasta enim diserte explicat σάλπιγγος ἀκούων, et μένων a præcedente μένει male illatum esse videtur. Vide ad Prom. 6. Ejusdem erroris exempla sunt Cho. 760. Ag. 1187. Suppl. 488. Quod ad sententiam attinet, optimum est κλύων, pessimum si non plane ineptum μένων. ὁρμαίνων μένει aliquot libri, fortasse propter alterius scripturæ imbecillitatem. Ceterum in plerisque etiam legitur χαλινῶν δ', quod optime se habet, si μένει a μένω deducendum est.

κλήθρων λυθέντων, προστατεῖν φερέγγυος;
ΕΤ. κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὔτιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ,
οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα·
λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός.
καὶ νύκτα ταύτην ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος
ἄστροισι μαρμαίρουσαν οὐρανοῦ κυρεῖν,
τάχ' ἂν γένοιτο μάντις †ἐννοίᾳ τινί.
εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι,
τῷ τοι φέροντι σῆμ' ὑπέρκομπον τόδε
γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον,
καὐτὸς καθ' αὐτοῦ τήνδ' ὕβριν μαντεύσεται.

391. φερέγγυος, *idoneus*, proprie ὁ φέρειν ἐγγυὴν δυνάμενος, *fidejussor*, ἀξιοχρέως Schol.

395. νύκτα ταύτην per attractionem cum relativo ἣν construendum est. Debebat enim esse αὕτη ἡ νὺξ γένοιτο ἄν etc. Prorsus simile est quod legitur Trach. 283. τάσδε δ' ἅσπερ εἰσορᾷς—χωροῦσι πρός σε.

397. Libri et Schol. ἡ ἄνοια, quod tuentur Well. Scholef. Linwood, et Censor Mus. Phil. Cant. p. 220, qui recte monet scribendum fuisse ἀνοία. Sic Soph. Frag. 517. τερπνῶς γὰρ ἀεὶ πάντας ἀνοία τρέφει. Sed ut metro satisfactum sit (ponamus enim, unum alterumve locum inveniri, ubi α in his vocabulis producatur, ut ἀγνοία Trach. 349. ἀνοία Androm. 521. παλιρροία Soph. Frag. 716. vide etiam ad Arist. Frag. 29.) nego sententiæ ullo modo accommodari hanc lectionem, quia cum νύκτα ταύτην pro νὺξ αὕτη positum modo præcesserit, alterum nominativum invehit ἡ ἀνοία, structuræ infestissimum. Præterea, τινὶ sic male omnino se habet, si de Tydeo dicitur; quid enim caussæ est, cur in istum heroem oblique innuatur? Itaque ἐννοίᾳ τινὶ, Angl. *with a certain meaning*, quod edidit Blomf. unice verum esse puto; ἡ νὺξ μάντις αὐτῷ γενήσεται ἐννοίᾳ τινὶ, h. e. picta nox in clypeo erit illi vera nox mortis. ἡ 'ννοία Dindorfius, quod vulgato nihilo melius mihi quidem videtur.

398. πέσῃ quidam libri. Vide ad Prom. 210.

400. ἐπώνυμον. Intellige νυκτός. Nox in clypeo ostentata vere nox illi nominabitur, sive nomen suum eventu comprobabit.

401. Plerique libri τήν. τήνδ' Med. Vide ad Prom. 152. μαντεύσεται, h. e. μάντιν ἕξει, Angl. *shall have this his insolence prophetic against himself*. Confer. v. 397.

ἐγὼ δὲ Τυδεῖ κεδνὸν Ἀστακοῦ τόκον
τόνδ' ἀντιτάξω προστάτην πυλωμάτων,
μάλ' εὐγενῆ τε καὶ τὸν αἰσχύνης θρόνον
τιμῶντα, καὶ στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους·
αἰσχρῶν γὰρ ἀργὸς, μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ.
Σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν, ὧν Ἄρης ἐφείσατο,
ῥίζωμ' ἀνεῖται, κάρτα δ' ἔστ' ἐγχώριος,
Μελάνιππος· ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ.
Δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νιν προστέλλεται
εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ.

ΧΟ. τὸν ἀμόν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν στρ. ά.

Significat enim, quod de aliis prædictum voluit, idem in seipso verum experietur.

402. Μελάνιππον τὸν Ἀστακοῦ memorat Herod. v. 67. ὡς ἔχθιστον ἐόντα Ἀδρήστῳ, ὃς τόν τε ἀδελφεὸν οἱ Μηκιστέα ἀπεκτόνεε, καὶ τὸν γαμβρὸν Τυδέα.

403. τόνδε dicit, quia ducibus suis stipatus in scenam prodierat Eteocles, monente Butlero.

404. αἰσχύνης, Angl. *honour.* θρόνον vel βωμόν τινος τιμᾶν haud semel dixit Æschylus. De hac notione αἰσχύνης sive αἰδοῦς, quam Græci semper fere cum εὐγενείᾳ conjunctam perhibebant, vide *New Cratylus,* p. 406. Arnold. ad Thucyd. II. 42. Confer etiam Eur. Suppl. 911. τὸ γὰρ τραφῆναι μὴ κακῶς, αἰδῶ φέρει.

406. ἀργὸς, ἀεργὸς, sc. ἄνευ αἰσχρῶν ἔργων. Comparavit Blomf. Eur. Iph. Aul. 1000. ἀργὸς ὢν τῶν οἴκοθεν.

407. ἐφείσατο. Quinque tantum viris pepercit Mars, ubi inter satos exorta est pugna. Vide GROTE, *History of Greece,* Vol. I. p. 352. ῥίζωμα fortasse accusativus est, *stirpem habet exortam,* fere ut ῥίζαν ἐξημημένος, Ajac. 1178.—ἐγχώριος, γνήσιος πολίτης, οὐ τῶν μετὰ Κάδμου ἐπηλύδων Schol. Angl. *a thorough native.* Cf. Herc. Fur. 5.

410. ὁμαίμων κάρτα, *plane cognata,* dicitur Justitia, quia Melanippus erat αἰσχρῶν ἀργὸς v. 406. Aliter intellexit Schol. τὸ τῆς ξυγγενείας δίκαιον, h. e. consanguinitatis jura vehementer eum vocant ut patriæ suæ tutelam suscipiat. —προστέλλεται, *tanquam sui defensorem emittendum curat,* sive malis, cum Gul. Linwood, *patronum suum constituit,* ut προτάσσεσθαι Suppl. 814. στέλλει αὐτὸν ἐς τὴν μάχην explicat Schol.

θεοὶ δοῖεν, ὡς δικαίως πόλεως
πρόμαχος ὄρνυται· τρέμω δ' αἱματηφόρους μόρους ὑπὲρ
φίλων
ὀλομένων ἰδέσθαι.

ΑΓ. τούτῳ μὲν οὕτως εὐτυχεῖν δοῖεν θεοί.
Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἵληχεν πύλαις,
γίγας ὅδ' ἄλλος τοῦ· πάρος λελεγμένου
μείζων· ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ,
πύργοις δ' ἀπειλεῖ δείν', ἃ μὴ κραίνοι τύχη·
θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν
καὶ μὴ θέλοντός φησιν, οὐδὲ τὴν Διὸς
ἔριν πέδῳ σκήψασαν ἐκποδὼν σχεθεῖν.
τὰς δ' ἀστραπάς τε καὶ κεραυνίους βολὰς
μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν προσήκασεν.

413. δικαίας Dind. Quæ emendatio vereor ne sententiæ injuriam faciat; respicit enim v. Δίκη in v. 410. et sensus est, quoniam cum justitia, sc. in justa causa, urbis defensionem suscepit. Siquid mutandum, malis δίκαιος.

415. Constructio est, τρέμω ὑπὲρ φίλων, ἰδέσθαι αἱματηφόρους μόρους ὀλομένων. Blomf. Possis etiam, τρέμω ἰδέσθαι (Confer v. 560.) αἱμ. μόρους (τῶν) ὑπὲρ φίλων ὀλομένων, *eorum qui pro amicis suis mortem oppetunt.*

419. Nota γίγας hic usurpari seriore sensu de sola corporis proceritate, aliter atque Ag. 674. γίγας Ζέφυρος, *terra natus.* γίγας γηγενὴς conjunxit Eur. Phœn. 1131.

421. κράνοι vulgo, quæ vox nihili est. Confer v. 544. κραίνοι habent Med. Rob. alii. Scilicet ἔκρᾱνα, non ἐκρᾰ́νον, aoristum est verbi κραίνω.

422. Confer Eur. Suppl. 499. de Capaneo: ὤμοσεν πόλιν πέρσειν, θεοῦ θέλοντος ἤν τε μὴ θέλῃ.

424. πέδοι probabiliter Dindorfius. σκήπτειν proprie de fulguris ictu dici notum est. σχεθεῖν pro σχέθειν Blomf. vide ad v. 75. τὴν Διὸς ἔριν de fulmine dicitur, quod Ζεὺς contra accensam Capanei facem contendens jaculaturus est. Est igitur non modo telum, sed telum quo adversum aliquem pugnatur. Sic fere Cyclops contra Jovem nitens πέπλον κρούει, Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κτυπῶν Eur. Cycl. 328.

ἔχει δὲ σῆμα γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον,
φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη·
χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν, ΠΡΗΣΩ ΠΟΛΙΝ.
†τοιῷδε φωτὶ πέμπε . . τίς ξυστήσεται; 430
†τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεῖ;
ΕΤ. καὶ τῷδε, κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται.
τῶν τοι ματαίων ἀνδράσιν φρονημάτων
ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος.
Καπανεὺς δ' ἀπειλεῖ, δρᾶν παρεσκευασμένος, 435
θεοὺς ἀτίζων· κἀπογυμνάζων στόμα
χαρᾷ ματαίᾳ, θνητὸς ὢν, ἐς οὐρανὸν

428. διὰ χερῶν ὡπλισμένη insolentius positum pro ᾗ αἱ χεῖρες ὡπλισμέναι εἰσί. Paullo minus durum est quod contulit Blomf. Bacch. 733. θύρσοις διὰ χερῶν ὡπλισμέναι.

430. Duo semper in hoc loco mihi visa sunt difficilia; primum, abrupta post πέμπε oratio per aposiopesin quandam, qualis haud novi simile exemplum; alterum, μὴ τρέσας, ubi οὐ τρέσας expectabam. Quum non soleat τίς pro ὅστις usurpari, ex eadem analogia qua πῶς pro ὅπως etc. nec ὅτις (Od. xvi. 307.) alteri versui accommodatum sit, nec denique πέμπε τίς ξυστήσεται aliter quam abrupta interrogatione explicari possit, licet fortasse suspicari ex v. 647. γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς, scripsisse hic Æschylum τοιῷδε φωτὶ γνῶθι τίς ξυστήσεται, κ. τ. λ. quod ex v. 465. καὶ τῷδε φωτὶ πέμπε, κ. τ. λ. in πέμπε τίς ξυστήσεται corruptum sit. Sanum esse locum non credam, donec luculentum exemplum invenero structuræ τίς μενεῖ μὴ τρέσας; *quis sine metu excipiet?* Blomfieldius in not. crit.: "Plutarchus Thes. p. 1. σκοποῦντι δέ μοι, κατ' Αἰσχύλον, Τοιῷδε φωτὶ τίς ξυμβήσεται, τίν' ἀντιτάξω τῷδε, τίς φερέγγυος; Confundit vv. 390—1 cum hoc versu, qui, ut hodie stat, minime mihi placet."

432. καὶ τῷδε seorsum accipiendum videtur, non autem cum κέρδει jungendum. Angl. *in this case too.* κἀν τῷδε non male proposuit Griffiths. Sensus satis simplex est: hic etiam homo clypeum gestat in seipsum divinantem. κέρδει κέρδος plane ut Trach. 331. λύπῃ λύπην. Recte Blomf. in Gloss. "*Et huic* (Capaneo sc.) *commodum commodo nascitur*, nisi quod nimis ambigue; non enim Capaneo, sed Thebanis commodum est.

πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη.
πέποιθα δ' αὐτῷ ξὺν δίκῃ τὸν πυρφόρον
ἥξειν κεραυνὸν, οὐδὲν ἐξηκασμένον
μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου.
ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ, κεἰ στόμαργός ἐστ' ἄγαν,
αἶθον τέτακται λῆμα, Πολυφόντου βία,
φερέγγυον φρούρημα, προστατηρίας
Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι, σύν τ' ἄλλοις θεοῖς.
λέγ' ἄλλον ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα.

ΧΟ. ὄλοιθ' ὃς πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται, ἀντ. ά.
κεραυνοῦ δέ μιν βέλος ἐπισχέθοι,
πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον, πωλικῶν θ' ἑδωλίων ὑπερκόπῳ
δορί ποτ' ἐκλαπάξαι.

ΑΓ. καὶ μὴν τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις
λέξω· τρίτῳ γὰρ Ἐτεόκλῳ τρίτος πάλος
ἐξ ὑπτίου 'πήδησεν εὐχάλκου κράνους,

438. γεγωνὰ, quæ audiri possunt, sc. palam nec submissa voce Jovi minatur. Vide ad Prom. 645. Quod ἔπη παραχώρησιν explicat Schol., hoc ad κυμαίνοντα referendum est.

439. αὐτῷ. Dativus ut Prom. 366.

442. στόμαργος, i. e. Capaneus. Confer v. 438.—αἴθων libri; αἶθον agnoscit Scholiasta. et sic Blomf. Dind.

445. εὐνοίαισι, plurali numero, ut Suppl. 483. τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει.—προστατηρίας, *tutelaris*. De statua semper dicitur, ut Φοῖβε προστατήριε Soph. El. 637.

448. νιν pro μιν Dind. qui μιν formam tragicis alienam esse autumat. Nihilominus Ionica est.—πωλικῶν, παρθενικῶν, Schol. ὑπερκόπῳ pro ὑπερκόμπῳ Brunckius ob metrum. Vide ad v. 386.

452. Ne confundant juvenes præ incuria *Eteoclum* hic memoratum, qui ex hostium partibus est, et *Eteoclem*, Polynicis fratrem, Thebanorum regem ac ducem. Memorat hunc virum Adrastus apud Eur. Suppl. 872. cum magna laude propter modestiam ac divitiarum contemptum.

πύλαισι Νηΐταισι προσβαλεῖν λόχον.
ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας
δινεῖ, θελούσας πρὸς πύλαις πεπτωκέναι.
φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον,
μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι.
ἐσχημάτισται δ' ἀσπὶς οὐ σμικρὸν τρόπον,
ἀνὴρ δ' ὁπλίτης κλίμακος προσαμβάσεις

455. Veram formam esse Νήσταισι monet Dind. post Ungerum; sed nimis temerarium est vulgatam lectionem in talibus nominibus mutare.

456. ἀμπυκτῆρσιν, *frontalibus*, (Angl. *head-gear*; τοῖς χαλινοῖς Schol.) quæ ἀμπυκτήρια φάλαρα vocantur Œd. Col. 1069. ἄμπυκες Suppl. 425.—θελούσας κ. τ. λ. *non recusantes ante portas occumbere*, sc. pugnam non detrectantes. Hoc verius videtur quam quod vulgo vertunt, *cupientes in portas irruere*.

458. φιμοὶ, (Angl. *nozzles*, vel *mouth-pieces*, male vertit Linwood *halters*;) per quos equorum naribus admotos cum sonitu transmittebatur spiritus. Confer Frag. 330.

ὃς εἶχε πώλους τέσσαρας ζυγηφόρους,
φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας.

Erat igitur φιμὸς non simpliciter *capistrum*, sed cavum aliquod instrumentum, sive ori applicitum sive naribus insertum, quo terribilis excitaretur sonus.

459. πνεύμασιν. Dativum pro genitivo adhibuit etiam Pers. 138. λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ πίμπλαται δακρύμασιν.

461. Particulam δὲ post ἀνὴρ omittunt Blomf. Dind. sed sensus videtur esse οὐ σμικρὸν τρόπον (cf. v. 272.), ἀλλ' ἀνὴρ ὁπλίτης, κ. τ. λ. Pro προσαμβάσεις libri omnes habent πρὸς ἀμβάσεις. Sed legitur apud Euripidem κλιμάκων προσαμβάσεις, Bacch. 1213. κλίμακος προσαμβάσεις ἔχων, Phœn. 1173. πότερα δωμάτων προσαμβάσεις ἐκβησόμεσθα, Iph. Taur. 97. quare rectius hic idem vocabulum de eadem re restituerunt critici. στείχειν est *ascendere*, (*treads the steps*, Scholef.) fere ut στείχειν ὁδοὺς Ag. 81. vel potius ut στεῖχ' ἀνηρότους γύας Prom. 727. *Admovet* vertit Blomf. qui advocare potuit ἀπέστιχες, *amovisti*, Theocr. xxviii. 54. si sana lectio. Sed quum non modo scalas admovere visus sit homo in clypeo pictus, sed jam in eo ipso esse, ut summum murorum propugnaculum apprehendat; quod ex picturæ inscriptione sive titulo colligi potest, ne Martem quidem eum a turribus dejecturum esse; acquiescendum putamus in altera explicatione, etsi πρὸς ἐχθρῶν πύργον non tam ascendendi quam accedendi vel admovendi notionem exprimere debet.

στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον, ἐκπέρσαι θέλων·
βοᾷ δὲ χοὗτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς,
ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων.
καὶ τῷδε φωτὶ πέμπε τὸν φερέγγυον
πόλεως ἀπείργειν τῆσδε δούλειον ζυγόν.

ΕΤ. πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ·
καὶ δὴ πέπεμπται, [οὐ] κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων,
Μεγαρεὺς, Κρέοντος σπέρμα, τοῦ Σπαρτῶν γένους,
ὃς οὔτι μάργων ἱππικῶν φρυαγμάτων
βρόμον φοβηθεὶς ἐκ πυλῶν χωρήσεται·
ἀλλ' ἢ θανὼν τροφεῖα πληρώσει χθονὶ,
ἢ καὶ δύ' ἄνδρε καὶ πόλισμ' ἐπ' ἀσπίδος

467. σὺν τύχῃ δέ τῳ. h. e. καὶ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ πέμποιτο.

468. Inepte intrusum est οὐ ab aliquo qui non intellexit sententiam. Videlicet κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων significat ἀλλ' οὐ μόνον ἐν γλώσσῃ, ὡς Καπανεὺς, οὐδ' ἐπὶ ἀσπίδι, ὡς Ἐτέοκλος, ἀλλ' ἐν αὐτῷ τῷ δρᾶν. Confer omnino v. 549. ἀνὴρ ἄκομπος, χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον. Similiter autem peccatum est inf. 1041. ἤδη τὰ τοῦδ' [οὐ] διατετίμηται θεοῖς, ubi æque facilis et certa est emendatio; ut et Cho. 631. Parum profecerunt Well. et Linwood, omissæ negationi eo nomine adversantes, quod ἐν χεροῖν etiam erat jactabundus Eteocli clypeus, atque ideo nulla erat inter eum et Megareum oppositio. Quasi vero non plane oppositum esset *in agendo, non tantum in dicendo vel in picta imagine.* Duplicem enim sensum habet κόμπος, et linguæ jactationem et clypei argumentum. Vide ad v. 386.

472. πληρώσει τροφεῖα, *pretium reddet educationis.* Metaphora est ἀπὸ τῶν ἐράνων, cujus socii πληρωταὶ vocabantur. Demosthenes Mid. p. 547. ἐκτίνειν τροφὰς infra v. 543. Confer autem supra v. 16. Prorsus eandem sententiam repetit Pericles in celeberrima laudatione apud Thucyd. II. 43. καὶ ὁπότε καὶ πείρᾳ του σφαλείησαν, οὔκουν καὶ τὴν πόλιν γε τῆς σφετέρας ἀρετῆς ἀξιοῦντες στερίσκειν, κάλλιστον δὲ ἔρανον αὐτῇ προιέμενοι.

473. δύ' ἄνδρε. i. e. τὸν τὴν ἀσπίδα φέροντα, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένον. Sensus, ut opinor, hic est: ipsum virum interficiet, atque ita, occisi clypeum auferens, alterum virum, cum urbe quam ille in pictura aggreditur, quodam-

ἑλὼν λαφύροις δῶμα κοσμήσει πατρός.
κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, μηδέ μοι φθόνει λέγων.

ΧΟ. ἐπεύχομαι τῷδε μὲν εὐτυχεῖν, ἰὼ στρ. β'.
πρόμαχ' ἐμῶν δόμων, τοῖσι δὲ δυστυχεῖν.
ὡς δ' ὑπέραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει
μαινομένᾳ φρενὶ, τώς νιν
Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων.

ΑΓ. τέταρτος ἄλλος, γείτονας πύλας ἔχων
Ὄγκας Ἀθάνας, ξὺν βοῇ παρίσταται,
Ἱππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος.
ἄλω δὲ πολλὴν, ἀσπίδος κύκλον λέγω,
ἔφριξα δινήσαντος· οὐκ ἄλλως ἐρῶ.
ὁ σηματουργὸς δ' οὔ τις εὐτελὴς ἄρ' ἦν,

modo capiet, et in sua potestate habebit, domum paternam spoliis ornaturus. Alii ἑλὼν ἐπ' ἀσπίδος jungentes de assumpta in clypeo ob victoriam Eteocli specie cogitant.

475. κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, i. e. de alio homine jactabundum narra clypei argumentum. Recte Schol. λέγε ἄλλον κομπώδη. Non prorsus dissimilis est usus imperativi τράχυνε infra v. 1039.

476. Metrum constat ex choriambo inter duas dipodias iambicas.

481. γείτονας Ἀθάνας, quæ Minervæ templo vel statuæ proximæ sunt.

483. De producta secunda syllaba in Ἱππομέδοντος vide ad Cho. 1038. inf. 542. Pessime interpolant editores μέγ' initio versus. De Epica licentia non dubitandum est. Sic Od. ix. 490. κρατὶ κατᾱνεύων. Il. x. 34. τιθεμενον, i. e. τιθέμμενον, ut φθιμμένων Cho. 398. nam quod vulgo editur τιθήμενον contra analogiam est.

484. ἄλω (unde Anglice *halo*) area circularis, Blomf. — πολλὴν, *magnam*, ut Eum. 798. et contrarium ὀλίγος interdum est *parvus*.

486. εὐτελὴς, vulgaris, parvi pretii. Arist. Av. 805. εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ, i. e. εὐτελῶς. Vix monendi sunt tirones, particulam ἄρα sæpissime ita cum imperfecto construi, ut significet aliquid quod jamdudum insciis aliis existebat.

ὅστις τόδ' ἔργον ὥπασεν πρὸς ἀσπίδι,
Τυφῶν' ἱέντα πύρπνοον διὰ στόμα
λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν·
ἐφέων δὲ πλεκτάναισι περίδρομον κύτος
προσηδάφισται κοιλογάστορος κύκλου.
αὐτὸς δ' ἐπηλάλαξεν, ἔνθεος δ' Ἄρει
βακχᾷ πρὸς ἀλκήν, Θυιὰς ὡς, †φόβον βλέπων.
τοιοῦδε φωτὸς πεῖραν εὖ φυλακτέον·
φόβος γὰρ ἤδη πρὸς πύλαις κομπάζεται.
ΕΤ. πρῶτον μὲν Ὄγκα Παλλὰς, ἥτ' ἀγχίπτολις
πύλαισι γείτων, ἀνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν,
εἴρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον·
Ὑπέρβιος δὲ, κεδνὸς Οἴνοπος τόκος,
ἀνὴρ κατ' ἄνδρα τοῦτον ἡρέθη, θέλων

489. *αἰόλην*, Angl. *flickering*, vide Buttmanni Lexil. in v.— *κόνις, πηλοῦ κάσις*, Ag. 477.

490. Sensus est, externus concavi orbis venter solum habet affixum serpentium spiris circumdatus, h. e. ex circumdata serpentium corona. *περίδρομον κύτος* alii cum Schol. intelligunt simpliciter *στρογγύλον*. Mihi quidem dativus ex *περίδρομον* potius quam ex *προσηδάφισται* pendere videtur. *κύτος* est *ὄγκος*, turgens clypei superficies. Sic *κοιλοσώματον κύτος* de olla dicitur apud Antiphan. in Mus. Phil. Cant. 1. p. 567. Mox *αὐτὸς* est *ὁ φέρων τὴν ἀσπίδα*, i. e. non *ὁ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Τυφώς*.

493. *φόβον βλέπων, ἤτοι ἐκπληκτικῶς καὶ φοβερῶς*, Schol. Sed legendum videtur *φόνον* cum Cantero, cum proxime sequatur *φόβος* v. 495. Vide ad v. 233. Suppl. 492.

495. *φόβος*, id est *φῦζα* vel *φυγή*, Homerico sensu. *κομπάζεται*, in clypeo arroganter ostenditur. Sic passim apud hanc fabulam *κόμπος* et *κομπάζειν* usurpatur, quod ad v. 386. monitum est.

496. *ἥδ' ἀγχίπτολις* Stanleius. Confer *Ἄρτεμις προστατηρία*. v. 445.

497. *ἀνδρός*. Imo *τἀνδρός*.

498. *δράκοντα*, cf. v. 280. *δύσχιμος* adjectivum est a *δυς* formatum; confer *μελάγχιμος*. Sed in Pers. 569. videtur poeta a *χειμὼν* deductum voluisse.

500. *θέλων, κ. τ. λ.* Confer v. 457. Non recusans experiri quid sibi fatum destinatum sit, quando-

ἐξιστορῆσαι μοῖραν ἐν χρείᾳ τύχης·
οὔτ' εἶδος, οὔτε θυμὸν, οὔθ' ὅπλων σχέσιν
μωμητός· Ἑρμῆς δ' εὐλόγως ξυνήγαγεν·
ἐχθρὸς γὰρ ἀνὴρ ἀνδρὶ, τῷ ξυστήσεται,
ξυνοίσετον δὲ πολεμίους ἐπ' ἀσπίδων
θεούς· ὁ μὲν γὰρ πύρπνοον Τυφῶν' ἔχει,
Ὑπερβίῳ δὲ Ζεὺς πατὴρ ἐπ' ἀσπίδος
σταδαῖος ἥσται, διὰ χερὸς βέλος φλέγων·
κοὔπω τις εἶδε Ζῆνά που νικώμενον.
τοιάδε μέντοι προσφίλεια δαιμόνων·

cunque belli fortuna (cf. Suppl. 374.) eum vocet atque ad agendum postulet.

503. εὐλόγως ξυνήγαγεν, opportune ac commode, sive congruenter commisit. Hermes non tantum ut inexpectati lucri auctor hic nominatur, quod monuit Schol., sed quia sortitioni præfuit; vide Schol. ad Arist. Pac. 365.

505. Sententia hæc est: non solum enim ipsi inimici sunt, sed inimicos etiam deos consertis clypeis committent.

508. σταδαῖος, *statarius*, ut ἔγχη σταδαῖα Pers. 242. διὰ χερὸς κ. τ. λ. *facem incensam manu gerens*. Cf. v. 428. φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη. Pers. 241. διὰ χερῶν πρέπει.

509. τοῦ (imo του, pro τινὸς) Elmsleius, ut ἱμέρου νικώμενος Suppl. 982. Durum certe est οὔπω—που.—οἶδε pro εἶδε habet Rob. et unus codex, quæ speciosa est lectio, ac nescio an vera.

510—15. Totum hunc locum ut Æschylo plane indignum abjudicat Dindorfius. Mihi vero et facilis et optime compositus esse videtur; neque aliam intelligo caussam suspicionis, quam quod diverso ordine in quibusdam libris leguntur vv. 513, 514, quod alibi etiam sæpius accidit, ut Cho. 218—20.

510. δαιμόνων, i. e. Διὸς τοῦ ἐπ' ἀσπίδος καὶ Ἑρμοῦ τοῦ ξυναγαγόντος. Sunt qui προσφίλεια ironice acceperint, pro ἔχθρα πρὸς ἀλλήλους. Pergit: *nos autem ex partibus victoris sumus*, (ejus scil. qui Jovem clypeo pictum gerit,) *illi cum victis stant*, i. e. cum Hippomedonte et Typhone ejus. *Expectandum autem, homines adversarios eodem modo* (sc. cum diis quos gerunt) *pugnam evasuros, siquidem Zeus Typhone superior est et pugna fortior, Hyperbio autem idem Zeus sospitator erit, secundum picturam ejus dei quem ille in clypeo ostendit.*

πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἐσμὲν, οἱ δ' ἡσσωμένων·
εἰκὸς δὲ πράξειν ἄνδρας ὧδ' ἀντιστάτας,
εἰ Ζεύς γε Τυφῶ καρτερώτερος μάχῃ,
Ὑπερβίῳ τε, πρὸς λόγον τοῦ σήματος,
Σωτὴρ γένοιτ' ἂν Ζεὺς, ἐπ' ἀσπίδος τυχών.

ΧΟ. πέποιθα δὴ τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔχοντ' ἀντ. β'.
ἄφιλον ἐν σάκει τοῦ χθονίου δέμας
δαίμονος, ἐχθρὸν εἴκασμα βροτοῖς τε καὶ
δαροβίοισι θεοῖσιν,
πρόσθε πυλᾶν κεφαλὰν ἰάψειν.

ΑΓ. οὕτως γένοιτο. τὸν δὲ πέμπτον αὖ λέγω,
πέμπταισι προσταχθέντα Βορραίαις πύλαις,
τύμβον κατ' αὐτὸν Διογενοῦς Ἀμφίονος.
ὄμνυσι δ' αἰχμὴν ἣν ἔχει, μᾶλλον θεοῦ
σέβειν πεποιθὼς ὀμμάτων θ' ὑπέρτερον,
ἢ μὴν λαπάξειν ἄστυ Καδμείων βίᾳ
Διός· τόδ' αὐδᾷ μητρὸς ἐξ ὀρεσκόου
βλάστημα καλλίπρῳρον, ἀνδρόπαις ἀνήρ.

Ne quis hæreat in *εἰ γένοιτ' ἄν*, is conferat Ag. 903. *εἰ πάντα δ' ὡς πράσσοιμ' ἄν, εὐθαρσὴς ἐγώ.* Dem. Mid. p. 582. ad fin. *εἰ οὗτοι χρήματα ἔχοντες μὴ προοῖντ' ἄν.* Sed *ἄν* omittunt quidam libri. Σωτὴρ cum majuscula litera scribendum est, quoniam imago Διὸς Σωτῆρος in clypeo ostendebatur; hinc autem addit *πρὸς λόγον τοῦ σήματος.*

516. *ἀντίτυπον, adversarium*, cum notione percussorum in prælio clypeorum.

518. *δαίμονος* Brunckius ex Schol. pro *δαίμοσιν.*

522. Βορραίαις Pors. Blomf. Dind. Libri Βορρέαις vel *βορέαις.* Verum fortasse est *βορείαις, septemtrionalibus,* duplicata in pronuntiando litera *ῥ*, ut in Ἄρης v. 125. Sed alibi occurrit compositum *πρόσβορρος.*

523. *κατὰ* hic ponitur ut v. 500, sc. *ex adverso.* Confer Frag. Glauc. Pont. 24. *κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα.* Eodem sensu dicitur *κατ' ὀφθαλμοὺς* Cho. 565. et *κατὰ πρῶνα* Pers. 872.

στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηΐδων,
ὥρας φυούσης, ταρφὺς ἀντέλλουσα θρίξ.
ὁ δ' ὠμὸν, οὔτι παρθένων ἐπώνυμον,
φρόνημα, γοργὸν δ' ὄμμ' ἔχων, προσίσταται.
οὐ μὴν ἀκόμπαστός γ' ἐφίσταται πύλαις·
τὸ γὰρ πόλεως ὄνειδος ἐν χαλκηλάτῳ
σάκει, κυκλωτῷ σώματος προβλήματι,
Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανημένην
γόμφοις, ἐνώμα, λαμπρὸν ἔκκρουστον δέμας·
φέρει δ' ὑφ' αὑτῇ φῶτα, Καδμείων ἕνα,
ὡς πλεῖστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βέλη.
ἐλθὼν δ' ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην,
μακρᾶς κελεύθου δ' οὐ καταισχυνεῖν πόρον,
Παρθενοπαῖος Ἀρκάς· ὁ δὲ τοιόσδ' ἀνὴρ

530. *φυούσης*, sc. *αὐτὸν*, i. e. *τὸν ἴουλον*. *ταρφὺς* fœminino genere ut *θῆλυς ἐέρση* apud Homerum.

533. *Nec tamen sine jactabundo clypei argumento adstat portæ.* Vide ad v. 386.

536. *προσμεμηχανημένην γόμφοις*, i. e. seorsum fabricatam ac postea clypeo affixam. Schol. *διαπεπερονημένῳ τοῖς ἥλοις*. Cf. v. 640. *ἔκκρουστον*, malleo ab interiore parte procusum, Angl. *embossed*, sc. ita ut promineret sive exstaret effigies.

538. *ὑφ' αὑτῇ*, sc. tanquam ales arreptam unguibus prædam. Phœn. 808. *ἃ ποτε Καδμογενῆ τετραβάμοσιν ἐν χαλαῖσιν, τείχεσι χριμπτομένα, φέρεν αἰθέρος εἰς ἄβατον φῶς γένναν.*

539. *ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ'*, sc. Parthenopæo. Minime vero *Καδμείων ἑνὶ*, v. 538, ut putat Schützius cum Schol. Sententia hæc potius est: Parthenopæus, qui clypeo pictum Thebanorum opprobrium ostendit, a Thebanis ob eam insolentiam præcipue telis petetur; is enim quasi provocat hostium jacula.

540. *οὐ καπηλεύσειν μάχην*, Angl. *will fight by wholesale.* Bl. Confer Eum. 601. ubi similiter dicitur *τὰ πλεῖστα ἠμπολημένα*. *κάπηλος* autem est vilis mercis institor, qualem in bello capessendo negat futurum esse Parthenopæum.

542. *Παρθενοπαῖος*. Vide ad v. 483. Cave *παῖς* initio versus cum Blomfieldio inserendum putes. Sic

μέτοικος, Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφὰς,
πύργοις ἀπειλεῖ τοῖσδ' ἃ μὴ κραίνοι θεός.
ΕΤ. εἰ γὰρ τύχοιεν ὧν φρονοῦσι πρὸς θεῶν·
αὐτοῖς ἐκείνοις ἀνοσίοις κομπάσμασιν
ἢ τἂν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο.
ἔστιν δὲ καὶ τῷδ', ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα,
ἀνὴρ ἄκομπος, χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον,
Ἄκτωρ, ἀδελφὸς τοῦ πάρος λελεγμένου·
ὃς οὐκ ἐάσει γλῶσσαν, ἐργμάτων ἄτερ,
ἔσω πυλῶν ῥέουσαν ἀλδαίνειν κακά·
οὐδ' εἰσαμεῖψαι θηρὸς ἐχθίστου δάκους
εἰκὼ φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος,
†ἢ †'ξωθεν εἴσω τῷ φέροντι μέμψεται,

Πελοπόννησος ex metri necessitate scribitur. Eurip. Suppl. 888.

ὁ τῆς κυναγοῦ δ' ἄλλος Ἀταλάντης γόνος,
Παρθενοπαῖος, εἶδος ἐξοχώτατος,
Ἀρκὰς μὲν ἦν, ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχου ῥοὰς
παιδεύεται κατ' Ἄργος.

Idem, Phœn. 1153.

ὁ δ' Ἀρκὰς, οὐκ Ἀργεῖος, Ἀταλάντης γόνος.

543. Argis hic homo nutritus Argivum exercitum, educationis pretium rependens, comitatur. καλὰς τροφὰς, sc. quibus τοιόσδε ἀνὴρ factus sit, i. e. καλλίπρῳρος v. 528.

545. ὧν φρονοῦσι, hoc est, exitium et internecionem. Sic Acharn. 446. εὐδαιμονοίης· Τηλέφῳ δ', ἃ 'γὼ φρονῶ, sc. πάντα κακὰ γένοιτο. —αὐτοῖς hic usurpatur ut Prom. 229. αὐτοῖσι συμμάχοισι. Confer Od. l. 265.—πρὸς θεῶν, *a diis*, ut supra v. 206. Lacunam ante hunc versum reperisse sibi visus est Dindorfius. Sensus hic esse videtur: *utinam vero ea, quæ in nos meditantur, ipsis a diis contingant! Tunc sane cum ipsis suis jactationibus miserrime perituri sunt.* Melius fortasse v. 546. post v. 547. legeretur.

548. ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα. Contemptum exprimit articulus. Vide autem Pors. ad Orest. 1645.

550. τοῦ πάρος λελεγμένου. i. e. Hyperbii.

552. ῥέουσαν. Vide ad Suppl. 485. Ad εἰσαμεῖψαι repete ἔσω πυλῶν.

555. ἢ 'ξωθεν pro ἔξωθεν emendavit Porsonus. ἢ ad εἰκὼ, non ad ἀσπίδα referendum. Sensus est, Sphingis effigies ab exteriore parte murorum, ac nondum admissa in urbem, μέμψεται τῷ φέροντι αὐτὴν

πυκνοῦ κροτητμοῦ τυγχάνουσ' ὑπὸ πτόλιν.
θεῶν θελόντων ἂν ἀληθεύσαιμί ἐγώ.

ΧΟ. ἱκνεῖται λόγος διὰ στηθέων, στρ. γ'.
τριχὸς δ' ὄρθιος πλόκαμος ἵσταται,
μεγάλα μεγαληγόρων †κλύειν 560

εἴσω, parvi pendet ac contemnet Parthenopæum, a quo gestatur ac tantæ contumeliæ subjecta est, utpote parum idoneum bellatorem. Male intellexit Schützius; "*extrinsecus introrsum* (nempe ad Parthenopæum illum clypeum ferentem) *conversa graviter conqueretur.*"

556. πυκνοῦ, sc. quia πλεῖστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἱάπτεται βέλη, v. 539.

557. ἂν, i. e. ἃ ἄν. Libri vel ἂν, vel δ' ἄν. Particulam ἂν produci posse contendit Dindorfius, allatis aliquot exemplis, quæ tamen facillime corriguntur, legendo ἠτἂν vel οὐτἂν (pro ἤτοι vel οὔτοι ἄν.) Vide ad Ag. 331. Duobus quidem in locis ἐὰν produci videtur, Œd. Col. 1407. Bacch. 817; sed vera scriptura in hoc loco sine dubio est ἃν, quod mirum est nemini adhuc editorum in mentem venisse, præsertim cum plerumque hæc crasis, omisso spiritu aspero, in libris male repræsentetur. Quod dedit Scholef. ex Wellaueri conjectura, ἂν δ', vereor ne solœcum sit. Soph. Ajac. 1085. καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἃν ἡδώμεθα, οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἂν λυπώμεθα. Accusativum regit ἀληθεύειν hic ut Eur. Frag. Hippol. Vel. xv. χρόνος διέρπων πάντ' ἀληθεύειν φιλεῖ.

558. λόγος, ὁ ἀπὸ τῶν πολεμίων ὁ ἀλαζονικός. Schol.

559. ὀρθίας libri. ὄρθιος Wakefieldius. Comparat Blomf. Hom. Il. xxiv. 359. ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν. Sic Κυθερείας et Κυθέρειος confusa videntur Suppl. 1013. Ratio corruptelæ, sc. propter substantivum proxime præcedens, tangitur ad Eum. 461. Inf. 783.

560. κλύων libri (Schol. etiam ἀκούων) ex frequentissima confusione, de qua vide ad Suppl 174. inf. 634. Prom. 919. κλυούσᾳ Herm. Blomf. Dind. sed conjectura multo minus probabili quam nostra nobis quidem videtur, κλύειν. Præcedentia enim infinitivum satis recte regunt, quasi esset φοβοῦμαι κλύειν. Confer Cho. 40. φοβοῦμαι ἔπος τόδ' ἐκβαλεῖν. Ajac. 252. πεφόβημαι ξυναλγεῖν. Supra 415. τρέμω ἰδέσθαι. Versus antistrophici depravatio facit ut minus certa sit hujus loci restitutio; sed propius ad verum accedit hæc emendatio quam vel κλυούσᾳ vel κλύουσαν, quod Well. et Scholef. ex Cho. 403. exhibuerunt.

ἀνοσίων ἀνδρῶν.
εἴθε γὰρ θεοὶ
τούσδ' ὀλέσειαν ἐν γᾷ.

ΑΓ. ἕκτον λέγοιμ' ἂν ἄνδρα σωφρονέστατον,
ἀλκήν τ' ἄριστον, μάντιν, Ἀμφιάρεω βίαν·
Ὁμολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος
κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν,
τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταράκτορα,
μέγιστον Ἄργει τῶν κακῶν διδάσκαλον,
Ἐρινύος κλητῆρα, πρόσπολον Φόνου,
κακῶν τ' Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον.
καὶ τὸν σὸν αὖτ' ἀδελφὸν, †ἐς πατρὸς μόρον
ἐξυπτιάζων †ὄμμα, Πολυνείκους βίαν,

568. τὸν ἀνδροφόντην. ἐπεὶ τοὺς Μέλανος ἀπέκτεινε παῖδας Ἀλκάθουν καὶ Λυκαυγέα. Schol.

570. Ἐρινύος κλητῆρα, *Furiæ invocatorem*, opprobriose appellat Tydea, quod patris imprecationes in filios suos editas quasi arcessivit ad negotium mutuæ cædis conficiendum. Sed siquis ob sequens πρόσπολον nihil nisi κήρυκα sub hac voce exprimi censeat, ut Suppl. 616. ἄνευ κλητῆρος, is fortasse recte poetæ sententiam accipiet. Sic etiam Schol. ὑπηρέτην. Φόνου scripsi majuscula litera; nam ut Cædes Furiam comitatur, βοᾷ λοιγὸν Ἐρινύς, Cho. 394, sic Cædis antistes (ἱερέα Schol.) dicitur Tydeus, qui bellum conflaverit luctuosum. Mox βουλευτήριον adjectivum est a βουλευτήριος, pro βουλευτικός. Paullo aliter Androm. 446. Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια.

572. Libri καὶ τὸν σὸν αὖθις πρὸς μόρον ἀδελφεὸν, nisi quod genuinam vocem ἀδελφὸν servavit Rob. Locum pessime corruptum admodum sagaciter emendavit Dobræus, qui in πρὸς, i. e. προς, latere vidit πατρὸς, et αὖτ' εἰς in αὖθις, caussam autem depravationis fuisse ἀδελφὸν proprio loco omissum, ac postea in margine ad finem versus ascriptum. Optime se habet αὖτε, *a Tydeo ad fratrem tuum conversus.* —ἐς μόρον, quod attinet ad, habito respectu Œdipi mortis. Sic Herc. Fur. 63. ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἐς πατέρ' ἀπηλάθην τύχης.

573. Libri ὄνομα, ex quo nullam omnino sententiam extorqueri posse recte, ut puto, contendit Georgius Dunbar, in *Classical Museum*, No. XII. p. 206. Durissimum

δίς τ' ἐν τελευτῇ τοὔνομ' ἐνδατούμενος,
καλεῖ· λέγει δὲ τοῦτ' ἔπος διὰ στόμα·
"Ἦ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλὲς
καλόν τ' ἀκοῦσαι καὶ λέγειν μεθυστέροις,
πόλιν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς
πορθεῖν, στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβεβληκότα.

est ὄνομα non solum propter insolentiam locutionis ἐξυπτιάζειν ὄνομά τινος, (Schol. ἀναπτύσσων, ἐτυμολογῶν,) sed præsertim quod in proximo versu addito articulo recurrat τοὔνομα. Nemo poetarum dicere potuit ἐξυπτιάζων ὄνομα δίς τε ἐνδατούμενος τὸ ὄνομα. Sæpe autem ὄμμα et ὄνομα confundi criticis satis notum est, ut Cho. 230, ubi τερπνὸν ὄμμα in τερπνὸν ὄνομα mutandum monuit Herm. ad Eur. Helen. 433. Quare Schützii emendatio ὄμμα hoc loco omnino recipienda videtur. Verte: *oculo in patris Œdipi fatum religiose sublato*, i. e. mortem ejus per contentiosam filii indolem factam detestans.

574. ἐνδατούμενος est δίχα διαιρῶν, sc. ἐς πολὺ et νεῖκος, *bis opprobriose dividens nomen ejus.* "Hoc dicit, finivisse illum opprobria sua exclamatione ὦ Πολύνεικες πολυνεικές." Dind. Itaque ἐν τελευτῇ est *in fine orationis;* δὶς autem dicit non pro δίχα vel ἐς δύο, sed nomen cum adjectivo conjunctum bis idem enuntiat, sc. Πολύνεικες πολύνεικες. Videtur ἐνδατεῖσθαι plenam hic exserere significationem, *dividendo exprobrare;* sc. *ita dividere, ut probrosum nomen evadat.* et fortasse ex hoc Æschyli loco eandem vocem ad paullo diversam sententiam exprimendam deflectebant seriores poetæ. Occurrit sensu τοῦ ὀνειδίζειν Herc. Fur. 218. *exprobrare* Soph. Trach. 791. *celebrare* Æsch. Frag. incert. 266. Œd. Tyr. 205. sed notio *dividendi,* in nostro loco necessaria, nusquam alibi apparet. Recte Schol. εἰς δύο διαιρῶν τὸ ὄνομα τοῦ Πολυνείκους, τὸ πολὺ καὶ τὸ νεῖκος. Confer Phœn. 636. ἀληθῶς ὄνομα Πολυνείκη πατὴρ ἔθετό σοι θείᾳ προνοίᾳ, νεικέων ἐπώνυμον.

576. τοῖον libri omnes præter Rob. qui θεῖον habet. Legendum forsitan ἦ τοι σὸν ἔργον, quod ex frequenti confusione inter τόσος et τοῖος corruptum sit. De καὶ—τε pro τε—καὶ vide Linwood ad Eum. 75. Comparat Scholef. Plat. Critiam §. 8. οὗ δὴ καὶ πᾶσα ἡ νῆσος τό τε πέλαγος. Sic etiam, ut videtur, Eur. Frag. Danaes VII. τοῦτον νομίζω καὶ θεῶν συλᾶν βρέτη, τοῖς φιλτάτοις τε πολέμιον πεφυκέναι. Robortelli lectio prava est, meo quidem judicio, vel propter tautologiam, *divinum et diis acceptum.*

578. θεοὶ sæpe ponitur pro templis deorum, ut Antig. 199.

μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη;
πατρίς τε γαῖα, σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορὶ
ἁλοῦσα, πῶς σοι ξύμμαχος γενήσεται;
ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα,
μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός.
μαχώμεθ', οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον."
τοιαῦθ' ὁ μάντις, ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων
πάγχαλκον, ἠΰδα. σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ·
οὐ γὰρ δοκεῖν †δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλει,
βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος,

580. μητρὸς πηγὴν, *patriæ lacrymas,* ut recte explicat Schol. κατασβέσει, *restinguet,* ut θάλασσαν τίς κατασβέσει; Ag. 931. δίκη, quia Justitiæ effigiem in clypeo gestabat Polynices, inf. 643. monente Butlero. ποία παύσει τιμωρία; Schol. i. e. patriam nemo ita ulcisci poterit ut damna ejus compenset.

583. *Ego vero* (γε μὲν δὴ, Suppl. 237.) *hoc solum pinguefaciam, vates hostili sub terra sepultus.* Scilicet vivus Amphiaraus sub terram abripiendus erat. Pind. Nem. IX. 25. X. 8. Soph. Frag. 781. πιαίνειν hic non solum de terræ fertilitate, sed de præmio atque honore sepulti in ea vatis dicitur; aliter certe nihil attinebat addere μάντις κεκευθώς, nisi ut fidem faceret vaticinio suo, ἐγὼ πιανῶ etc. hoc autem propter ordinem verborum durius est. Quod ad priorem sensum, bene comparavit Blomf. Virg. Georg. I. 491. *bis sanguine nostro Emathiam et latos Hæmi pinguescere campos.*

588. ἄριστος omnes Æschyli libri; δίκαιος plurimi veterum scriptorum qui hunc locum laudaverunt. Vide Blomf. not. crit. Ac δίκαιος recepit Blomfieldius, optimo, ut videtur, argumento confisus: "Polynicis signum erat Δίκη, quod ei salsa quadam ironia objecit Amphiaraus, cujus alba erat parma; iste enim justitiam præ se ferebat, sed esse quam videri malebat." Videtur tamen ἄριστος perantiqua esse scriptura, si non ab ipso Æschylo profecta. Plat. Resp. II. κατ' Αἰσχύλον, οὐ δοκεῖν ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα. Hunc autem versum in Aristidem honoris ergo intendisse poetam vetus opinio fuit; vide Müller. Dissert. in Eumen. p. 115. quare nescio an ἄριστος propter nominis similitudinem illatum sit, sive potius habito respectu ad v. 585. μαχώμεθ' κ. τ. λ. vel ad v. 565. ubi dicitur Amphiaraus ἀλκὴν ἄριστος.

589. αὔλακα βαθεῖαν suspicatur

ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.
τούτῳ σοφούς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας
πέμπειν ἐπαινῶ. δεινὸς ὃς θεοὺς σέβει.
ΕΤ. φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς
δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις.
ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὁμιλίας κακῆς
κάκιον οὐδέν, καρπὸς οὐ κομιστέος.
ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται.
ἢ γὰρ ξυνεσβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ
ναύταισι θερμοῖς καὶ πανουργίᾳ τινὶ

G. Dunbar in *Classical Museum*, XII. p. 207. nam αὔλακα pro ἄλοκα citant nonnulli veterum, cum quatuor Æschyli libris. Observavit Vir doctus rhythmum hujus versus, ut hodie legitur, minime Æschyleum esse.

590. ἀφ' ἧς lectio veteribus cognita Dindorfio placuit. Vide Blomf. not. crit.

594. δυσσεβεστάτοις Rob. cum paucis aliis. Eadem varietas est inf. 654. sup. 564. βροτοῖς dativus est per se acquisitive positus, prorsus ut Ag. 215, non cum δυσσεβεστέροις construendus. Nam potius dixisset βροτῶν, quod tamen dubium fuisset juxta v. ὄρνιθος collocatum.

597. Nobilis versus, et Æschylo, siquis alius, dignus, sic vertendus est: *the field of infatuation has death produced from it as its fruits.* Spurium putaverunt omnes fere post Porsonum editores; et fieri quidem potest ut ex alia fabula huc migraverit. Blomfieldius: "καρπίζομαι nusquam a tragicis in hoc sensu positum, sed καρποῦμαι." At diversæ sunt horum verborum significationes. καρπίζεσθαι enim dicitur de arbore vel agro qui fructus ex se parit, sc. fructificatur; confer ἀνθεμίζομαι Suppl. 69. Eur. Hel. 1327. de Cerere: βροτοῖσι δ' ἄχλοα πεδία γᾶς οὐ καρπίζουσ' ἀρότοις λαῶν φθείρει γενεάν. Bacch. 404. Πάφον, ἂν ἑκατόστομοι βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἄνομβροι. Itaque καρπίζειν est *facere ut quid fructum ferat.* καρποῦσθαι autem semper de homine qui fructus percipit, ut καρποῦσθαι ἄλοκα modo v. 589. καρπόω quidem pro καρπίζειν usurpatur Pers. 817. ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος, et sic fere ἐκκαρποῦσθαι, ut hic ἐκκαρπίζεσθαι, Eur. Ion. 815. ἄλλης γυναικὸς παῖδας ἐκκαρπούμενος, sed simplex καρποῦσθαι semper est *fructum alicujus rei sibi perceptum habere.*

ὄλωλεν ἀνδρῶν ξὺν θεοπτύστῳ γένει·
ἢ ξὺν πολίταις ἀνδράσιν, δίκαιος ὢν,
ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι,
ταὐτοῦ κυρήσας ἐκδίκως ἀγρεύματος,
πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ δάμη.
οὗτος δ' ὁ μάντις, υἱὸν Οἰκλέους λέγω,
σώφρων, δίκαιος, ἀγαθὸς, εὐσεβὴς ἀνὴρ,
μέγας προφήτης, ἀνοσίοισι συμμιγεὶς
θρασυστόμοισιν ἀνδράσιν βίᾳ φρενῶν,
τείνουσι πομπὴν τὴν μακρὰν πόλιν μολεῖν,
Διὸς θέλοντος συγκαθελκυσθήσεται.

601. ξυμπολίταις vulgo. ξὺν πολίταις divisim Dind. cum Schol. et nonnullis codd. Confer Eur. Suppl. 223.

χρῆν γὰρ οὔτε σώματα
ἄδικα δικαίοις τὸν σοφὸν συμμιγνύναι,—
κοινὰς γὰρ ὁ θεὸς τὰς τύχας ἡγούμενος
τοῖς τοῦ νοσοῦντος πήμασιν διώλεσε
τὸν οὐ νοσοῦντα κοὐδὲν ἠδικηκότα.

609. Versus paullo obscurior, et quem ab Æschylo profectum non credit Dindorfius. Equidem putaverim τὴν μακρὰν et ad πομπὴν et ad πόλιν assumendum, et sententiam esse τείνουσι τὴν μακρὰν πομπὴν (ὥστε) τὴν μ. πόλιν μολεῖν, sc. eam expeditionem facientibus, i. e. illud iter tendentibus, quo non tam ad Thebas quam ad distantem illam urbem, unde non est reditus, perventuri sunt. Nam τείνειν postulat fere notionem longitudinis, τὴν μακρὰν πομπήν. Vide ad Cho. 697. Sic inf. 645. Œd. Col. 743. ὅσῳπερ, εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν κάκιστος, ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς γέρον, i. e. πλεῖστον ἀλγῶ. Sed hoc loco alteram scripturam scholiasta pariter cum Mediceo agnoscit, πάλιν pro πόλιν. Hanc admisit Blomf. sed falsam esse mihi certum videtur. Intelligendum enim Orcum vel ex v. συγκαθελκυσθήσεται apparet, quod recte alius schol. exponit εἰς τὸν Ἅϊδην καταχθήσεται μετὰ τῶν ἀσεβῶν. Confer Ajac. 517. καθεῖλεν Ἅϊδου θανασίμους οἰκήτορας. Verte igitur: hic vir optimus, impiorum hominum societate invito immistus, qui longam expeditionem suscipientes ad longinquam ac diversam terram mox deferentur, simul cum iis, si diis placet, sub terram abripietur. Ex eventu loquitur Eteocles, qui ex vatis prædictione sup. v. 583. scire vix potuit vivum Amphiaraum sub terram absorptum iri; quod fatum hic sine dubio innuitur in συγκαθελκυσθήσεται.

δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις,
οὐχ ὡς ἄθυμον, οὐδὲ λήματος κάκῃ,
ἀλλ' οἶδεν ὥς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ,
εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου.
φιλεῖ δὲ σιγᾶν ἢ λέγειν τὰ καίρια.
ὅμως δ' ἐπ' αὐτῷ φῶτα, Λασθένους βίαν,
ἐχθρόξενον πυλωρὸν ἀντιτάξομεν,
γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἠβῶσαν φέρει,
ποδῶκες ὄμμα, χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται
παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ.
θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς.

ΧΟ. κλύοντες θεοὶ δικαίους λόγους ἀντ. γ'.
ἐμοὺς εὖ τελεῖθ', ὡς πόλιν εὐτυχεῖν,

612. ἄθυμος plerique libri, quod pro οὐχ ὅτι ἄθυμός ἐστι durum est.

614. καρπός. Vide ad Eum. 684.

615. φιλεῖ, sc. Λοξίας. Sed versus fortasse interpolatus est.

618. Confer inf. v. 756. ubi similiter verbum finitum pro participio infertur. Suppl. 755. ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται πόλις γέρονθ', ἡβῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί.—ποδῶκες, h. e. ὠκύ, sc. ὀξύ. De hoc genere compositorum vide ad Suppl. 368. ὄμμα autem post φέρει accusativus est. φύσει pro φέρει habent Med. Rob.

620. παρ' ἀσπίδος. Comparat Blomf. Arist. Av. 388. καὶ τὸ δόρυ χρὴ, τὸν ὀβελίσκον, περιπατεῖν ἔχοντας ἡμᾶς τῶν ὅπλων ἐντὸς, παρ' αὐτὴν τὴν χύτραν. Adde Theocr. XXII. 184. σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πράταν.

623. λόγους ἐμοὺς εὖ τελεῖτε ὡς πόλιν εὐτυχεῖν. Ita Robortellus, insigni discrepantia. Ceteri δικαίας λιτὰς ἡμετέρας τελεῖθ' ὡς πόλις εὐτυχῇ, nisi quod δικαίους λόγους ἡμετέρους in Med. superscriptum est, et δικαίους λιτὰς in paucis legitur. Duo me movent ut hoc loco Robortelli editionem, quamquam alibi manifesto correctam atque interpolatam, sequi maluerim: primum, quod accuratius respondet metrum antistrophico (ubi καὶ τριχὸς ὄρθιος conjecit Blomf.); alterum, quod rarissima, et quidem Latinæ proprior, structura est τελεῖτε ὡς εὐτυχῇ, de qua vide ad Suppl. 317. Eum. 737. ὡς εὐτυχεῖν valet ὥστε εὐτυχεῖν.—εὖ τελεῖτε ut sup. v. 35. εὖ τελεῖ θεός.

δορίπονα κάκ' ἐκτρέποντες †εἰς† [γᾶς]
ἐπιμόλους· πύργων δ' 625
ἔκτοθεν βαλὼν
Ζεύς σφε κάνοι κεραυνῷ.

ΑΓ. τὸν ἕβδομον δὴ τόνδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις
λέξω, τὸν αὐτοῦ σοῦ κασίγνητον, πόλει
οἵας [γ'] ἀρᾶται καὶ κατεύχεται τύχας· 630
πύργοις ἐπεμβὰς κἀπικηρυχθεὶς χθονὶ,
ἁλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιακχάσας,
σοὶ ξυμφέρεσθαι, καὶ κτανὼν θανεῖν πέλας·
ἢ ζῶντ' ἀτιμαστῆρα τώς σ'† ἀνδρηλατῶν

624. Libri ἐκτρέποντες γᾶς, plerique etiam γᾶς πρὸς ἐπιμόλους. ἐς γᾶς conjecit Hermannus; et satis certum videtur ἐς, quod quidem propter præcedens -ες omissum fuerit. Locus manifesto interpolatus est, quem sic duce antistrophico versu, et ipso licet incerto, refingere conatus sum. Facillime sane istud γᾶς ad ἐπιμόλους adjectum erat, et, nisi fallor, grammatici manum omnino sapit.

630. Particula γε aliena est, et in quibusdam libris non reperta. Verum fortasse οἵας τε, ut Prom. 42. ubi vide. Supra, v. 192.

631. ἐπικηρυχθεὶς, inde, ut ex edito loco, victor ac Rex proclamatus. Nam de imperio certabant fratres. ἐπεξιακχάσας fortasse non magis debet scribi quam supra Παρθεννοπαῖος, Ἱππομμέδοντος, et φαιοκχίτωνες Cho. 1038. ubi vide notata. Sed vulgaris usus facit ut vix ausim ἐπεξιαχάσας reponere. Confer Ἴακχος, ἰακχὴ, etc. Sic ῥακχίζειν pro ῥαχίζειν usurpasse Euripidem testatur Photius in v. Vide Frag. incert. ejus poetæ ccx. —ἁλώσιμος improprie hic usurpatur, ut Ag. 10.

633. Votum in κτανὼν fortius quam in θανεῖν exseritur. Similiter Cho. 430. ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμην, *mori volo, si eum prius occidero.*

634. Libri ἀνδρηλάτην, inepte, ut videtur: quis enim ea interpretatione contentus erit, quam proposuit Scholefieldius, *te qui eum injuriose in exilium abegisti?* Verum vidit Blomfieldius, quod totius sententiæ tenor cuivis persuadere debet, etsi haud facile quicquam persuadentur viri docti, quando mutanda est vulgata scriptura. Scilicet ἀνδρηλάτην ex ἀνδρηλατεῖν, idque demum ex ἀνδρηλατῶν corruptum est, ut sæpissime accidisse supra ad v. 560. monuimus. Jam

φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον.
τοιαῦτ' ἀϋτεῖ, καὶ θεοὺς γενεθλίους
καλεῖ πατρῴας γῆς, ἐποπτῆρας λιτῶν
τῶν ὧν γενέσθαι πάγχυ, Πολυνείκους βία.
ἔχει δὲ καινοπηγὲς εὔθετον σάκος,
διπλοῦν τε σῆμα προσμεμηχανημένον·
χρυσήλατον γὰρ ἄνδρα τευχηστὴν ἰδεῖν
ἄγει γυνή τις, σωφρόνως ἡγουμένη.
Δίκη δ' ἄρ' εἶναί φησιν, ὡς τὰ γράμματα
λέγει, ΚΑΤΑΞΩ Δ' ΑΝΔΡΑ ΤΟΝΔΕ, ΚΑΙ ΠΟΛΙΝ
ΕΞΕΙ, ΠΑΤΡΩΙΩΝ ΔΩΜΑΤΩΝ Τ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΣ.
τοιαῦτ' ἐκείνων ἐστὶ τἀξευρήματα·
σὺ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς·
ὡς οὔποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων
μέμψει, σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν.

ΕΤ. ὦ θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος,
ὦ πανδάκρυτον ἀμὸν Οἰδίπου γένος·
ὤμοι, πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι.
ἀλλ' οὔτε κλαίειν οὔτ' ὀδύρεσθαι πρέπει,
μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορώτερος γόος.

vero rectissime et planissime opponitur ἀνδρηλατῶν ζῶντα præcedenti κτανὼν, *vel occiso te vel in exilium acto*; et τὼς significat ὡς καὶ σὺ ἠνδρηλάτησας αὐτόν, epexegesin habens in τὸν αὐτὸν τόνδε τρόπον. Sic ταύτῃ Prom. 197.

639. εὔκυκλον Med. Schol. cum pluribus libris.

640. διπλοῦν, ex duabus personis confictum.—τευχηστὴν ἰδεῖν, *pictum ut bellatorem*. De προσμεμηχανημένον vide ad v. 536.

646. ἐκείνων ἐξευρήματα, omnium quos supra memoravi bellatorum argumenta. In proximis repetita verba σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι aut poetæ negligentiam aut interpolationem aliquam sapere videntur.

653. οὐ πρέπει, scil. ominis gratia; ne gravior etiam civitati oriatur gemendi occasio. Schol. ἵνα μὴ ὑπὸ τοῦ θρήνου ταράξῃ τοὺς πολίτας, πάλιν μεταφέρει ἑαυτόν.

ἐπωνύμῳ δὲ κάρτα, Πολυνείκη λέγω,
τάχ' εἰσόμεσθα τοὐπίσημ' ὅποι τελεῖ·
εἰ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα
ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν.
εἰ δ' ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη παρὴν
ἔργοις ἐκείνου καὶ φρεσὶν, τάχ' ἂν τόδ' ἦν·
ἀλλ' οὔτε νιν φυγόντα μητρόθεν σκότον,
οὔτ' ἐν τροφαῖσιν, οὔτ' ἐφηβήσαντά πω,
οὔτ' ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώματος,
Δίκη προσεῖπε καὶ κατηξιώσατο·
οὐδ' ἐν πατρῴας μὴν χθονὸς κακουχίᾳ
οἶμαί νιν αὐτῷ νῦν παραστατεῖν πέλας.
ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος

655. ἐπωνύμῳ κάρτα. Cf. v. 573. Sic Eum. 90. κάρτα δ' ὢν ἐπώνυμος. Ajac. 430. Rhes. 158. ἐπώνυμος μὲν κάρτα καὶ φιλόπτολις Δόλων.—Πολυνείκει unus liber.

656. ὅπῃ vulgo. ὅποι Med. Rob. Recte, ut fusius demonstratum est ad Suppl. 597. "τἀπίσημ' Steph. et pars codicum. τοὐπίσημ' C. Med. aliique, et Ald. Rob. Turn. quod verum esse potest, licet substantivi τὸ ἐπίσημα exempla alia nondum sint reperta." Dind. Non meminerat vir doctissimus Phœn. 1107. ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει. Confer etiam v. 1125.

664. Libri προσεῖπε. προσεῖδε Blomf. Dind. ex Schol., comparans ille Ag. 925. θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται. At verum esse vulgatum patet ex Eum. 345, sine quo loco vix hic intelligi potuit κατηξιώσατο. Legitur enim de Furiis Ζεὺς—ἀξιόμισον ἔθνος τόδε ΛΕΣΧΑΣ ἃς ἀπηξιώσατο. Quare hic προσεῖπε addendum erat propter omissum λέσχης ἧς ad κατηξιώσατο. Schol. tamen εἶδεν αὐτὸν καὶ ἐφίλησε.

665. οὔτε plerique libri. οὐδὲ in quatuor exemplaribus repertum restituit Blomf. Sic Cho. 181. ἀλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρετο. Eum. 449. οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις. οὐδ' ἐγὼ μὴν Orest. 1117. Androm. 256. κακουχία *infausta possessio* non satis recte vertit Blomf. cum potius valeat τὸ κακῶς ἔχειν, *malus status*, vel τὸ ὑπὸ κακῶν ἔχεσθαι, quod ex Plat. Rep. x. §. 12. manifestum videtur: ἢ πόλεις προδόντες ἢ στρατόπεδα, καὶ εἰς δουλείας ἐμβεβληκότες, ἤ τινος ἄλλης κακουχίας μεταίτιοι.

666. Suppl. 337. ἀλλ' ἡ Δίκη γε ξυμμάχων ὑπερστατεῖ.

Δίκη, ξυνοῦσα φωτὶ παντόλμῳ φρένας.
τούτοις πεποιθὼς εἶμι, καὶ ξυστήσομαι
αὐτός· τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος;
ἄρχοντί τ' ἄρχων, καὶ κασιγνήτῳ κάσις,
ἐχθρὸς ξὺν ἐχθρῷ στήσομαι. φέρ' ὡς τάχος
κνημῖδας, †αἰχμῆς καὶ πέτρων προβλήματα.

ΧΟ. μὴ, φίλτατ' ἀνδρῶν, Οἰδίπου τέκος, γένῃ
ὀργὴν ὁμοῖος τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ·
ἀλλ' ἄνδρας Ἀργείοισι Καδμείους ἄλις
ἐς χεῖρας ἐλθεῖν· αἷμα γὰρ καθάρσιον·
ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ' αὐτόκτονος,
οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος.

ΕΤ. εἴπερ κακὸν φέροι τις, αἰσχύνης ἄτερ

673. Vulgo legitur *κνημῖδας, αἰχμὴν, καὶ πετρῶν προβλήματα*, i. e. *clypeum*. *αἰχμῆς* Blomf. cum Mediceo. Alia lectio, *πτερῶν* pro *πετρῶν*, (i. e. *sagittarum*,) in Rob. et aliquot libris reperta est. Equidem mutato accentu dedi *πέτρων*, a *πέτρος*, non a *πέτρα*. *αἰχμῆς* autem longe melius et elegantius puto cum ob structuræ simplicitatem tum quia *προβλήματα* facillime cum plurali *κνημῖδας*, duriuscule cum singulari voce intellecta, sc. *σάκος*, construitur. Ceterum comparari meretur Shakespearius, King Henry IV. *First Part*, Act. IV. sc. 1. "*Harry to Harry shall, hot horse to horse, Meet, and ne'er part, till one drop down a corse.*"

675. *τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ*. Schol. *τῷ βλασφημουμένῳ ὑπὸ σοῦ*, probante Blomf. Melius fortasse interpreteris, *ei qui tam malum nomen habet*, sc. *πολλοῦ νείκους ἐπωνύμῳ*. Sensus enim est, *μὴ φιλονείκει*, ut frater tuus.

676. Sensus: *ἄλις ἐστὶ σμικρὸν νεῖκος, μὴ γενέσθω πολὺ νεῖκος*.

678. *αὐτόκτονος*, nominativus pendens, ut sup. v. 176. Confer autem Eum. 276. *χρόνος καθαίρει πάντα, γηράσκων ὁμοῦ*. "*Eorum sanguis est expiabilis; fratrum vero non item.*" SCHOLEF.

680. *φέροι* plerique libri, ut videtur. *φέρει* vulgo. Sententia est; si quis infelici fortuna utatur, (i. e. si cui mori contingat,) honeste eum occumbere oportet; hoc enim unicum mortuis lucrum est, quod in justa causa occiderint. Verba *αἰσχύνης ἄτερ* intelligit Schol. *μὴ ἀντιστρέψας καὶ νῶτα διδοὺς τοῖς ἐχθροῖς*.

ἔστω· μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσι.
[κακῶν δὲ κἀσχρῶν οὔ τιν' εὔκλειαν ἐρεῖς.]

ΧΟ. τί μέμονας, τέκνον; μήτι σε θυμοπλη- στρ.δ'.
θὴς δορίμαργος ἄτα φερέτω· κακοῦ δ'
ἔκβαλ' ἔρωτος ἀρχάν. 685

ΕΤ. ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεὸς,
ἴτω κατ' οὖρον, κῦμα Κωκυτοῦ λαχὸν,
Φοίβῳ στυγηθὲν πᾶν τὸ Λαΐου γένος.

ΧΟ. ὠμοδακὴς σ' ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύ- ἀντ. δ'.
νει πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν 690
αἵματος οὐ θεμιστοῦ.

ΕΤ. φίλου γὰρ ἐχθρά μοι πατρὸς τέλει' ἀρὰ

682. Pessimus versus ab interpolatore profectus criticos frustra exercuit. εὔκλειαν autem contra metrum peccat. Vide ad v. 397. Eur. Herc. Fur. 1370. ἐκμοχθῶν βίᾳ εὔκλειαν ὑμῖν. Med. 218. ὄὐσκλειαν ἐκτήσαντο. Satis ad sententiam sunt præcedentia; ineptissime autem docemur, in rebus inhonestis nullam inesse honestatem.

683. τί μέμονας; *quid cupide sævis?* μέμηνας Schol. et plerique libri. A μάω fit μέμονα, μέμαα, μεμαώς. Vide Gr. Gr. ed. Jelf, §. 304. 6.—καὶ μέμονας Porsonus ob metrum. τί καὶ μέμονας Rob. Verum vidisse virum egregium parum dubites.

684. ἄτα, *dementia;* vide ad v. 304. θυμοπληθὴς *ira implens,* nisi mavis *animum explens* cum Blomf. vel *totum animum implens et occupans* cum Gul. Linwood. *Ne te efferat demens bellandi cupido, animosum spiritum injiciens.* θυμοῦ γέμουσα Schol.

686. τὸ πρᾶγμα, i.e. quoniam deus vehementer cupit exitium nostrum. Cf. v. 700. Abjicit se suamque domum Eteocles, de salute desperans, dicitque per se quidem licere ut mala ab Apolline prædicta (cf. v. 742.) jam exitum habeant.

689. ὠμοδακὴς, non *crudivorus,* ut explicat Blomf., sed *ad vivum mordens,* Angl. *biting to the quick.*

691. οὐ θεμιστοῦ. Alii οὐ θεμιτοῦ, in uno γρ. ἀθεμιστοῦ. De quibus varietatibus vide ad Cho. 633. Prom. 193. Photius: θεμιστός: δίκαιος.

692. τέλειᾰ ultimam corripit, ut interdum fit in adjectivis a pro-

ξηροῖς ἀκλαύστοις ὄμμασιν προσιζάνει,
λέγουσα κέρδος πρότερον ὑστέρου μόρου.

ΧΟ. ἀλλὰ σὺ μὴ 'ποτρύνου· κακὸς οὐ κεκλή- στρ.ε.
σει, βίον εὖ κυρήσας· μελαναιγὶς [δ'] οὐκ 696
εἶσι †δόμους Ἐρινύς, ὅταν ἐκ χερῶν

priis nominibus derivatis. Διομήδεια ἀνάγκη Arist. Eccles. 1029. Ἑκτόρεια χεὶρ Rhes. 762. τελεῖν Turn. (ex correctione sine dubio), quod recepit Blomf. sed quod construit ille, προσιζάνει τελεῖν, i. e. ὥστε τελεῖν (τὸν φόνον), vix intelligi potuit ab Æschyli auditoribus, etsi consentit Linwood in Lexico, qui vulgatum corruptum putat. Fateor mihi aliter videri. τέλειαι ἀραὶ occurrit etiam v. 763. τελεσφόροι ἀραὶ supra v. 652.—τάλαιν' ἀρὰ J. Wordsworthius in Phil. Mus. Cant. I. p. 222.

693. προσιζάνει, ita meis oculis insidet (quasi pondus ac gravamen) ut lacrymas effundere nequeant, sc. ut dolere non possim etiamsi fratrem interficiam.

694. Redundat quodammodo ὑστέρου post πρότερον. Sensus est, *suggerens lucrum prius futurum, dein mortem:* sc. lucrum fore fratrem interficere, quamvis mihi ipsi postea moriendum sit. Comparat J. W. (Phil. Mus. Cant. I. p. 216.) Androm. 392. τὴν ἀρχὴν ἀφεὶς πρὸς τὴν τελευτὴν ὑστέραν οὖσαν φέρει. Adde Suppl. 591. οὔτινος ἄνωθεν ἡμένου σέβει κάτω. Aliter Schol. κέρδος μοι ὑποτιθεμένη τὸ προτερῆσαι ἀποκτείναντα, ἢ ὑστερῆσαι· ὅτι κρεῖττον τὸ προφθάσαι ἀναιρήσαντα τὸν πολέμιον, ἢ καὶ ἐᾶσαι ἐκεῖνον ὕστερον ζῆν, καὶ ἀναιρεθῆναι ὑπ' ἐκείνου. Itaque sic hæc verba expedivit: λέγουσα πρότερον (μόρον) κέρδος εἶναι (μᾶλλον) ὑστέρου μόρου, inepte, quia istud μᾶλλον non latet in πρότερον, quod comparandi significationem hic non habet.

696. βίον εὖ κυρήσας, postquam felicem vitam nactus sis. κυρεῖν cum accusativo Cho. 701. Sed fortasse non absimiliter dictum est atque εὐτυχεῖν εὐνὴν sup. v. 359.—δ' delevit Pauwius, ut contra metrum intrusum.

697. δόμον libri. Pluralem restituit Brunckius ob metrum. δόμων Med. quod melius ad sensum judicat Scholef. Sed sic εἶσι non habet quorsum referatur, et plane ambiguum esset, ac duriuscule pro ἔπεισι positum. Verum fortasse est δόμονδ', ut πόντονδε Suppl. 33, ac fieri quidem potest ut hinc δ' post μελαναιγὶς male insertum fuerit.—ὅταν ex paucis libris recte restitutum est pro οὔτ' ἂν vel οὔτ' ἄν, quod metrum plane pessumdat. Sensus est, Furia non intrabit domum, modo deos averruncos

θεοὶ θυσίαν δέχωνται.

ΕΤ. θεοῖς μὲν ἤδη πως παρημελήμεθα,
χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται·
τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον;

ΧΟ. νῦν ὅτε σοι παρέστακεν· ἐπεὶ δαίμων ἀντ. ε'.
λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μεταλ-
λακτὸς ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ
πνεύματι· νῦν δ' ἔτι ζεῖ.

ΕΤ. ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα·
ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασμάτων
ὄψεις, πατρῴων χρημάτων δατήριοι.

ΧΟ. πείθου γυναιξὶ, καίπερ οὐ στέργων ὅμως.

ΕΤ. λέγοιτ' ἂν ὧν ἀνή τις· οὐδὲ χρὴ μακράν.

donis placaveris; quare μὴ ἐποτρύνου, noli ita in fratrem incitari: hoc est, averti potest patris imprecatio oblatis iræ placamentis.

699. παρημελήμεθα, *neglecti sumus*. Eum. 290.

700. Anglice, *the only offering regarded by them is that of our death*. Hoc vult: quod tu dicis sacrificium, non aliud accipient quam quod meditor, nempe nostram utriusque mortem, quæ sola iis cordi futura est.

701. σαίνοιμεν. Vide ad v. 378. *Cur igitur amplius mortem detrectemus?*

702. νῦν ὅτε, *nunc tandem*, ut Suppl. 624. νῦν ὅτε καὶ θεοὶ διογενεῖς κλύοιτ'. Nominativus ad παρέστακεν sumendus est μόρος, secundum Schol. *Nunc*, inquit chorus, *quum jam tibi instat, nunc demum mortem recusa*, i. e. noli mortis incurrere periculum. Vulgo sumunt impersonaliter, *nunc demum adest occasio*. Possis profecto, nec male, adsciscere ex sequentibus δαίμων, *nunc tibi favet fortuna*.—τροπαίᾳ, sc. αὔρᾳ, Ag. 212. Cho. 762. Pers. 924. Arist. Pac. 943. ἐπείγετε νῦν, ἐν ὅσῳ σοβαρὰ θεόθεν κατέχει μετάτροπος αὔρα. Eur. El. 1147. μετάτροποι πνέουσιν αὖραι δόμων.

707. Quænam somnia Eteocli immissa hic memorentur, aliunde non innotuit. In prægressa trilogiæ fabula rem narratam fuisse censet Hermannus.

710. ὧν ἀνή τις, *quæ fieri possunt*. Hesych. ἀνή, ἄνυσις καὶ πρᾶξις. Scholef.

ΧΟ. μὴ 'λθῃς ὁδοὺς σὺ τάσδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις.
ΕΤ. τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ.
ΧΟ. νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός.
ΕΤ. οὐκ ἄνδρ' ὁπλίτην τοῦτο χρὴ στέργειν ἔπος.
ΧΟ. ἀλλ' αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις; 715
ΕΤ. θεῶν διδόντων, οὐκ ἂν ἐκφύγοις κακά.

ΧΟ. πέφρικα τὰν ὠλεσίοικον στρ. ά.
θεὸν οὐ θεοῖς ὁμοίαν,

711. Debebat esse ἑβδόμας πύλας, sed dativo utitur ne ambiguum sit τάσδ'.

713. νίκην κακὴν, *victoria qua quis vincitur.* Eum. 863. ὁποῖα νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα, *quæ ad repulsam non pertinent.* Ag. 915. ubi τὸ νικᾶσθαι dicitur νίκη. Ajac. 1353. παῦσαι, κρατεῖς τοι, τῶν φίλων νικώμενος. De eo semper dicitur, qui alterius precibus ex sua sententia in meliorem opinionem deflectitur. Itaque sensus est; etiam ubi quis vinci se patitur in justa re, deo gratum est. Non intellexit Schol. τὴν κακὴν δίκην ἢ νίκην (ex varia scil. scriptura), λέγω δὲ τὴν γενομένην ἀνόμως, τιμωρεῖται ὁ θεός. Scilicet plerumque κακὸς est qui vincitur; unde κακὴ νίκη proverbialiter dictum videtur de iis qui se vinci patiebantur, per figuram oxymoron. τιμᾷ autem hic ponitur ut in eadem re τίεις Ag. 915.

715. αἷμα δρέψασθαι. Sic Bion, I. 22. αἱ δὲ βάτοι νιν ἐρχομέναν τείροντι καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.

716. ἐκφύγοις Med. teste Dindorfio. Vulgo ἐκφύγοι.

717—30. Horrore me afficit dea, quæ domos subvertit, diis nequaquam similis, verax mali præsaga, invocata a patre Furia quæ ratas efficeret iracundas dementesque Œdipi imprecationes: hæc scilicet est illa Contentio, liberis perniciosa, quæ filios ad mutuam cædem hortatur: hospes autem Scythia profectus sortes distribuit, acutus ille possessionum divisor, sævus Chalybs, tantum terræ habitandum assignans quantum mortui possideant, magnorum camporum expertes.

Metrum hujus strophæ est Ionicum a minore, ut Prom. 405, seqq. etsi choriambicum facile efficere posses paullo diversa distributione utendo. Dimetros versus exhibuit Dind. sed hoc quidem parum interest, modo integris vocibus finiantur singuli.

718. Post hunc versum in plerisque libris legitur οὐ γὰρ νύκτωρ παρελεύσατο καὶ γέγονε, quod rectius in Turn. Steph. expressum

παναληθῆ κακόμαντιν,
πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινὺν
τελέσαι τὰς περιθύμους
κατάρας βλαψίφρονάς †τ'† Οἰδιπόδα·
παιδολέτωρ Ἔρις ἅδ' ὀτρύνει.
ξένος δὲ κλήρους ἐπινωμᾷ ἀντ. ά.
Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος,
κτεάνων χρηματοδαίτας
πικρὸς, ὠμόφρων σίδαρος,
χθόνα ναίειν διαπήλας,
ὁπόσαν καὶ φθιμένοισιν κατέχειν,

est ἃ γὰρ νύκτωρ παρεκελεύσατο, καὶ γέγονε. (γέγωνε Steph.) Scholium esse ad v. παναληθῆ ascriptum monuit Dind.

720. Junge εὐκταίαν τελέσαι. Schol. ἣν ἐπηύξατο Οἰδίπους τελέσαι τὰς ἀράς.

722. Libri βλαψίφρονος Οἰδιπόδα, contra metrum. Οἰδιπόδα βλαψίφρονος transposuit Blomf. probante Dind. Sed veri similius videtur vel βλαψίφρονός τ', *patris, nempe Œdipi*, vel quod dedi βλαψίφρονάς τ', sic enim Ag. 237. τριτόσπονδον εὔποτμόν †τ'† αἰῶνα. Cho. 1057. παιδοβόροι μόχθοι τάλανές τε Θυέστου. Vide ad v. 163.

723. Ἔρις cum majuscula litera scripsi: recte enim videtur monuisse Scholiastes, ὑποκοριστικῶς τὴν ἐριννὺν ἔριν εἶπεν.

725. Χάλυβος. "Metri causa pro Χάλυψ dictum; quæ usitata nominis forma est." Dind. Sic Eur. Frag. Cret. II. 7. Χαλύβῳ πελέκει, *ferrea securi*. Singularis est prosopopœia, ferrum a Scythis portatum significans. Legebatur Cho. 152. τίς δορυσθενὴς ἀνὴρ Σκύθης, sed eum locum emendatius ex cod. Med. edidi. Dicitur autem Scythia σιδηρομήτωρ αἶα Prom. 309.—κλήρους, sc. ad dividendam hæreditatem: confer διαλαχεῖν v. 786.

728. διαπάλλειν, *sorte singulis distribuere*, aliter adhibetur in Frag. 291. ὃς ἠρι μὲν φαίνοντι διαπάλλει πτερόν, *per auras quatit*. πάλλειν τινὰ κλήροις, Soph. Electr. 710. *sorte aliquem constituere*.

729. ὁπόσαν κατέχειν. Breviter dictum pro τοσαύτην μόνον, ὥστε κατέχειν. Sic Arist. Nubb. 434. οὐ γὰρ τούτων ἐπιθυμῶ, ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι. De v. κατέχειν, solemniter de mortuis usurpata, vide ad Suppl. 25. De

τῶν μεγάλων πεδίων ἀμοίρους.
ἐπειδὰν αὐτοκτόνως στρ. β'.
αὐτοδάϊκτοι θάνωσι,
καὶ †χθονία κόνις πίῃ
μελαμπαγὲς αἷμα φοίνιον,
τίς ἂν καθαρμοὺς πόροι;
τίς ἄν σφε λούσειεν; ὦ
πόνοι δόμων νέοι παλαιοῖσι συμμιγεῖς κακοῖς·
παλαιγενῆ γὰρ λέγω ἀντ. β'.
παρβασίαν ὠκύποινον·

sententia confer infra 814. Arist. Eccles. 592. μηδὲ γεωργεῖν τὸν μὲν πολλὴν, τῷ δ' εἶναι μηδὲ ταφῆναι. Plut. 556. εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ ταφῆναι. Œd. Col. 790. χθονὸς λαχὼν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον. Shakespearius, *King Richard* II. *And that small model of the barren earth, that serves as paste and cover to our bones.* Idem, *Hen.* IV. Pt. I. v. 4. *But now two paces of the vilest earth is room enough.*

731—8. Qui quum semel mutua cæde interfecti occiderint, combiberitque natale solum nigrum concretum eorum sanguinem, quis lustrationes iis præbebit, quis lavabit? heu domus nova calamitas antiquo infortunio commista!

731. αὐτοκτόνως Rob. Vulgo αὐτοὶ κτάνωσιν, inepte.

733. Corrupta est vox χθονία. Metrum postulat creticum, et fortasse πατρία reponendum est ex Schol. καὶ ἡ πατρία αὐτῶν κόνις πίῃ τὸ αἷμα, et rursus: ἐὰν ἡ πατρία γῆ πίῃ τὸ αὐτῶν αἷμα.

734. μελαμπαγές. Legitur etiam Ag. 383. Metrum ut supra 319. Prom. 585. Eum. 151. 758. sc. dochmius cum dipodia iambica.

736. λούσειεν. Cho. 64. πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ καθαίροντες ῥέουσιν μάταν, ubi quidam conjiciunt ἔλουσαν μάταν.

739—54. Antiquam enim dico culpam, quam cito consecuta est pœna, et quæ vel ad tertiam usque generationem descendit; quum Laius, invito Apolline, qui ter Pythico eum oraculo monuerat, si sine liberis moreretur servaturum esse civitatem suam; quum ille, inquam, malo amicorum persuasus consilio sibi quidem fatum genuit, parricidam Œdipum, qui stirpem sanguinolentam ad nefandum sulcum ubi ipse enutritus est, serere ausus est. Certe dementia fatuos consortes conjunxit.

740. Libri παραιβασίαν vel παραβασίαν. παρβασίαν Porsonus. Sæpe peccatur in his formis; vide

αἰῶνα δ' ἐς τρίτον μένει·
Ἀπόλλωνος εὖτε Λάϊος
βίᾳ, τρὶς εἰπόντος ἐν
μεσομφάλοις Πυθικοῖς
χρηστηρίοις, θνάσκοντα γέννας ἄτερ σώζειν
πόλιν·
κρατηθεὶς δ' ἐκ φίλων ἀβουλίαις στρ. γ'.
ἐγείνατο μὲν μόρον αὐτῷ,
πατροκτόνον Οἰδιπόδαν,
ὅστε μὴ πρὸς ἀγνὰν
σπείρας ἄρουραν, ἵν' ἐτράφη,
ῥίζαν αἱματόεσσαν
ἔτλα. παράνοια συνᾶγε
νυμφίους φρενώλεις.
κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει, ἀντ. γ'.

ad Eum. 523. Suppl. 1032. Sensus ac nexus est: παλαιοῖσιν, inquam, παλαιγενῆ γὰρ, etc.

746. δὲ, *tamen*, sensu rariore. Pro ἀβουλίαις fortasse legendum ἀβουλίας, *pravo amicorum consilio:* cf. v. 133. At v. 797. δυσβουλίαι ipsius Œdipi sunt.—ἀβουλίᾳ Med. et alii, quod propter hiatum offendit.

750. ἔτλα σπείρας ut πραθέντα τλῆναι Ag. 1008. Ceterum cum proprie dicatur ὃς ἔτλη σπείρας οὐ πρὸς ἀγνὰν, etc. vel ἔτλη σπεῖραι μὴ πρὸς ἀγνὰν, vel sic intelligas, vel μὴ πρὸς ἀγνὰν pro πρὸς μὴ ἀγνὰν accipias, quasi esset τὴν μὴ ἀγνάν. Atque ita Blomf. Schol. autem οὐχὶ πρὸς ἀγνὰν ἄρουραν. ἄρουρα dicitur ut Antig. 569. ἀρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι. Pro μὴ πρὸς libri nonnulli cum Med. μητρὸς vel ματρὸς exhibent.

755—62. Nunc autem tanquam mare malorum fluctum impellit, hunc residentem, dum alterum extollit trifidum, qui etiam circa civitatis puppim resonat. Medium vero interponitur exiguo intervallo muri latitudine propugnaculum. Vereor equidem ne cum cæsis regibus simul concidat universa civitas.

755. ὥσπερ θάλασσα, *quasi pelagus malorum.* Confer Ag. 1190. Suppl. 463. Monk. ad Hippol. 824. Sic Trachin. 118. difficili loco: οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει,

τὸ μὲν πίτνον, ἄλλο δ' ἀείρει
τρίχαλον, ὃ καὶ περὶ πρύμναν πόλεως καχλάζει·
μεταξὺ δ' ἀλκὰ δι' ὀλίγου τείνει, πύργος ἐν εὔρει.
δέδοικα δὲ σὺν βασιλεῦσι μὴ πόλις δαμασθῇ.

τὸ δ' αὔξει, βιότου πολύπονον ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον, i. e. ὥσπερ πολύπονον πέλαγος Κρήσιον βιότου τὸ μὲν τρέφει, τὸ δὲ αὔξει, *alterum in pueritia nutrit, alterum adultum eum comitatur.*

756. τὸ μὲν πίτνον, ἄλλο δ' ἀειρόμενον dicere debebat; sed variavit structuram ut infra vv. 618. 811. Vide Arnold. ad Thuc. I. 36. Sic Eur. Bacch. 1131. ἦν δὲ πᾶσ' ὁμοῦ βοή, ὁ μὲν στενάζων, ὅσον ἐτύγχανεν πνέων, αἱ δ' ἠλάλαζον.

757. τρίχαλον, *trifidum*: τρικυμίαν exprimere voluit. Vocis origo minus perspicua est. Hesychius, χηλαὶ, τὰ κύματα, laudante Blomf. Videtur χηλὴ, *a break-water*, Thucyd. I. 63. cognatæ significationis esse. Proprie de curvis avium unguibus dicitur, ut Pers. 210, vel de cancri brachiis, quæ intus aliquid comprehendunt; tum de molibus, quæ in mari constructæ portum utrinque includunt; de equi ungulis, propter rotundam formam, ut videtur; denique de fluctibus, qui cavi et incurvati (κυρτὸν κῦμα, κυρτωθὲν, Hom.) cadentes in litore franguntur. Hinc χηλόω, *pedes constringo*, Soph. Frag. 431. De magna similium verborum familia, ubi subest notio aperiendi et intus comprehendendi, ut χηλὸς, *cista*, vide *New Cratylus*, p. 361. δίχηλον ἔμβασιν de bifida boum ungula posuit Euripides, Bacch. 740. χηλαὶ ποδῶν de tauro, ib. 619.

759. ἀλκὰν unus liber, quod præferrem si majore auctoritate niteretur. τείνειν ἀλκὰν sic esset *defensionem obtendere*. Sed Schol. τείνεται ἀλκὴ καὶ βοήθεια. Ambiguum videri potest, utrum præstet δι' ὀλίγου ἐν εὔρει an πύργος ἐν εὔρει jungere. Hoc equidem cum Gul. Linwood amplector, ut sit epexegesis ad v. ἀλκὰ δι' ὀλίγου, *nempe quantum latus est murus*. Comparat Blomf. Juven. XII. 57. *I nunc, et ventis animum committe, dolato confisus ligno, digitis a morte remotus quatuor aut septem, si sit latissima tæda.* Scilicet ut trabs navis inter aquas et nautas sola interposita est, ita nos (inquit chorus) parvo muri intervallo a morte dissepti sumus. Eadem metaphora erat στέγει πύργος supra vv. 205. 223.

τέλειαι γὰρ παλαίφατων ἀρᾶν στρ. δ'.
βαρεῖαι καταλλαγαὶ,
τὰ δ' ὁλοὰ πελόμεν' οὐ παρέρχεται.
πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει
ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν
ὄλβος ἄγαν παχυνθείς.
τίν' ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύμασαν ἀντ. δ'.

763—74. Nunc enim exitum habuerunt funestæ fratrum reconciliationes quas olim diris imprecatus est Œdipus, nec prætereunt quæ fatalia inde exstiterunt mala. Jacturam autem a puppi afferunt nimium congestæ mercatorum opes. Quem enim hominum tantopere admirabantur dii et populus urbis suæ, et mortalium locupletiores, quantum tunc Œdipum honore prosequebantur, postquam rapacem pestem oppressisset?

763. παλαίφατοι ἀραί. Hiatus vitiosus. παλαιφάτων ἀραὶ Med. Barocc. Ald. unde παλαιφάτων ἀρᾶν βαρεῖαι καταλλαγαὶ Engerus de Æschyliis antistrophicorum responsionibus, p. 17. Dind. Optime quidem factum, ac vera sine controversia emendatio; nihil enim frequentius quam confusæ terminationes αν et αι, sc. ᾳ, ut Suppl. 6. καταλλαγαὶ ἀρῶν sunt eæ fratrum reconciliationes quas imprecatus est Œdipus, sc. non junctis dextris, sed consertis gladiis. Verte igitur, *ratæ sunt* (sc. jam eventuræ) *tristes reconciliationes olim imprecando editæ.*

765. πελόμεν' ex uno libro Dindorfius. Vulgo τελλόμεν', vel τελόμεν'. Schol. τελούμενα καὶ πληρούμενα. Metrum non patitur vulgatum istud τελλόμεν', quod frustra servare conatus est Heathius, πουλύβοτος pro πολύβοτος in antistropha corrigendo. Continuatur metaphora a præcedentibus, et sic cum sequentibus adnectitur; παρέρχεται enim de magni fluctus transitu ponitur, ut Ovidius,

Nec quæ præteriit iterum revocabitur unda.

Sensus est; quæ autem ex ea imprecatione huic familiæ debentur mala, ea non videntur brevi præteritura, sed lethalem exitum habitura.

766. Simillimus locus est Ag. 980; confer etiam ibid. v. 728. Sensus; nunquam autem nimia felicitas sine jactura est. Schol. ὁ δὲ ὄλβος καὶ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ εὐτυχία τῶν ἀνδρῶν.....ἄγαν παχυνθεὶς, ἤτοι πολὺς καὶ μέγας γενόμενος, ἐκφορεῖται καὶ ἐκβολὴν πάσχει καὶ ὑπομένει. τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι ἡ δόξα τοῦ Οἰδίποδος πολλὴ γενομένη καὶ ἄμετρος, νῦν ἀφανίζεται καὶ ἐκδιώκεται καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκβάλλεται.—πρόπρυμνα pro προπρύμνως, nisi forte verior sit varia lectio πρόπρυμνον.

θεοὶ καὶ ξυνέστιοι
πόλεως, πολύβοτός τ' αἰὼν βροτῶν,
ὅσον τότ' Οἰδίπουν τίον,
τὰν ἁρπάξανδρον
κῆρ' ἀφελόντα χώρας;
ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων στρ. ε.
ἐγένετο μέλεος ἀθλίων
γάμων, ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν
μαινομένᾳ κραδίᾳ
δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν·
πατροφόνῳ χερὶ τῶν
†κρεισσοτέκνων ὀμμάτων ἐπλάγχθη·
τέκνοισιν δ' ἀρὰς ἀντ. ε.

774. *ἀφελόντα, quum abstulisset,* sive potius *quippe qui abstulisset.* *τὰν ἁρπαξάνδραν* egregia Hermanni conjectura est pro *ἀναρπάξανδραν,* nisi quod cum Blomfieldio *ἁρπάξανδρον* potius scriptum oportebat. Admodum improbabiliter compositum est *ἀναρπάζω* cum substantivo; desideratur autem articulus, et (quod maximum est) metrum strophico sic demum accurate respondet. Vide Præfat. ad Prom. p. iv.

775—88. Quum vero conscius factus est miser infelicis connubii, nefandam rem statim gravatus demente corde duplicem calamitatem patravit; parricida manu oculis se ipse privavit, liberis sibi cariorибus, filiis autem diras immisit, iratus ob victum, diras malevola lingua editas, imprecatusque illis est, fore ut aliquando armata manu patrimonium dispertirent; quod ego jam vereor ne pernix ratum fecerit Erinys.

775. *ἀρτίφρων, sana mente,* i. e. *conscius,* ut *ἀρτίπους.* Vide ad v. 369.

781. Vitiose compositum esse *κρεισσοτέκνων* vidit Hermannus, qui *κυρσοτέκνων* probabiliter proponit. Vox *κρεισσότεκνος, liberis carior,* Græcæ linguæ parum consentanea est.—*ἐπλάγχθη, ἐχωρίσθη,* Schol. Comparant *εὐφροσύνας ἀλᾶται* Pind. Ol. i. 94. Vulgo autem legitur *κρεισσοτέκνων δ' ἀπ' ὀμμάτων ἐπλάγχθη.*

782. Libri contra sensum et metrum *τέκνοις δ' ἀραίας.* Emendavit Hermannus. Mox repetitur *ἀρὰς* cum epitheto, plane ut *ἔρωτας* Cho. 588.

ἐφῆκεν †ἐπίκοτος τροφᾶς,
αἰαῖ, πικρογλώσσους ἀρὰς,
καί σφε σιδαρονόμῳ
διὰ χερί ποτε λαχεῖν
κτήματα· νῦν δὲ τρέω
μὴ τελέσῃ καμψίπους Ἐρινύς.

ΑΓ. θαρσεῖτε, παῖδες μητέρων τεθραμμέναι.

783. Libri ἐπικότους τροφάς. τροφᾶς Schützius. Totum locum consideranti apparebit, ut opinor, simplicem et aptissimam sententiam *Filiis autem imprecatus est, iratus ob victum quem illi præbebant*, a poeta ita, ut dedi, enuntiari debuisse. Quod enim explicat Well. ἀραίας ἐπικότους τροφὰς, (ut de pravo metro taceamus), *filiis dedit educationem, non qualem debebat, sed iras et imprecationes*, id vel propter v. ἐφῆκεν tolerari nequit: quis enim unquam dixerit ἐφιέναι τινὶ τροφάς? Diserte testatur Schol. ad Œd. Col. 1375. Æschylum in hac fabula tetigisse veterem historiam de victu male a filiis patri suppeditato, quæ scilicet causa fuerit cur iis iratus imprecaretur. Et hoc plane est ἐπίκοτος τροφᾶς. Paullo diversam dirarum causam tradit Euripides, Phœn. 874, οὔτε γὰρ γέρα πατρὶ οὔτ' ἔξοδον διδόντες, ἄνδρα ἐνστυχῆ ἐξηγρίωσαν, quamquam hic etiam incertum relinquitur quænam fuerint hæc γέρα quæ patri negaverint filii. De corrupto ἐπίκοτος in ἐπικότους propter sequentem casum τροφὰς, vide ad Eum. 461. Itaque Heathii emendationem, improbantibus licet Dind. et Blomf., recepi. Schol. ἐπιβλαβεῖς ἐντολὰς περὶ τροφῶν ἐφῆκεν αὐτοῖς, qui male explicat ἐφῆκεν, nam ἐφίεσθαι, Prom. 4., non ἐφιέναι, est *mandare*. Fortasse ἐφῆκεν hic est *immisit;* nam Ἀραὶ quasi personæ, sc. Ἐρινύες, sæpenumero inducuntur. *Inflixit* vertit Gul. Linwood in Lexico. Fateor mihi legendum videri ἀφῆκεν, cum sæpissime permutentur ἐπὶ et ἀπὸ in verbis compositis; vide ad Pers. 736. Ceterum cum grammatico supra laudato facit Grote, Hist. Græc. I. p. 367.

786. διὰ χερὶ pro διαχειρίᾳ Porsonus. Tmesin scilicet non intelligens librarius aliquis, et adjectivum διάχειρ ignorans, de v. διαχείριος recte cogitare sibi visus est.

788. καμψίπους, *pernix*, pedes celeriter flectens inter currendum. Ita dicitur τανύπους Ἐρινὺς Ajac. 837. Confer Eum. 349. ubi τανύδρομοι appellantur qui fugiunt, quia celeriter vadit quæ insequitur.

789. παῖδες μητέρων τεθραμμέναι,

πόλις πέφευγεν ἥδε δούλειον ζυγόν·
πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα·
πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε, καὶ κλυδωνίου
πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο·
στέγει δὲ πύργος, καὶ πύλας φερεγγύοις
ἐφραξάμεσθα μονομάχοισι προστάταις.
καλῶς ἔχει τὰ πλεῖστ' ἐν ἓξ πυλώμασι·
τὰς δ' ἑβδόμας ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτης
ἄναξ Ἀπόλλων εἵλετ', Οἰδίπου γένει
κραίνων παλαιὰς Λαΐου δυσβουλίας.

ΧΟ. τί δ' ἐστὶ πρᾶγος νεόκοτον πόλει παρόν;

ΑΓ. ἄνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων.

ΧΟ. τίνες; τί δ' εἶπας; παραφρονῶ φόβῳ λόγου.

ΑΓ. φρονοῦσα νῦν ἄκουσον, Οἰδίπου γένος.

timidæ virgines. Recte fortasse Schol. δειλαὶ, ὑπὸ μητέρων ἀπαλῶς τεθραμμέναι. Insolita est ellipsis præpositionis; nec plane huc pertinet Philoct. 3. ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς, ubi τραφεὶς satis facile ponitur pro γεγὼς, quod in hunc locum non cadit. Pro μητέρων θρέμματα potius accipiendum putem. Vide Gr. Gr. ed. Jelf, §. 483. 3.

791. πέπτωκεν, sc. χάμαι, *irrita sunt.* Vide ad Suppl. 85.

794. στέγει, *aquam non admisit.* Vide ad v. 205.

797. ἑβδομαγέτης, *septimus dux.* Vox ad rei occasionem, ut videtur, composita; Ἑβδομαγένην interdum vocari Apollinem, ut septimo mensis die natum, notavit Blomf. ex Plutarcho et Schol., quem titulum hoc nomine imitatus est Æschylus.

800. πρᾶγος νεόκοτον. i. e. τί νέον πέπραγεν ἡ πόλις; vide sup. ad v. 1. Ad δυσβουλίας confer v. 747.

801. ἄνδρες Dind. pro ἄνδρες. Vide similem errorem Ag. 607. Eum. 727. ubi ἀνὴρ pro ἀνὴρ manifesto legendum est. Æschyli tempore scribebatur ΗΑΝΔΡΕΣ, ut ΗΑΔΕΛΦΟΙ pro οἱ ἀδελφοὶ, Inscriptio Sigea ap. Rose, pp. 1. 13. In libris præcedit versus ex 816. conflatus, πόλις σέσωσται, βασιλέες δ' ὁμόσποροι.

802. τί δ' εἶπας; Fortasse τί εἶπας; hiatu legitimo.

803. φρονοῦσα. Respicit versum præcedentem, μὴ παραφρόνει, ἀλλὰ φρόνει.

ΧΟ. οἳ 'γὼ τάλαινα, μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν.
ΑΓ. οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι.
ΧΟ. ἐκεῖθι κῆλθον; βαρέα δ' οὖν ὅμως φράσον.
ΑΓ. οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν.
ΧΟ. οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα;
ΑΓ. αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα δύσποτμον γένος.
ΧΟ. τοιαῦτα χαίρειν καὶ δακρύεσθαι πάρα·
πόλιν μὲν εὖ πράσσουσαν, οἱ δ' ἐπιστάται,
δισσῶ στρατηγῶ, διέλαχον σφυρηλάτῳ
Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν.
ἔξουσι δ' ἣν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονὸς,
πατρὸς κατ' εὐχὰς δυσπότμους φορούμενοι.
ΑΓ. πόλις σέσωσται· βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν
πέπωκεν αἷμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ.

ΧΟ. ὦ μεγάλε Ζεῦ, καὶ πολιοῦχοι
δαίμονες, οἳ δὴ Κάδμου πύργους
τούσδε †ῥύεσθε,

805. ἀμφιλέκτως, ita ut diversa de duobus narrare possis, i.e. alterum tantum cecidisse, alterum servatum; sed uterque simul ac pariter periit.

806. Plenius scripsisset βαρέα μὲν τάδε, ὅμως δ' οὖν φράσον.

807. Jungendum videntur ἄγαν ἀδελφαῖς, *nimium fraternis*.

808. Frustra conjecerit quis ἄρα pro ἅμα. Sensus est, adeo utique commune erat fatum, i.e. adeo in omnibus fratres erant, ut vel fraterna nece interficerentur?

811. De verbo finito participium excipiente vide ad v. 756.

814. Notanda durior ellipsis vocis μοῖραν ad χθονὸς, quæ ex præcedente παμπησίαν supplenda relinquitur.

815. κατ' εὐχὰς dicitur ut κατ' οὖρον sup. v. 687. γόων κατ' οὖρον inf. 849. πλεῖν κατὰ δαίμονα Eur. Troad. 103. Sed totum locum a v. 814. ad 817. minime genuinum censet Dindorfius, qui cum Butlero repetitam inepte narrationem de cæsis fratribus conqueritur.

820. ῥύεσθε suspectum est ob finalem brevem in systemate anapæstico. Excidisse quædam putat Dind. Primam vero in v. ῥύομαι

πότερον χαίρω, κἀπολολύξω
πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι †τύχᾳ†,
ἢ τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας
ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχους;
οἳ δῆτ' ὀρθῶς, κατ' ἐπωνυμίαν,
καὶ πολυνεικεῖς,
ὤλοντ' ἀσεβεῖ διανοίᾳ.
ὦ μέλαινα καὶ τελεία στροφή.
γένεος Οἰδίπου τ' ἀρὰ,
κακόν με καρδίαν τι περιπίτνει κρύος.
ἔτευξα τύμβῳ μέλος
ὡς Θυιὰς, αἱματοσταγεῖς

corripiunt epici; vide Buttm. Lexil. in v. De ἑ ante ῥ vide ad Prom. 731. ἐρύεσθαι habet Med. superscripto ε. Quæ corruptela etsi frequentissima est, (Suppl. 940.) videtur hic aut omissum verbum aliquod indicare, vel saltem aliud verbum, quale φυλάσσετε, a glossemate ῥύεσθε extrusum. Credo equidem aliquid et ex hujus et ex proximi versiculi fine intercidisse. Vide seq.

822. Deest τύχᾳ in libris, quod ex conjectura suppleverunt Scholef. et Dind. τύχη σωτὴρ Ag. 647.

828—43. O nigra ac jam ad exitum perducta Œdipi in familiam suam imprecatio, nescio quid malum mihi frigus præcordiis circumfunditur. Cantilenam super tumulo orsa sum, ut Thyas concita, quoniam nunc audio sanguinolenta duorum corpora fato misere occubuisse. Certe inominata erat hæc hastæ concertatio. Consecuta est finem suum, nec prius destitit, paterna imprecatio; consilium Laii, Apollini obtemperare nolentis, perseveravit. Luctus autem circa urbem est, nec hebetantur oracula. Heu multum gemendi, illud demum perpetrastis, quod vix aliquis sperare potuisset! Venit vero non verbo tantum lamentabilis calamitas.

829. Suspectum est Οἰδίπου, propter importunam particulam τε. Agnoscit vocem Schol. sed crediderim olim fuisse adjectivum quale ἐχθίστα, quod cum antistrophico v. εὐκταία congruerit. Vide ad v. 722. Fortasse tamen ferri potest τε, quo γένεος quodammodo cum altero substantivo annectatur.

832. Desunt in plerisque libris ὡς, et in antistropha (v. 840.) καὶ, quorum hoc quidem sensui neces-

νεκροὺς κλύουσα δυσμόρως
θανόντας· ἦ δύσορνις ἅδε ξυναυλία δορός. 835
ἐξέπραξεν, οὐδ' ἀπεῖπεν ἀντιστρ.
πατρόθεν εὐκταία φάτις·
βουλαὶ δ' ἄπιστοι Λαΐου διήρκεσαν·
μέριμνα δ' ἀμφὶ πτόλιν,
καὶ θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται. 840
ἰὼ πολύστονοι, τόδ' εἰρ-
γάσασθ' ἄπιστον· ἦλθε δ' αἰακτὰ πήματ' οὐ λόγῳ.
τάδ' αὐτόδηλα, προῦπτος ἀγγέλου λόγος. ἐπῳδός.
διπλαῖ μέριμναι, διδυμάνορα 845
κάκ' αὐτοφόνα, δίμοιρα τέλεια τάδε πάθη.
τί φῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι
πόνων, δόμων ἐφέστιοι;
ἀλλὰ γόων, ὦ φίλαι, κατ' οὖρον

sarium videtur.—Θυιὰς (alii θυὰς) a θύω, *ruo*, formatum, occurrit etiam Suppl. 558. supra v. 493.

836. ἐξέπραξεν, i. e. τὸ τέλος, vel τὰ κακά. Confer Suppl. 95. οὐκ ἀπεῖπε, non prius destitit, non defessa est, sed διήρκεσεν, ad finem suffecit, consilium Laii contra Apollinis mandata susceptum (ἄπιστον.) Schol. αἱ βουλαὶ δὲ τοῦ Λαΐου διῆλθον καὶ διεπληρώθησαν.

841. Videntur hoc loco cadavera occisorum in scenam portari. Nam si initio hujus carminis exposita essent, ἰδοῦσα, non κλύουσα, dixisset chorus v. 834. Præterea sic τόδε longe δεικτικώτερον est; et probant hanc sententiam omnino sequentia.

845. διδυμάνορα κακὰ, i. e. δισσῶν ἀνδρῶν κακά. Alii διδυμανόρεα, vel divisim cum Med. δίδυμ' ἀνόρεα.

846. Scribendum sine dubio τέλεα, utpote metro soluti senarii accommodatius. Sensus est; τάδε διδυμάνορα κακὰ, τάδε δίμοιρα πάθη, τέλειά (vel τέλεά) ἐστι. Hæc mutui homicidii mala, hæ calamitates utrique communes, eventum jam habuerunt.

849. Turgidula est oratio, propter nauticam metaphoram paullo audacius enuntiatam; sed tamen satis facilis intellectu. Verte: *But with the gale of lamentations ply about your heads* (confer Cho. 420,) *the quick oar-stroke of your hands in funeral procession* (πόμπιμον),

ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν
πίτυλον, ὃς αἰὲν δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται
τὰν †ἄστολον μελάγκροκον [ναύστολον] θεωρίδα,
τὰν ἀστιβῆ 'πόλλωνι, τὰν ἀνάλιον,
πάνδοκον εἰς ἀφανῆ τε χέρσον.

which ever through Acheron makes to pass that unsent dark-sailed mission-ship, that is not trodden for Apollo, that knows not the sun, into the all-receiving and unseen landing-place.—ἐρέσσετε ut Pers. 1025. ἔρεσσ' ἔρεσσε. ἀμείβεται, medio sensu, *missam habet;* confer προστέλλεται v. 410. ἐκκαρπίζεται v. 597. ἀποπεμψαμένη Pers. 140. Locus admodum similis est Eur. Troad. 1235. ἄρασσ' ἄρασσε χειρὶ κρᾶτα, πιτύλους διδοῦσα χειρός.

852. ἄστονον vulgo, sine idoneo sensu, cum vix recte pro ἀγάστονον, πολύστονον, accipi possit. Habet autem Robortellus ἄστολον pro ναύστολον, quod quidem ex altera scriptura ἄστολον ad ἄστονον appicta quum in hunc locum male receptum esset, ex præced. litera ν in νάστολον, tum in ναύστολον, corruptum videtur. Ex eadem causa locum sic scriptum invenit Thomas Magister in v. θεωρός: τὰν ναύστολον μελάγκροκον θεωρίδα. Itaque altero epitheto redundare hunc versum apertum est, quod vel metrum plane docet. Id solum dubium relinquitur, ἄστονον, ἄστολον, an ναύστολον initio posuerit Æschylus; quamobrem obelum ibi imprimendum curavi. Nihilominus unice verum esse ἄστολον mihi quidem tum ex altera lectione ναύστολον, tum ex ipsa loci sententia apparet. Nam ἄστολος (ναῦς) θεωρὶς eam navim respicit, quæ quotannis Delum mittebatur, (unde τὴν θεωρίδα νῆα vocat Herodotus, VI. 87.) estque oxymoron; proprie enim ναῦς στέλλεται ἐπὶ θεωρίαν. Schol. οἱ Ἀθηναῖοι ἔστελλον ναῦν ἐστεφανωμένην εἰς τὸν Ἀπόλλωνα διὰ μαντείας. θεωρίδα γοῦν ἐκείνην ἐκάλεσαν, ὡς εἰς θεὸν ἀπερχομένην, καὶ τοῦ θεοῦ θέσφατα πάλιν μετακομίζουσαν. ἐξ ἐκείνης οὖν καταχρηστικῶς τὴν νῆα θεωρίδα ἐκάλεσεν. Idem: ναύστολον· τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Nihil equidem video in hoc scholio unde Butlerus suum νεκυόστολον, Blomfieldius νεκροστόλον adeo confidenter efficeret. Verba τὰν ἀστιβῆ Ἀπόλλωνι recte, puto, cum v. θεωρίδα, non cum v. χέρσον, construenda supra indicavi, sc. quæ non escenditur in gratiam Apollinis, i. e. Delum profectura; ut passivam significationem induat pro ἄστειπτον. Charontis cymbam describit, eandemque apte appellat τὰν ἀνάλιον, *infernam*, sc. quæ mortuorum, non viventium est, cum respectu etiam Apollinis, Dei solis. Confer Eum. 365.

ἀλλὰ γὰρ ἥκουσ' αἵδ' ἐπὶ πρᾶγος
πικρὸν Ἀντιγόνη τ' ἠδ' Ἰσμήνη,
θρῆνον ἀδελφοῖν· οὐκ ἀμφιβόλως
οἶμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων
στηθέων ἧσειν ἄλγος ἐπάξιον.
ἡμᾶς δὲ δίκη, πρότερον φήμης,
τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος
ἰαχεῖν, Ἄϊδᾳ τ'
ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν.
ἰώ. δυσαδελφόταται πασῶν, ὁπόσαι
στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται,
κλαίω, στένομαι, καὶ δόλος οὐδεὶς
μὴ ἐκ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν.

ΗΜΙΧ. ἰώ, ἰώ, στροφὴ ά.
δύσφρονες, φίλων ἄπιστοι,
καὶ κακῶν ἀτρύμονες,

857. οὐκ ἀμφιβόλως, non hæc magis quam illa, sed utraque pari affectu. Vide ad v. 805.

860. πρότερον φήμης, antequam planctum ordiantur οἱ θρηνητῆρες, h.e. ἡμᾶς δεῖ φροιμιάζεσθαι. Schol. δίκαιον ἡμᾶς προκατάρχεσθαι, ὡς προακουσάσας.

862. ἀχεῖν, Ἄϊδᾳ τ' Dind. post Elmsleium ad Heracl. 752. παιὰν Ἐρινύων dicitur nænia mortuorum, sc. de mortuis narratio, Ag. 628. Qui hic ἐχθρὸς vocatur quia proprie παιὰν non nisi de læta cantilena usurpatur. Confer Cho. 144. Frag. 147.

864. ὁπόσαι στρόφον, κ. τ. λ. Vide ad Suppl. 451. Sensus est, omnium quotcunque virgines sunt, sc. virginali zona accinguntur.

867. Potuit μὴ οὐκ ἐκ φρενὸς, et sic, opinor, scripsisset etiam, si per metrum licuisset. Neque enim audiendos puto, qui subtilem differentiam inter μὴ et μὴ οὐ in tali structura statuunt. Vide ad Ag. 1141.

869. ἄπιστοι. Confer v. 709. et vide ad v. 1024.—ἀτρύμονες, vel active, qui mala non exhauriunt, non domant, quin semper exsuperent, et familiæ quasi increscant; vel ut Schol. ἀδάμαστοι, ἀκαταπόνητοι, ὑπὸ τῶν κακῶν μὴ νικηθέντες.

δόμους πατρῴους ἑλόντες μέλεοι ξὺν αἰχμᾷ.
ΗΜΙΧ. μέλεοι δῆθ', οἳ μελέους θανάτους
ηὕροντο δόμων ἐπὶ λύμᾳ.
ΗΜΙΧ. ἰὼ, ἰὼ, ἀντιστρ. ά.
δωμάτων ἐρειψίτοιχοι,
καὶ πικρὰς μοναρχίας
ἰδόντες, ἤδη διήλλαχθε σὺν σιδάρῳ.
ΗΜΙΧ. κάρτα δ' ἀληθῆ πατρὸς Οἰδιπόδα
πότνι' Ἐρινὺς ἐπέκρανεν.
ΗΜΙΧ. δι' εὐωνύμων τετυμμένοι, στρ. β'.
τετυμμένοι δῆθ', ὁμοσπλάγχνων τε πλευρωμάτων.
* * * * *
αἰαῖ δαιμόνιοι,
αἰαῖ δ' ἀντιφόνων
* θανάτων ἀραί.

871. μέλεοι dissyllabum est, ut v. 939. δόμους πατρῴους pro vulg. πατρῴους δόμους transposuit Blomf. quod multo facilius videtur quam τί δὴ pro ἤδη cum Lachmanno in antistropha corrigere. Versus ex dipodia iambica, cretico, et clausula ithyphallica confectus est.

879. Post hunc versum in libris additum est: οὐκ ἔτ' ἐπὶ φιλίᾳ, ἀλλ' ἐπὶ φόνῳ διεκρίθητε, nimirum ex ascripto glossemate. Vide ad v. 718.

882. Corruptissime vulgo editur hic locus usque ad v. 901. et metra admodum inscite ordinata sunt in edd. Blomf. Well. Scholef. Sequutus sum Elmsl. et Dind. Desunt quædam in vv. 887 et 891; et abesse videtur integer v. 884. Contra autem vv. 888—9. interpolationem manifesto passi sunt. Confusæ in libris sunt personarum notationes. Vulgo enim ad v. 883 et 890 præfixum est ΗΜΙΧ. et alibi in aliis. Particulam δῆτα non semper novæ personæ priori assentientis esse (vide ad Suppl. 201) observavit Dind. collato Soph. El. 1163. φίλταθ', ὡς μ' ἀπώλεσας, ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κάρα. —δι' εὐωνύμων dicit quia in sinistro latere est cordis sedes, monente Blomf.

887. "Scribendum ἐκ θανάτων cum Lachmanno." Dind. Quod tamen sententiæ non admodum consentaneum videtur.—διανταίαν,

ΗΜΙΧ. διανταίαν λέγεις [πλαγὰν] δόμοισι καὶ
σώμασιν πεπλαγμένους [ἐννέπω],
ἀναυδάτῳ μένει
* * ἀραίῳ τ' ἐκ πατρὸς
διχόφρονι πότμῳ.

ΗΜΙΧ. διήκει δὲ καὶ πόλιν στόνος, ἀντ. β'.
στένουσι πύργοι, στένει πέδον φίλανδρον,
μενεῖ
κτεάνά τ' ἐπιγόνοις,
δι' ὧν αἰνομόροις,
δι' ὧν νεῖκος ἔβα,
καὶ θανάτου τέλος.

ΗΜΙΧ. ἐμοιράσαντο δ' ὀξυκάρδιοι
κτήμαθ', ὥστ' ἴσον λαχεῖν.
διαλλακτῆρι δ' οὐκ
ἀμεμφία φίλοισιν, οὐδ'

Cho. 176. 629. proprie de vulnere adverso corpore accepto, ut Androm. 430. *ἀνταίαν ἐρείσω πλαγὰν*, addita insuper notione intus penetrandi, unde διανταία Μοῖρα, *omnia pervadens*, Eum. 320. *πλαγὰν* autem ex glossemate est, sæpe enim hæc vox intelligitur, ut *δευτέραν πεπληγμένος* Ag. 1316. Vide ad Cho. 85. 629. Mox *ἐννέπω* adjectum est ab aliquo qui novæ personæ hunc versum tribuerat.

890. *ἀναυδάτῳ μένει*. Schol. *ἰσχύι μεγάλῃ καὶ ἀνεκλαλήτῳ*. Proxima, quæ antitheticis non omnino respondent, manca sunt. Ex eodem Schol., *ἀκαθέκτῳ ὀργῇ ἀνήρηνται ὑπ' ἀλλήλων*, conjicere possis *ἀναυδάτῳ μένει τεθνᾶσ', ἀραίῳ τ', κ. τ. λ.* —*διχόφρων πότμος* est fatum ex dissidio vel simultate ortum.

892. *φίλανδρον*, amissos viros desiderans. *μενεῖ κτέανα κ. τ. λ.* recte explicat Schol. *ἄλλοι κερδήσουσι τὰ χρήματα δι' ἃ ἐκεῖνοι ἀπώλοντο.*— *ἐπιγόνοις*, *posteris*, fortasse cum respectu *τῶν Ἐπιγόνων*, qui septem ducum filii decem annis postea contra Thebas expediebant.

897. Hic versus et v. 899. antispastici sunt.

900. *οὐκ ἀμεμφία*, i. e. *ἀλλὰ μέμψις καὶ ὄνειδος. μέμφονται οἱ φίλοι τῷ διαλλακτῆρι αὐτῶν σιδήρῳ.* Schol. Verba *οὐδ' ἐπίχαρις Ἄρης* significant *nec mutuo beneficio fuit hoc bellum*, collatis quæ de v. *χάρμα* scripsit Vir doctissimus in *New Cra-*

ἐπίχαρις Ἄρης.

ΗΜΙΧ. σιδαρόπλακτοι μὲν ὧδ' ἔχουσι· στροφὴ γ'.
σιδαρόπλακτοι δὲ τοὺς μένουσιν—
τάχ' ἄν τις εἴποι, τίνες;
τάφων πατρῴων λαχαί.

ΗΜΙΧ. †δόμων μάλ' ἀχὰν ἐς αὐτοὺς προπέμπει
δαϊκτὴρ γόος, αὐτόστονος, αὐτοπήμων,
δαϊόφρων, οὐ φιλογαθὴς, ἐτύμως δακρυχέων
ἐκ φρενὸς, ἃ κλαιομένας μου μινύθει,
τοῖνδε δυοῖν ἀνάκτοιν.

ΗΜΙΧ. πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλίοισιν, ἀντ. γ'.
ὡς ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας,
ξένων τε πάντων στίχας
πολυφθόρους ἐν δαΐ.

ΗΜΙΧ. δυσδαίμων σφιν ἁ τεκοῦσα πρὸ πασᾶν
γυναικῶν ὁπόσαι τεκνογόνοι κέκληνται,

tylus, p. 365. et de ἐπὶ, p. 219. ibid. Sic etiam Schol. ὡς οὐδετέρῳ χαρισαμένῳ, ἀλλ' ἀνελόντι καὶ τοὺς δύο.

906. Versus incertæ scripturæ, qui tamen sanus esse potest, siquidem duplicem dochmium hypercatalecticum et hic et antistrophicus 919. efficiet, si τεκοῦσᾱ πρὸ πασᾶν ibi metiamur. Alii libri leviter variant ἀχὼ ἐπ' αὐτοὺς, vel ἀχὴν ἐς αὐτούς. Schol. autem ἀπὸ τῶν δόμων ἠχὴν καὶ βοὴν προπέμπει ἐπ' αὐτοὺς γόος καὶ θρῆνος.—ἐς οὓς προπέμπει edidit Dindorfius, ex Elmsleii conjectura.

910. δαϊόφρων pro δαΐφρων Hermannus. Metrum choriambicum est, a v. 907. ad finem hujus strophæ.—φιλογᾱθὴς, ut πλουτογαθὴς Cho. 786.

916. De particula τε post μὲν vide ad Cho. 963. et ad Suppl. 405. δὲ prætulit Dind. ex duobus libris.

919. ἰὼ δυσαίων conjecit Dind. qui γυναικῶν etiam delevit. Addito quidem hoc vocabulo perit venustas periphrasticæ locutionis, quæ eadem est ac supra v. 865. sed omisso labat metrum, nisi præfixo ἰώ, quod tamen ex v. 864. probabiliter adsciscendum acute perspexit Vir doctus. Ceterum in edd. Blomf. Dind. et Scholef. post κέκληνται plene interpungitur.

παῖδα τὸν αὐτᾶς πόσιν αὐτᾷ θεμένα, τούσδ' ἔτεχ', οἱ δ'
ὧδ' ἐτελεύτασαν ὑπ' ἀλλαλοφόνοις
χερσὶν ὁμοσπόροισιν.
ΗΜΙΧ. ὁμόσποροι δῆτα καὶ πανώλεθροι, στροφὴ δ'.
διατομαῖς οὐ φίλαις, ἔριδι
μαινομένᾳ, νείκεος ἐν τελευτᾷ.
πέπαυται δ' ἔχθος· ἐν δὲ γαίᾳ
ζοὰ φονορύτῳ μέμικται·
κάρτα δ' εἴσ' ὅμαιμοι.
πικρὸς λυτὴρ νεικέων ὁ πόντιος
ξεῖνος, ἐκ πυρὸς συθεὶς
θηκτὸς σίδαρος·
πικρὸς δὲ χρημάτων κακὸς
δατητὰς Ἄρης,
ἀρὰν πατρῴαν τιθεὶς ἀλαθῆ.
ἔχουσι μοῖραν λαχόντες, ὦ μέλεοι ἀντ. δ'.
†διοσδότων ἀχέων· ὑπὸ δὲ
σώματι γᾶς πλοῦτος ἄβυσσος ἔσται.

927. Pro διατομαῖς suspicor legendum διαλλαγαῖς ob metrum, quod nunc non respondet antistrophico. διοδότων Bothius.

930. ζοὰ φονορύτῳ Blomf. pro ζωὰ φονορρύτῳ. Vide ad Prom. 243. Luditur autem in vocabulo ὅμαιμοι, quod nunc significat eos confuso super terram sanguine esse fratres, quod indicavit Schützius.

938. πατρῴαν pro πατρὸς Burneius, quem recte sequuntur Blomf. Dind. ἀλαθῆ Dind. ex Med. et duobus libris pro vulg. ἀληθῆ.

940. Legendum videtur ἀλγέων, quod vidit Blomf. Perpetuo confunduntur ἄλγος et ἄχος.

941. ὑπὸ σώματι, i.e. satis ampla erit sepultis terræ possessio de qua nunc certatur, sed inutilis illa, utcunque profundum corporibus solum subjaceat. Confer Ag. 844. ubi similis sermo est de terræ mensura mortuis superjectæ.

ἰὼ πολλοῖς ἐπανθίσαντες
πόνοισι γενεάν· τελευτᾷ δ'
αἵδ' ἐπηλάλαξαν
Ἀραὶ τὸν ὀξὺν νόμον, τετραμμένου
παντρόπῳ φυγᾷ γένους.
ἔστακε δ' Ἄτας
τροπαῖον ἐν πύλαις, ἐν αἷς
ἐθείνοντο, καὶ
δυοῖν κρατήσας ἔληξε δαίμων.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. ΙΣΜΗΝΗ.

ΑΝ. παισθεὶς ἔπαισας.
ΙΣ. †σὺ δ' ἔθανες κατακτανών.
ΑΝ. δορὶ δ' ἔκανες.
ΙΣ. δορὶ δ' ἔθανες.
ΑΝ. μελεόπονος.
ΙΣ. μελεοπαθής.

942. ἐπανθίσαντες, *florere qui fecistis*, ut Cho. 143. ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος παιᾶνα τοῦ θανόντος.

943. πόνοισι γενεὰν, πόνοισί γε δόμους Med. unde πόνοισι γενεὰν Dind. pro vulgato πόνοισί γε δόμους, ubi nullo modo tolerari potuit particula γε. Nimirum δόμους ex inepto glossemate illatum est.

945. Ἀραὶ, h. e. Ἐρινύες. Cf. Eum. 395. Ag. 1088. ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει ἐπορθιάζειν; De structura, quæ Æschylo usitatissima est, vide ad Pers. 622.

950. ἐθείναντο Blomf. ex uno libro, male, nam si de aoristo ἐθεινάμην constaret, passivum a præs. θείνω (vide ad v. 377.) sententiæ multo aptius est.

952. Ex sequentibus colligit Dind. desiderari aliquid in responsione Ismenæ quod ejusdem fuerit mensuræ cum verbis proxime præcedentibus, παισθεὶς ἔπαισας. Ob eandem causam δάκρυα in δάκρυ v. 955. mutavit Lachmannus. Permulta scilicet loca corruperunt librarii senarios efficere studentes.

ΑΝ. ἴτω γόος.
ΙΣ. ἴτω δάκρυ. 955
ΑΝ. πρόκεισαι.
ΙΣ. κατακτάς.
ΑΝ. ἐὴ, ἐὴ, μαίνεται γόοισι φρήν. στροφή.
ΙΣ. ἐντὸς δὲ καρδία στένει.
ΑΝ. ἰὼ, ἰὼ †πολυδάκρυτε σύ.
ΙΣ. σὺ δ' αὖτε καὶ πανάθλιε. 960
ΑΝ. πρὸς φίλου [γ'] ἔφθισο.
ΙΣ. καὶ φίλον ἔκτανες.
ΑΝ. διπλᾶ λέγειν.
ΙΣ. διπλᾶ δ' ὁρᾶν.
ΑΝ. †ἀχέων τοίων τάδ' ἐγγύθεν.
ΙΣ. πέλας αἵδ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν.

956. πρόκεισαι pro προκείσεται Hermannus. Vulgo etiam κατακτὰς continuatur Antigonæ.

957. Longe probabilius est ἐὴ quam quod libri exhibent ἠὲ, et hic et pluribus aliis Æschyli locis. Monuit Dindorfius, olim EE cum scriptum esset, longam literam ex arbitrio vel usu serioris temporis intulisse librarios. Vide supra ad v. 141. ad Pers. 954. Quanquam hoc quidem loco ἦ μαίνεται verum videri ob similitudinem proximi versus, quocum hic debet congruere, vidit Lachmannus. Confer Ag. 1031. ἦ μαίνεταί γε καὶ κακῶν κλύει φρενῶν.

959. Vel δακρυτὲ σὺ vel πάνδυρτε σὺ ob metrum corrigendum est; hoc forsan probabilius, cum παν-δάκρυτε in optimis libris sit; et sic jam emendavit V. D. apud Dind. Occurrit δακρυτὸς Cho. 228.

961. Omittendum γε perspexit Hermannus. In proximo v. alterum διπλᾶ solute scribendum videtur διπλόα, propter antistrophica τάλαινα παθόν.

963. Antistrophico non respondet. Altera lectio in Rob. et aliis est γόων, in antistrophico autem δύστηνα pro δύστονα commemorat Steph. Vide inf. ad v. 992. Quare sic refingendum videtur par versuum hodie satis depravatum;

γόων τοίων τάδε γ' ἐγγύθεν.
δύστανα κἠδε' ὁμώνυμα.

τάδε pro ἡμεῖς positum putat Scholef., sed sensus potius est, *certe hæc mala tales gemitus desiderant.*

964. Pronuntiandum ἀδελφ-ἀδελφέων, et in antistrophico διὔγρᾱ

* * * * * *

ΧΟ. ἰὼ, ἰὼ, Μοῖρα
βαρυδότειρα, μογερὰ,
πότνιά τ' Οἰδίπου σκιὰ,
μέλαιν' Ἐρινὺς,
ἦ μεγασθενής τις εἶ.

ΑΝ. ἐὴ, ἐὴ, δυσθέατα πήματα— ἀντιστρ.
ΙΣ. ἐδείξατ' ἐκ φυγᾶς ἐμοί.
ΑΝ. οὐδ' ἵκεθ' ὡς κατέκτανεν—
ΙΣ. σωθεὶς δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν.
ΑΝ. †ἀπώλεσε δῆτα.
ΙΣ. καὶ τὸν ἐνόσφισεν.
ΑΝ. τάλαν γένος.
ΙΣ. τάλανα παθόν.
ΑΝ. δύστονα κήδε' ὁμώνυμα.
ΙΣ. δίυγρα τριπάλτων πημάτων.

τρ. nisi verum potius sit πέλας δ' pro πέλας αἴδ', nam δ' agnoscunt Med. aliique. Notanda hæc crasis, Comicorum propria, ut vulgaris opinio est. Simile est istud Aristophanis (memoriter cito) οὐδ' ἀγορασ-ἀγένειος ὤν, pro ἀγοράσει ἀγένειος, et περιοψομἀπελθόντ' pro περιόψομαι ἀπελθόντα. Ceterum post hunc versum repetendum esse antistrophicum, ὀλοὰ λέγειν. ΑΝ. ὀλοὰ δ' ὁρᾶν, censet Scholef. quod fortasse factum oportebat, cum plane desit aliquid.

968. μέλαιν' pro μέλαινά τ' Porsonus.

971. ἐδείξατε. Antigonæ sermonem excipit, ut sit ἐδείξατε πήματα. ἐκ φυγᾶς, postquam ab exilio reversi estis tu et socii tui. ἐκ τῆς φυγῆς ἐπανήκοντες Schol.

972. Plena oratio est οὐδ' ἵκετο (i. e. κατῆλθεν) ὁ Πολυνείκης, ὡς κατέκτανεν αὐτὸν ὁ Ἐτεοκλῆς, *nec tamen reversus est, nam prius alter eum interfecit.*—σωθεὶς, *reversus.*

974. Corruptum est ἀπώλεσε δῆτα. Itaque τὸν pro vulg. τόνδε dedi, ut Œd. Col. 1700. ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον. Sed præclare conjecit Well. ὤλεσε δὴ τόδε. ΙΣ. καὶ τόδ' ἐνόσφισεν.

977. τρίπαλτος, *ter vibratus*, sc. ut vehementissime volet, de hasta

ΑΝ. ὀλοὰ λέγειν.
ΙΣ. ὀλοὰ δ' ὁρᾶν.
ΧΟ. ἰὼ, ἰὼ, Μοῖρα
βαρυδότειρα, μογερὰ,
πότνιά τ' Οἰδίπου σκιὰ,
μέλαιν' Ἐρινὺς,
ἦ μεγασθενής τις εἶ.
ΑΝ. σὺ τοίνυν οἶσθα διαπερῶν. ἐπῳδός.
ΙΣ. σὺ δ' οὐδὲν ὕστερος μαθών.
ΑΝ. ἐπεὶ κατῆλθες ἐς πόλιν.
ΙΣ. δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας.
ΑΝ. ὀλοὰ λέγειν.
ΙΣ. ὀλοὰ δ' ὁρᾶν.
ΑΝ. ἰὼ, ἰὼ πόνος.
ΙΣ. ἰὼ, ἰὼ κακά.
ΑΝ. δώμασι καὶ χθονί.
ΙΣ. πρὸ πάντων δ' ἐμοί.
ΑΝ. καὶ τὸ πρόσω γ' ἐμοί.
ΙΣ. ἰὼ, ἰὼ, δυστάνων κακῶν.
ΑΝ. ἄναξ Ἐτεόκλεις ἀρχαγέτα.
ΙΣ. ἰὼ πάντων πολυστονώτατοι.

proprie dictum ad alias res transfertur quæ magnitudinis vel gravitatis continent notionem. Sæpe enim τρὶς in compositis hanc vim habet. διπάλτων prætulit Dind. ex Hermanni conjectura, quod tamen vide ne metrum pessumdet, si recte statuimus produci ᾱ in δίυγρα ante τρ in τριπάλτων.

984. διαπερῶν, *experiendo*, Angl. *by going through it*, sc. τὴν μοῖραν v. 979. Et ita Schol.

991. Ita Dind. ex Mediceo, et indicante metro, quod dochmiacum est. Vulgo ἰὼ ἰὼ, καὶ πρόσω γ' ἐμοί.

992. δυστάνων optimi libri. Alia lectio est δυσπότμων et δυστόνων.

994. Vulgo πολυπονώτατοι. πολυστονώτατοι habet Robortellus.

ΑΝ. ἰὼ δαιμονῶντες ἐν ἅτᾳ. 995
ΙΣ. ἰώ, ἰώ, ποῦ σφε θήσομεν χθονός;
ΑΝ. ἰώ, ὅπου †'στι† τιμιώτατον.
ΙΣ. ἰώ, [ἰώ,] πῆμα πατρὶ πάρεννον.

ΚΗΡΥΞ.

δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρὴ
δήμου προβούλοις τῆσδε Καδμείας πόλεως· 1000
Ἐτεοκλέα μὲν τόνδ' ἐπ' εὐνοίᾳ χθονὸς
θάπτειν ἔδοξε γῆς φίλαις κατασκαφαῖς·
εἴργων γὰρ ἐχθροὺς θάνατον εἵλετ' ἐν πόλει·
ἱερῶν πατρῴων δ', ὅσιος ὢν, μομφῆς ἄτερ
τέθνηκεν, οὔπερ τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν. 1005
οὕτω μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν.
τούτου δ' ἀδελφὸν τόνδε Πολυνείκους νεκρὸν

995. δαιμονῶντες, Angl. *possessed*. Cho. 557. ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς. ἐν omittunt quidam libri, sed metrum idem est ac v. 998.

998. πῆμα πατρὶ πάρεννον interpretatur Schol. πλήσιον τοῦ πατρός. Melius in altera glossa ἀπὸ γὰρ τῆς εὐνῆς τῆς τοῦ Οἰδίποδος ταῦτα, sc. calamitas ex patris mei incesto commercio cum matre habito orta.—In versu præcedente ὅπου 'στι pro ὅπου ad metrum supplendum legit Dind.

999. δοκοῦντα καὶ δόξαντα. Insolita locutio, quæ valere videtur ἃ ὁ δῆμος δόξας ἔχει, sc. quæ nunc vult, et modo publico concilio facienda statuit magistratus. Pro δόξαντα unus liber (Parisinus) habet μέλλοντα, sed ex librarii arbitrio, ut verisimile est. Confer δοκεῖ inf. 1014, pro δέδοκται.

1001. ἐπ' εὐνοίᾳ, *cum benevolentia*. Hæc vis præpositionis ἐπὶ notatur ad Eum. 995. ὀλολύξατέ νυν ἐπὶ μολπαῖς.

1003. εἵλετο, non *prætulit*, sed simpliciter *oppetiit*. Sic πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τὴν ὄνησιν εἰλόμην Ag. 341.

1004. Optimum videtur jungere ἄτερ μομφῆς ἱερῶν, ut ἄμεμπτος ἱερῶν is dicatur, qui nulla in re patriæ religionem violaverit. Sic Pers. 688. ὡς ἄμεμπτος ὢν χρόνου. Hippol. 1402. τιμῆς ἐμέμφθη. Sup. 649.—οὔπερ est, ἐν ᾗ τάξει, sc. *in defendendo periculo versatus*, ἐν τῷ εἴργειν ἐχθρούς. ὥσπερ sine causa correxit Blomf.

ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον, ἁρπαγὴν κυσὶν,
ὡς ὄντ' ἀναστατῆρα Καδμείων χθονὸς
εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδὼν ἔστη δορὶ
τῷ τοῦδ'· ἄγος δὲ καὶ θανὼν κεκτήσεται
θεῶν πατρῴων, οὓς ἀτιμάσας ὅδε,
στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλὼν, ἥρει πόλιν.
οὕτω πετεινῶν τόνδ' ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ
ταφέντ' ἀτίμως τοὐπιτίμιον λαβεῖν·
καὶ μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα,
μήτ' ὀξυμόλποις προσσέβειν οἰμώγμασιν,
ἄτιμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ὕπο.
τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει.
ΑΝ. ἐγὼ δὲ Καδμείων γε προστάταις λέγω,
ἢν μήτις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ,
ἐγώ σφε θάψω, †κἀνὰ κίνδυνον βαλῶ,

1009. ὄντα, *esse volentem*, ut mox ἥρει *capere volebat*, v. 1013.

1012. ἄγος θεῶν, piaculum spretæ patriæ religionis. De combustis templis et hic et supra v. 1004. loquitur præco.

1015. ταφῆναι ὑπ' οἰωνῶν is dicebatur, qui avibus præda projectus erat. Sic γῦπες ἔμψυχοι τάφοι laudat Blomf. in Gloss. Confer Suppl. 780.—τυμβοχόα χειρώματα est τύμβος ὑπὸ χειρῶν χωσθείς. Comparat Blomf. ἔργμα τυμβόχωστον Antig. 848.

1018. Valet simpliciter μὴ ἐκφορηθῆναι ὑπὸ φίλων.

1020. De particula γε vide ad Ag. 944. Prom. 387.

1022. Nota tmesin pro ἀναβαλῶ, quod ipsum est insolentius dictum pro ἀναρρίψω. Confer Thucyd. IV. 85. v. 103. Arist. Frag. 545. φράζε τοίνυν, ὡς ἐγώ σοι πᾶς ἀνέρριμμαι κύβος. μάχας ἀναβάλλεσθαι Herod v. 49. comparavit Well. qui tamen locus incertus est. An alibi occurrat hæc crasis, κἀνὰ pro καὶ ἀνὰ, præterquam in compositis, non dixerim. Vulgatæ lectioni fides nequaquam habenda est, videturque Blomfieldius recte κἀμὲ κινδύνῳ βαλῶ reposuisse, cum Scholiastæ explicatio καὶ εἰς κίνδυνον ἐμβαλῶ ἐμαυτὴν satis perspicue hanc emendationem confirmet, necnon Robortelli κἂν εἰς κίνδυνον, (i. e. κἄμ' εἰς κ.) eodem spectet. Durius quidem est κινδύνῳ pro εἰς κίνδυνον,

θάψασ' ἀδελφὸν τὸν ἐμόν· οὐδ' αἰσχύνομαι
ἔχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει.
δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον, οὗ πεφύκαμεν
μητρὸς ταλαίνης κἀπὸ δυστήνου πατρός.
τοιγὰρ θέλουσ' ἄκοντι κοινώνει κακῶν,
ψυχή, θανόντι ζῶσα, συγγόνῳ φρενί.
τούτου δὲ σάρκας οὐδὲ κοιλογάστορες
λύκοι σπάσονται· μή τις ὁκνησάτω τινί·
τάφον γὰρ αὐτῷ καὶ κατασκαφὰς ἐγώ,
γυνή περ οὖσα, τῷδε μηχανήσομαι
κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος,
καὐτὴ καλύψω· μηδέ τῳ δόξῃ πάλιν·
θάρσει παρέσται μηχανὴ δραστήριος.

nam quod dixit Soph. Trach. 940. ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ, non tam pro ἐμβάλοι positum est, quam pro *lacessere probris* intelligendum; vide supra ad v. 377. Infra tamen v. 1042. diserte et sine controversia est κινδύνῳ βαλεῖν.

1024. ἄπιστος hic et sup. 838. 869. pro ἀπειθὴς usurpatur, quod rarissimum esse monuit Blomf. in Gloss. ad v. 873. Fortasse ἄπειστος verior forma est. Sed Hesychius: ἀπιστεῖ· ἀπειθεῖ· Σοφοκλῆς Αἰθίοψι. Idem: ἀπειθής· ἄπιστος· Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι. Idem: ἄπιστος· ἀπαράπιστος, ἀπειθής· Σοφοκλῆς Τρωίλῳ. Sic ἀπιστεῖν pro ἀπειθεῖν Eur. Suppl. 389. Herod. III. 15. VI. 108.

1026. Sensus est, ἐξ οὗ πεφύκαμεν (ἀπὸ) μητρὸς ταλαίνης καὶ ἀπὸ δυστήνου πατρός.

1029. οὐδέ. "Mallem οὔτι." Blomf. Minime vero. οὐδὲ satis recte hic dicitur, ut nos vernacule, *the wolves shall not eat him, either.* Confer Acharn. 563. ἀλλ' οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.

1030. πάσονται Mediceus. De μὴ δοκησάτω vide ad Prom. 340.

1031. αὐτῷ. αὐτὴ Piersonus, Blomf. Dind. At dure et inelegantер dictum videtur αὐτὴ μηχανήσομαι καὶ αὐτὴ καλύψω, et sufficit emphasis in ἐγώ, etiamsi αὐτῷ legatur. Nimirum haud perspexerunt Viri docti τῷδε cum κόλπῳ construendum, *hoc meo ipsius sinu.* αὐτοῦ cod. Guelph.

1035. δραστήριος. Expectabas δραστηρία. Sic tamen φροντίδος σωτηρίου Suppl. 401. 411. τύχη πρακτήριος ibid. 517.

ΚΗ. αὐδῶ πόλιν σε μὴ βιάζεσθαι τόδε.
ΑΝ. αὐδῶ σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἐμοί.
ΚΗ. τραχύς γε μέντοι δῆμος ἐκφυγὼν κακά.
ΑΝ. τράχυν᾽· ἄθαπτος δ᾽ οὗτος οὐ γενήσεται.
ΚΗ. ἀλλ᾽ ὃν πόλις στυγεῖ, σὺ τιμήσεις τάφῳ; 1040
ΑΝ. ἤδη τὰ τοῦδε [οὐ] διατετίμηται θεοῖς.
ΚΗ. οὔ, πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν.
ΑΝ. παθὼν κακῶς, κακοῖσιν ἀντημείβετο.
ΚΗ. ἀλλ᾽ εἰς ἅπαντας ἀνθ᾽ ἑνὸς τόδ᾽ ἔργον ἦν.
ΑΝ. ἔρις περαίνει μῦθον ὑστάτη θεῶν· 1045
ἐγὼ δὲ θάψω τόνδε· μὴ μακρηγόρει.
ΚΗ. ἀλλ᾽ αὐτόβουλος ἴσθ᾽, ἀπεννέπω δ᾽ ἐγώ.

1039. τραχύνειν, proprie *asperare*, hic valet *asperum fac*, i. e. in oratione tua. Quamvis licet populum ferocem et inexorabilem mihi dictitare.

1041. Sententia satis aperta est, modo omittatur istud οὐ, quod hic et sup. v. 468. inepte et contra sensum intrusum est. Ut enim διαπεπραγμένα dicuntur res de quibus actum est, sic plane διατετιμημένα ea sunt, quæ non amplius honorem habent. Verte, *jam hic non amplius a diis honoratur*; ergo, inquit, ego eum honorabo. Respondet præco: At non erat ita, donec civitatem in periculum conjecit. Confer Frag. 247. ex Hesychio: διαπεφρούρηται βίος: Αἰσχύλος Φρυξίν. οἷον ἡ διὰ τοῦ βίου φρουρὰ συντετέλεσται· ἢ διελήλυθεν ὁ χρόνος. Quæ plane huc pertinent. Sic etiam Pers. 710. διαπεπόρθηται τὰ Περσῶν πράγματ᾽. Hippol. 1456. μή νυν προδῷς με, τέκνον, ἀλλὰ καρτέρει. ΙΠ. κεκαρτέρηται τἄμ᾽. ὅλωλα γὰρ, πάτερ. *actum est de mea patientia.* Particula οὐ sæpius aut omissa aut interpolata fuit a librariis sententiam perperam intelligentibus. Vide ad Ag. 243. 1312. Cho. 631. Eum. 524. supra v. 468. Mihi quidem apertissimum videtur, unice veram esse hanc loci explicationem, nec cum Blomf. peritiorem manum expecto.

1042. κινδύνῳ pro εἰς κίνδυνον. Vide ad v. 1022.

1044. παθὼν κακῶς ὑφ᾽ ἑνός, ἕνα καὶ ἀνταμείβεσθαι ἐχρῆν· τοῦτο μέντοι τὸ ἔργον εἰς ἅπαντας τοὺς πολίτας ἦν.

1045. Vertit Blomf. "*Contention is the last goddess to finish a dispute.*" Versum adscititium esse non sine caussa suspicatus est idem V. D.

ΧΟ. φεῦ, φεῦ,
ὦ μεγάλαυχοι καὶ φθερσιγενεῖς
Κῆρες Ἐρινύες, αἴτ' Οἰδιπόδα
γένος ὠλέσατε πρυμνόθεν οὕτως,
τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι;
πῶς τολμήσω μήτε σὲ κλαίειν
μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβον;
ἀλλὰ φοβοῦμαι, κἀποτρέπομαι
δεῖμα πολιτῶν.
σύ γε μὴν πολλῶν πενθητήρων
τεύξει· κεῖνος δ' ὁ τάλας ἄγοος
μονόκλαυτον ἔχων θρῆνον ἀδελφῆς
εἶσι. τίς ἂν ταῦτα πίθοιτο;

ΗΜΙΧ. δράτω †τε† πόλις καὶ μὴ δράτω
τοὺς κλαίοντας Πολυνείκη.
ἡμεῖς μὲν ἴμεν, καὶ ξυνθάψομεν
αἵδε πρόπομποι·
καὶ γὰρ γενεᾷ κοινὸν τόδ' ἄχος,
καὶ πόλις ἄλλως
ἄλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια.

ΗΜΙΧ. ἡμεῖς δ' ἅμα τῷδ', ὥσπερ τε πόλις
καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ.

1051. *πρέμνοθεν* pro *πρυμνόθεν* Vossius. Vide ad v. 71.

1055. *ἀποτρέπομαι, aversor, detestor.* Interpungendum putavi post *φοβοῦμαι*, cum vix recte dicatur *φοβεῖσθαι δεῖμα*.

1060. *τίς ἂν οὖν* vel *τίς οὖν ἂν* libri; nempe ex inepta explendi versus cupiditate. Vide ad Ag. 1311. Particulam *οὖν* primus ejecit Porsonus.

1061. Deest a libris *τε*. Vide ad v. 163. *τι* inseruit Elmsleius. Illud prætuli, quia sæpius excidit aliis Æschyli locis.

1067. *ὥσπερ τε πόλις*, pro *ὥσπερ πόλις τε*. Sic *ξύν τ' εὐκλείᾳ* Suppl. 952.

μετὰ γὰρ μάκαρας καὶ Διὸς ἰσχὺν
ὅδε Καδμείων ἥρυξε πόλιν
μὴ 'νατραπῆναι,
μηδ' ἀλλοδαπῶν κύματι φωτῶν
κατακλυσθῆναι τὰ μάλιστα.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

FRAGMENTA.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

ΑΘΑΜΑΣ.

1. Athenæus II. p. 37 f. et Eustathius p. 740, 10. Ὅτι τὸ ἀρχαῖον δύο γένη τριπόδων ἦσαν, οἱ καὶ λέβητες.—Αἰσχύλος

Τὸν μὲν τρίπους ἐδέξατ' οἰκεῖος λέβης
ἀεὶ φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν.

Athenæus VII. p. 316 b. Καὶ τρίπουν δὲ λέβητα Αἰσχύλος εἴρηκεν ἐν Ἀθάμαντι ἀπὸ ἁπλοῦ τοῦ πούς. Quæ repetit Eustathius p. 1541, 29.

2. Hesychius, Ἀήτους: μεγάλας. Αἰσχύλος Ἀθάμαντι. Codex ἀθάμαντας.

[ἄητος vox Homerica est. πέλωρ αἴητον Il. 18. 410. θάρσος ἄητον ib. 21. 395. Disputavit de ejus origine Buttmannus in Lexilogo, qui alteram formam verbalis ἀγητὸς, ab ἄγαμαι, fuisse conjicit.]

3. Hesychius, Ἀπαρτί: ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς. Αἰσχύλος Ἀθάμαντι. Codex ἀπαρτιᾶ.

4. Hesychius, Βρυαζούσης λεαίνης: ἐν Ἀθάμαντι (Æschyli an Sophoclis?) ἀκμαζούσης, ἢ ἐγκύμονος.

ΑΙΤΝΑΙΑΙ.

5. Macrobius Saturnal. v, 19. *Æschyli tragœdia est, quæ inscribitur Ætna. In hac, quum de Palicis loqueretur, sic ait:*

Τί δῆθεν αὐτοῖς ὄνομα θήσονται βροτοί;
σεμνοὺς Παλίκους Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν.
ἦ καὶ Παλίκων εὐλόγως μένει φάτις·
πάλιν γὰρ ἵκουσ' ἐκ σκότους τόδ' ἐς φάος.

Stephanus Byzant. Παλική: πόλις Σικελίας.—πλησίον δὲ αὐτῆς ἱερὸν Παλικῶν, οἵ εἰσι δαίμονές τινες, οὓς Αἰσχύλος ἐν Αἴτνᾳ γενεαλογεῖ Διὸς

καὶ Θαλείας τῆς Ἡφαίστου·—κληθῆναι δὲ αὐτοὺς Παλικοὺς διὰ τὸ ἀποθανόντας πάλιν εἰς ἀνθρώπους ἰκέσθαι. Conf. Hesych. h. v.

6. Scholiasta Homeri Iliad. π, 183. Τὸν κάλαμον τῶν βελῶν φασὶ, καὶ Αἰσχύλος ἐν Αἴτναις τοὺς ποταμοὺς πολυηλακάτους φησί.

7. Hesychius, Κρείττονας: τοὺς ἥρωας οὕτω λέγουσι. δοκοῦσι δὲ κακότυχοί τινες εἶναι. διὰ τοῦτο καὶ οἱ παριόντες τὰ ἡρῷα σιγὴν ἔχουσι, μή τι βλαβῶσι. καὶ οἱ θεοὶ δέ. Αἰσχύλος Αἰτναίαις. Codex αἰτναίας.

8. Hesychius, Αἱμοί: δρυμοί. Αἰσχύλος Αἰτναίαις (codex αἰτιναίαις). Corrupte Eustathius p. 1851, 27. Λίμους τοὺς δρόμους Αἰσχύλος λέγει. et Suidas Λίμους τὰς δρόσους φησὶν ὁ Αἰσχύλος. Emendate grammaticus Bekkeri I. p. 360, 30.

9. Hesychius, Ἀναξίαν: βασιλείαν. Αἰσχύλος Αἰτναίαις. Codex λιανοίαις.

10. [Lydum de mensibus p. 274. ed. Hasii laudat Dind. ubi Æschylum memorat Græcus scriptor, fundatam a Crono urbem Ἱερὰν testantem.]

ΑΜΥΜΩΝΗ.

11. Ammonius in γῆμαι p. 37. Αἰσχύλος ἐν Ἀμυμώνῃ

Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δ' ἐμοί.

Vulgo γαμεῖν δὲ μή. Emendatum ex Bachmanni Anecd. II. p. 375, 9. Apud Herodianum MS. περὶ ἀκυρολογίας est ἐμοὶ δὲ γαμεῖν.

12. Athenæus XV. p. 690 c. Αἰσχύλος ἐν Ἀμυμώνῃ

Κἄγωγε τὰς σὰς βακκάρεις τε καὶ μύρα.

[Aristoph. Frag. 303.

οἷον ἐνέπνευσ' ὁ μιαρὸς
φασκωλὸς εὐθὺς λυόμενος μοι τοῦ μύρου
καὶ βακκάριδος.

Virg. Eccl. 4. 19.

Errantes hederas passim cum baccare tellus
Mistaque ridenti colocasia fundet acantho.

Ibid. VII. 27.]

13. Hesychius, Θρώσκων κνώδαλα: *ἐκθορίζων καὶ σπερματίζων, γεννῶν. Αἰσχύλος Ἀμυμώνῃ.*

[Interpungendum puto: *θρώσκων· κνώδαλα ἐκθορίζων κ.τ.λ.* Eum. 630. *τίκτει δ' ὁ θρώσκων.*]

ΑΡΓΕΙΟΙ.

14. Harpocratio, Χλῆδος:—*Αἰσχύλος Ἀργείοις* (*ἀργίαις* codex Vratisl.)

Καὶ παλτὰ κἀγκυλητὰ καὶ χλῆδον βαλών.

[*παλτὰ* et *ἀγκυλητὰ* diversa pilorum sc. jaculorum genera significant. *χλῆδος* videtur esse quod nos vocamus *rubbish*, sc. saxa, lutum, gleba etc. Utitur Demosthenes p. 1278.]

15. Etymolog. M. p. 341, 5. Ἐνηλύσια: *εὐκίνητα. καὶ ἤλυσιν τὴν ἔλευσιν. Αἰσχύλος ἐν Ἀργείοις "Καπανεύς μου καταλείπεται λοιποῖς ἀκέραυνος ἀρούρων ἐπηλυσίων* (*ἐνηλυσίων* Stanleius) *ἀπέλιπεν." οἱ δὲ τὰ κατασκηφθέντα.* Hesychius, Ἐνηλύσια: *τὰ κατασκηφθέντα χωρία ἐνηλύσια λέγεται. ἔνιοι δὲ εὐκίνητα, παρὰ τὴν ἔλευσιν.*

[*ἐνηλύσια*, ab *ἐνελθεῖν*, ea loca indicant quæ *κατασκηφθέντα*, fulgure tacta sunt; Latinis *bidentalia*. Æschyli verba ab Etymologo laudata manifesto corrupta sunt. Glossa *εὐκίνητα* ad aliam scripturam *εὐηλύσια* spectet necesse est.]

16. Hesychius, Ἀπόσκημμα: *ἀπέρεισμα. Αἰσχύλος Ἀργείοις.* Codex *ἀργίας.*

17. Hesychius, Ἐμμέλεια: *εἶδος ὀρχήσεως. καὶ Πλάτων ἐπαινεῖ τὴν ὄρχησιν καί φησιν* (exciderunt Platonis verba de Leg. VII. p. 816 b.). *ἢ ἀπὸ τοῦ μέλους ὠνομάσθη ἢ ἀπὸ τοῦ πρὸς τὰ μέλη γίνεσθαι. τραγικὴ δὲ ἡ ὄρχησις. Ἀργείοις* (codex *ἀργυρίοις*) *δὲ Αἰσχύλος ἀντὶ τοῦ σατυρικὴ, ἥ ἐστι σίκινις* (codex *σικήνης*).

ΒΑΣΣΑΡΙΔΕΣ.

Fuit tetralogiæ Lycurgeæ: vide infra ad Lycurgum.

[Orpheo Bacchantes fœminas propterea immisisse Dionysium, quia Solis cultum potiorem quam ipsius habuerit, ex Æschylo tradit Eratosthenes catast. c. 24, sed verbis non laudatis.]

18. Hesychius, Εἰλλόμενον: *εἰργόμενον. Αἰσχύλος Βασσαρίσι.* Codex *βάσσαρες.* [Vide Buttmann. Lexil. in v. *εἴλειν*, §. 14.]

19. Schol. ad Nicandri Theriaca v. 288. *Ψόλον—καὶ Αἰσχύλος ἐν Βασσαρίσι*

Σκάρφει (κάρφει) παλαιῷ κἀπιβωμίῳ ψόλῳ.

ΓΛΑΥΚΟΣ.

De Glaucis dissertatio Hermanni in Opusculis vol. II. p. 59.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΠΟΝΤΙΟΣ.

20. [Pausanias IX. 22. 6. causam narrat cur et Pindarus et Æschylus de Glauco cecinerint, accepta ab Anthedoniis de eo fabula.]

21. Phrynichus Bekkeri I. p. 5, 21. Ἀνθρωποειδὲς θηρίον ὕδατι συζῶν: *ἐπὶ τοῦ Γλαύκου ἀναφανέντος ἐκ τῆς θαλάσσης. Αἰσχύλος.*

22. Athenæus III. p. 87 a. *Ἀρσενικῶς (κόγχοι) δ' Αἰσχύλος ἐν Ποντίῳ Γλαύκῳ*

Κόγχοι, μύες κώστρεια.

23. Vita Arati in Petavii Uranologio p. 269 a. (apud Buhlium vol. II. p. 430.) *Εἰσὶ δὲ καὶ τῆς Εὐβοίας Ἀθῆναι Διάδες, ὧν μέμνηται ἐν Γλαύκῳ Ποντίῳ Αἰσχύλος*

Κἄπειτ' Ἀθήνας Διάδας παρεκπερῶν.

24. Strabo X. p. 447. *Ὑπὸ τοιοῦδε πάθους (σεισμοῦ) καὶ ἡ ὁμώνυμος τῇ νήσῳ (Εὐβοίᾳ) πόλις καταποθῆναι λέγεται, ἧς μέμνηται καὶ Αἰσχύλος ἐν τῷ Ποντίῳ Γλαύκῳ*

Εὐβοῖδα καμπὴν ἀμφὶ Κηναίου Διὸς
ἀκτήν, κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα.

25. Scholiasta Pindari Pyth. I, 152. *Ἱμέρας ποταμὸς Σικελίας, περὶ οὗ καὶ Αἰσχύλος φησὶν ἐν Γλαύκῳ*

Καλοῖσι λουτροῖς ἐκλέλουμαι δέμας
εἰς ὑψίκρημνον Ἱμέραν δ' ἀφικόμην.

Heynius *ἐκλελουμένος*, deleto δ'.

[*ἐκλέλουμαι μὲν δέμας* recte sine dubio habet Pindari editio a Paulo Stephano anno 1596 excusa, nisi me fallit memoria, cui nunc fidendum est.]

26. Schol. Theocr. IV, 62. Τοὺς Σατύρους (ἀκρατεῖς ex scholio inferiore addidit Casaubonus de satyr. poesi I, 5.) *οἱ πλείονές φασιν, ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ Ἀνδρομέδᾳ.*

27. Etymol. M. p. 250, 1. **Δαυλίς**: *πόλις ἐν τῷ Παρνασῷ κειμένη. μῦθος δὲ ἐκεῖ γέγονε τὰ κατὰ τὸν Τηρέα καὶ τὰς ἀδελφὰς Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν. εἴρηται δὲ διὰ τὸ πολὺ δάσος ἔχειν. δαῦλον γὰρ τὸ δασύ. Αἰσχύλος*

Δαῦλος ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν.

Scribe Δαῦλος ὁ ex Eustathio p. 274, 24. *Δαῦλον γὰρ τὸ ὁασὺ ἔλεγον προπερισπωμένως, ὡς δηλοῖ Παυσανίας, εἰπὼν δαῦλον τὸ δασύ. ἡ προτέρα περισπᾶται. Αἰσχύλος "Δαῦλος δ' ὑπήνη."* Pausanias X. 4, 7. *Τοῖς δέ ἐστιν εἰρημένον ὡς τὸ χωρίον, ἔνθα ἡ πόλις ᾠκίσθη, παρείχετο συνεχῆ δένδρα, καλεῖσθαι δὲ τὰ δασέα ὑπὸ τῶν πάλαι δαῦλα· ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ Αἰσχύλον τοῦ Γλαύκου τοῦ Ἀνθηδονίου γένεια ὑπήνην ὠνομακέναι δαῦλον.*

28. Grammaticus Bekkeri I. p. 347, 22.—*Καὶ κατὰ σύνθεσιν ἀείζων, ὡς Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποντίῳ*

Ὁ τὴν ἀείζων ἄφθιτον πόαν φαγών.

— — *ζωὸς — ἧς ἡ γενικὴ ζωοῦ, ἣν Αἰσχύλος κατὰ σύνθεσιν προάγει εἰπὼν*

Καὶ γεύομαί πως τῆς ἀειζώου πόας.

De herba illa Jacobsius Athenæi locos memorat XV. p. 679 a. VII. p. 296 f.

[Suppl. 965. *χώρᾳ δ' ἄχθος ἀείζων πέλοι. ἀείζως γενεὰ* et *ἀείζων ἔλκος* Soph. Frag. 806. 807.]

ΓΛΑΥΚΟΣ ΠΟΤΝΙΕΥΣ.

Phineus, Persæ, Glaucus Potniensis, Prometheus (*πυρφόρος*) una tetralogia comprehensæ: vide argumentum Persarum.

29. Schol. Euripidis Phœniss. 1194. Matth. **Ἄξονές τ' ἐπ' ἄξοσι**: *καὶ παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ*

Ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκρὸς,
ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι.

Priorem versum affert Aristophanes in Ranis v. 1403. (1447.) ubi scholiasta, *τὸ δὲ, ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα, ἐκ Γλαύκου Ποτνιέως τοῦ Αἰσχύλου.*

30. Scholiasta Homeri Iliad. ν, 198. (Eustathius p. 927, 39.) *Αἰσχύλος περὶ Γλαύκου*

Εἶλκον δ' ἄνω λυκηδὸν, ὥστε διπλόοι
λύκοι νεβρὸν φέρουσιν ἀμφὶ μασχάλαις.

δ' addidit Hermannus p. 63.

31. Scholiasta Aristoph. Ran. v. 1576. Εὐοδίαν: *εὐκολίαν περὶ τὴν ὁδόν. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ Αἰσχύλου "Εὐοδίαν μὲν πρῶτα (πρῶτον* Butlerus) *ἀπὸ στόματος χέομεν."*

32. Hesychius, Ἀμφίσωπον: *περίωπον, πάντοθεν ἀναπεπταμένον. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ.*

33. Hesychius, Εὐφήμοις γόοις: *ἐνσφήμοις, κατὰ ἀντίφρασιν. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ.*

[Sic quidam interpretantur Ag. 1218. *εὔφημον, ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα,* ubi rectius intelligas *κοίμησον ὥστε εἶναι εὔφημον.*]

34. Hesychius, Ἴτηλον: *τὸ ἔμμονον καὶ οὐκ ἐξίτηλον. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ.* Photius p. 118, 3. Ἴτηλον: *τὸν οὐκ ἐξίτηλον, ἀλλ' ἀνεξάλειπτον. οὕτως Αἰσχύλος.*

35. Hesychius, Ξιφίρου λιμήν: Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ (Ποντίῳ Hermannus p. 69.) *ὁ πορθμός. ταῦτα γὰρ πάντα τὰ περὶ Ῥήγιον ὠρεῖων. τῶν περὶ Ῥήγιον ὁρίων* Valesius. *τῶν—νεωρίων* Alberti.

36. Scholiasta Platonis p. 16. Ruhnk. (370. Bekker.) *Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει.*—Αἰσχύλος δέ *φησι Γλαύκῳ Ποτνιεῖ*

Ἀγὼν γὰρ ἄνδρας οὐ μένει λελειμμένους.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

Dissertatio Hermanni in Opusc. vol. II. p. 319.

37. Scholiasta Pindari Pyth. III, 27. *Τὸ ὑποκουρίζεσθαι ἀοιδαῖς εἶπε διὰ τὸ τοὺς ὑμνοῦντας ἐπευφημιζομένους λέγειν σὺν κόροις τε καὶ κόραις. Αἰσχύλος Δαναΐσι*

Κἄπειτα δ' εἶσι λαμπρὸν ἡλίου φάος,
ἕως ἐγείρω πρευμενεῖς τοὺς νυμφίους
νόμοισι θέντων σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

[Corruptum esse tertium versum non dubites. Legerim:

ἕως δ' ἐγείρω ——
νόμους ἰέντων, "Σὺν κόροις τε καὶ κόραις."]

38. Athenæus XIII. p. 600 a. Καὶ ὁ σεμνότατος δ' Αἰσχύλος ἐν ταῖς Δαναΐσιν αὐτὴν παράγει τὴν Ἀφροδίτην λέγουσαν

Ἑρᾷ μὲν ἀγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα,
ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν·
ὄμβρος δ' ἀπ' εὐναέντος οὐρανοῦ πεσὼν
ἔκυσε γαῖαν· ἡ δὲ τίκτεται βροτοῖς
μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον·
δενδρῶτις ὥρα δ' ἐκ νοτίζοντος γάμου
τέλειός ἐστι. τῶν δ' ἐγὼ παραίτιος.

[V. 4. pro ἔκυσε alii legunt ἔλυσε. Analogiam sequitur activum κῡ́ω, unde intransitivum κῡ́έω, ut μελαίνω, μελᾱ́νῶ, κῡ́ρω, κῡ́ρέω, etc. et hinc Homericum κυσαμένη et ὑποκυσαμένη deducitur.—δενδρῶτις legitur Herc. Fur. 790. δενδρῶτι πέτρα. Alii δένδρων τις ὥρα. Confer omnino Eurip. Frag. Incert. IV.]

39. Hesychius, Καθαίρομαι γῆρας: ἐκδύομαι. Αἰσχύλος Δαναΐσι. Codex δαίσι.

ΔΙΚΤΥΟΥΛΚΟΙ.

40. Ælianus N. A. VII, 47. Τῶν δὲ ὑστρίχων καὶ τῶν τοιούτων ἀγρίων τὰ ἔκγονα ὄβρια καλεῖται. καὶ μέμνηται Εὐριπίδης ἐν Πελιάσι τοῦ ὀνόματος καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι (143.) καὶ Δικτυουλκοῖς. Photius p. 314, 23. Ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα: τὰ τῶν λεόντων καὶ λύκων σκύμνια. Αἰσχύλος Δικτυουλκοῖς. Codex a pr. m. ut videtur δικτυουλικοις.

41. Hesychius, Θῶσθαι: ἐαίνυσθαι (codex ἐύνασθαι). θωνᾶσθαι (θωρᾶσθαι ex Etymolog. Parisino Bastius ad Gregor. p. 358), εὐωχεῖσθαι. Αἰσχύλος Δικτυουλκοῖς.

42. Pollux VII, 35. Ὕφασμα δέ ἐστι λεπτὸν, εὐυφὲς, ἰσχνὸν, εὐήτριον, εὔπλοκον. τὸ δὲ εὐήτριον ἐν Δικτυουλκοῖς Αἰσχύλος εἰ καὶ μὴ ἐπὶ ἐσθῆτος, ἀλλ' οὖν εἴρηκε "Δικτύου δ' εὐήτρια." Vulgo δικτυουργικοῖς. Correctum ex codice Falckenburgii. Δικτυουργοὶ scribitur in Catalogo.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΤΡΟΦΟΙ.

43. Schol. Aristoph. Equit. v. 1318. Ὥσπερ ἡ Μήδεια λέγεται, ὡς μὲν Αἰσχύλος ἱστορεῖ, τὰς τροφοὺς τοῦ Διονύσου ἀφεψήσασα ἀνανεάσαι ποιῆσαι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν. Scriptor argumenti Medeæ Euripidis, Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφοῖς ἱστορεῖ ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα ἐνεοποίησε.

44. Hesychius, Δίκρα ὄψις: ἡ διπλῆ. Αἰσχύλος Τροφοῖς.

45. Hesychius, Πεδοίκου χελιδόνος: συνοίκου. Αἰσχύλος Τροφοῖς.

46. Photius p. 47, 10. Ἑψιοῦσα: τροφὰς διδοῦσα χόνδρου καὶ τὰ ἑψητά. Αἰσχύλος Τροφοῖς "Βιοτὴν αὔξιμον ἑψιοῦσα." Ἱππῶναξ.

ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΙ.

47. Hesychius, Ἀοζήσω (codex ἀοξήσω): διακονήσω, ὑπουργήσω. Αἰσχύλος Ἐλευσινίαις.

[Vide Ag. 223.]

48. [Hanc Æschyli fabulam memorat Plutarchus Thes. c. 29. p. 14. a. καταμαρτυροῦσι δὲ τῶν Εὐριπίδου Ἱκετίδων οἱ Αἰσχύλου Ἐλευσίνιοι, ἐν οἷς καὶ ταῦτα λέγων ὁ Θησεὺς πεποίηται. Totum locum exscripsit Dind.]

ΕΠΙΓΟΝΟΙ.

49. Scholiasta Pindari Isthm. VI, 10. Τὸν δὲ τρίτον κρατῆρα Διὸς σωτῆρος ἔλεγον.—τὸν μὲν γὰρ πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου ἐκίρνασαν, τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον Διὸς σωτῆρος. καθὰ καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἐπιγόνοις

Λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶτον ὡραίου γάμου
Ἥρας τε.

εἶτα

τὴν δευτέραν γε κρᾶσιν ἥρωσιν νέμω.

εἶτα

τρίτον Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίβα.

50. Hesychius, Τιμαλφής: ἔντιμος, τιμὴν ἀλφάνουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη.—Αἰσχύλος δὲ ἐν Ἐπιγόνοις ἐπὶ τοῦ ἐντίμου.

51. Apud Athenæum XIII. p. 584 d. Andronicus histrio versum ex Epigonis recitasse memoratur

Ὀλόμενε παίδων, ποῖον εἴρηκας λόγον;

Dubitatur utrum Æschyli an Sophoclis Epigonos dicat. Andronicus autem Demosthenis oratoris ætate vixit.

ΕΥΡΩΠΗ Η ΚΑΡΕΣ.

52. Stobæus LI, 26. Αἰσχύλου Καρῶν

Ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ
ἀεὶ τὰ λῷστα πάντα τἀνθρώπων στρατοῦ.

Erfurdtius ad Sophoclis Philoct. 437. p. 223. παντὸς ἀνατρέπων. Poterat hoc facilius πάντ' ἀνατρέπων. Similia de Marte dicta poetarum collegit Valckenarius Diatrib. Eurip. p. 225.

53. Stephanus Byz., Μύλασα: πόλις Καρίας, ἀπὸ Μυλάσου— λέγεται καὶ Μύλας, ὡς Αἰσχύλος ἐν Καρσὶν ἢ Εὐρώπῃ. Hæc nominis forma fortasse restituenda Machoni apud Athenæum VIII. p. 336 c. ubi nunc Ægyptiæ urbis nomen Μύλωνα in fine trimetri legitur: nisi aut elisionem admisit, aut Μύλων scripsit. Μύλασσα male scribitur ibid. p. 348 d. Corrige Μύλασα.

ΗΔΩΝΟΙ.

Fuit tetralogiæ Lycurgeæ: vide infra ad Lycurgum.

54. Strabo X. p. 470. Τούτοις δ' ἔοικε καὶ τὰ παρὰ τοῖς Θρᾳξὶ τά τε Κοτύττια καὶ τὰ Βενδίδεια, παρ' οἷς καὶ τὰ Ὀρφικὰ τὴν καταρχὴν ἔσχε. τῆς μὲν οὖν Κότυος τῆς ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς Αἰσχύλος μέμνηται καὶ τῶν περὶ αὐτὴν ὀργάνων. εἰπὼν γὰρ

Σεμνὰ Κότυς ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς,

ὄρεια δ' ὄργαν' ἔχοντας (Æschyli igitur verba fuerunt ὄρει' ὄργαν' ἔχοντες) τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον, εὐθέως ἐπιφέρει

Ὁ μὲν ἐν χερσὶν
βόμβυκας ἔχων, τόρνου κάματον,
δακτυλόδεικτον πίμπλησι μέλος,
μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλάν·
ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ.

καὶ πάλιν

Ψαλμὸς δ' ἀλαλάζει·
ταυρόφθογγοι δ' ὑπομηκῶνται
ποθὲν ἐξ ἀφανοῦς φοβεροὶ μῖμοι,
τυπάνου δ' εἰκὼν ὥσθ' ὑπογείου
βροντῆς φέρεται βαρυταρβής.

Scholiasta Venetus Iliad. ψ, 34. Καθόλου δὲ κοτύλας ἐκάλουν πάντα τὰ κοῖλα. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἠδωνοῖς τὰ κύμβαλα "Ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις στοβεῖ." Corrige ὀτοβεῖ ex Eustathio p. 1282, 16. qui nomen fabulæ omisit. Attulit hunc versum Athenæus XI. p. 479 b.

55. Scholiasta Aristophanis Thesmophor. v. 135. Λέγει δὲ (Λυκοῦργος) ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς πρὸς τὸν συλληφθέντα Διόνυσον "Ποδαπὸς ὁ γύννις;"

56. Aristophanes in Avibus v. 277.

Τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης;

ubi scholiasta, Τοῦτο εἶπεν εἰς τὸ τερατῶδες τοῦ ὄρνιθος ἀφορῶν, οὐδὲν πρὸς τὸ προσκείμενον. παρὰ τὸ ἐξ Ἠδωνῶν Αἰσχύλου "Τί ποτ' ἔσται ὁ μουσόμαντις ἄλλος ἀβρατεὺς ὢν σθένει." Suidas, Μουσόμαντις: κομπώδης. τοιοῦτοι γὰρ οἱ μάντεις καὶ οἱ ποιηταί. παρὰ τὸ ἐξ Ἠδωνῶν Αἰσχύλου "Τίς ποτ' ἔσται ὁ μουσόμαντις ἄλλος ἀβρατεύς."

57. Erotianus p. 190. Ἴκταρ: ἐγγύς, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Αἰσχύλος ἐν Εὐμενίσι φησί —. μέμνηται ὁ αὐτὸς τῆς λέξεως καὶ ἐν Ἠδωνοῖς.

58. Hesychius, Ἄδασμος: οὐδένα δασμὸν ἐκτελοῦσα, οἷον τελοῦσα ἐνοίκιον. Αἰσχύλος Ἠδωνοῖς (codex ἡδονήν). Photius p. 8, 4. Ἄδασμος: οὐδένα δασμὸν ἐκτίνουσα, οὐδὲ μερίζουσα δασμὸν τῆς οἰκήσεως. οὕτως Αἰσχύλος.

59. Hesychius et Suidas, Αἰγίζειν: διασπᾶν. ἐκ μεταφορᾶς, παρ' ὃ καὶ τὸ αἰγίζεσθαι ἀπὸ τῶν αἰγίδων. Αἰσχύλος. ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἠδωνοῖς (ἡδονῇ codex Hesychii) καὶ τὰς νεβρίδας οὕτω λέγει. Hæc partim repetuntur infra apud Suidam, Ἠδωνὶς Ἠδωνίδος: χώρα οὕτω λέγεται. καὶ Ἠδωνοὶ ὄνομα ἔθνους. Αἰσχύλος. ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἠδωνοῖσι καὶ τὰς νεβρίδας οὕτως καλεῖ. καὶ ἔστιν ἐν τῷ αἰγίζειν.

[Ἠδωνὶς αἶα legitur Pers. 497. Non dicit Suidas hoc adjectivum in Æschyli fabula ΗΔΩΝΟΙ occurrère.]

60. Hesychius, Ἀμφίδρομος: Αἰσχύλος Σεμέλῃ ἔπλασε δαίμονα καινὸν περὶ τὰ Ἀμφιδρόμια, ὡς εἰ ἔλεγες τὸν γενέθλιον. δηλοῖ δὲ καὶ ἐξ ἑκατέρου μέρους θεώμενον ἢ προηγούμενον, ἢ ὁρμᾶν δυνάμενον, ὡς Αἰσχύλος Ἠδωνοῖς (codex ἡδωνές).

61. Hesychius, Ἄσσιστα: ἔγγιστα. Αἰσχύλος Ἠδωνοῖς (codex ἡδωνῶν).

62. Scholiasta Homeri Iliad. ι, 535. Ξενοφῶντα δὲ γένος τι Ἰνδῶν φάναι τὸν χλούνην εἶναι, καθάπερ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἠδωνοῖς

Μακροσκελὴς μὲν ἅραμα χλούνης τις εἶ.

Vocabulum χλούνης ex Æschylo memorat Eustathius p. 772, 53. Ὅτι δὲ καὶ ἐντομίαν ὁ χλούνης δηλοῖ οὐ μόνον Αἰσχύλος δίδωσι χρῆσιν —. χλοῦνις legitur in Eumen. v. 188.

[Alii ἆρα μαχλούνης. Conjicere possis:

μακροσκελὴς μέν. ἆρα μὴ χλούνης τις εἶ;]

ΗΛΙΑΔΕΣ.

Dissertatio Hermanni in Opusc. vol. III. p. 130.

63. Grammaticus Bekkeri I. p. 346, 9. Ἀδριαναὶ γυναῖκες: Αἰσχύλος ἐν Ἡλιάσιν

Ἀδριαναί τε γυναῖκες τρόπον ἔξουσι γόων.

Ἀδριηναί Hermannus p. 138.

64. Athenæus XI. p. 469 f. Ὅτι ὁ ἥλιος ἐπὶ ποτηρίου διεκομίζετο ἐπὶ τὴν δύσιν — φησὶν — Αἰσχύλος ἐν Ἡλιάσιν "Ἔνθ' ἐπὶ δυσμαῖς ἴσου πατρὸς Ἡφαιστοτευχὲς δέπας ἐν τῷ διαβάλλει πολὺν οἰδματόεντα φέρει δρόμου πόρον οὐδ' εἰς μελανίππου προφυγὼν ἱερᾶς νυκτὸς ἀμολγόν." Quæ Hermannus p. 137. ita corrigit

Ἔνθ'
ἐπὶ δυσμαῖσι τεοῦ
πατρὸς Ἡφαιστοτυχὲς
δέπας, ἐν τῷ διαβάλλει
πολὺν οἰδματόεντ' ἀμφίδρομον
πόρον, εἰς μελανίππου
προφυγὼν ἱερᾶς νυκτὸς ἀμολγόν.

[V. 7. *νυκτὸς ἀμολγὸς* ex Homero est: vide Buttmanni Lexil. in v. qui et hunc Æschyli locum et Eurip. Frag. Alcmenæ XVII. tractavit.]

65. Athenæus x. p. 424 d. *Τούτῳ ὅμοιόν ἐστι τὸ ἀνιηρέστερον καὶ τὸ ἐν Ἡλιάσιν Αἰσχύλου "Ἀφθονέστερα λίβα."* Epitome *ἀφθονέστερον λίβα*. Recte Casaubonus *ἀφθονεστέραν λίβα*. Sic *εὐκταίαν λίβα* fragm. 49.

66. Scholiasta Sophoclis Œd. Col. v. 1248. *Ἀπὸ ῥιπᾶν: τὰ ἀπὸ τῶν ὀρῶν φησι τῶν προσαγορευομένων Ῥιπῶν. τινὲς δὲ οὕτω καλοῦσι Ῥίπαια ὄρη. — μέμνηται καὶ ἐν Ἡλιάσιν Αἰσχύλος "Ῥῖπαι μὲν δὴ πατρός."*

ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ.

67. Stobæus CXXII, 2. *Αἰσχύλου Ἡρακλειδῶν*

Οὐ γάρ τι μεῖζον ἄλλο τοῦδε πείσομαι.

68. Hesychius, *Ἀμφιμήτορες: οἱ ἐκ πολλῶν μητέρων γεγονότες ἀδελφοί. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις.* Suidas, *Ἀμφιμήτωρ: ὁ ἑτερομήτωρ. Αἰσχύλος.*

69. Hesychius, *Ἐπιγλωσσῶ: ἐποιωνίζου διὰ γλώττης. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις.*

[Cho. 1034. *μήδ' ἐπιγλωσσῶ κακά.* Prom. 949. *σύ θην ἃ χρῄζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός.*]

ΘΑΛΑΜΟΠΟΙΟΙ.

70. Pollux VII, 122. *Καὶ Λέσβιον δὲ καὶ ἐκφατνώματα καὶ κῦμα μέρη ἔργων ἐν Αἰσχύλου Θαλαμοποιοῖς*

Ἀλλ' ὁ μέν τις Λέσβιον
κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω ῥυθμοῖς.

τάχα δὲ καὶ οἱ θαλαμοποιοὶ εἶδος τέχνης. Delevi quod post *Λέσβιον* legebatur *φάτνωμά τι*, temere in verba poetæ illatum, ut *φασγάνῳ* in versum Euripidis x, 145.

ΘΕΩΡΟΙ Η ΙΣΘΜΙΑΣΤΑΙ.

71. Athenæus XIV. p. 629 f. *Αἰσχύλος ἐν Θεωροῖς*

Καὶ μὴν παλαιῶν τῶνδέ σοι σκωπευμάτων.

Hesychius, *Σκωπευμάτων: σχῆμα τῆς χειρὸς πρὸς τὸ μέτωπον τι-*

θεμένης, ὥσπερ ἀποσκοπούντων. Photius p. 527, 6. **Σκώπευμα**: σχῆμα σατυρικὸν, ὡς καὶ ὁ σκωπός. οὕτως Αἰσχύλος. Hesychius, **Ὑπόσκοπον χέρα**: Αἰσχύλος. ὥσπερ οἱ ἀποσκοποῦντες οὕτω κελεύει σχηματίσαι τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πᾶνας ποιοῦσι. σχῆμα δέ ἐστιν ὀρχηστικὸν ὁ σκοπός.

72. Hesychius, **Ἰαμβίς**: Αἰσχύλος Θεωροῖς ἢ Ἰσθμιασταῖς. τοῖς κιθαρίζουσιν ὁ αὐλὸς συνῄει, καὶ αἱ τοιαῦται κιθαρίσεις ἐλέγοντο παριαμβίδες.

73. Hesychius, **Ἀποστάς**: φυγών. Αἰσχύλος Ἰσθμιασταῖς (codex ἰσθάσταις) καὶ Ἀλκμήνῃ.

74. Photius p. 655, 12.—Πλέω γράσου γε καὶ ψοθοίου καὶ ῥύπου. Αἰσχύλος Θεωροῖς. Ita hic versus emendandus videtur, de quo dixi ad Aristophanis fragm. 706.

ΘΡΗΙΣΣΑΙ.

75. Hesychius, **Ἀγαῖς**: ζηλώσεσιν. Αἰσχύλος Θρῄσσαις.

76. Scholiasta Sophoclis Ajac. v. 134. Τὸ δὲ τῶν αἰχμαλώτων κηδεμονικὸν μὲν, ὡς Αἰσχύλος ἐν Θρῄσσαις, οὐ μὴν εὐπρόσωπον.

77. Aristophanes Ranar. v. 1329. Τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι. ubi scholiasta, Τιμαχίδας φησὶ τοῦτο ἐν ἐνίοις μὴ γράφεσθαι. Ἀπολλώνιος δέ φησιν ἐκ Θρῃσσῶν αὐτὸ εἶναι.

78. Scholiasta Sophoclis Ajac. v. 815. Φθάνει Αἰσχύλος ἐν Θρῄσσαις τὴν ἀναίρεσιν Αἴαντος δι' ἀγγέλου ἀπαγγείλας. Idem ad v. 833. φησὶ δὲ περὶ αὐτοῦ Αἰσχύλος ὅτι καὶ τὸ ξίφος ἐκάμπτετο οὐδαμῆ ἐνδιδόντος τοῦ χρωτὸς τῇ σφαγῇ· τόξον ὥς τις ἐντείνων, πρὶν δή τις, φησὶ, παροῦσα δαίμων ἔδειξεν αὐτῷ κατὰ ποῖον μέρος δεῖ χρήσασθαι τῇ σφαγῇ.

ΙΕΡΕΙΑΙ.

79. Macrobius Saturnal. v, 22. *In tertio Æneidos libro cursim legitur, neque unde translatum sit quæritur "Quæ Phœbo pater omnipotens, mihi Phœbus Apollo prædixit."— — Sed affirmo doctissimum vatem etiam in hoc Æschylum eminentissimum tragœdiarum scriptorem secutum, qui in fabula quæ Latina lingua* SACERDOTES *inscribitur sic ait*

Στέλλειν ὅπως τάχιστα· ταῦτα γὰρ πατὴρ
Ζεὺς ἐγκαθίει Λοξίᾳ θεσπίσματα.

Attulit etiam scholiasta Sophoclis Œdip. Col. v. 793. omisso θεσπίσματα.

80. Hesychius, Κασωλάβα: *οἱ μὲν πόλις, οἱ δὲ κώμη. Αἰσχύλος Ἱερείαις.*

81. [Loca ex Arist. Ethic. III. 2. Ælian. Var. Hist. v. 19. Clement. Alex. Strom. II. p. 387. de revelatis ab Æschylo mysteriis integra exscripsit Dind. laudans Lobeck. Aglaopham. p. 77. Quæ ego ut nec magni momenti, et rem in vulgus satis notam narrantia, omittenda putavi.]

ΙΞΙΩΝ.

82. Stobæus CXXI, 16. *Αἰσχύλου Ἰξίονος*

Βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος.

83. Hesychius, Ἱερῖτιν: *καθαρμοῦ δεομένην, ἱκέτιν. Αἰσχύλος Ἰξίονι.* Codex *ἱερείτην.*

84. Scholiasta Pindari Pyth. II, 39. *Τὸν Ἰξίονα οἱ μὲν Ἀντίονος γενεαλογοῦσιν, ὡς Αἰσχύλος.*

85. Athenæus IV. p. 182 c. *Οἴδαμεν δὲ καὶ τοὺς ἡμιόπους (αὐλοὺς) καλουμένους. — εἰσὶ δ' οἱ αὐλοὶ οὗτοι ἐλάσσονες τῶν τελείων. Αἰσχύλος γοῦν κατὰ μεταφορὰν ἐν Ἰξίονί φησι*

Τὸν δ' ἡμίοπον [καὶ τὸν ἐλάσσονα]
ταχέως ὁ μέγας καταπίνει.

καὶ τὸν ἐλάσσω Porsonus. Hæc verba delet Bothius. *ἡμίοπον αὐλὸν* ex Æschylo memorat Pollux VI, 161.

[Seclusi verba *καὶ τὸν ἐλάσσονα*, quæ vel propter additum articulum, alteram omnino tibiam significantem, male se habent. Quanquam geminis tibiis cantare solebant Græci.]

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

86. Scholiasta Sophoclis Ajac. v. 722. Κυδάζεται: *λοιδορεῖται, ὑβρίζεται ὑπὸ πάντων.—καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἰφιγενείᾳ*

Οὔ τοι γυναιξὶ δεῖ κυδάζεσθαι· τί γάρ;

Exscripsit hæc Suidas, apud quem *οὔτοι γυναιξὶ κυδάζεται* tantum legitur.

87. Aristophanes Ranar. v. 1302.

Κύδιστ' Ἀχαιῶν, Ἀτρέως
πολυκοίρανε μάνθανέ μοι παῖ.

ubi scholiasta, *Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος, ἐπισκέψασθε πόθεν εἰσί· Τιμαχίδας δὲ ἐκ Τηλέφου Αἰσχύλου, Ἀσκληπιάδης δὲ ἐξ Ἰφιγενείας.*

ΚΑΒΕΙΡΟΙ.

88. Athenæus IX. p. 373 d. *Ὄρνιθα ἐπὶ τοῦ ἀρσενικοῦ* — Αἰσχύλος Καβείροις

Ὄρνιθα δ' οὐ ποιῶ σε τῆς ἐμῆς ὁδοῦ.

89. Scholiasta Pindari Pyth. IV, 303. *Πάντας Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνιάσι τῷ δράματι καταλέγει τοὺς εἰς τὸ Ἀργῶον εἰσελθόντας σκάφος, καὶ Αἰσχύλος Καβείροις.* Libri *κιβήραις.*

90. Athenæus X. p. 428 f. *Καὶ τὸν Αἰσχύλον ἐγὼ φαίην ἂν τοῦτο διαμαρτάνειν· πρῶτος γὰρ ἐκεῖνος καὶ οὐχ, ὡς ἔνιοί φασιν, Εὐριπίδης παρήγαγε τὴν τῶν μεθυόντων ὄψιν εἰς τραγῳδίαν. ἐν γὰρ τοῖς Καβείροις εἰσάγει τοὺς περὶ τὸν Ἰάσονα μεθύοντας.*

91. Pollux VI, 23. *Οἰνηρὸς*—*καὶ Αἰσχύλος*

Μηδὲ κρωσσοὺς
μήτ' οἰνηροὺς μήθ' ὑδατηροὺς
λείπειν ἀφνεοῖσι δόμοισι.

Phrynichus Bekkeri I. p. 115, 3. *Ὑδρηροὺς πίθους καὶ οἰνηρούς*: *Αἰσχύλος καιείροις.* Plutarchus Moral. p. 632 f. *Εἴ τις ἀντιστρέψας αἰτιῷτο τοὺς Αἰσχύλου Καβείρους ὄξους σπανίζειν δῶμα ποιήσαντας, ὥσπερ αὐτοὶ παίζοντες ἠπείλησαν.* Vide Lobeck. Aglaoph. p. 1207.

ΚΑΛΛΙΣΤΩ.

92. Hesychius, *Πανίας βήσσας*: *ὡς ἀπὸ τοῦ Πανός. Αἰσχύλος* Καλλιστοῖ. Codex *ὡς ἐπὶ τοῦ.* Photius p. 377, 17. *Πανιὰς αἶσα*: *ἀπὸ τοῦ Πανός.*

ΚΕΡΚΥΩΝ.

93. Hesychius, *Ἄμβωνες*: *αἱ προσαναβάσεις τῶν ὀρῶν. Αἰσχύλος* Κερκύονι (codex *κερκύονι*) *καὶ Σισύφῳ.* Erotianus p. 86. *καὶ γὰρ οἱ Ῥόδιοι ἄμβωνας καλοῦσι τὰς ὀφρυώδεις τῶν ὀρῶν ἀναβάσεις. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Αἰσχύλος.*

94. Pollux X, 175. *Εἶεν δ' ἂν καὶ ἀμφωτίδες ἐκ τῶν σκευῶν*—*εἰπόντος* —*ἐν Κερκύονι Αἰσχύλου*

Ἀμφωτίδες τοι τοῖς ἐνωτίοις πέλας.

95. Hesychius, Ἀπεψύχη : *ἀπεπνευματίσθη. Αἰσχύλος Κερκύονι σατυρικῷ.* Codex *κερκυόνη σατυρικῷ.*

96. Hesychius, Ἀτίσεις : *ἀτιμάσεις. Αἰσχύλος Κερκύονι.*

97. Hesychius, Εὐλληματεῖ : *λήματος καὶ ἀνδρείας εὖ ἔχει. Αἰσχύλος Κερκύονι* (codex *κερκυόνῃ*) *σατυρικῷ.*

98. Harpocratio, Ὄρον : *σκεῦός τι γεωργικόν—μήποτε μέντοι τὸ ὄρον παρά τε Αἰσχύλῳ ἐν Κερκύονι* (codices *κεραυνῶνι*) *καὶ παρὰ Μενάνδρῳ σημαίνει ξύλον τι, ᾧ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζουσιν.* Fabulæ nomen omiserunt Suidas, apud quem *ὄρον* scriptum, et Photius p. 349, 18.

ΚΗΡΥΚΕΣ.

99. Pollux IX, 136. *Φαῦλον τὸ* λογγάζειν *ἐν τοῖς Κήρυξι τοῖς Αἰσχύλου.* De hoc vocabulo dixi ad Aristophanis fragm. 641. p. 233. Photius p. 228, 22. Λογγάσω : *στραγγεύσομαι· ὃ ἡμεῖς λαγγάσω καὶ λαγγονεύσω λέγομεν. Αἰσχύλος.* Quibus quæ adduntur *δὲ ἐξ ὧν τὰ ἀπόγεια δοῦσιν λογγάσια* alius glossæ fragmentum sunt, qua de vocabulo *λογγῶνες* explicatum fuit.

100. Pollux X, 68. *Μήποτ' οὖν βέλτιον στενόστομον αὐτὸ καλεῖν. εἴρηται δὲ τοὔνομα ἐπὶ ἀμφορέως ἐν σατυρικῷ δράματι Κήρυξι τοῖς Αἰσχύλου "Στενόστομον τὸ τεῦχος."*

101. Pollux X, 186. *Φαίης δ' ἂν καὶ σισύρναν, Αἰσχύλου ἐν Κήρυξι σατύροις λέγοντος*

Καὶ τῆς σισύρνης τῆς λεοντείας.

Alii codices *κατὰ* pro *καὶ* et *λεοντίας.* *δορᾶς* addebat Toupius Emend. vol. II. p. 166. comparatis Hesychii et Suidæ glossis *Λεόντειος δορά* et *Λεοντεία δορά.*

102. Antiatticista Bekkeri I. p. 102, 14. Κακοποιεῖν : *Αἰσχύλος Κήρυξιν.*

103. Antiatticista Bekkeri I. p. 109, 22. Νοσσόν : *χωρὶς τοῦ σ Αἰσχύλος Κήρυξιν.*

104. Photius p. 477, 11. Πυρσοκόρσου λέοντος : *Αἰσχύλος ἐν Κάρυξι σατύροις.* Hesychius, Πυρσοκόρσου λέοντος : *Πυρροκεφάλου, ξανθοτρίχου.*

ΚΙΡΚΗ.

105. Hesychius, Αὐτόφορβος : *αὐτοφάγος. Αἰσχύλος Κίρκῃ.*

106. Hesychius, **Ζυγώσω**: δαμάσω, κλείσω, καθέξω. Αἰσχύλος Κίρκῃ σατυρικῇ. Photius p. 55, 8. **Ζυγώσω**: καθέξω, δαμάσω.

ΚΡΗΣΣΑΙ.

107. Athenæus II. p. 51 d. **Μόρα**—ἐν δὲ Κρήσσαις (Αἰσχύλου) καὶ τὰ τῆς βάτου

Λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις
καὶ μιλτοπρέπτοις βρίθεται ταὐτοῦ χρόνου.

Negligentius hæc repetiit Eustathius p. 1254, 24. Pollux VI, 46. Συκάμινα. ταῦτα δὲ καὶ μόρα Αἰσχύλος ὠνόμακε, τὰ ἄγρια οὕτως ὀνομάσας τὰ ἐκ τῆς βάτου.

[μόρα, Angl. *black-berries*. De quibus quod hic observat Æschylus, idem quivis hodie cognoscit rusticus infans. Latinis *morum* priorem syllabam producit, ut Virg. *excussaque mora rubetis*, ut vel μῶρα vel μόρρα interdum scriptum aut pronuntiatum fuisse oporteat. Confer inf. Frag. 244. Masculino genere Soph. Frag. 698. φοινίξαντα γογγύλον μόρον.]

108. Hesychius, **Ἀτόπαστον**: ἀνείκαστον. τοπάζειν γὰρ τὸ εἰκάζειν. καὶ τὸ ὑποτοπῆσαι δὲ ἐνθένδε λέγεται. Αἰσχύλος Κρήσσαις.

109. Hesychius, **Ἐπιξενοῦσθαι**: μαρτύρεσθαι, πορεύεσθαι.

[ἐπιξενοῦμαι, ut videtur, pro μαρτύρομαι, occurrit etiam Ag. 1291. Proprie significat *amicum* sc. *hospitem testem appellare et adsciscere*.]

109 b. Hesychius, **Αὐτορέγμονος πότμου**: ὃν ἑαυτῷ ἔρεζε.—Αἰσχύλος κρή. Corrige Κρήσσαις.

110. Photius p. 430, 24. **Πισσοκωνήτῳ πυρί**: τῷ εὐκαύτῳ· ἐπεὶ τὰ καιόμενα πίσσῃ χρίεται. Αἰσχύλος Κρήσσαις. Hesychius, **Κωνῆσαι**: πισσοκοπῆσαι, καὶ κύκλῳ περιενεγκεῖν. καὶ πισσοκώνητον μόρον λέγουσιν, ὅταν πίσσῃ καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσιν. Αἰσχύλος Κρήσσαις καὶ Κρατῖνος. Codex αἰσχύλος καὶ κρατῖνος κρήσαις.

ΛΑΙΟΣ.

111. Hesychius, **Ἀράχνου**: ἀπὸ εὐθείας ἀράχνης. Αἰσχύλος Λαΐῳ.

112. Harpocratio, **Μαλκιῶμεν**:—ὅπερ ἠλοῖ τὸν ὄρρον φρίττειν. Αἰσχύλος ἐν Λαΐῳ (codices ἑλλαΐῳ) "Κεκμῆτι μαλκιῶν (codices μαλακίων) ποδί." De hoc verbo dixit Buttmannus Gr. Gr. vol. I. p. 504.

113. Scholiasta Aristophanis Vespar. v. 288. in codice Veneto, Ἐγχυτριεῖς : *ἀπὸ τῶν ἐκτιθεμένων παιδίων ἐν χύτραις. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἀποκτεῖναι χυτρίζειν ἔλεγεν ἐν Πριάμῳ καὶ Αἰσχύλος Λαΐῳ* (codex λάξω) *καὶ Φερεκράτης.*

ΛΕΩΝ.

114. Stephanus Byzant. Χώρα :—*ὅθεν τὸ χωρίτης—καὶ Αἰσχύλος ἐν Λέοντι σατυρικῷ*

Ὁδοιπόρων δήλημα χωρίτης δράκων.

[*χωρίτης ὄφις* etiam Soph. Frag. 219. *χωρῖται* hodie legitur pro *χωρεῖτε* Eum. 988. *χωρῖτις γυνὴ* Lucianus p. 264.]

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ.

115. Aristophanes Thesmophor. v. 135.

Καί σ', ὦ νεανίσχ', ὅστις εἶ κατ' Αἰσχύλον
ἐκ τῆς Λυκουργείας ἐρέσθαι βούλομαι.

ubi scholiasta Ravannas, *τὴν τετραλογίαν λέγει Λυκουργίαν, Ἠδωνούς, Βασσαρίδας, Νεανίσκους, Λυκοῦργον τὸν σατυρικόν. λέγει δὲ ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς πρὸς τὸν συλληφθέντα Διόνυσον "Ποδαπὸς ὁ γύννις;"* Ex his apparet nullam ab Æschylo editam esse tragœdiam Lycurgi nomine inscriptam, sed *Λυκούργειαν* veteres dixisse tres illas, quas scholiasta nominat, tragœdias, quemadmodum Agamemno Choephorœ et Eumenides *Ὀρέστεια* appellantur.

116. Athenæus x. p. 447 c. *Τὸν δὲ κρίθινον οἶνον καὶ βρῦτον τινὲς καλοῦσιν.—μνημονεύει τοῦ πώματος Αἰσχύλος ἐν Λυκούργῳ*

Κἀκ τῶνδ' ἔπινε βρῦτον ἰσχναίνων χρόνῳ,
κἀσεμνοκόμπει τοῦτ' ἐν ἀνδρείᾳ στέγῃ.

117. Schol. Aristoph. Equitum v. 1147. *Αἰσχύλος ἐν Λυκούργῳ ἀλληγορικῶς τοὺς δεσμοὺς κημοὺς εἴρηκε διὰ τούτων*

Καὶ τούσδε κημοὺς στόματος.

118. Schol. Sophoclis Œd. Colon. v. 674. Ἀνέχουσα : *ἄνω ἔχουσα. ὡς ἐν Λυκούργῳ Αἰσχύλος "Ἄκουε δ' ἀν' οὗς ἔχων."* Suidas, Ἀν' οὗς ἔχων : *ἀντὶ τοῦ ἄνω τὸ οὗς ἔχων.* Aut in fine versus positum fuit Ἄκουε δὲ, aut cum Butlero Ἄκου' ἀν' οὗς ἔχων scribendum.

119. Hesychius, Ἀνούτατος: ἄτρωτος ἐκ χειρός. Αἰσχύλος Λυκούργῳ.

[Hom. Il. 4. 540. ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ. Ab οὐτάζω formatur, ut ἀδάματος a δαμάζω.]

120. Longinus περὶ ὕψους XV, 6. Καὶ παρὰ μὲν Αἰσχύλῳ παραδόξως τὰ τοῦ Λυκούργου βασίλεια κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Διονύσου θεοφορεῖται,

Ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη.

121. Scholiasta Theocriti x, 18. Ἀρίσταρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Λυκούργου Αἰσχύλου (Αἰσχύλου aliquot codices omittunt) τὴν ἀκρίδα φησὶ ταύτην (μάντιν), εἰ προσβλέψει τινὶ τῶν ζώων, ἐκείνῳ κακὸν γενέσθαι.

ΜΥΡΜΙΔΟΝΕΣ.

122. Harpocratio, Προπεπωκότες: ἀντὶ τοῦ προδεδωκότες· ἐκ μεταφορᾶς δὲ λέγεται.—ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Αἰσχύλος

Τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους,
οὓς * * εἵσω κλισίας.

Primum versum attulit Aristophanes Ranar. v. 1023. ubi scholiasta, Ἔστι δὲ ἀρχὴ Μυρμιδόνων Αἰσχύλου. V. 3. σὺ προπίνεις supplet Blomfildus in præfatione ad Persas p. XIV. Ad hanc fabulam Aristophanis locum in Ranis v. 942. male retulit scholiasta, cujus verba infra ad Phryges apponentur.

[προπεπωκὼς in tertio versu deese manifestum videtur; nec dubium quin verbum quale κάθησαι post εἵσω κλισίας successerit.]

123. Aristophanes Avium v. 808.

Ταυτὶ μὲν ἡκάσμεσθα κατὰ τὸν Αἰσχύλον,
τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς.

ubi scholiasta, Αἰσχύλον: ἐκεῖνος γὰρ Λιβυστικὴν αὐτὴν καλεῖ παροιμίαν,

Ὡς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος
πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν
εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος,

τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς ἁλισκόμεσθα.

πεποίηκε γὰρ ὁ Αἰσχύλος ἀετὸν τρωννύμενον καὶ λέγοντα ταῦτα, ἐπειδὴ εἶδε τὸ βέλος ἐπτερωμένον καὶ ἐμπεπαρμένον αὐτῷ, καὶ ἡμεῖς οὖν, φησὶν, οὐχ ὑπ' ἄλλων πάσχομεν ταῦτα, ἀλλὰ τῇ ἑαυτῶν γιώμῃ. τοῖς αὑτῶν πτεροῖς: ὅλον τοῦτο ἐκ Μυρμιδόνων Αἰσχύλου. Scholiastam exscripsit Suidas in ταυτὶ μὲν, ubi v. 1. ὁ δὲ pro ὡς δ' scriptum, et in οὐχ ὑπ' ἄλλων, ubi prima poetæ verba omisit. Postrema verba Τάδ'—πτεροῖς in proverbium abierunt, quo plures scriptores utuntur, quorum locos Casaubonus ad Athen. XI. p. 494 b. et Porsonus ad Euripidis Medeam 139. VIII. indicarunt. Aristidem II. p. 15, 16. Jebb. memoravit Stanleius.

124. Grammaticus Bekkeri I. p. 321, 19. Suidas, Ἀβδέλυκτα: ἀμύσακτα, ἀμίαντα, τὰ μὴ μιαίνοντα, ἃ οὐκ ἄν τις βδελυχθείη καὶ δυσχεράνειε. τραγικωτέρα δὲ ἡ λέξις. Αἰσχύλος Μυρμιδόσι (Μυρμιδόσι om. grammaticus Bekkeri)

Καὶ μὴν φιλῶ γε κἀβδέλυκτά μοι τάδε.

Codicis sui et Suidæ scripturam γὰρ ἀβδέλυκτ' ἐμοὶ correxit Bekkerus.

125. Aristophanes Ranar. v. 1295.

Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ' ἀνδροδαΐκτον ἀκούων
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

ubi scholiasta, Τοῦτο μὲν ἀπὸ τῶν πρέσβεων πρὸς Ἀχιλλέα Αἰσχύλος πεποίηκεν. ἔστι δὲ ἐκ Μυρμιδόνων. Et ad v. 1297. προφέρει δὲ οὐκ ἐφεξῆς τὰ αὐτὰ μέλη αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν ἄλλο ἄλλοθεν, καὶ ἐπιλέγει τὸ ἰήκοπον, κυρίως ἐκείνων τῶν στίχων ὄν, τοῦ " Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ."

126. Aristophanes Ranar. v. 1447.

Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.

ubi scholiasta, Ἐκ Μυρμιδόνων. πεποίηκε γὰρ αὐτοὺς κυβεύοντας. ἔθος δὲ τοῖς κυβεύουσιν οὕτω λέγειν· β', δ', γ', ε'. τοῦτο δὲ λέγει ὁ Διόνυσος, δεικνὺς ὡς Αἰσχύλος νενίκηκε. Ex alius scholiastæ annotatione intelligitur alios hunc versum ex Euripidis Telepho, alios aliunde sumptum credidisse.

127. Aristophanes Ecclesiaz. v. 392.

Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβόλου
τὸν ζῶντα μᾶλλον· ταμὰ γὰρ διοίχεται.

ubi scholiasta et Suidas in ἀποίμωξον, Παρὰ τὰ ἐξ Αἰσχύλου Μυρμιδόνων

Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος
τὸν ζῶντα μᾶλλον.

"Verba esse Achillis respondentis Antilocho, qui primus ei Patrocli interfecti nuntium attulerat, ut etiam ap. Homer. Il. σ, 18. monuit Porson. ad Med. Eurip. v. 750." Butler.

128. Athenæus XIII. p. 602 e. *Παρὰ δὲ Σπαρτιάταις — πρὸ τῶν γάμων ταῖς παρθένοις ὡς παιδικοῖς νόμος ἐστὶν ὁμιλεῖν.*—*Αἰσχύλος Μυρμιδόσι*

Σέβας δὲ μηρῶν ἁγνὸν οὐκ ἐπηδέσω,
ὦ δυσχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων.

Plutarchus Moral. p. 751 c. *Πρόσλαβε δὲ τῷ Σόλωνι καὶ τὸν Αἰσχύλον λέγοντα "Σέβας δὲ μηρῶν οὐ κατηδέσω, ὦ δυσχάριστε τῶν πικρῶν φιλημάτων."* Alterum versum attulit idem p. 61 a. Achillis ad Patrocli cadaver verba esse vidit Porsonus ad Medeam v. 750 et recte eo retulisse videtur versum ab Luciano vol. II. p. 457. allatum, *Στένων γοῦν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,*

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία.

ubi quod post *ὁμιλία* in libris additur *καλλίων* vel *καλλίω* nihil aliud esse videtur quam *κλαίων*. Et ita corrigebat etiam Dobræus in Appendice ad Aristoph. p. (129).

[Ad hanc fabulam spectare etiam Athenæum, XIII. p. 601. a. et Platonem in Convivio p. 180. a. addit Dindorfius.]

129. Scholiasta Aristoph. Avium v. 1256. *Τριέμβολον: πολλάκις ἐμβαλεῖν δυνάμενον. μήποτε δὲ καὶ πλοίου τις ἦν κατασκευή. καὶ γὰρ δεκέμβολον Αἰσχύλος εἶπε τὴν τοῦ Νέστορος ναῦν ἐν Μυρμιδόσιν.*

130. Scholiasta Aristophanis Pacis v. 1177. *Ὥσπερ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών: ὡς φοινικᾶ πτερὰ ἔχοντα δηλοῖ. ὅτι τοῦ παρ' Αἰσχύλῳ πολλάκις κληθέντος ἱππαλεκτρυόνος, ὃν ἀεὶ κωμῳδοῦσιν, ἐν Μυρμιδόσι μέμνηται. Ἄλλως. ὁ Αἰσχύλος "ἀπὸ δ' αὖτε ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν στάζει κηρ * θέντων φαρμάκων πολὺς πόνος."* Quæ duorum versuum fragmenta sunt. Aristophanes Avium v. 800. *κἄστι νυνὶ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών.* ubi scholiasta, *Παρὰ τὰ γραφέντα ἐκ Μυρμιδόνων Αἰσχύλου.* Aristophanes Ranar. v. 959. (940.)

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Νὴ τοὺς θεούς, ἐγὼ γοῦν
ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα
τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

σημεῖον ἐν ταῖς ναυσὶν, ὧμαθέστατ', ἐνεγέγραπτο.

[*ξουθὸς* de alarum strepitu, minime de colore, proprie usurpatum monui ad Ag. 1111, ubi *ξουθὰ μέλισσα*. Sic *ξουθοὶ ἄνεμοι*, Angl. *rustling winds*, Chæremon apud Athen. p. 608.]

131. Hesychius, **Ἀγρέμονα**: *τὸν κάμακα, ἀπὸ τοῦ αἱρεῖν καὶ λαμβάνειν, ἤγουν ἀγρεύειν. ἢ λαμπάδα, ἢ δόρυ. Αἰσχύλος δὲ ἐν Μυρμιδόσιν ἀγρέμονα τὸν ἐπιμήνιον.*

[*ἀκρέμονα* probabilius videtur, sc. *ἄκρον κλάδον*. Theocr. *ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν*. Sic confusa sunt *ἀγρόται* et *ἀκρόται* Pers. 984. Confer Frag. 156.]

132. Hesychius, **Κουράς**: *ἡ ἐν τοῖς ὀροφήμασι γραφὴ, ὀροφικὸς πίναξ. παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ ἐν Μυρμιδόσιν ἀμφιβάλλει ἐγκουράδι. ἔστι δὲ ἐγκουρὰς ὀροφικὸς πίναξ.* Idem, **Ἐγκουράδες**:—*οἱ ἐν ταῖς ὀροφαῖς γραφικοὶ προσώπων πίνακες. ἔστι γὰρ κουρὰς ἡ κορυφὴ* (*ὀροφὴ* Struvius in Supplementis Schneideri p. 117.) *καὶ ὁ γραπτὸς πίναξ, ἐγκουρὰς δὲ γεγραμμένος. Αἰσχύλος Μυρμιδόσιν.*

133. Scholiasta Aristoph. Avium v. 1420. **Πτερῶν πτερῶν δεῖ**: *παρὰ τὸ Αἰσχύλου ἐκ Μυρμιδόνων "Ὅπλων ὅπλων δεῖ."*

ΜΥΣΟΙ.

134. Strabo XIII. p. 616. *Ῥεῖ δ' ἐκ τοῦ Τήμνου ποταμὸς Μύσιος, ἐμβάλλων εἰς τὸν Κάϊκον ὑπὸ ταῖς πηγαῖς αὐτοῦ· ἀφ' οὗ δέχονταί τινες εἰπεῖν Αἰσχύλον κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ ἐν Μυρμιδόσι* (recte Pauwius Μυσοῖς) *προλόγου*

Ἰὼ Κάϊκε Μύσιαί τ' ἐπιρροαί.

Macrobius Saturnal. v, 20. *Hoc in loco ad fidem sensui faciendam, quod uliginosa sint non tantum Gargara pro vicinia montis, sed et universa Mysiæ arva, adhiberi potest testis Æschylus,* Ἰὼ Κάϊκε Μύσιαί τ' ἐπιρροαί.

135. Photius p. 344. et Suidas, **Ὀργεῶνες**:—*ἦδη δὲ μεταφέροντες καὶ τοὺς ἱερέας οὕτω καλοῦσιν.—Αἰσχύλος ἐν Μυσοῖς, τὸν ἱερέα τοῦ Καΐκου προσαγορεύων,*

Ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργεών·
εὐχαῖς δὲ σώζοις δεσπότας παιωνίαις.

Apud Suidam est σώσεις—παιονίας. Ad hunc locum spectat etiam Harpocratio in ὀργεῶνες.

136. Stephanus Byzant. Οἶος: πολίχνιον Τεγέας. Αἰσχύλος Μυσοῖς.

137. Aristoteles de Poetic. c. 44. p. 94. Tyrwh. (xxv. p. 69. Herm.) Ὥσπερ ἐν Ἠλέκτρᾳ οἱ Πύθια ἀπαγγέλλοντες ἢ ἐν Μυσοῖς ὁ ἄφωνος (Τήλεφος) ἐκ Τεγέας εἰς τὴν Μυσίαν ἦκων.

ΝΕΑΝΙΣΚΟΙ.

Fuit tetralogiæ Lycurgeæ: vide ad Lycurgum.

138. Athenæus XI. p. 503 c. Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς καλεῖσθαί φησι ψυκτῆρας καὶ τοὺς ἀλσώδεις καὶ συσκίους τόπους τοὺς τοῖς θεοῖς ἀνειμένους ἐν οἷς ἐστιν ἀναψῦξαι. Αἰσχύλος Νεανίσκοις

Σαύρας ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις.

Αὖρας Valckenarius ad Hippolytum p. 184 b.

139. Hesychius, Ἀρείφατον λῆμα: ἰσχυρὸν, ἀντὶ, Ἄρει ἐοικός. Αἰσχύλος Νεανίσκοις.

140. Hesychius, Ἀφοίβαντον: ἀκάθαρτον. Αἰσχύλος Νεανίσκοις. [Eum. 228. οὐ προστρόπαιον οὐδ' ἀφοίβαντον χέρα.]

141. Photius p. 326, 15. Ὀκτώπαν ποταμὸν Αἰσχύλος διαπέπλευκε Νεανίσκοις. Hesychius, Ὀκτώπας: ποταμός.

ΝΗΡΗΙΔΕΣ.

142. Scholiasta Euripidis Phœniss. v. 209. Αἰσχύλος Νηρεῖσι

Δελφινοφόρον πόντου πεδίον
διαμειψάμεναι.

143. Scholiasta Pindari Nem. VI, 85. Δίκρουν γὰρ ὥστε δύο ἀκμὰς ἔχειν, καὶ μιᾷ βολῇ ὥστε δισσὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι. καὶ Αἰσχύλος ἐν Νηρεῖσι "κάμακος εἶσι κάμακος γλώσσημα διπλάσιον." Æschyli versus videtur fuisse

Κάμακος δ' εἶσι γλώσσημα διπλοῦν.

aut Εἶσιν κάμακος γλ. δ.

[Aut γλώσσημα δίκρουν vera scriptura est, aut non multum attinebat Æschyli locum laudare. δίκροον γλώσσημα vel ἀμφηκὲς significat, vel eam

cuspidis conformationem exprimit quæ ὄγκος (*the barb*) Homero vocatur. Sic δικροῖς ὠθεῖν κεκράγμασιν, *furca expellere*, Arist. Pac. 637.]

144. Hesychius, Ἐναραφόρος: σκυλοφόρος· ἐναροκτάντας δὲ φθογγ...κότος ὑψοῦ τέλος ἀθανάτων ἀπολέψει (ἀπολείψει Musurus) Αἰσχύλος ἐν Νηρεΐσιν. οἱ ὑπομνηματισταὶ παρὰ τὸ (Odyss. χ, 412.)

Οὐχ ὁσίη φθιμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι·

ἵνα ᾖ ὁ νοῦς, ὁ δὲ ἐναροκτάντας θάνατόν μοι (μη codex) ἐπικαυχώμενος τὸ ἐκ τῶν θεῶν τέλος ὑψοῦ ἀπολείψει, τὰ τῶν ἀθανάτων ὕψη, καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς ἥξει. Eustathius p. 437, 20. Ἐκ τοῦ ἐναίρειν καὶ κτείνειν ἐναροκτάντας ὁ θάνατος.

145. Hesychius, Ἀθήρ: ἐπιδορατίς. μεταφορικῶς. Αἰσχύλος Νηρεῖ.

ΝΙΟΒΗ.

Dissertatio Hermanni in Opusc. vol. III. p. 37.

146. Strabo XII. p. 580. Αἰσχύλος δὲ συγχεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ· φησὶ γὰρ ἐκείνη μνησθήσεσθαι τῶν περὶ Τάνταλον

Οἷς ἐν Ἰδαίῳ πάγῳ
Διὸς πατρῴου βωμός ἐστι.

καὶ πάλιν "Σίπυλον Ἰδαίαν ἀνὰ | χθόνα." καὶ ὁ Τάνταλος λέγει

Σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδὸν,
Βερέκυντα χῶρον, ἔνθ' Ἀδραστείας ἔδος
Ἴδης τε μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασιν
ἕρπουσι μήλων πᾶν δ' ὀρεχθεῖ πέδον.

Primum locum attulit Plato de Republ. III. p. 391 e. Πᾶς γὰρ ἑαυτῷ συγγνώμην ἔξει κακῷ ὄντι, πεισθεὶς ὡς ἄρα τοιαῦτα πράττουσί τε καὶ ἔπραττον καὶ

Οἱ θεῶν ἀγχίσποροι
οἱ Ζηνὸς ἐγγὺς, ὧν κατ' Ἰδαῖον πάγον
Διὸς πατρῴου βωμός ἐστ' ἐν αἰθέρι,
κοὔπω (libri καὶ οὔπω) σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων.

Lucianus vol. III. p. 501. Μανίᾳ σώφρονι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγὺς καὶ θεῶν ἀγχίσποροι, φησὶν ὁ τραγικός. Plutarchus Moral. p. 603 a.

Τί γὰρ ἡ πλατεῖα χώρα πρὸς τὸν ἄλυπον βίον; οὐκ ἀκούεις τοῦ Ταντάλου λέγοντος ἐν τῇ τραγῳδίᾳ

Σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδὸν,
Βερέκυντα χῶρον.

(hæc verba attulit etiam p. 778 b.) εἶτα μετ' ὀλίγον λέγοντος

Οὑμὸς δὲ πότμος οὐρανῷ κυρῶν ἄνω
ἔραζε πίπτει καί με προσφωνεῖ τάδε,
γίγνωσκε τἀνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν.

Ita enim Porsonus in Miscell. p. 212. librorum scripturam correxit θυμὸς δέ ποθ' ἁμὸς οὐρανῷ—. Nihil igitur in his versibus agendum superest quam ut postremus apud Strabonem versus emendetur, ubi δ' in uno libro omissum, in duobus autem ἐρέχθεον scriptum est.

[Verbum incertæ significationis ὀρεχθεῖν de bubus exspirantibus usurpatur Hom. Il. 23. 30. de mari Theocr. XI. 43. πᾶν ὀρεχθέει πέδον vix scribere potuit Æschylus, qui quidem καλέω Ag. 144. τρομέονται Pers. 64. νείκεος Theb. 937. τοκέες Pers. 63. ποθέουσαι ib. 544. et similia non aversatus est, quanquam hæc quidem in melicis.]

147. Stobæus CXVIII, 1. Αἰσχύλου Νιόβης

Μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἑρᾷ,
οὔτ' ἄν τι θύων οὔτ' ἐπισπένδων ἄνοις,
οὐ βωμός ἐστιν οὐδὲ παιωνίζεται.
μόνου δὲ Πειθὼ δαιμόνων ἀποστατεῖ.

Primum versum affert Aristophanes Ranar. v. 1392. scholiasta Sophoclis Electr. v. 139. Suidas in πάγκοινος, scholiasta Euripidis Alcest. v. 56. tres primos versus scholiasta Homeri Iliad. ι, 159. et Eustathius p. 744, 2. ubi v. 3. scriptum οὐδ' ἔστι βωμός. et v. 2. λάβοις. Apud Stobæum ναοῖς: unde Dobræus ἄνοις. Primo versui apud scholiastam Sophoclis et Suidam subjiciuntur verba Μόνος οὐ ἔχεται γλυκερᾶς μέρος ἐλπίδος, quæ unde sumpta sint nescitur.

148. Aristophanes Avium v. 1246.

Ἆρ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς εἴ με λυπήσει πέρα,
μέλαθρα μὲν αὐτοῦ καὶ δόμους Ἀμφίονος
καταιθαλώσω πυρφόροισιν αἰετοῖς;

ubi scholiasta corrupte, Καὶ δόμους Ἀμφίονος: ἐκ Νιόβης Αἰσχύλου. ἐξέρριπται δέ τ' Ἀμφίονος ἐκ μονῳδίας.

149. Hesychius, Ἐπώζειν: ἐπικαθῆσθαι τοῖς ᾠοῖς. Αἰσχύλος Νιόβῃ μεταφορικῶς

Ἐφημένη τάφον
τέκνοις ἔπωζε τοῖς τεθνηκόσιν.

De Niobe sepulcro liberorum assidente vide quæ infra ad Phryges afferentur et scholiastam Promethei v. 433. Eustathium p. 1343, 62. 1940, 64. De quibus dixit Hermannus p. 42. 43.

[Ridicule Hesychius. ἐπώζειν idem est quod ἐποιμώζειν, *ingemiscere*, ab ὠΐζειν, quod legitur Eum. 121.]

150. Hephæstio p. 7. ed. Gaisf. ubi de correpta diphthongo agit, Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ

Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται.

Afferunt omisso fabulæ nomine Priscianus p. 562. (1. p. 47. Krehl.) et Eustathius p. 1665, 38. Apud Eustathium μνηστεύεται.

[Confer Suppl. 277.

καὶ Νεῖλος ἂν θρέψειε τοιοῦτον φυτόν.]

151. Plato de Republ. II. p. 380 a. Οὐδ' αὖ, ὡς Αἰσχύλος λέγει, ἐατέον ἀκούειν τοὺς νέους ὅτι

Θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς,
ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ.

ἀλλ' ἐάν τις ποιῇ, ἐν οἷς ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα ἔνεστι τὰ τῆς Νιόβης πάθη—. Omisso poetæ et fabulæ nomine attulerunt Plutarchus Moral. p. 17 b. 1065 e. Stobæus II, 7.

152. Hesychius, Κάκαλα: τείχη. Αἰσχύλος Νιόβῃ. Photius p. 125, 4. Κάκαλον: τεῖχος.

153. Hesychius, Ἡμορίς: κενή, ἐστερημένη. Αἰσχύλος Νιόβῃ.

154. [Septem filios totidemque filias habuisse Nioben ex Eurip. et Æschylo tradit Schol. ad Phœn. 159.]

ΞΑΝΤΡΙΑΙ.

Ad hanc fabulam Elmsleius ad Euripidis Bacchas p. 15. retulit Philostrati locum Imagin. I. p. 790. Αἱ δὲ ξαίνουσι τὸ θήραμα, μήτηρ

ἐκείνη καὶ ἀδελφαὶ μητρὸς, αἱ μὲν ἀπορρηγνῦσαι τὰς χεῖρας, ἡ δὲ ἐπισπῶσα τὸν υἱὸν τῆς χαίτης.

155. Photius p. 326, 19. et Suidas, Ὀκτώπουν: Κρατῖνος Θρᾷτταις "Ὀκτώπουν ἀνεγείρεις" ἀντὶ τοῦ σκορπίον. παροιμία γὰρ, Σκορπίον ὀκτώπουν ἀνεγείρεις. ἐν δὲ ταῖς Αἰσχύλου Ξαντρίαις ἡ Λύσσα ἐπιθειάζουσα ταῖς Βάκχαις φησὶν

Ἐκ ποδῶν δ' ἄνω
ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα
κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω.

156. Pollux x, 117. Τὰς μέντοι λαμπάδας καὶ κάμακας εἴρηκεν ἐν Ξαντρίαις Αἰσχύλος

Κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι.

157. Æschylus Eumenid. v. 24.

Βρόμιος δ' ἔχει τὸν χῶρον, οὐδ' ἀμνημονῶ,
ἐξ οὗτε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεὸς,
λαγὼ δίκην Πενθεῖ καταρράψας μόρον.

ubi scholiasta, Νῦν φησιν ἐν Παρνασῷ εἶναι τὰ κατὰ Πενθέα· ἐν δὲ ταῖς Ξαντρίαις ἐν Κιθαιρῶνι.

158. Galenus ad Hippocr. Epidem. vol. v. p. 455. ed. Bas. vol. IX. p. 385. Chart. Ἐπὶ δὲ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν δοκεῖ χρῆσθαι τῷ τῆς πέμφιγος ὀνόματι Σοφοκλῆς—οὕτω καὶ Αἰσχύλος ἐν Ξαντρίαις

Ὡς οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται
οὔτ' ἀστερωπὸν ὄμμα Λητῴας κόρης.

Photius p. 409, 10. Πέμφιξ: πνοή. Αἰσχύλος ἐν Ξαντρίαις ἐπὶ τῶν ἀκτίνων.

159. [Ex Schol. ad Arist. Ran. 1357, ubi Æschylus verba νύμφαι ὀρεσσίγονοι inter Euripidea commemorat, hæc ἐκ τῶν Ξαντριῶν Εὐριπίδου sumpta esse discimus: Νύμφαι ὀρεσσιγόνιαι θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου ὑπὸ ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. Ultima verba apud Plat. Rempubl. II. p. 381. d. leguntur, auctoris quidem nomine non citato, sed Æschyli esse putantur, quia Plato in vicinia illius loci similia Æschyli peccata notaverit, nullum Euripidis. Nullam autem fabulam ΞΑΝΤΡΙΑΙ Euripidem docuisse contendunt VV. DD. Locum ex Diogene exscripsit Dind. νύμφαις κρήναισιν κυδραῖς θεαῖς ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείαις ποταμοῦ

παισὶν βιοδώροις. Pausanias vero quum VIII. 6. 6. dixerit *ἐπὶ τούτῳ τὸν Ἴναχον ἄλλοι τε καὶ Αἰσχύλος ποταμὸν καλοῦσιν Ἀργεῖον*, hos hexametros Æschyli fuisse colligit Dindorfius:

Νύμφαις κρηναίαις κυδραῖσι θεαῖσιν ἀγείρω,
Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις.]

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

De profanatis mysteriis fragm. 81.

160. Scholiasta Sophoclis Œdip. Tyrann. v. 733. *Περὶ Δαυλίδα φησὶ τὴν σχιστὴν ὁδὸν, ὁ δὲ Αἰσχύλος περὶ Ποτνίας οὕτως*

Ἐπῆμεν τῆς ὁδοῦ τροχήλατον
σχιστῆς κελεύθου τρίοδον, ἔνθα συμβολὰς
τριῶν κελεύθων Ποτνιάδων ἠμείβομεν.

Ad Œdipum retulit Valckenarius ad Phœniss. v. 38.

ΟΠΛΩΝ ΚΡΙΣΙΣ.

161. Scholiasta Sophoclis Ajacis v. 190. *Αἰσχύλος ἐν Ὅπλων κρίσει*

Ἀλλ' Ἀντικλείας ἆσσον ἦλθε Σίσυφος,
τῆς σῆς λέγω τοι μητρὸς, ἥ σ' ἐγείνατο.

162. Stobæus XI, 8. *Αἰσχύλου Ὅπλων κρίσεως*

Ἁπλᾶ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη.

163. Stobæus CXXI, 23. *Αἰσχύλου ἐν Ὅπλων κρίσει*

Τί γὰρ καλὸν ζῆν βίοτον ὃς λύπας φέρει;

βίοτον Stanleius. Libri *βίον*.

164. Aristophanes Acharn. v. 883. *Πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπάδων κορᾶν.* ubi scholiasta, *Ὁ στίχος ἀπὸ δράματος Αἰσχύλου Ὅπλων κρίσεως οὕτως ἐπιγεγραμμένου, ἐν ᾧ ἐπικαλεῖται τὰς Νηρηίδας τις ἐξελθούσας πρὸς τὴν Θέτιν λέγων*

Δέσποινα πεντήκοντα Νηρήδων κορῶν.

κορῶν Bentleius. Vulgo *χορόν*.

ΟΣΤΟΛΟΓΟΙ.

Photius p. 353, 15. **Ὀστολόγοι:** *παρ' Ἐπιλύκῳ. καὶ δρᾶμα Αἰσχύλου Ὀστολόγοι.*

165. Athenæus xv. p. 667 c. *Καὶ Αἰσχύλος δ' ἐν Ὀστολόγοις ἀγκυλητοὺς λέγει κοττάβους διὰ τούτων*

Εὐρύμαχος οὐκ ἄλλος οὐδὲν ἥσσονας
ὕβριζ' ὑβρισμοὺς, οὐκ ἐναισίους ἐμοί.
ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κόττα βος †ἀεὶ τοὐμὸν κάρα,
τοῦ δ' ἀγκυλητοῦ κοσσάβιός ἐστι σκοπὸς
†ἐκτεμὼν ἠβῶσα χεὶρ ἐφίετο.

[Legendum fortasse v. 1. *οὔτις ἄλλος* et *οὐδὲν ἡσσόνως*, et v. 3. *κόταβος ἐπὶ τοὐμὸν κάρα.* Nam in proximo legitur cum duplici *σσ κοσσαβίς*, unde plane liquet non *κόττα βος*, sed *κόσσα βος*, hic scripturum fuisse Æschylum. Conferri potest *ὄτο βος*, quod in plerisque libris legitur *ὄττοβος*. Forma *ὄτταβος* etiam in lexicis perhibetur. De origine vocis *κόττα βος* vide *New Cratylus*, p. 291.—In ultimo v. *ἐκτεμὼν* corruptum est. Sensus fuisse videtur: *in hoc autem* (caput sc. meum) *dirigitur missile cotabi telum; hoc percutere voluit juvenilis manus.* Confer Eur. Frag. Œnei IX.

πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασι
κάρα γέροντος· τὸν βαλόντα δὲ στέφειν
ἐγὼ 'τετάγμην, ἆθλα κόσσαβον διδούς.

et Frag. Pleisthenis VI.]

166. Athenæus I. p. 17 c. *Αἰσχύλος ἀπρεπῶς που παράγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι. λέγει γοῦν*

Ὅδ' ἐστὶν ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος
γελωτοποιὸν, τὴν κάκοσμον οὐράνην,
ἔρριψεν οὐδ' ἥμαρτε. περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ
πληγεῖσ' ἐναυάγησεν ὀστρακουμένη
χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί.

Scholiasta Lycophronis v. 778. *Παρ' Αἰσχύλῳ φαίνεταί τις τὸν Ὀδυσσέα τύψας ὀστράκῳ, οὐ μὴν παρ' Ὁμήρῳ. οὐράνην* ex Æschylo memorat Pollux x, 44.

[*χωρὶς μυρηρῶν τευχέων*, etc. *aliter spirans atque vasa unguentaria.*

Confer Soph. Frag. 147. qui eadem fere verba ex Æschylo repetisse putandus est. Arist. Plut. 703. et Frag. 8. *μυρηρὰ λήκυθος.*]

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

Ad Æschyli Palamedem ab Platone de Republ. II. p. 522 d. respici putabat Butlerus. De Platonis loco dixit Aristides vol. II. p. 260.

167. Schol. Homeri Iliad. δ, 519. ubi de aoristo *ἔκταν* agit, *Αἰσχύλος Παλαμήδῃ*

Τίνος κατέκτας ἕνεκα παῖδ' ἐμὸν βλάβης;

168. Athenæus I. p. 11 e. *Ἔστι δ' ἡ τάξις καὶ παρ' Αἰσχύλῳ τῶν ὀνομάτων, ἐν οἷς ὁ Παλαμήδης πεποίηται λέγων*

Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας
ἔταξα, σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα,
ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα.

unde sua duxit Eustathius p. 242, 22. 1358, 4. 1432, 5. 1791, 45. 1833, 4. V. 1. *καὶ ταξιάρχας χἀκατοντάρχας στρατῷ* Porsonus. Conf. Sophoclis fragm. 379. V. 3. *τρία* Eustathius locis quattuor prioribus, quorum primo adjicit, *ἢ μάλιστα τρίτα κατὰ τοὺς παλαιούς*: omisit scholiasta Iliad. β, 381. et Odyss. β, 20. Ad hunc locum spectat Phrynichus Bekkeri p. 23, 23.

[Herod. VII. 120. *ἔχειν σφι μεγάλην χάριν, ὅτι βασιλεὺς Ξέρξης οὐ δὶς ἑκάστης ἡμέρης ἐνόμισε σῖτον αἱρέεσθαι. παρέχειν γὰρ ἂν Ἀβδηρίτῃσι, εἰ καὶ ἄριστον προείρητο ὁμοῖα τῷ δείπνῳ παρασκευάζειν.*]

ΠΕΝΘΕΥΣ.

Scriptor argumenti Baccharum Euripidis, *Ἡ μυθοποιία κεῖται παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πενθεῖ.*

169. Galenus loco supra ad fr. 158 indicato, *Πέμφιξ—ἐπὶ δὲ τῆς ῥανίδος ὁ αὐτὸς—ἐν Πενθεῖ*

Μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς.

ΠΕΡΡΑΙΒΙΔΕΣ.

Περραιβίδες hanc fabulam inscriptam fuisse, non *Περραιβοί*, ostendi præfatione ad Athenæum I. p. IV.

170. Athenæus XI. p. 476 c. Αἰσχύλος δ' ἐν Περραιβοῖς τοὺς Περραιβοὺς παρίστησιν ἀντὶ ποτηρίων τοῖς κέρασι χρωμένους διὰ τούτων

Ἀργυρηλάτοις
κέρασι χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένοις.

προβεβλημένοις epitome et Eustathius p. 917, 63.

[χρυσᾶ στόμια etc. *oras ex auro habentibus affixas.* Vide ad Ag. 790.]

171. Athenæus XI. p. 499 a. Αἰσχύλος ἐν Περραιβίσι

Ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα κἀκροθίνια;
ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα;

172. Hesychius, Ἀπαιόλη: ἀπάτη, ἀποστέρησις. Αἰσχύλος Περραιβίσιν (codex περρέβην). Eustathius p. 352, 33. ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος αἰόλλω καὶ ἀπαιόλη γίνεται ἡ ἀπάτη καὶ ἀποστέρησις. Αἰσχύλος

Τέθνηκεν αἰσχρὸς χρημάτων ἀπαιόλῃ.

αἰσχρῶς Butlerus.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

173. Etymol. M. p. 31, 5. Αἰδοιέστατος: ἰστέον ὅτι τὸ ἀρχέστατον, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Πηνελόπῃ, οἷον

Ἐγὼ γένος μέν εἰμι Κρὴς ἀρχέστατον,

καὶ τὸ αἰδοιέστατον καὶ ἀφθονέστατον ποιητικά εἰσι κατ' ἔθος Ἰώνων γινόμενα.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΠΥΡΦΟΡΟΣ.

[Satyricum drama fuit. πυρφόρος an πυρκαεὺς appellatum non plane constat. De quo fusius Dindorfius.]

174. Gellius N. A. XIII, 18. "*Id quoque animadvertimus apud Æschylum* ἐν τῷ πυρφόρῳ Προμηθεῖ, *et apud Euripidem in tragœdia quæ inscripta est* Ἰνὼ *eundem esse versum absque paucis syllabis. Æschylus sic*

Σιγῶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγων τὰ καίρια.

Euripides autem sic 'Σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν ἵν' ἀσφαλές.'" Simi-

lem sententiam ex Æschylo affert scholiasta Aristidis vol. III. p. 501, 17. *Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ*

Πολλοῖς γάρ ἐστι κέρδος ἡ σιγὴ βροτῶν.

Quæ non leguntur in Prometheo vincto.

175. Pollux x, 64. *Ὠμόλινον—Αἰσχύλου ἐν Προμηθεῖ πυρκαεῖ*

Λινᾶ δὲ, πίσσα κωμολίνου μακροὶ τόνοι.

176. Plutarchus Moral. p. 86 f. *Τοῦ δὲ σατύρου τὸ πῦρ, ὡς πρῶτον ὤφθη, βουλομένου φιλῆσαι καὶ περιβαλεῖν ὁ Προμηθεὺς,*

Τράγος γένειον ἆρα πενθήσεις σύ γε.

καίει τὸν ἁψάμενον, ἀλλὰ φῶς παρέχει καὶ θερμότητα. Eustathius p. 415, 7. *Ἥλιος ἀντὶ τοῦ ὦ Ἥλιε, ὁποῖον συὶ ἄλλοις καὶ τὸ "Τράγος γένειον ἄρα πενθήσεις σύ γε" ἀντὶ τοῦ, ὦ τράγε πάνυ στερήσῃ γενείου, εἰ τὴν φλόγα φιλήσεις.* Præterea ad hanc fabulam fuerunt qui referrent fragmenta 289. 362.

[*πενθήσεις, desiderabis.* Soph. Frag. 587. de equa jubam detonsa:

πενθοῦσα καὶ κλαίουσα τὴν πάρος φόβην.]

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΛΥΟΜΕΝΟΣ.

Hermanni dissertatio Lipsiæ edita a. 1828.

177. Arrianus in Periplo Ponti Euxini p. 19. *Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ τὸν Φᾶσιν ὅρον τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας ποιεῖ. λέγουσι γοῦν αὐτῷ οἱ Τιτᾶνες πρὸς τὸν Προμηθέα ὅτι*

Ἥκομεν
τοὺς σοὺς ἄθλους τούσδε, Προμηθεῦ,
δεσμοῦ τε πάθος τόδ' ἐποψόμενοι.

ἔπειτα καταλέγουσιν ὅσην χώραν ἐπῆλθον

τῇ μὲν δίδυμον χθονὸς Εὐρώπης
μέγαν ἠδ' Ἀσίας τέρμονα Φᾶσιν.

Minus integra hæc afferuntur in Periplo Ponti Euxini et Mæotidis paludis p. 1. Spectat ad hunc locum Procopius Histor. Goth. IV, 6. p. 336, 11.

178. Strabo I. p. 33. *Οὕτω τὰ μεσημβρινὰ πάντα Αἰθιοπίαν καλεῖ-*

σθαι τὰ πρὸς Ὠκεανῷ. μαρτυρεῖ δὲ τὰ τοιαῦτα. ὅ τε γὰρ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ τῷ λυομένῳ φησὶν οὕτω

Φοινικόπεδόν τ' ἐρυθρᾶς ἱερὸν
χεῦμα θαλάσσης,
χαλκοκέραυνόν τε παρ' Ὠκεανῷ
λίμναν παντοτρόφον Αἰθιόπων,
ἵν' ὁ παντόπτας Ἥλιος ἀεὶ
χρῶτ' ἀθάνατον κάματόν θ' ἵππων
θερμαῖς ὕδατος
μαλακοῦ προχοαῖς ἀναπαύει.

179. Cicero Quæst. Tusc. II, 10. "Veniat Æschylus non poeta solum, sed etiam Pythagoreus: sic enim accepimus. Quomodo fert apud eum Prometheus dolorem, quem excipit ob furtum Lemnium,

unde ignis cluet mortalibus clam
divisus: eum dictus Prometheus
clepisse dolo, pœnasque Jovi
fato expendisse supremo.

Has igitur pœnas pendens affixus ad Caucasum hæc dicit

Titanum suboles, socia nostri sanguinis,
generata cælo, aspicite religatum asperis
vinctumque saxis: navem ut horrisono freto
noctem paventes timidi adnectunt navitæ;
Saturnius me sic infixit Juppiter,
Jovisque numen Mulcibri arcivit manus;
hos ille cuneos fabrica crudeli inserens
perrupit artus: qua miser sollertia
transverberatus castrum hoc Furiarum incolo.
jam tertio me quoque funesto die
tristi advolatu aduncis lacerans unguibus,
Jovis satelles pastu dilaniat fero.
tum jecore opimo farta et satiata affatim
clangorem fundit vastum, et sublime avolans
pinnata cauda nostrum adulat sanguinem.
quum vero adesum inflatu renovatum est jecur,
tum rursus tetros avida se ad pastus refert.
sic hunc custodem mæsti cruciatus alo,
qui me perenni vivum fœdat miseria.

namque, ut videtis, vinclis constrictus Jovis
arcere nequeo diram volucrem a pectore.
sic me ipse viduus pestes excipio anxias,
amore mortis terminum anquirens mali:
sed longe a leto numine aspellor Jovis.
atque hæc vetusta sæclis glomerata horridis
luctifica clades nostro infixa est corpori,
ex quo liquatæ solis ardore excidunt
guttæ, quæ saxa assidue instillant Caucasi."

Hæc ex Prometheo soluto Cicero vertit: quattuor quos præmisit versus anapæsticos ex Attii Philocteta sumpsit. Ad versum 11. Schuetzius probabiliter refert Hesychii locum fragm. 185.

180. Plutarchus Moral. p. 98 c. Νῦν δὲ οὐκ ἀπὸ τύχης οὐδὲ αὐτομάτως περίεσμεν αὐτῶν καὶ κρατοῦμεν, ἀλλ' ὁ Προμηθεὺς, τουτέστιν ὁ λογισμὸς, αἴτιος,

Ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονὰς
δοὺς ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα.

κατ' Αἰσχύλον. Libri ἀντίδωρα.

[Idem p. 964 f. ubi ἀνδέκτορα. ἐκδέκτορα Porphyrius de Abstin. III. 18. p. 257.]

181. Galenus vol. v. p. 454. ed. Basil. vol. IX. p. 385. Charter. Δοκεῖ μὲν γὰρ αὐτὴν (τὴν πέμφιγα) ἐπὶ τῆς πνοῆς Σοφοκλῆς—λέγειν—Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ

Εὐθεῖαν ἕρπε τήνδε· καὶ πρώτιστα μὲν
Βορεάδας ἥξεις πρὸς πνοὰς, ἵν' εὐλαβοῦ
βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ
δυσχειμέρῳ πέμφιγι συστρέψας ἄφνω.—

ἐπὶ δὲ τῆς ῥανίδος ὁ αὐτός φησιν ἐν Προμηθεῖ

Ἐξευλαβοῦ δὲ μή σε προσβάλῃ στόμα
πέμφιξ· πικροὶ γὰρ κοὐ διὰ ζόης ἀτμοί.

Προμηθέα δεσμώτην aut memoriæ errore nominat, aut exciderunt hi versus ex illa fabula. Vide Hermannum p. 22.

[Posse hos versus post v. 810. Promethei Vincti excidisse ad eum locum monui.]

182. Strabo IV. p. 182. 183. Μεταξὺ τῆς Μασσαλίας καὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδανοῦ πεδίον ἐστὶ τῆς θαλάττης διέχον εἰς ἑκατὸν σταδί-

ους, τοσοῦτον δὲ τὸν διάμετρον, κυκλοτερὲς τὸ σχῆμα· καλεῖται δὲ λιθῶδες ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. μεστὸν γάρ ἐστι λίθων χειροπληθῶν, ὑποπεφυκυῖαν ἐχόντων αὐτοῖς ἄγρωστιν· ἀφ' ἧς ἄφθονοι νομαὶ βοσκήμασίν εἰσιν, ἐν μέσῳ δ' ὕδατα καὶ ἀλυκίδες ἐνίστανται καὶ ἅλες. (Sequuntur Aristotelis et Posidonii sententiæ.)—*τὸ μέντοι ξυναπολόγητον Αἰσχύλος καταμαθὼν ἢ παρ' ἄλλου παραλαβὼν εἰς μῦθον ἐξετόπισε. φησὶ γοῦν Προμηθεὺς παρ' αὐτῷ καθηγούμενος Ἡρακλεῖ τῶν ὁδῶν τῶν ἀπὸ τοῦ Καυκάσου πρὸς τὰς Ἑσπερίδας*

Ἥξεις δὲ Λιγύων εἰς ἀτάρβητον στρατὸν,
ἔνθ' οὐ μάχης, σάφ' οἶδα, καὶ θοῦρός περ ὢν,
μέμψει· πέπρωται γάρ σε καὶ βέλη λιπεῖν
ἐνταῦθ'· ἑλέσθαι δ' οὔτιν' ἐκ γαίας λίθον
ἕξεις, ἐπεὶ πᾶς χῶρός ἐστι μαλθακός.
ἰδὼν δ' ἀμηχανοῦντά σ' ὁ Ζεὺς οἰκτερεῖ,
νεφέλην δ' ὑποσχὼν νιφάδι γογγύλων πέτρων
ὑπόσκιον θήσει χθόν', οἷς ἔπειτα σὺ
βαλὼν διώσεις ῥᾳδίως Λίγυν στρατόν.

Versus 1—3. attulit Dionysius Hal. Antiq. I, 41. ubi *εὖ οἶδα* scriptum. V. 7. Libri *στρογγύλων*. Correxit Porsonus in Miscellaneis p. 212. Ad hunc locum spectat Hyginus Poet. Astron. II, 6. p. 437. et non nominato auctore Theo ad Arati Phæn. v. 75.

[In v. 7. legendum videtur *ὑπερσχὼν* pro *ὑποσχὼν*, ut Theb. 215. *ἵν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν.*]

183. Scholiasta Apollonii IV, 284. *Τὸν Ἴστρον φησὶν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καταφέρεσθαι καὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν. οὕτω δὲ εἶπεν ἀκολουθῶν Αἰσχύλῳ ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ λέγοντι τοῦτο.*

184. Stephanus Byzant. in *Ἄβιοι*. *Αἰσχύλος τε Γαβίους διὰ τοῦ γ ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ*

Ἔπειτα δ' ἥξει δῆμον ἐνδικώτατον
* * ἁπάντων καὶ φιλοξενώτατον,
Γαβίους, ἵν' οὔτ' ἄροτρον οὔτε γατόμος
τέμνει δίκελλ' ἄρουραν, ἀλλ' αὐτόσποροι
γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

V. 1. *ἥξεις* Stanleius. V. 2. *βροτῶν* addit Hermannus p. 21. *Γαβίους*

ex Æschylo memorant scholiasta Homeri Iliad. ν, 6. et Eustathius p. 916, 24.

185. Hesychius. Εἰσαφάσματα: εἰσπτήματα, ἀπὸ τοῦ εἰσαφιέναι. ἢ σπαράγματα. Αἰσχύλος Προμηθεῖ λυομένῳ.

186. Eustathius p. 600, 43. Σχίσματα γάρ τινα καὶ θύσανοι, ὅθεν ἀρειθύσανοι κατὰ Παυσανίαν Ἄρεος θύσανοι, οἱονεὶ ἀποσχίσματα, παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ. Hesychius, Ἀρθύσανοι: ἀποσχήματα καὶ ἀποβλαστήματα. Ἀριθύσανοι: ἡνίοχοι.

187. Plutarchus in vita Pompeii p. 619 b. Πρὸς δὲ Πομπήιον ἔοικε τοῦτο παθεῖν ὁ Ῥωμαίων δῆμος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅπερ ὁ Αἰσχύλου Προμηθεὺς πρὸς τὸν Ἡρακλέα, σωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ λέγων

Ἐχθροῦ πατρός μοι τοῦτο φίλτατον τέκνον.

188. Strabo I. p. 43. Ἡσιόδου δ' οὐκ ἄν τις αἰτιάσαιτο ἄγνοιαν—οὐδ' Αἰσχύλου κυνοκεφάλους καὶ στερνοφθάλμους καὶ μονομμάτους (ἱστοροῦντος). Eadem VII. p. 299. ubi additum ἐν τῷ Προμηθεῖ.

[μονομμάτους ad Prom. v. 814. κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι, spectare potest.]

189. Strabo VII. p. 390. Καὶ Αἰσχύλος δ' ἐμφαίνει συνηγορῶν τῷ ποιητῇ, φήσας περὶ τῶν Σκυθῶν

Ἀλλ' ἱππάκης βρωτῆρες εὔνομοι Σκύθαι.

190. Athenæus XV. p. 674 d. Αἰσχύλος δ' ἐν τῷ λυομένῳ Προμηθεῖ σαφῶς φησιν ὅτι ἐπὶ τιμῇ τοῦ Προμηθέως τὸν στέφανον περιτίθεμεν τῇ κεφαλῇ, ἀντίποινα τοῦ ἐκείνου δεσμοῦ.

191. Plutarchus Moral. p. 757 d. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἕτερον θεὸν παρακαλεῖ μέλλων ἐπὶ τὸν ὄρνιν αἴρεσθαι τὸ τόξον, ὡς Αἰσχύλος φησὶν

Ἀγρεὺς δ' Ἀπόλλων ὀρθὸν ἰθύνοι βέλος.

192. Antiatticista Bekkeri I. p 116, 7. Χερσά: τὰ μὴ γεωργούμενα. Αἰσχύλος Προμηθεῖ. Dubium quam fabulam dicat.

[Hoc sensu occurrit χέρσος Antig. 250. στύφλος δὲ γῆ καὶ χέρσος etc. Vide *New Cratylus*, p. 361.]

ΠΡΟΠΟΜΠΟΙ.

193. Hesychius, Δίπολοι: Αἰσχύλος διπλαῖ Προπομποῖς.

ΠΡΩΤΕΥΣ.

Pertinuit ad Oresteam: vide didascaliam Agamemnonis et schol. Aristoph. Ranar. v. 1155. Acta igitur est olymp. LXXX, 2.

194. Athenæus IX. p. 394 a. Φαὼ—Αἰσχύλου ἐν τῷ τραγικῷ (i. q. σατυρικῷ) Πρωτεῖ οὕτω μνημονεύοντος τοῦ ὄρνιθος

Σιτουμένην δύστηνον ἀθλίαν φάβα,
μέσακτα πλευρὰ πρὸς πτύοις πεπλεγμένην.

[μέσακτος occurrit Pers. 877. ubi ut hoc loco *medius* significat.]

195. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 35, 19. Γάρος Αἰσχύλος Πρωτεῖ σατυρικῷ "Καὶ τὸν ἰχθύων γάρον." Omisso nomine fabulæ affertur ab Athenæo II. p. 67 c. Conf. Herodianum Piersoni p. 437.

196. Scholiasta Homeri Odyss. δ, 366. Εἰδοθέη : ἀπὸ τῆς εἰδήσεως καὶ ἐπιστήμης τοῦ πατρὸς τὸ ὄνομα. καὶ Αἰσχύλος δὲ ἐν Πρωτεῖ Εἰδοθέαν αὐτὴν καλεῖ. Etymolog. Gudian. p. 316, 30. ex codice Parisino 2638. correctum, Κερδώ : ὑποκοριστικῶς, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἡ Εἰδὼ καὶ Ὑψὼ ἀντὶ τοῦ Εἰδοθέα καὶ Ὑψιπύλη. Conf. Bekkeri Anecd. II. p. 857, 9.

197. Hesychius, Ἄελπτοι : δεινοὶ καὶ ἄαπτοι. Αἰσχύλος Πρωτεῖ.

198. Hesychius, Ἄμαλα : τὴν ναῦν, ἀπὸ τοῦ ἁμᾶν τὴν ἄλα. Αἰσχύλος Πρωτεῖ σατυρικῷ. Corrupte Etymolog. M. p. 75, 22. Ἀμάδα τὴν ναῦν Αἰσχύλος.

[ἄμαλα pro ἄμιδα ex hac glossa restitutum Suppl. 821.]

199. Hesychius, Ἐπάσω : ἐκτήσω. Αἰσχύλος Πρωτεῖ σατυρικῷ.

[πεπαμένη pro κεκτημένη legitur Cho. 183.]

ΣΑΛΑΜΙΝΙΑΙ.

200. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 36, 19. Οἱ μέντοι τραγικοὶ ἐπίσης ἐκτείνουσι τοῦ προκειμένου ὀνόματος (φᾶρος) τὸ ᾱ καὶ συστέλλουσιν, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σαλαμινίαις

Εἴ μοι γένοιτο φᾶρος ἶσον οὐρανῷ.

Codex ἐν οὐρανῷ. Ex Herodiano περὶ ἐιχρόνων edidit Bruncknius in lexico Sophocleo in φᾶρος, ubi ἐμοὶ est pro εἴ μοι. Ex eodem fonte Draco Straton. p. 35, 11. et grammaticus Hermanni p. 443.

201. Hesychius, Ἔκλογον : διήγησιν. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις.

202. Hesychius, Κανθύλας: τὰς ἀνοιδήσεις. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις.

203. Hesychius, Ἀναροιβδοῖ: ἀναροφεῖ. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις ἀντὶ τοῦ διαπνεῖ.

204. Hesychius, Ἀνήρης: ἀνδρώδης. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις.

ΣΕΜΕΛΗ Η ΥΔΡΟΦΟΡΟΙ.

205. Hesychius, Ἀνταία: ἐναντία, ἱκέσιος. Αἰσχύλος Σεμέλῃ.

206. Hesychius, Ἄστερκτα: τὰ οὐ δυνάμενα κατασχεθῆναι. Αἰσχύλος Σεμέλῃ. Corrigunt Ἄστεκτα.

207. Hesychius, Ἀμφίδρομος: Αἰσχύλος Σεμέλῃ ἔπλασε δαίμονα καινὸν περὶ τὰ ἀμφιδρόμια, ὡς εἰ ἔλεγε τὸν γενέθλιον.

208. Scholiasta Homeri Iliad. δ, 319. ubi de aoristo ἔκταν agit, Αἰσχύλος—ἐν Σεμέλῃ ἢ Ὑδροφόροις "Ζεὺς ὃς κατέκτα τοῦτον."

209. Schol. Apollon. Rhod. I, 636. Θυάσιν ὠμοβόροις: Μαινάσιν. ἔνθεν καὶ τὴν Σεμέλην Θυώνην καλοῦσιν, ἐπειδὴ Αἰσχύλος ἔγκυον αὐτὴν παρεισήγαγεν οὖσαν καὶ ἐνθεαζομένην, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς ἐφαπτομένας τῆς γαστρὸς αὐτῆς ἐνθεαζομένας.

ΣΙΣΥΦΟΣ.

Sisyphus duplex fuit: alter Δραπέτης, quem memorat catalogi fabularum scriptor, alter Πετροκυλιστής, de quo infra.

210. Pollux X, 77. Ἔξεστι δὲ καὶ σκάφην ὀνομάσαι κατ' Αἰσχύλον που σκάφην εἰπόντα ἐν Σισύφῳ

Καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεοφόρων ποδῶν φέρειν.
λεοντοβάμων ποῦ σκάφη χαλκήλατος;

νίπτρα ex Æschylo memorat Pollux VII, 40.

211. Pollux X, 20. Σταθμοῦχος εἴρηται ἐν Αἰσχύλου Σισύφῳ

Σὺ δ' ὁ σταθμοῦχος ἐγκατιλλώψας ἄθρει.

[ἐγκατιλλώψας, *oculis illuc versis.* Eum. 113. ὑμῖν ἐγκατιλλώψας μέγα. Est ab ἴλλειν vel εἰλεῖν τὴν ὦπα, unde ἰλλὸς Thesmoph. 846. ἐγκατίλλειν et ἐγκατειλῆσαι ex Hippocrate laudat Buttm. Lexil. in εἰλεῖν.]

212. Ælianus N. A XII, 5. Ἔτι γὰρ καὶ τοὺς Αἰολέας καὶ τοὺς Τρῶας

τὸν μῦν προσαγορεύειν σμίνθον, ὥσπερ οὖν Αἰσχύλος ἐν τῷ Σισύφῳ "Ἀλλ' ἀρουραῖός (τις addit Gronovius) ἐστι σμίνθος ὡς ὑπερφυής."

213. Erotianus p. 118. Διόπῳ: τῷ τῆς νηὸς ἐπιμελητῇ, παρὰ τὸ διοπτεύειν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις, κειμένη—παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σισύφῳ. Conf. fragm. 245.

214. Ἄμβωνες: vide fragm. 93.

215. Etymologicon Gudianum p. 227. Ζαγρεύς:—τινὲς δὲ τὸν Ζαγρέα υἱὸν Ἅιδου φασὶν, ὡς Αἰσχύλος ἐν Σκύφῳ "Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ πολυξένῳ χαίρειν."

[Suppl. 146. τὸν Ζαγρέα, τὸν πολυξενώτατον, Ζῆνα τῶν κεκμηκότων, ubi libri corrupte τοὔγγαιον. Vide Grote, *Hist. Greece*, I. p. 26.]

216. Etymologicon Gudianum p. 321. Κίκυς, ἡ ὕναμις. Ἀπολλόδωρος ἱκμάς—καὶ Αἰσχύλος ἐν Σισύφῳ, καὶ θανόντων εἰσὶν οὐκ ἐνεστιγμάσει τὰ (hoc est οἷσιν οὐκ ἔνεστ' ἱκμασία) σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι κίκις οὐδ' αἱμόρρυτοι φλέβες θανόντων φησὶν ἀψύχοις. Valde hæc perturbata, sed ut agnoscas tamen Æschyli verba

Σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι κῖκυς οὐδ' αἱμόρρυτοι
φλέβες.

ΣΙΣΥΦΟΣ ΠΕΤΡΟΚΥΛΙΣΤΗΣ.

De profanatis mysteriis fragm. 81.

217. Hesychius, Θώψεις: θωπεύσεις. Αἰσχύλος Σισύφῳ πετροκυλιστῇ.

218. Schol. Aristoph. Pacis v. 73. Αἰσχύλος ἐν Σισύφῳ πετροκυλιστῇ

Αἰτναῖός ἐστι κάνθαρος βίᾳ πόνων (πονῶν?).

ΣΦΙΓΞ.

219. Athenæus xv. p. 674 d. post verba supra fragm. 190. apposita ita pergit, καίτοι ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Σφιγγὶ εἰπὼν

Τῷ δὲ ξένῳ γε στέφανος, ἀρχαῖον στέφος,
δεσμῶν ἄριστος, ἐκ Προμηθέως λόγου.

Libri στέφανον. Correxit Grotius.

220. Aristophanes Ranar. v. 1319.

Σφίγγα δυσαμερίαν πρύτανιν κίνα πέμπει.

ubi scholiasta, ταῦτα δὲ ἐκ Σφιγγὸς Αἰσχύλου.

221. Hesychius, Κνοῦς: ὁ ἐκ τοῦ ἄξονος ἦχος. λέγεται δὲ καὶ κνόη. καὶ ὁ τῶν ποδῶν ψόφος, ὡς Αἰσχύλος Σφιγγί.

ΤΗΛΕΦΟΣ.

222. Plato Phædon. p. 108 a. Ἔστι δὲ ἄρα ἡ πορεία οὐχ ὡς ὁ Αἰσχύλου Τήλεφος λέγει· ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἁπλῆν οἶμόν φησιν εἰς Ἅιδου φέρειν—. Clemens Alex. Strom. VI. p. 359. Οὐκ ἔστιν οὖν κατὰ τὸν Αἰσχύλου Τήλεφον νοεῖν ἁπλῆν οἶμον εἰς Ἅιδου φέρειν,

Ὁδοὶ δὲ πολλαὶ κἀπάγουσ' ἁμαρτίας.

Dionysius Halic. Artis rhetor. VI, 5. vol. V. p. 265. Reisk. Μία γὰρ καὶ ἡ αὐτὴ οἶμος, κατὰ τὸν Αἰσχύλον, εἰς Ἅιδου φέρουσα.

223. Hesychius, Ἀμφιδεξίοις χερσί: ταῖς τῶν τόξων, διὰ τὸ ἑκατέραν χεῖρα ἐνέργειν ἐν τῷ τοξεύειν. Αἰσχύλος Τηλέφῳ.

ΤΟΞΟΤΙΔΕΣ.

De profanatis mysteriis fragm. 81.

224. Antigonus Carystius Hist. mirab. cap. 127. p. 174. Τῶν δὲ θηλέων ζώων τροπικώτερόν φησιν εἶναι πρὸς τὴν συνουσίαν ἵππον—. φαίνεται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἱστορικῶς τὸ τοιοῦτον οὕτως πως εἰρηκέναι πρὸς τὰς παρθένους ἐν ταῖς Τοξότισιν

Ἅδων ταῖς ἀγναῖς παρθένοις γαμηλίων
λέκτρων αστει μη βλεμμάτων ῥεπιβουλη.

καὶ διαλιπὼν προσέθηκεν

Οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων
ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ἦ γεγευμένη.
ἔχων δὲ τούτων θυμὸν ἱπποgνώμονα.

v. 1. et 2. nondum emendati, nisi quod Salmasius recte ῥέπει βολή correxit. V. 3. supplendum νέας γυναικὸς ex Plutarchi Moral. p. 81 d. 767 b. qui hunc et sequentem versum sine fabulæ nomine attulit. V. 5.

ἔχω Salmasius. *θυμὸν ἱππογνώμονα* ex hoc versu sumpsit Etymolog. M. p. 209, 48. 474, 45.

[*ἀίβρων τις* in priore versu audacter, *λέκτρων ἀπείροις* in secundo probabiliter conjicere possis.—*προβατογνώμων* occurrit Ag. 768.]

225. Grammaticus Bekkeri I. p. 351, 4. ex Phrynicho *Ἄθηρος ἡμέρα*:—*Αἰσχύλος ἐν Τοξότισι* (codex *τοξότῃσι*)—*ἐπὶ Ἀκταίωνος*

Οὔπω τις Ἀκταίων' ἄθηρος ἡμέρα
κενὸν πόνου πλουτοῦντ' ἔπεμψεν ἐς δόμους.

Æschylus *Ἀκτέων'* scripserat. De Actæone scholiasta Homeri Iliad. ι, 593. *Ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐπὶ τοῦ διαφθείρειν ψιλῶς τέταχε (τὸ ἀμαθύνειν) περὶ τοῦ Ἀκταίωνος λέγων*

Κύνες διημάθυνον ἄνδρα δεσπότην.

Pollux v, 47. *Τὰ μὲν δὴ τῶν Ἀκταίονος κυνῶν ὀνόματα κατὰ τὴν Αἰσχύλου δόξαν Κόραξ, Ἅρπνια, Χάρων, Λυκιτᾶς.*

[De voce *Χάρων*, *hians*, optime disputavit Donaldson, *New Cratylus*, p. 364.]

226. Hesychius, *Πεζοφόροις ζώμασιν*: *Αἰσχύλος Τοξότισιν, ὥσπερ πέζαν ἐχόντων τῶν χιτώνων, τινὲς δὲ ποδήρεσι. Πεζοφόρα ζώματα* ex Æschylo memorat Pollux VII, 51.

ΤΡΟΦΟΙ.—Vide ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΤΡΟΦΟΙ.

ΥΨΙΠΥΛΗ.

Ὑψὼ pro Ὑψιπύλη dixit: vide ad fragm. 196.

227. Hesychius, *Ἀποκορσωσαμέναις*: *ἀποκειραμέναις. κόρσας γὰρ τὰς τρίχας. Αἰσχύλος Ὑψιπύλῃ.*

228. Scholiasta Apollonii I, 773. *Αἰσχύλος δ' ἐν Ὑψιπύλῃ ἐν ὅπλοις φησὶν αὐτὰς (τὰς Λημνίας) ἐπελθούσας χειμαζομένοις τοῖς Ἀργοναύταις, μέχρις οὗ ὅρκον ἔλαβον παρ' αὐτῶν ἀποβᾶσι μιγήσεσθαι αὐταῖς.*

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Dissertatio Hermanni in Opusc. vol. III. p. 113. De Æschyli Sophoclis et Euripidis Philocteta disputavit Dio Chrysostomus orat. LII. cujus verba emendavit Hermannus p. 113. 114.

229. Stobæus cxx, 12.

Ὦ Θάνατε Παιάν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν·
μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν
ἰατρός, ἄλγος δ' οὐδὲν ἅπτεται νεκροῦ.

Maximus Tyrius XIII. p. 241. Reisk. Ὦ πούς, ἀφήσω σε; ὁ Φιλοκτήτης λέγει· ἄνθρωπε ἄφες καὶ μὴ βόα μηδὲ λοιδορεῖ τοῖς φιλτάτοις μηδὲ ἐνόχλει τὴν Λημνίων γῆν· ὦ Θάνατε Παιάν. Versu tertio utitur Plutarchus Moral. p. 109 f.

230. Suidas

Ἔνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ.

ἐπὶ τῶν δυσχρήστοις παραπεσόντων τοῦτο λέγεται. φησὶ δὲ αὐτὸ παρ' Αἰσχύλῳ ὁ Φιλοκτήτης. Versus proverbialis apud Plutarchum Moral. p. 476 b. apud Diogenian. IV, 88. Apostolium VIII, 30. p. 94.

231. Aristotelis Poet. c. 37. (22, 13.) Οἷον τὸ αὐτὸ ποιήσαντος ἰαμβεῖον Αἰσχύλου καὶ Εὐριπίδου, ἓν δὲ μόνον ὄνομα μεταθέντος ἀντὶ κυρίου εἰωθότος γλῶτταν, τὸ μὲν φαίνεται καλὸν, τὸ δὲ εὐτελές. Αἰσχύλος μὲν γὰρ ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ἐποίησε

Φαγέδαιναν, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός.

ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐσθίει τὸ θοινᾶται μετέθηκε.

232. Athenæus IX. p. 394 a. Κἀν Φιλοκτήτῃ δὲ κατὰ γενικὴν κλίσιν φαβῶν εἴρηκεν (Αἰσχύλος).

233. Aristophanes Ranar. v. 1430.

Σπερχειὲ ποταμὲ βούνομοί τ' ἐπιστροφαί.

ubi scholiasta, Ἔστι δὲ ἐκ Φιλοκτήτου Αἰσχύλου.

234. Plutarchus Moral. p. 1087 f. Ἐκ δὲ τοῦ πόνου μάρτυς ὁ Αἰσχύλου Φιλοκτήτης ἱκανός.

Οὐ γὰρ ὁ δράκων (φησὶν) ἐνῆκεν, ἀλλ' ἐνῴκισε
δεινὴν στομωτὸν ἔκφυσιν ποδὸς λαβών.

235. Scholiasta Homeri Odyss. ξ, 12. Ὁ δὲ Κράτης τὴν τῶν δασυτάτων φυτῶν μελάνδρυόν φησιν, ὡς καὶ Αἰσχύλος φησὶ Φιλοκτήτῃ

Κρεμάσασα τόξον πίτυος ἐκ μελανδρύου.

Apud Eustathium p. 1748, 57. est κρεμάσας. Hermannus p. 121. κρεμαστὰ τόξα.

236 Photius p. 326, 9. Ὀκόρνους: τοὺς πάρνοπας. Αἰσχύλος Φιλοκτήτῃ.

ΦΙΝΕΥΣ.

237. Athenæus x. p. 421 f. Αἰσχύλος ἐν Φινεῖ

Καὶ ψευδόδειπνα πολλὰ μαργώσης γνάθου
ἐρρυσίαζον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

238. Pollux VII, 91. Ἃ δὲ πόδεια Κριτίας καλεῖ, εἴτε πίλους αὐτὰ οἰητέον εἴτε περιειλήματα ποδῶν, ταῦτα πέλλυτρα καλεῖ ἐν Φοινίσσαις Αἰσχύλος

Πέλλυτρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις.

τὰ δὲ πέλυντρα εἶδος ὑποδήματος, ὥσπερ αὖ τὰ πόδεια ταυτὸν ἦν ταῖς ἀναξυρίσιν, ἃς σκελέας ἔνιοι ὀνομάζουσι. Πέλλυτρα memorat idem X, 50. et ex Æschylo II, 96.

239. Scholiasta Euripidis Phœniss. v. 942. Οἱ περιλειφθέντες τῶν σπαρτῶν (ἐν τῇ πρὸς Κάδμον μάχῃ), ὡς Αἰσχύλος φησὶν, ἦσαν Χθόνιος, Οὐδαῖος, Πέλωρος, Ὑπερήνωρ καὶ Ἐχίων. In aliquot codicibus Ἀγήνωρ pro Πέλωρος scriptum.

ΦΟΡΚΙΔΕΣ.

240. Athenæus IX. p. 402 b. Ἀσχέδωρον —· Αἰσχύλος ἐν Φορκίσι παρεικάζων τὸν Περσέα τῷ ἀγρίῳ συΐ φησιν

Ἔδυ δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὡς.

Attulit Eustathius p. 1872, 6. Grammaticus Bekkeri I. p. 457, 21. Ἀσχέδωρος: παρ' Αἰσχύλῳ ὁ ἐκ τῆς ἰδίας ἀλκῆς ἄσχετα ὠρούμενος, οἷον βίαιος. Ἰταλιῶται τὸν σύαγρον ἀσχέδωρον καλοῦσιν.

241. Eratosthenes in Catasterismis c. 22. Περσεύς. — δοκεῖ δὲ καὶ ἅρπην παρ' Ἡφαίστου λαβεῖν ἐξ ἀδάμαντος, ὡς Αἰσχύλος ἐν Φορκίσι φησὶν ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητής. Eadem tradit Hyginus Poet. Astron. II, 12.

ΦΡΥΓΕΣ Η ΕΚΤΟΡΟΣ ΛΥΤΡΑ.

[Scriptor vitæ Æschyli et Schol. Arist. Ran. 942. mutam fere Achillis personam in hac fabula memorant, ut et Niobes in cognomine ejusdem poetæ dramate.]

242. Pollux VII, 131. Τῷ *φορτηγῷ ἐπὶ τῶν τὰ φορτία ἀγόντων ἐμπόρων κέχρηται Αἰσχύλος ἐν Φρυξὶν ἢ Λύτροις*

Ἀλλὰ ναυβάτην
φορτηγὸν, ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονός.

243. Stobæus CXXV, 7. Αἰσχύλου Ἕκτορος

Καὶ τοὺς θανόντας εἰ θέλεις εὐεργετεῖν,
τὸ γοῦν κακουργεῖν ἀμφιδεξίως ἔχει
καὶ μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι πάρα.
ἡμῶν γε μέντοι Νέμεσίς ἐσθ' ὑπερτέρα
καὶ τοῦ θανόντος ἡ δίκη πράσσει κότον.

V. 2. Codices ὃ γοῦν.

244. Athenæus II. p. 51 c. Μόρα δὲ τὰ συκάμινα καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Φρυξὶν ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος

Ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων.

Ad hunc versum respiciunt Pollux VI. 46. Photius p. 275, 19. Eustathius p. 211, 17.

245. Hesychius, Ἀδίοπον: *ἄναρχον, ἀφύλακτον. Αἰσχύλος Φρυξί. δίοποι οἱ τῆς νεὼς φύλακες.* Conf. fragm. 213.

246. Hesychius, Ἄροτον: *τὸν ὀλκὸν τοῦ Ἕκτορος, ἢ τὸ ἀντίσταθμον. Αἰσχύλος Φρυξί.*

247. Hesychius, Διαπεφρούρηται βίος: *Αἰσχύλος Φρυξίν. οἷον ἡ διὰ τοῦ βίου φρουρὰ* (codex φθορὰ) *συντετέλεσται· ἢ διελήλυθεν ὁ χρόνος.*

248. Hesychius, Ἐπιστροφαί: *διατριβαί, ζίαιται. Αἰσχύλος Φρυξί.*

249. Hesychius, Ἀγαστά: *ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο, οἷον ἀρεστά. Αἰσχύλος Φρυξί.* Codex φρά.ζ

250. Schol. Euripidis Androm. v. 1. Ἔνθα καὶ τὴν Χρύσην καὶ τὴν Λυρνησὸν ἐν τῷ τῆς Θήβης πεδίῳ τάσσουσιν, ὡς ὁ Αἰσχύλος Λυρνησίδα προσαγορεύσας τὴν Ἀνδρομάχην ἐν τοῖς Φρυξίν· ὅθεν καὶ ξένως ἱστορεῖ Ἀνδραίμονος αὐτὴν λέγων

Ἀνδραίμονος γένεθλον [γενέθλιον?] Λυρνησίου,
ὅθενπερ Ἕκτωρ ἄλοχον ἤγαγεν φίλην.

251. Schol. Homeri Iliad. χ, 351. Ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐπ' ἀληθείας ἀνθιστάμενον χρυσὸν πεποίηκε πρὸς τὸ Ἕκτορος σῶμα ἐν Φρυξίν.

252. Τιτῆναι: βασιλίδες (Αἰσχύλος ἐν Φρυξὶν addit Sopingius) ἢ Ἕκτορος Λύτροις.

[τιτηνὰ ex hac glossa optime restitutum est Cho. 391. pro τετιμέναι. Videndum tamen ne verum sit τιθῆναι, quoniam hæ deæ σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη Œd. Col. 1050. Sed et τιθήνη et τιτήνη a τιτθὸς, τιτθηνὸς, formantur.]

253. Athenæus I. p. 21 f. Ἀριστοφάνης ποιεῖ αὐτὸν τὸν Αἰσχύλον λέγοντα "Τοῖσι χοροῖς αὐτὸς τὰ σχήματ' ἐποίουν." καὶ πάλιν "Τοὺς Φρύγας οἶδα θεωρῶν, | ὅτε τῷ Πριάμῳ συλλυσόμενοι τὸν παῖδ' ἦλθον τεθνεῶτα | πολλὰ τοιαυτὶ καὶ τοιαυτὶ καὶ δεῦρο σχηματίσαντες." De his dixi ad Aristophanis fragmenta p. 24.

254. Schol. Homeri Iliad. β, 862. Οἱ νεώτεροι τὴν Τροίαν καὶ τὴν Φρυγίαν τὴν αὐτὴν λέγουσιν, ὁ δὲ Ὅμηρος οὐχ οὕτως. Αἰσχύλος δὲ συνέχεεν. Eadem Eustathius p. 364, 42.

ΨΥΧΑΓΩΓΟΙ.

Phrynichus Bekkeri I. p. 73, 10. Ψυχαγωγός:— οἱ ἀρχαῖοι τοὺς τὰς ψυχὰς τῶν τεθνηκότων γοητείαις τισὶν ἄγοντας. τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τοῦ Αἰσχύλου τὸ δρᾶμα Ψυχαγωγός.

255. Scholiasta Homeri Odyss. λ, 134. Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς

Ἐρρωδιὸς γὰρ ὑψόθεν ποτώμενος
ὀνθῳ σε πλήξει, νηδύος χειλώμασιν.
ἐκ τοῦδ' ἄκανθα ποντίου βοσκήματος
σήψει παλαιὸν δέρμα καὶ τριχορρυές.

Vide Valckenar. Diatrib. p. 286.

256. Aristophanes Ranar. v. 1297.

Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν.

ubi scholiasta, ἐκ τῶν Αἰσχύλου Ψυχαγωγῶν.

257. Hesychius, Δρώπτειν: διακόπτειν, ἢ διασκοπεῖν. Αἰσχύλος Ψυχαγωγοῖς.

258. Pollux x, 10. Αὐτὸ μὲν γὰρ τοὔνομα τῆς σκευοθήκης εὕροις ἂν ἐν τοῖς Αἰσχύλου Ψυχαγωγοῖς

Καὶ σκευοθηκῶν ναυτικῶν τ' ἐρειπίων.

259. Photius p. 534, 1. Σταθερόν:—τινὲς καὶ ἐπὶ τοῦ στασίμου, ὡς Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς "Σταθεροῦ χεύματος." Apud Suidam χρήματος.

260. Schol. Apollon. III, 846. Ὅτι δὲ τὴν Δαῖραν Περσεφόνην καλοῦσι Τιμοσθένης ἐν τῷ Ἐξηγητικῷ συγκατατίθεται καὶ Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς ἐμφαίνει, τὴν Περσεφόνην ἐκδεχόμενος Δαῖραν. Conf. Eustathium p. 648, 40.

ΨΥΧΟΣΤΑΣΙΑ.

261. [Plutarchus Moral. p. 17. a. et Pollux IV. 130. hujus fabulæ mentionem faciunt, sed argumentum tantum ejus breviter tangentes.]

262. Hesychius Ἀνηκίδοτοι: ἄνευ ἀκίδος. Αἰσχύλος Ψυχοστασίᾳ. Grammaticus Bekkeri I. p. 402, 25. Ἀνηκίδωτοι: ἄνευ ἀκίδος. Quæ vera scriptura est. Simplex ἀκιδωτός memorat idem grammaticus p. 371, 24.

263. Hesychius Αὐριβάτας: Αἰσχύλος τὸ αὖρι ἐπὶ τοῦ ταχέως τίθησι. καὶ ὁ αὐτὸς Ψυχοστασίᾳ οὕτως φησὶ τὸ ὄνομα ταχυβήλων (ταχυβήμων Salmasius). Conf. Bekkeri Anecdota I. p. 464, 8.

264. Strabo XV. p. 728. Λέγονται δὲ καὶ Κίσσιοι οἱ Σούσιοι. φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος τὴν μητέρα Μέμνονος Κισσίαν. Ad Ψυχοστασίαν refert Butlerus.

ΩΡΕΙΘΥΙΑ.

265. Longinus περὶ ὕψους III.

* * * * *

καὶ μὴ καμίνου σχῶσι μάκιστον σέλας.
εἰ γάρ τιν' ἐστιοῦχον ὄψομαι μόνον,
μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον
στέγην πυρώσω καὶ κατανθρακώσομαι.
νῦν δ' οὐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος.

οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγῳδα, αἱ πλεκτάναι καὶ τὸ πρὸς οὐρανὸν ἐξεμεῖν καὶ τὸ τὸν Βορέαν αὐλητὴν ποιεῖν καὶ τὰ ἄλλα ἑξῆς. Joannes Siceliota apud Ruhnken. ad h. l. Φαίνεται δὲ ἡ ἀτοπία τοῦ ποιητοῦ (Æschyli) ἐν τῷ τῆς Ὠρειθυίας δράματι, ὅπου ταῖς δυσὶ σιαγόσι φυσῶν ὁ Βορέας κυκᾷ τὴν θάλασσαν· οὐ γὰρ φέρω ἐπὶ μνήμης τὰ ἰαμβεῖα, ἐπιλαθόμενος. διὸ καὶ Σοφοκλῆς (οὐ add. Ruhnk.) μιμεῖται. λέγει δὲ περὶ τούτων Λογγῖνος ἀκριβέστερον ἐν τῷ κά τῶν φιλολόγων. V. 1. μὴ addidit Tollius.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ.

266. Plato de Republica II. p. 383 a. Πολλὰ ἄρα Ὁμήρου ἐπαινοῦντες ἄλλα τοῦτο οὐκ ἐπαινεσόμεθα τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι, οὐδ' Αἰσχύλου, ὅταν φῇ ἡ Θέτις τὸν Ἀπόλλω ἐν τοῖς αὐτῆς γάμοις ᾄδοντα ἐνδατεῖσθαι τὰς ἐὰς εὐπαιδίας

νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους,
ξύμπαντά τ' εἰπὼν θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας
παιᾶν' ἐπευφήμησεν εὐθυμῶν ἐμέ.
κἀγὼ τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα
ἤλπιζον εἶναι, μαντικῇ βρύον τέχνῃ,
ὁ δ' αὐτὸς ὑμνῶν, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρὼν,
αὐτὸς τάδ' εἰπὼν, αὐτός ἐστιν ὁ κτανὼν
τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.

267. Stobæus Eclog. Phys. I, 4. vol. I. p. 118. Heeren. (p. 9. Canter.) Αἰσχύλου

Δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.

268. Theophilus ad Autolycum II, 54. p. 256. ed. Wolf. Καὶ ὅτι μέλλει ἡ τοῦ θεοῦ κρίσις γίνεσθαι καὶ τὰ κακὰ τοὺς πονηροὺς αἰφνιδίως καταλαμβάνειν καὶ τοῦτο Αἰσχύλος ἐσήμανε λέγων

Τό τοι κακὸν ποδῶκες ἔρχεται βροτοῖς
καὶ τἀμπλάκημα τῷ περῶντι τὴν θέμιν.

269. Ὁρᾷς δίκην ἄναυδον οὐχ ὁρωμένην
εὖδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ·
ἐξῆς δ' ὀπηδεῖ δόχμιον, ἄλλοθ' ὕστερον.
οὐδ' ἐγκαλύπτει νὺξ κακῶς εἰργασμένα,
ὅ τι δ' ἂν ποιῇς, νόμιζ' ὁρᾶν θεούς τινα.

Affert hos versus, in quibus plura sunt minime Æschylea, Theophilus ibidem et omisso nomine poetæ et quibusdam aliter scriptis Stobæus l. l.

270. Stobæus Eclog. phys. II. 8, 10. vol. II. p. 340. Αἰσχύλου

Κοινὸν τύχη, γνώμη δὲ τῶν κεκτημένων.

271. Stobæus Florileg. III, 1.

[Ἃ δεῖ παρὼν φρόντιζε, μὴ παρὼν ἀπῇς.]

Ὃ χρήσιμ' εἰδὼς, οὐχ ὁ πόλλ' εἰδὼς, σοφός.

Priorem versum, qui non videtur Æschyli esse, omittit codex optimus.

272. Stobæus IV, 16.

Ἧ βαρὺ φόρημ' ἄνθρωπος εὐτυχῶν ἄφρων.

273. Stobæus IX, 23. scholiasta Homeri Iliad. β, 114. Eustathius p. 188, 44.

Ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός.

Attulit etiam Sextus in Fabricii Biblioth. vol. XII. p. 626. addito alio Æschyli versu

Ψευδῶν δὲ καιρὸν ἔσθ' ὅπου τιμᾷ θεός.

274. Stobæus XVIII, 13.

Κάτοπτρον εἴδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ.

275. Stobæus XX, 13.

Ὀργῆς ματαίας εἰσὶν αἴτιοι λόγοι.

Ex Promethei v. 378. Ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι detortus putatur.

276. Stobæus XXVII, 2.

Οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ.

277. Stobæus XXIX, 21.

Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός.

Euripidi tribuit Trincavelli editio et Apostolius XIX, 98. Fortasse excidit Æschyli Persarum versus 742.

Ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτὸς, χὠ θεὸς συλλαμβάνει.

278. Stobæus XXIX, 24.

Καλὸν δὲ καὶ γέροντα μανθάνειν σοφά.

279. Stobæus XXXIV, 5.

Πρὸ τῶν τοιούτων χρὴ λόγων δάκνειν στόμα.

280. Clemens Alexandr. Strom. VI. p. 620.

Οἴκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα
καὶ τὸν κακῶς πράσσοντα καὶ τοῦτον μένειν.

Priorem versum affert Stobæus XXXIX, 14. Sophocli tributum.

281. Stobæus XLV, 14.

Κακοὶ γὰρ εὖ πράσσοντες οὐκ ἀνασχετοί.

282. Stobæus XCVIII, 49.

Τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφήμερα φρονεῖ
καὶ πιστὸν οὐδὲν μᾶλλον ἢ καπνοῦ σκιά.

283. Stobæus CXV, 10.

Γῆρας γὰρ ἥβης ἐστὶν ἐνδικώτερον.

284. Athenæus VII. p. 303 c. Μνημονεύει δὲ τοῦ θύννου καὶ Αἰσχύλος λέγων

Σφύρας δέχεσθαι κἀπιχαλκεύειν μύδρους
ὃς ἀστενακτὶ θυννὸς ὡς ἠνέσχετο
ἄναυδος.

καὶ ἀλλαχοῦ

Τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην.

ὡς τοῦ θύννου τῷ σκαιῷ ὀφθαλμῷ οὐ βλέποντος. Versum postremum afferunt Ælianus de N. A. IX, 42. Plutarchus Moral. p. 979 e. Apostolius Proverb. X, 38.

285. Athenæus XI. p. 491 a.

Αἱ δ' ἔπτ' Ἄτλαντος παῖδες ὠνομασμέναι
πατρὸς μέγιστον ἆθλον οὐρανοστεγῆ
κλαίεσκον, ἔνθα νυκτέρων φαντασμάτων
ἔχουσι μορφὰς ἄπτεροι Πελειάδες.

ἀπτέρους αὐτὰς εἴρηκε διὰ τὴν πρὸς τὰς ὄρνεις ὁμωνυμίαν. Ad Heliades refert Hermannus in Opusc. vol. III. p. 141.

286. Eusebius Præp. Evang. XIII, 3.

Ἀλλ' οὔτε πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβὼν
θνήσκει τις, εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου,
οὔτ' ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστίᾳ
φεύγει τι μᾶλλον τὸν πεπρωμένον μόρον.

287. Plutarchus Moral. p. 106 c.

Ὡς οὐ δικαίως θάνατον ἔχθουσιν βροτοί,
ὅσπερ μέγιστον ῥῦμα τῶν πολλῶν κακῶν.

288. Plutarchus in vita Demetrii c. 35. p. 905 d. *Διὸ καί φασιν αὐτὸν ἐν ταῖς χείροσι μεταβολαῖς πρὸς τὴν τύχην ἀναφθέγγεσθαι τὸ Αἰσχύλειον*

Σύ τοί μ' ἔφυσας, σύ με καταίθειν μοι δοκεῖς.

Repetit hæc in Moral. p. 827 c. ubi *με φυσᾷς* scriptum et *μοι* omissum. Grotius *καταφθιεῖν δοκεῖς.*

289. Ælian. de N. A. XII, 8. *Ζῷόν ἐστιν ὁ πυραύστης, ὁπεροῦν χαίρει μὲν τῇ λαμπηδόνι τοῦ πυρὸς καὶ προσπέταται τοῖς λύχνοις ἐν ἀκμαζούσῃ ἔτι τῇ φλογί, καὶ δοκεῖ τι λήψεσθαι, ἐμπεσὼν δὲ ὑπὸ ῥύμης εἶτα μέντοι καταπέφλεκται. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ Αἰσχύλος ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς λέγων*

Δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μόρον.

Attulerunt Suidas in *πυραύστου*, Zenobius V, 79. Apostolius XX, 65.

290. Scriptor dissertationis de Nilo, quæ libro secundo Athenæi subjecta est p. 165. ed. nostræ, *Αἰσχύλος*

Γένος μὲν αἰνεῖν ἐκμαθὼν ἐπίσταμαι
Αἰθιοπίδος γῆς, Νεῖλος ἔνθ' ἑπτάρροος
γαῖαν κυλίνδει πνευμάτων ἐπομβρίᾳ,
ἥλιος ἐν ᾗ πυρωπὸς ἐκλάμψας χθονὶ
τήκει πετραίαν χιόνα· πᾶσα δ' εὐθαλὴς
Αἴγυπτος ἀγνοῦ νάματος πλημυμένη
φερέσβιον Δήμητρος ἀντέλλει στάχυν.

V. 2. correxi librorum scripturam ἔνθα Νεῖλος ἑπτάμμους. [Vulgatum revocatum velim, *ἑπτάρους* scriptum.]

291. Aristoteles H. A. IX, 49. *Μεταβάλλει δὲ καὶ ὁ ἔποψ τὸ χρῶμα καὶ τὴν ἰδέαν, ὥσπερ ὁ Αἰσχύλος πεποίηκεν ἐν τοῖσδε*

Τοῦτον δ' ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὑτοῦ κακῶν
πεποικίλωκε κἀποδηλώσας ἔχει
θρασὺν πετραῖον ὄρνιν ἐν παντευχίᾳ,
ὃς ἦρι μὲν φαίνοντι διαπάλλει πτερὸν
κίρκου λεπάργου. δύο γὰρ οὖν μορφὰς φανεῖ

παιδός τε χαὐτοῦ νηδύος μιᾶς ἄπο.
νέας δ' ὀπώρας ἡνίκ' ἂν ξανθῇ στάχυς,
στικτή νιν αὖθις ἀμφινωμήσει πτέρυξ.
ἀεὶ δὲ μίσει τῶνδ' ἄπ' ἄλλον εἰς τόπον
δρυμοὺς ἐρήμους ἢ πάγους ἀποικιεῖ.

[In v. 9. τῶνδ' ἀνελλήνων τόπων, vel ἀφελλήνων, sc. *barbarorum* conjicit, si recte memini, G. Burges. τῶνδε Παλλήνης τόπων alii scribunt.]

292. Clemens Alexandr. Strom. IV. p. 494.

Τῷ πονοῦντι δ' ἐκ θεῶν
ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος.

293. Clemens Alexandr. Strom. V. p. 558.

Ἀλλ' ἔστι καὶμοὶ κλῃὶς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ.

294. Plutarchus Moral. p. 950 e. Τὸ γὰρ ὕδωρ ὁ μὲν Αἰσχύλος εἰ καὶ τραγικῶς, ἀλλ' ἀληθῶς εἶπε "Παῦ' ὕδωρ δίκην πυρός."

295. Clemens Alexandr. Strom. V. p. 603.

Ζεύς ἐστιν αἰθὴρ, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεὺς δ' οὐρανός.
Ζεύς τοι τὰ πάντα χὤ τι τῶνδ' ὑπέρτερον.

V. 2. χὤ τι] χωρεῖ Euseb. Præp. Evang. XIII. p. 681.

296. Aristides II. p. 292. Μὴ μὲν οὖν ἔμοιγε κατ' Αἰσχύλον μήτε παρασπιστὴς μήτ' ἐγγὺς εἴη ὅστις μὴ φίλος τῷ ἀνδρὶ τούτῳ μηδὲ τιμᾷ τὰ πρέποντα.

297. Plutarchus Moral. p. 36 c.

Θάρσει· πόνου γὰρ ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνον.

298. Scholiasta Homeri Iliad. π, 542.

Ὅπου γὰρ ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκη,
ποία ξυνωρὶς τῶνδε καρτερωτέρα;

299. Scholiasta Aristoph. Nubium v. 1128.

Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

Non nominato auctore afferunt Stephanus Byz. in Αἴγυπτος, Suidas in δεινοὶ, Zenobius III, 37. Diogenianus IV, 35.

300. Scholiasta Nubium v. 1367. Μυρρίνης γὰρ κλάδον κατέχοντες ᾖδον τὰ Αἰσχύλου, ὥσπερ τὰ Ὁμήρου μετὰ ῥάφανης. παρὰ τὸ Αἰσχύλου, οὕνεκ' ἐκεῖ ἄνθεα λειμώνια.

301. Aristophanes Ranar. v. 716.

Τὴν πόλιν καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

ubi scholiasta, Δίδυμός φησι παρὰ τὸ Αἰσχύλου

Ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

302. Eustathius p. 641, 59.

Οὔτε ἠῆμος οὔτ' ἔτης ἀνήρ.

[Confer Eur. Frag. incert. 158.

πόλει μὲν ἄρχων, φωτὶ δ' οὐκ ἔτι πρέπων.

Æsch. Suppl. 243.

ἐγὼ δὲ πρός σε πότερον ὡς ἔτην λέγω;

Occurrit FΕΤΑΣ in antiquissima tabula Eliaca, ubi vide Rose. Inscript. Græc. p. 45.]

303. Eustathius p. 1484, 48. Αἰθίοπα γοῦν φωνὴν Αἰσχύλος λέγει, καὶ

Πότερα γυνή τις Αἰθίοψ φανήσεται;

304. Eustathius p. 1625, 43.

Λεοντοχόρταν βούβαλιν νεαίρετον.

Legebatur νεαίτερον. νεαίρετος dixit in Agam. 1032.

[Soph. Frag. 859. Eustathius ut supra: κατὰ (καὶ? an pro καθ' ἁ?) τὴν ἀάμαλιν Σοφοκλῆς εἶπεν γηγενῆ βούβαλιν.]

305. Eustathius p. 1923, 61. Αἰσχύλος "Ὡς λέγει γέρον γράμμα."

306. Athenæus II. p. 67 f. Παρ' Αἰσχύλῳ "Διαβρέχεις τἀρτύματα."

307. Athenæus III. p. 99 b. Αἰσχύλος τὸν Αἰδην ἀγησίλαον εἶπε.

308. Athenæus XIV. p. 632 c.

Εἶτ' οὖν σοφιστὴς καλὰ παραπαίων χέλυν.

309. Athenæus IX. p. 375 d. Αἰσχύλος φησὶν

Ἐγὼ δὲ χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλούμενον
τόνδ' ἐν ῥοθοῦντι κριβάνῳ θήσω. τί γὰρ
ὄψον γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ τοῦδε βέλτερον;

καὶ πάλιν

Λευκὸς, τί δ' οὐχί; καὶ καλῶς ἠφευμένος
ὁ χοῖρος. ἔψου, μηδὲ λυπηθῇς πυρί.

καὶ ἔτι

Θύσας δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς ὑὸς,
ἣ πολλά μ' ἐν δόμοισιν εἴργασται κακὰ
δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω.

[Ex Satyrico dramate hæc sumpta esse apparet.]

310. Athenæus XII. p. 528 c. Τοὺς δὲ Κουρῆτας Φύλαρχος διὰ τῆς ἑνδεκάτης τῶν ἱστοριῶν Αἰσχύλον ἱστορεῖν διὰ τὴν τρυφὴν τυχεῖν τῆς προσηγορίας·

Χλιδῶν τε πλόκαμος ὥστε παρθένοις ἁβραῖς·
ὅθεν καλεῖν Κουρῆτα λαὸν ἤνεσαν.

παρθένου ἁβρᾶς epitome et Eustathius p. 1292, 55.

311. Athenæus XIII. p. 573 b. Καταλέξω δέ σοι, Ἰωνικήν τινα ῥῆσιν ἐκτείνας κατὰ τὸν Αἰσχύλον περὶ ἑταιρῶν —.

312. Philo p. 886 d.

Ποῦ δ' ἐστὶν Ἀργοῦς ἱρὸν, αὔδασον, ξύλον;

Hyginus Poet. Astron. II, 37. *Homerus hunc eundem locum* (Pagasas) *in Thessaliæ finibus esse demonstrat; Æschylus autem et nonnulli aiunt a Minerva quandam materiam loquentem eodem esse conjunctam.*

313. Strabo VI. p. 258. Ὠνομάσθη δὲ Ῥήγιον εἴθ', ὡς φησιν Αἰσχύλος, διὰ τὸ συμβὰν πάθος τῇ χώρᾳ ταύτῃ· ἀπορραγῆναι γὰρ ἀπὸ τῆς ἠπείρου τὴν Σικελίαν ὑπὸ σεισμῶν ἄλλοι τε κἀκεῖνος εἴρηκεν "Ἀφ' οὗ δὴ Ῥήγιον κικλήσκεται."

314. Strabo VIII. p. 341. Καὶ Αἰσχύλος

Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον.

Ex Strabone Eustathius p. 305, 34.

315. Strabo VIII. p. 387. Τῶν δὲ λοιπῶν πόλεων τῶν Ἀχαϊκῶν εἴτε μερίδων Ῥύπες μὲν οὐκ οἰκοῦνται· τὴν δὲ χώραν Ῥυπίδα καλουμένην ἔσχον Αἰγιεῖς καὶ Φαρεῖς. καὶ Αἰσχύλος δὲ λέγει που

Βοῦράν θ' ἱεράν τε καὶ κεραυνίας Ῥύπας.

Casaubonus Ἱεράν τε Βοῦραν καὶ — Photius p. 492, 10. Ῥύπες: τῶν Ὠλενίων Ἀχαιῶν. οὕτως Αἰσχύλος.

316. Strabo IX. p. 393. Αἰσχύλος εἴρηκεν

Αἴγινα δ' αὕτη πρὸς νότου κεῖται πνοάς.

317. Aristophanes Ranar. v. 1280. ex Æschylo

Κύδιστ' Ἀχαιῶν Ἀτρέως πολυκοίρανε μάνθανέ μοι παῖ.

et v. 1283.

Εὐφαμεῖτε μελισσονόμοι δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν.

318. Aristophanes apud Pollucem VI, 80. ex Æschylo

Ὀξυγλύκειάν τἄρα κοκκιεῖς ῥόαν.

319. Scholiasta Pindari Nem. x, 31.

Ἥρα τελεία, Ζηνὸς εὐναία δάμαρ.

320. Pollux VII, 78.

Σὺ δὲ σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασι.

321. Pollux VII, 167. Αἰσχύλος δ' ἂν ἐοίκοι τὰ βαλανεῖα λουτήρια λέγειν

Λοῦταί γε μὲν δὴ λουτρὸν αὐτὸ δεύτερον.
Ἀλλ' ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων.

Alter versus aperte Æschyli est: prior, cujus vera scriptura Falckenburgii libro debetur, ad præcedentia Pollucis verba pertinet, sive Æschyli sive alius est. Ad Glaucum Pontium hæc refert Hermannus Opusc. vol. II. p. 69.

322. Etymolog. M. p. 149. extr.

Τοσαῦτα, κήρυξ, ἐξ ἐμοῦ διάρτασον.

323. Etymolog. M. p. 271, 18.—Οἱ δέ φασι σπιδέος, πολλοῦ καὶ μακροῦ. καὶ γὰρ Αἰσχύλος πολλάκις οὕτως ἔχειν τὴν λέξιν τίθεται· οἷον "Σπίδιον μῆκος ὁδοῦ." Σπίδιον πεδίον ex Æschylo Eustathius p. 882, 58.

324. Etymolog. M. p. 450, 36. Θίς :—καὶ ἐπὶ τοῦ σωροῦ θηλυκῶς παρὰ Αἰσχύλῳ "Θινὸς ἐμβολὰς ἁλός."

325. Etymolog. M. p. 537, 47.—Καὶ νεοκρᾶτας σπονδὰς Αἰσχύλος τὰς νεωστὶ ἐγχυθείσας.

326. Plato de Republ. VIII. p. 563 b. Οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἐροῦμεν ὅ τι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα. Hoc Æschyli dicto utuntur Plutarchus Moral. p. 763 b. Themistius p. 52 b.

327. Plato de Republ. VIII. p. 550 c.

Ἄλλον ἄλλῃ πρὸς πόλει τεταγμένον.

328. Etymolog. M. p. 490, 11. Ὁ δὲ Αἰσχύλος τὰ δόλια πάντα καλεῖ κάπηλα "Κάπηλα προσφέρων τεχνήματα." Eadem Suidas in κάπηλος.

329. Eustathius p. 1183, 18. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπιτήδειος ἐδόκει πρὸς καθαρμὸν ὁ σῦς, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος ἐν τῷ

Πρὶν ἂν παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου
αὐτός σε χράνῃ Ζεὺς καταστάξας χεροῖν.

330. Eustathius p. 1157, 33. Αἰσχύλος δέ φησι καὶ τὴν τάφρον αὐλῶνα, ἔνθα καὶ φιμοὺς λέγει αὐλωτούς, διὰ τὸ κώδωνας, φησί, προσῆφθαι αὐτοῖς, οἷς ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι ὡς φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο. γράφει οὖν οὕτως

Ὃς εἶχε πώλους τέσσαρας ζυγηφόρους
φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας.

Ad Glaucum Potniensem refert Hermannus Opusc. vol. II. p. 64. Conf. Hesych. in αὐλωτοὶ φιμοί.

331. Schol. Aristoph. Equitum v. 361. Σχελίδας: βοὸς πλευρά. ἢ ἁπλῶς τὰ πλευρικά, ὡς Αἰσχύλος.

332. Schol. Aristoph. Acharn. v. 75. Ὦ Κραναὰ πόλις: τοῦτο τέτριπται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει.

333. Τὸ ψιλὴς ψιλῆτος παρ' Αἰσχύλῳ memorant scholiasta Homeri Iliad. ε, 9. et Eustathius p. 515, 11.

334. Eustathius p. 706, 50. Αἰσχύλος φησὶν "Ἐν διρρυμίᾳ πῶλοι."

335. Eustathius p. 1538, 50. Στόμις παρ' Αἰσχύλῳ ὁ ὥσπερ στόματι ἀντερείδων χαλινοῖς (ἵππος).

336 Pollux II, 100. Ἄστομον δὲ ἵππον Αἰσχύλος εἴρηκε τὸν τραχύν.

337. Μυχθίζειν ex Æschylo affert Eustathius p. 440, 25. 1695, 49. ἀναμυχθίζει est in Prometheo v. 743.

338. Stephanus Byz. Αἴνηθος: ὄρος. Αἰσχύλος.

339. Tzetzes ad Lycophr. v. 1247. Θέοινος ὁ Διόνυσος, ὡς θεὸς οἴνου εὑρετής, ὡς καὶ Αἰσχύλος φησὶ

Πάτερ Θέοινε, Μαινάδων ζευκτήριε.

Ad hunc versum spectat Harpocratio in Θεοίνιον.

340. Pollux II, 125. Ἀπεριλάλητος παρ' Αἰσχύλῳ.

341. Pollux VI, 40. Παμπόνηρος δὲ ὁ παρὰ τῷ Μυρτίλῳ τῷ κωμικῷ καταφαγάς, εἰ καὶ Αἰσχύλος ἐχρήσατο.

342. Pollux VII, 60. Ἡ δὲ μανδύη ὅμοιόν τι τῷ καλουμένῳ φαινόλῃ. τίνων δέ ἐστιν, ὡς μὴ περιερχώμεθα Κρῆτας ἢ Πέρσας, Αἰσχύλος ἐρεῖ

Λιβυρνικῆς μίμημα μανδύης χιτών.

343. Pollux VII, 177. Καὶ τὸν τὰς ἀλαβάστρους φέροντα Αἰσχύλος εἴρηκεν ἀλαβαστροφόρον.

344. Pollux X, 180. Αἰσχύλον εἰπόντα "Ὀστέων στέγαστρον." Fortasse Suidas in Ὀστολόγοις.

345. Hesychius, Ἐδανοῖς: ῥῳωσίμοις. Αἰσχύλος. Ἐδανὸν est in Agam. v. 1407.

346. Hesychius, Ἠριγένεια: — καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἡ λέαινα ἠριγένεια, ἢ ἡ ἐν τῷ ἀέρι τίκτουσα, ἢ ἡ ἐν τῷ ἔαρι.

347. Hesychius, Ἴττυγα: ἐκπληκτικὰ Αἰσχύλος.

348. Hesychius, Κεχρηματεῖσθαι (?): πεφρύχθαι. Musurus κεχρηματίσθαι. Fort. κεχρωματίσθαι.

349. Hesychius, Σαυροβριθὲς ἔγχος: ἐκ τοῦ σαυρωτῆρος βαρύ. καὶ Αἰσχύλος ὀπισθοβριθὲς ἔγχος ἔφη.

350. Etymol. M. p. 93, 49. Ἄμφις: τοῦτο οὐ συγκοπῇ, ἀλλὰ μετασχηματισμός. ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀμφιάραος Ἄμφις, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ.

351. Etymol. M. p. 151, 48. Ἀσαλής: ὁ ἀμέριμνος. Αἰσχύλος "Ἀσαλὴς μανία." Eadem grammaticus Bekkeri I. p. 450, 28.

352. Etymol. M. p. 161, 15. Ἀσχαδές: ἀκατάστατον. Αἰσχύλος.

353. Etymol. M. p. 182. extr. Ἄχνη: — Αἰσχύλος δὲ τὸν καπνόν.

354. Etymol. M. p. 279, 17. Τρισόζωος παρὰ Αἰσχύλῳ. In Etymolog. Gud. p. 585, 14. Τρισόζυος παρ' Αἰσχύλῳ. Sylburgius τρισσόζωος.

355. Etymol. M. p. 346. extr. Ἐξαυστήρ: σημαίνει σκεῦός τι. παρὰ τὸ αὔω, αὔσω, αὐστὴρ καὶ ἐξαυστήρ. Αἰσχύλος. Vide Valckenar. Anim. ad Ammon. p. 33.

356. Etymol. M. p. 674, 20. Πλάστιγξ: ἡ μάστιξ ἀπὸ τοῦ πλήσσειν, παρ' Αἰσχύλῳ.

[Pertinet fortasse hæc glossa ad Cho. 282,

διώκεται πόλεως
χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας.]

357. Photius p. 52, 20. Αἰσχύλος "Ζεῦγος τεθρίππων." Conf. Etymolog. M. p. 409, 46.

358. Plutarchus Moral. p. 116 f. Καὶ ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος

Ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν
ἐν τοῖς κακοῖσι μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.

Euripidi hæc tribuuntur ab Stobæo CVIII, 43. ubi Ἀνδρῶν τάδ' ἐστὶν—.

359. Plutarchus Moral. p. 625 d. Οἱ γὰρ πρεσβύτεροι πόρρω τὰ γράμματα τῶν ὀμμάτων ἀπάγοντες ἀναγινώσκουσιν, ἐγγύθεν δ' οὐ δύνανται. καὶ τοῦτο παραδηλῶν ὁ Αἰσχύλος φησὶν

Σὺ δὲ
ἄπωθεν εἶδες αὐτόν· οὐ γὰρ ἐγγύθεν
ὁρᾷς, γέρων δὲ γραμματεὺς γενοῦ σαφής.

360. Plutarchus Moral. p. 434 a. Καὶ μετάλλων ἴσμεν ἐξαμαυρώσεις γεγονέναι καινὰς, ὡς τῶν περὶ τὴν Ἀττικὴν ἀργυρείων καὶ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ χαλκίτιδος, ἐξ ἧς ἐδημιουργεῖτο τὰ ψυχρήλατα τῶν ξιφῶν, ὡς Αἰσχύλος εἴρηκε

Λαβὼν γὰρ αὐτόθακτον Εὐβοικὸν ξίφος.

Xylander αὐτόθηκτον.

361. Plutarchus Moral. p. 454 e. Καθάπερ οὖν τὴν φλόγα θριξὶ λαγῴαις ἀναπτομένην καὶ θρυαλλίσι καὶ συρφετῷ ῥᾴδιόν ἐστιν ἐπισχεῖν, ἐὰν δ' ἐπιλάβηται τῶν στερεῶν καὶ βάθος ἐχόντων, ταχὺ διέφθειρε καὶ συνεῖλεν

Ὑψηλὸν ἡ βάσασα τεκτόνων πόνον,

ὥς φησιν Αἰσχύλος—. ἠβήσασα Heathius.

[Legendum puto ἀμφιβᾶσα pro ἡ βάσασα. Confer Eur. Alcest. 758.

ἕως ἐθέρμην' αὐτὸν ἀμφιβᾶσα φλόξ.]

362. Proclus ad Hesiodi Ἔργ. v. 176. Τουτέστι τὸ ἐκ Πανδώρας γένος, ἥτις ἦν κατὰ τὸν Αἰσχύλον

Τοῦ πηλοπλάστου σπέρματος θνητὴ γυνή.

Pertinet ad Prometheum: vide Hermann. de Prometheo soluto p. 20.

363. Plutarchus Moral. p. 1057 f. Γέγονεν ἐκ ῥυσοῦ καὶ ὠχροῦ καὶ κατ' Αἰσχύλον

Ἐξ ὀσφυαλγοῦς κώδυνοσπάδος λυγροῦ
γέροντος

εὐπρεπὴς, θεοειδὴς, καλλίμορφος.

364. Suidas, Ἀποφώλιοι: ξένοι (ξένιοι grammaticus Bekkeri I. p. 439, 12.), οἱ φυλὴν μὴ νέμοντες. οὕτως Αἰσχύλος. ἢ ἀπαίδευτοι. φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδευτήρια, ὥς φασιν οἱ Ἴωνες. Hesychius, Ἀποφύλιοι: ξένοι οἱ μὴ ἔχοντες φυλήν. Αἰσχύλος (excidit nomen fabulæ) σατυρικῷ.

365. Plutarchus Moral. p. 358 e.

Ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα,

κατ' Αἰσχύλον.

366. Plutarchus Moral. p. 293 a. Τί τὸ φυξίμηλον; τῶν μικρῶν ἐστι καὶ χαμαιζήλων φυτῶν, ὧν ἐπιόντα τοὺς βλαστοὺς τὰ βοσκήματα κολούει καὶ ἀδικεῖ καὶ λυμαίνεται τὴν αὔξησιν. ὅταν γοῦν ἀναδραμόντα μέγεθος λάβῃ, καὶ διαφύγῃ τὸ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιγενομένων, φυξίμηλα καλεῖται. τὸ δὲ μαρτύριον Αἰσχύλος.

367. Hesychius, Ἄνω ποταμῶν: παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γινομένων. κέχρηνται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης.

368. Orio Etymolog. p. 26, 4. Τὰ εἰς ξ μὴ ὄντα ἐθνικὰ ὁμοίως λέγεται καὶ ἐπὶ θηλυκῶν. Αἰσχύλος

Δέσποινα νύμφη δυσχίμων ὀρῶν ἄναξ.

Suidas, Ἄναξ: θηλυκῶς. οὕτως Αἰσχύλος.

369. Pollux VII, 61. Καὶ χλαῖναν δὲ παχεῖαν, ἣν χειμάμυναν Αἰσχύλος κέκληκεν. Conf. Hesychium h. v.

370. Etymol. M. p. 118, 22. Ἀπάργματα: λέγεται τὰ ὑπὸ τῶν τραγῳδῶν λεγόμενα μασχαλίσματα. ταῦτα δέ ἐστι τὰ τοῦ φονευθέντος ἀκρωτηριάσματα. ἦν γάρ τι νομικὸν τοῖς δολοφονήσασιν ἀφοσιῶσαι τὸν φόνον, διὰ τοῦ δολοφονηθέντος ἀκρωτηριασμοῦ.—ὅτι δὲ καὶ ἐγεύοντο τοῦ αἵματος καὶ ἀπέπτυον Αἰσχύλος μαρτυρεῖ.

371. Schol. Soph. Electr. v. 283. Ἐπικουφίζεται γὰρ τοῖς δακρύοις ἡ συμφορά. Αἰσχύλος

Οἵ τε στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα.

Schol. Homeri Iliad. ψ, 10. Αἰσχύλος

Οἵ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἰάματα.

372. Schol. Soph. Œd. Col. v. 1047. Τὰ ἐν Ἐλευσῖνι τέλη φησὶ, καὶ εἴη ἂν λαμπάσιν ἀκταῖς λέγων ταῖς λαμπαδευομέναις καὶ καταλαμπομέναις ὑπὸ τῆς μυστικῆς φλογὸς καὶ τῶν ἱερῶν δᾳάδων, περὶ ὧν Αἰσχύλος φησὶ

Λαμπραῖσιν ἀστραπαῖσι λαμπάδων σθένει.

373. Schol. Soph. Œd. Col. v. 1049. Τέλη δὲ τὰς τελετάς· καὶ Αἰσχύλος

Ἔφριξ' ἔρως δὲ τοῦδε μυστικοῦ τέλους.

ἔρωτι Brunckius.

374. Schol. Theocriti II, 36. Ἱδρύοντο δὲ αὐτὴν (τὴν Ἑκάτην) καὶ πρὸ τῶν θυρῶν, ὥς φησιν Αἰσχύλος

Δέσποιν' Ἑκάτη
τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων.

unus liber πρόδομος. Aristides vol. I. p. 17. Ἀλλ' ὦ τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων, Αἰσχύλῳ χορὸς ἦσε, τῶν τε οὐρανίων καὶ τῶν (τῶν omittunt codices) πατρῴων καὶ τῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ μεγίστων ἃ νύκτωρ μοι προὔφαινες.

375. Schol. Pind. Pyth. II, 18. Ἐναγώνιος δὲ ὁ Ἑρμῆς, ὡς τῶν ἀγώνων προστάτης, ὡς καὶ Αἰσχύλος "Ἐναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ."

376. Schol. Apollon. Rhod. I, 473. Αἰσχύλος τὰς Βάκχας χαλιμαίδας ἔφη. De hoc vocabulo dixit Nækius in libro de Chœrilo p. 217. χαλίκρητοι σπονδαὶ ex Æschylo Eustathius p. 1471, 2.

377. Schol. Apollon. Rhod. IV, 1348. Στέρφεσιν αἰγείοις: τοῖς δέρμασιν· ἔνθεν καὶ στερφῶσαι. Ἴβυκος δὲ στερφωτῆρα στρατὸν

εἴρηκε τὸν ἔχοντα δέρματα. ὅθεν καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἀξιοῦσι γράφειν μελανοστέρφων γένος, οὐχ, ὥς τινες, μελανοστέρνων· οὐ γὰρ μόνα τὰ στέρνα μέλανα ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ σῶμα. ὅθεν καὶ τὸ κεράμιον στέρφος λέγεται.

378. Eustathius p. 827, 31. Οὕτω δὲ καὶ Αἰσχύλου μάχλον, φασὶν, ἄμπελον εἰπόντος τὴν ῥεομένην, ἡ κωμῳδία μάχλον εἶπε τὸν ὑπὸ καταφερείας δίνγρον.

379. Athenæus III. p. 86 b. Αἰσχύλος δὲ ἐν Πέρσαις τίς ἀνήρει τοὺς νήσους (corr. Πέρσαις τινὰς νήσους) νηριτοτρόφους εἴρηκεν. Neque hæc in Persis leguntur neque vocabulum ὑποξύλος, quod ex hac fabula attulit scholiasta Hermogenis, cujus verba Bastius ad Gregor. p. 241. et Bekkerus in Anecdotis III. p. 1073. ex codice Parisino ediderunt. Conf. Hermann. Opusc. vol. II. p. 84. Blomfild. præf. ad Persas p. xxvii.

380. Ammonius p. 69. Θεωρὸς καὶ θεατὴς διαφέρει. θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος, θεατὴς δὲ ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων.—καὶ Αἰσχύλος

Βοᾶς τοιοῦδε πράγματος θεωρὸς ὤν.

381. Plutarchus Moral. p. 389 a.

Μιξοβόαν γὰρ, Αἰσχύλος φησὶ, πρέπει
διθύραμβον ὁμαρτεῖν
σύγκοινον Διονύσῳ.

σύγκωμον Porsonus ad Toupium vol. IV. p. 490.

382. Aristophanes Ranar. v. 913. 914.

Δήμητερ ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,
εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.

ubi scholiasta, Παρόσον Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον ὁ Αἰσχύλος ἦν· ἢ ὅτι ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις ἐτελεῖτο τὰ δράματα τοῦ Αἰσχύλου. ἐστὶ δὲ τοῦτο τὸ ἔπος Αἰσχύλου.

383. Macrobius Saturnal. I, 18. Euripides in Licymnio Apollinem Liberumque unum eundemque deum esse significans scribit.—Ad eandem sententiam Æschylus "Ὁ κισσεὺς Ἀπόλλων, ὁ Καβαῖος ὁ μάντις." Σαβαῖος Barnesius ad Eurip. Bacchar. v. 408. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 80.

384. Stobæus CXXI, 17. Αἰσχύλου (?)

Ζωῆς πονηρᾶς θάνατος εὐπορώτερος.
τὸ μὴ γενέσθαι δ' ἐστὶν ἢ πεφυκέναι
κρεῖσσον κακῶς πάσχοντα.

385. Photius p. 188, 24. Κυντερώτατα καὶ κυντατώτατα λέγουσιν. Εὔβουλος—Φερεκράτης—καὶ Αἰσχύλος.

386. Photius p. 206, 18. Λαμπουρίς: ἡ ἀλώπηξ παρ' Αἰσχύλῳ. Æschyli nomen omittit Hesychius.

387. Photius p. 246, 23. Μαραθώνιον ποίημα: Αἰσχύλος. εὐδοκίμησε γὰρ ἐν τῷ Μαραθῶνι σὺν τῷ ἀδελφῷ Κυναιγείρῳ.

388. Photius p. 286, 8. Ναρᾶς τε Δίρκης: ῥευστικῆς. Αἰσχύλος.

[Soph. Frag. 560.

πρὸς ναρὰ δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά.]

389. Photius p. 331, 2. Ὀμάμαιτα: τὰ οὐρήματα. Αἰσχύλος. Hesychius, Ὀμίχματα: οὐρήματα.

390. Photius p. 353, 17. Ὀστράκων: τῶν τοῦ ὠοῦ. Αἰσχύλος. Hesychius, Ὀστράκων:

Ἀπτῆνα, τυτθὸν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων.

ἀντὶ τοῦ ὠῶν. τινὲς δὲ κελύφων.

391. Photius p. 361, 11. Οὐρανιζέτω: πρὸς τὸν οὐρανὸν δικνείσθω. Αἰσχύλος. Οὐρανίζετο: πρὸς τὸν οὐρανὸν διικνεῖτο.

392. Photius p. 427, 9. Πεφρασμένος: παρεσκευασμένος εἰς τὸ φρασθῆναι, προσεκτικὴν ἔχων διάνοιαν. Αἰσχύλος. Æschyli nomen omisit Hesychius.

393. Photius p. 447, 14. Πρέψαι: τὸ ὁμοιῶσαι. Αἰσχύλος.

[Activum sensum interdum habere v. πρέπειν ad Eum. 947. notatum est.]

394. Photius p. 497, 14. Σάλα: φροντίς. οὕτως Αἰσχύλος. Similis formæ vox est μάνα, de qua Photius p. 246, 4.

[Hinc ἀσαλὴς μανία supra frag. 351.]

395. Schol. Homeri Iliad. ξ, 200. Ὁμοίως δὲ καὶ Αἰσχύλος τὰς ἐν κύκλῳ ἑστώσας ἐν ἀπείρονι σχήματί φησιν ἵστασθαι

Ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας
κύκλῳ περίστητ', ἐν λόχῳ τ' ἀπείρονι
εὔξασθε.

Vulgo παρίστατε. Correxit Hermannus Opusc. vol. II. p. 325. Eadem in schol. ad Odyss. α, 98. ubi περίστατε.

[παράστητ' ex Cho. 970. κύκλῳ παρασταδὸν, et Trach. 194. κύκλῳ παραστὰς, verius videtur, et vulgato propius. Cf. Bacch. 5.]

396. Eustathius p. 995, 1. Τρωτὸς ὅλον ἦν ὁ Αἴας τὸ σῶμα καὶ οὐ μόνον τὰ περὶ μασχάλην κατὰ Αἰσχύλον καὶ ἄλλους.

397. Schol. Aristoph. Avium v. 1679. Καὶ Αἰσχύλος τὸ βαρβαρίζειν χελιδονίζειν φησί. Conf. Agam. v. 1050.

Χελιδόνος δίκην ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη.

398. Pausanias VIII, 37, 6. Δήμητρος δὲ Ἄρτεμιν θυγατέρα εἶναι, καὶ οὐ Λητοῦς, ὄντα Αἰγυπτίων τὸν λόγον Αἰσχύλος ἐδίδαξεν Εὐφορίωνος τοὺς Ἕλληνας.

399. Hesychius, Ἀλαιός: ὁ παλαιὸς, ἄφρων. Αἰσχύλος. Immo ἀλεός.

400. Athenæus VIII. p. 362 f. Τὰς δὲ τοιαύτας εὐωχίας Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης εἰλαπίνας ἀπὸ τοῦ λελαπάχθαι.

401. Etymolog. Gudianum p. 378, 38. Μανὸν ἔλεγον τὸ ἀραιὸν, ὡς καὶ Αἰσχύλος "Ἐν μανοστήμοις πέπλοις" τοῦτ' ἔστιν ἀραιοῖς. Eadem ex aliis codicibus ediderunt Salmasius ad Tertullianum de pallio p. 41. Ruhnkenius ad Timæum p. 177. Blochius ad Etymolog. M. II. p. 957. μανοστήμοις ex hoc loco Hesychius. Id prima syllaba correpta dixisse poeta videtur. Quo non refutatur Phrynichi (in Bekkeri Anecdotis I. p. 51.) præceptum de prosodia adjectivi μανός.

402. Hesychius, Ἀσκεύοις: Ψιλοῖς, ἀπαρασκεύοις. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Fortasse in perdita Choephororum parte lectum fuit. Ita γονίας, quod in Choephor. v. 1067. legitur, ex Agamemnone affert Hesychius, in qua fabula id non magis legitur quam quæ grammaticus Bekkeri p. 353, 11. attulit, χαλκὸν ἀθέριτον ἀσπίδος (ἀθέριστον ἀσπίδων Blomfildus) ὑπερτενῆ. De qua re dixit Blomfildus in præfat. ad Agamemn p. IX. X.

403. Proverbium ab Zenobio VI, 14. ex Æschyli Ajace Locrensi allatum ad Sophocleam fabulam retuli. Contrario errore scholiasta Promethei v. 435. Phryges Æschyli Sophocli tribuit.

404. Etymolog. Gudian. p. 85, 44. Ἀστεμφής:—παρὰ τὸ στέμβω, ὃ σημαίνει τὸ κινεῖν συνεχῶς, οὗ μέμνηται Αἰσχύλος. Ita hæc emendanda ex codicibus Parisinis apud Bastium ad Gregor. p. 828.

405. Phrynichus Bekkeri p. 6, 13. Ἄτεγκτος παρηγορήμασιν: Αἰσχύλος. δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῷ ἐχρήσατο ἤθει.

406. Phrynichus Bekkeri p. 6, 16. Ἀπαίρειν: τὸ μὲν πλεῖστον οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ πλοῦ τιθέασι, πλὴν καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοιπορίας, ὡς Αἰσχύλος καὶ Ἀριστοφάνης.

407. Phynichus Bekkeri, p. 20, 13. Ἀναγκόδακρυς: ὁ πρὸς ἀνάγκην δακρύων καὶ μὴ ἐκ πάθους τινὸς ἢ συμφορᾶς. Αἰσχύλος.

[Confer Ag. 763—7.]

408. Phrynichus Bekkeri p. 23, 12. Ἀκταινῶσαι:—Αἰσχύλος "οὐκέτ' ἀκταίνω" φησὶ, βαρυτόνως, οἷον οὐκέτι ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτήν. Ad Eumenid. v. 36. ὡς μήτε σωκεῖν μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν retulit Ruhnkenius ad Timæum p. 21. qui aliorum grammaticorum de hoc verbo locos indicat.

409. Phrynichus Bekkeri p. 48, 21. Αἰσχύλος "Μὴ κακοῖς ἰῶ κακά."

410. Grammaticus Bekkeri I. p. 337, 8. Αἰσχύλος δέ φησι καὶ "φρὴν ἀγέλαστος."

411. Grammaticus Bekkeri I. p. 347, 32. Ἄειλα: τὰ πολύσκια χωρία κατὰ στέρησιν τῆς ἕλης. οὕτως Αἰσχύλος.

412. Grammaticus Bekkeri I. p. 349, 6. Ἀηδόνειος θρῆνος: Αἰσχύλος

Θρηνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνιον.

Codex ἀηδόνειον.

413. Grammaticus Bekkeri I. p. 363, 17. Αἰῶ τὸν αἰῶνα κατὰ ἀποκοπὴν Αἰσχύλος εἶπεν.

[Ad Cho. 342. respicere grammaticum sunt qui putaverint, et ἐπίστρεπτον αἰῶ pro ἐπ. αἰῶνα reponendum. Sed mutila sunt antistrophica.]

414. Grammaticus Bekkeri I. p. 368, 29. Ἀκνίσωτος οἶκος: ὁ ἄνευ πυρὸς καὶ κνίσης. οὕτως Αἰσχύλος.

415. Grammaticus Bekkeri I. p. 372, 9. Ἄκουε τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς: ἀντὶ τοῦ τῶν ἐμῶν ἐπιστολῶν. οὕτως Αἰσχύλος.

416. Grammaticus Bekkeri I. p. 382, 30. Αἰσχύλος "μέγαν ἀλάστορυν" εἶπεν.

417. Grammaticus Bekkeri I. p. 383, 31. Ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν (immo ἀλκαθεῖν): Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος. σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν.

418. Grammaticus Bekkeri I. p. 421, 5. Ἀπέλλητοι: ἀνταγωνισταί. οὕτως Αἰσχύλος.

419. Grammaticus Bekkeri I. p. 450, 4. Ἀρχῆθεν: οὐκ ἔστι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πλὴν παρ' Αἰσχύλῳ.

420. Grammaticus Bekkeri I. p. 450, 30. Ἆσαι: βλάψαι. οὕτως Αἰσχύλος.

421. Grammaticus Bekkeri I. p. 467, 9. Αὐτόκρανον λόγον: τὸν ἐξ ἑαυτοῦ τὸ τέλος ἐπιφέροντα. οὕτως Αἰσχύλος.

422. Chœroboscus Bekkeri III. p. 1196. Τοῦ βοῦς ἡ γενικὴ οὐ μόνον βοὸς, ἀλλὰ καὶ τοῦ βοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ καὶ παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ.

423. Chœroboscus Bekkeri p. 1391. Κραταίπιλος ὁ ἰσχυρὸν πίλιον ἔχων παρὰ Αἰσχύλῳ.

424. Chœroboscus Bekkeri p. 1408. Πάλαμυς Παλάμυος· τὸ γὰρ Παλάμυδος διὰ τοῦ δος κλιθὲν παρ' Αἰσχύλῳ ἡμάρτηται. ἔστι δὲ ὄνομα κύριον βασιλέως.

425. Scholiasta Aristophanis Lysistr. v. 1259. Πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γένυας ἀφρὸς ἦνσει: πρὸς τοὺς παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ· πολὺς δὲ ἀφρὸς ἦν περὶ τὸ στόμα. καὶ Σοφοκλῆς (Electr. v. 719.). Αἰσχύλος δὲ "Ἀφρὸς βορῆς ἐρρυηκότα στόμα." Porsonus

Ἀφρὸς βρότειος ἐρρύη κατὰ στόμα.

426. Æschyli de Saturno locus quidam memoratur in scholio lacero codicis Vaticani ad Rhesum v. 36.

[Fragmentum inter Æschyli reliquias in nulla adhuc editione relatum primus indicavit Vir Doctus ex codice Barocciano, Phil. Mus. Cant. II. p. 114.

ἐτονθόρυζε ταῦρος †ὡς† νεοσφαγής.]

ΕΛΕΓΕΙΑ.

427. Plutarchus Moral. p. 334 d. Ἥσκει διὰ τῶν ὅπλων δεινὸς εἶναι καὶ κατὰ τὸν Αἰσχύλον

Βριθὺς ὁπλιτοπάλας, δάϊος ἀντιπάλοις.

Utitur hoc loco Plutarchus modo addito modo omisso nomine poetæ Moral. p. 317 e. 640 a. Vitar. p. 887 b.

428. Theophrastus Histor. Pl. IX, 15. p. 313. ed. Schneider. Καὶ γὰρ Αἰσχύλος ἐν ταῖς ἐλεγείαις ὡς πολυφάρμακον λέγει τὴν Τυρρηνίαν

Τυρρηνὸν γενεὰν, φαρμακοποιὸν ἔθνος.

Epigramma Æschylo tributum vide in Antholog. Palat. VII, 255.

INDEX

AD SEPTEM CONTRA THEBAS.

A.

Adjectiva in -τήριος fœminino genere, 1035.
αἰόλος, 489.
ἀκμάζει, *tempus est*, 95.
ἀκμαία ἥβη, 11.
ἀκριτόφυρτος, 352.
ἀκρόβολος, 146.
Ἄκτωρ, 550.
ἀλδαίνειν, 12. 552.
ἀλεξητήριος, 8.
ἀλύειν, 386.
ἄλως, 484.
ἀλώσιμος, 632.
ἅμα et ἄμμιγα confusa, 228.
ἀμείβεσθαι, *accipere*, 293.
——— *transmissum habere*, 851.
ἀμπυκτῆρες, 456.
Ἀμφιαρέως, 565.
ἀμφίβολοι, 287.
ἂν et ἄν confusa, 557.
†ἀναρπάξανδρον, 773.
ἀνδρηλατεῖν, -ῶν, -ην, 634.
ἀνδρόπαις, 528.
ἀνή, 710.
ἀνὴρ et ἀνὴρ confusa, 801.
ἀνοία, ἄνοια, ἐννοίᾳ, 397.
ἀπαρτίζειν, 369.
ἄπιστος=ἀπειθής, 1024.
ἀπῡ́ω, ἠπῡ́ω, 131.
Ἀραὶ=Ἐρινύες, 945.
Ἄρης, prima producta, 233.
Aristides, 588.
ἁρματόκτυπος, 191.
Artemis προστατηρία, 445.
Articulus ad alterum duorum adjectivorum superadditus, 304.
——— pro pronomine, 308. 974.
ἀρτίκολλος, 368.
ἄστολος, 852.
ἄτη, *dementia*, 304. 597. 684.
ἀτρύμων κακῶν, 870.
αὔειν, *ejulare*, 173.
ἄϋπνος, an prima producta, 193.
Ἀχαιΐς, Ἀχαΐς, 28.
ἄχος et ἄλγος confusa, 940.

B.

βλαχαὶ ἀρτιβρεφεῖς, 341.
Βόρραιαι πύλαι, 522.
βουλευτήριος, 571.
βουλήσεται, βαλλήσεται, 185.

Γ.

γε in deprecando, 71.
γεγωνὸς, *qui audiri possit*, 438.
Γῆ κουροτρόφος, 16.
γονὴ et γυνὴ confusa, 214.

Δ.

δαιμονᾶν, 995.
δατήριος, 708.
δὲ, *nihilominus*, 746.
διάδετος, 115.
διανταῖος, 888.
διαπάλλειν, 728.
διαρροθεῖν, 179.

διατετίμηται, *de honore actum est*, 1041.
Dii capta urbe excedere soliti, 207.
Dii πολισσοῦχοι, πεδιονόμοι, ἀγοραῖοι, 260.
δίνγρος, 977.
διώκειν, *urgere*, 366.
δουρίπηκτα, δουρίπληκτα, δουρίληπτα, 266.
δοχμόλοφος, 110.
δυσευνάτωρ, 281.

E.

ἑβδομαγέτης, 797.
εἰ γένοιτ' ἄν bene Græcum, 510.
εἷς πολύς, 6.
ἐκθαμνίζειν, 72.
ἐκκαρπίζεσθαι, 597.
ἔκκρουστος, 537.
†ἐλεδεμνὰς, vox corrupta, 83.
ἑλέσθαι θάνατον, *mortem oppetere*, 1003.
†ἐμπυκάζεσθαι, vox incerta, 135.
ἐνδατεῖσθαι, 574.
Ἐννώ, 45.
ἔξηβος, 11.
ἐξυπτιάζειν, 573.
ἐπανθίζειν, 942.
ἐπεξιακχάσας, 632.
ἐπὶ, *cum*, 1001.
ἐπίρροθος, 363.
ἐπίσημα, τὸ, 656.
ἐπιστροφαὶ δωμάτων, 645.
ἐπίχαρις, 901.
ἐρειψίτοιχος, 876.
ἔρις Διὸς, de fulmine, 424.
ἔρχεσθαι cum genitivo, 146.
Ἐτέοκλος, 453.
†ἑτερόφωνος, 159.
εὐγένεια et αἰσχύνη conjunctæ, 404.
εὐεστώ, 174.
εὐκλείᾳ pro εὔκλειαν in v. male intruso, 682.
εὖτε pro εὖτ' ἄν, 328.
εὐτυχεῖν τι, *consequi*, 359.
εὐφίλητος, -τη, 104.
ἐφιέναι ἀρὰς, 783.
ἔχειν ἀμφί τι, *versari in*, 99.

Z.

ζοὴ et ζωὴ confusa, 930.
ζωπυρεῖν, 278.

H.

ἥ ab ὅς, *illa*, 17.
ἠὲ, ἐὲ, ἐὴ, 957.
Ἤλεκτραι πύλαι, 418.
ἡμεροσκόπος, 66.

Θ.

θαλαμηπόλοι, 351.
θείνασθαι vox nihili, 950.
θείνειν, θενεῖν, 377.
θεόπτυστος, 600.
θεωρὶς ναῦς, 852.
Θυιὰς, 493. 832.
θυμοπληθὴς, 683.
θυστὰς βοὴ, 258.
θωρακεῖα, 32.

I.

Imperativus modus non per μὴ cum futuro exprimitur, 239.
ἱππηδὸν, 317.
Ἱπποπέδων, Ἱπποπεδῶν, 483.
ἰχθυβόλος μηχανὴ, *tridens*, 122.

K.

καὶ—τε pro τε—καὶ, 576.
κακουχία, 665.
καμψίπους, *pernix*, 788.
Καπανεὺς, 418. 435.
καπηλεύειν μάχην, 540.

καρπὸς, *oraculi eventus*, 614.
καρποῦσθαι, καρπίζεσθαι, 597.
κατὰ, *ex adverso*, 523.
—— *secundo flumine*, 815.
καταιγίζειν, 63.
καταξιοῦσθαι, 664.
κατασθμαίνειν χαλινῶν, 388.
κατοπτῆρες, 36.
†κίνδυνον ἀναβαλεῖν, 1022.
κινδύνῳ βαλεῖν, 1042.
κλητὴρ, 570.
κλύων et κλύειν confusa, 560. 634.
κοιλογάστωρ, 491. 1029.
κονίειν, 60.
†κρεισσότεκνος, 781.
κορκορυγὴ, *bellicus strepitus*, 336.
Crasis Comicorum propria, 965.
κῦμα χερσαῖον, 64.
κώδωνες, 381.

Λ.

λακάζειν, 173.
Λασθένης, 616.
λεύκασπις, 88.
λεχαῖος, 281.
λιτὰν et λίτανα confusa, 99.
λύκειος, a λύκη, *lux*, 132.

Μ.

μακρὰ πόλις = Ἅϊδης, 609.
ματᾶν, *vanum esse*, 37.
Μεγαρεὺς, 469.
μεθιέναι στρατὸν, 79.
μελαμπαγὴς, 734.
μελαναιγὶς, 696.
μὲν—τε, 916.
μεταίχμιον, *inter duos medium*, 184.

Ν.

ναύστολος, 852.
Νῆιται, Νῆισται πύλαι, 455.
νίκη κακὴ, 713.
Nominativus pendens, 678.
νυκτηγορεῖσθαι, 29.
νῦν ὅτε, 702.
νωμᾶν, 25.

Ξ.

ξυντέλεια, 240.

Ο.

Ὄγκα Ἀθάνα, 152. 482. 496.
ὅμαιμος, *confuso sanguine*, 931.
Ὁμολωΐδες πύλαι, 566.
ὁρκάνη, 336.
ὅτλος, 18.
οὐ contra sensum intrusum, 468. 1041.
οὐδ' ἀπ' et ὕδασι confusa, 262.
οὐ μὴ cum aoristo conjunctivi, 38.
οὐ σῖγα μηδὲν ἐρεῖς; 239.

Π.

παιανίζειν, παιωνίζειν, 257.
παλινστομεῖν, 247.
παμπησία, 813.
πανδοκεῖν, 18.
πανσέληνος, 384.
πάντρομος et πάντροφος confusa, 282.
παρβασία et παραιβασία confusa, 740.
Παρθενοπαῖος, 542.
πεδιοπλόκτυπος, 83.
πειθαρχία, εὐπραξίας μήτηρ, 213.
πηδάλια = χαλινοὶ, 194.
πίτυλος χερῶν, 850.
πληροῦν τροφεῖα, 472.
ποίφυγμα, 269.
πολεμόκραντος, 151.
πολιαόχος, 105.
πολύρροθος, *opprobriosus*, 7.
Πολυφόντης, 443.

πρᾶγος, 2.
πρέμνοθεν, πρυμνόθεν, 71. 1051.
πρέπων, *vestitus*, 117.
Προιτίδες πύλαι, 372.
πρόπρυμνα, 766.
πρὸς et πατρὸς confusa, 572.
προσαμβάσεις κλίμακος, 461.
προσεδαφίζειν, 491.
προσεῖπε et προσεῖδε confusa, 664.
προστέλλεσθαι, 410.
προσφίλεια, 510.
πυργηρεῖσθαι, 22.
πυριγενέτης, 195.
πύστις, 54.

P.

ῥίψοπλος ἄτη, 304.

Σ.

σαίνειν μόρον, 378. 701.
σπερχνὸς, 274.
σταδαῖος, 508.
στέγειν, 205. 223.
στέφειν, *suspendere*, 50. 267.
στρόφος, 865.
συμβολεῖν = σύμβολος εἶναι, 344.
Σφὶγξ, 536.
σχεθεῖν, σχέθειν, 75.

T.

ταγεύειν, ταγεῖν, 58.
ταρφὺς, ἡ, 530.
ταυροσφαγεῖν, 43.
τέλεια a τέλειος, 692.
Τηθύος παῖδες, *fluvii*, 300.
τραχύνειν, *asperum dictitare*, 1039.
τρίχηλος, 757.
τρίχωμα, 663.
τροπαία, subaudito αὔρα, 703.
Τυφὼς, 488.

Υ.

ὑμνεῖν, *infamare*, 7.
ὑπὲρ, *pro vitanda aliqua re*, 106.
Ὑπέρβιος, 499.
ὑπερέχειν ἀλκὴν, 204.
ὑπέρκομπος, ὑπέρκοπος, ὑπέρκοτος, 386.

Φ.

φερέγγυος, 391.
φιμοὶ, 458.
φλύειν, 658.
φόβος et φόνος confusa, 233. 493.
φοῖτος, 658.
φονόρυτος, 930.
φροίμια, 7.
φυρᾶν, 48.

X.

Χάλυβος pro Χάλυψ, 725.
χερμὰς, 289.
χηλὴ, 757.
χνόαι ποδῶν, 366.
χρεία τύχης, 501.
χρυσότευκτος, 657.

Ψ.

ψαφαρὸς, 311.
ψῆφος, *tribunal*, sc. *concilium*, 185.

Ω.

ὠλεσίοικος, 717.
ὠμοδακὴς, 689.
ὠμόδροπα, 323.
ὠμόσιτος, 536.
ὥρα = ἡλικία, 13.

ADDENDA.

v. 6. Cornelius Nepos, Vit. Alcibiadis, cap. VIII. *Si quid secundi evenisset, nullam in ea re suam partem fore: contra ea, si quid adversi accidisset, se unum ejus delicti futurum reum.* Idem in Vit. Datamis, cap. V. *Namque eam esse consuetudinem regum, ut casus adversos hominibus tribuant, secundos fortunæ suæ.*

v. 17. Non adeo certum est, ἡ an ἢ hic et Eum. 7. scribi debeat. Nam et ὅ et ὃς utitur Homerus pro κεῖνος, ut Od. IV. 753. ἦ γάρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σαώσαι. Ibid. v. 389. ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου, i. e. οὗτος ἂν εἴποι. Idem Od. I. 286. ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων. Herod. VIII. 87. de Artemisia: καὶ ἥ, οὐκ ἔχουσα διαφυγέειν— ἔδοξέ οἱ. Itaque hoc quidem cuivis manifestum est, frequentissimum istud οἱ antiquum dativum esse ab ὃς, ut οἵκοι pro οἴκῳ etc. et inepte in vulgatis grammaticæ libris deesse nominativum ὃς ad genitivum οὗ *sui*. Antiphon p. 113. 15. καὶ ἥ ὑπέσχετο τάχιστα.

v. 71. Lysias περὶ τοῦ σηκοῦ, p. 110. 19. de excisa oliva: οἱ δ' οἰκέται ἐξέτεμνον τὰ πρέμνα. Quod pro scriptura πρέμνοθεν facit, cum ἐκθαμνίζειν etiam huc respiciat.

v. 198. νεὼς καμούσης, *nave perdita*. Sic recte Buttmannus in Lexilogo, sub v. καμόντες, §. 2. Quare πρὸς κύματι dicitur ut πρὸς σκοπέλοις, etc.

v. 359. εὐτυχεῖν εὐνὴν ut θαρσεῖν ἄεθλον Od. VIII. 197.

v. 472. Lysias ἐπιτάφιος p. 197. 70. τῇ πατρίδι τὰ τροφεῖα ἀποδόντες.

v. 573. Proprie usurpatur ἐξυπτιάζειν de vultu superbe et arroganter erigendo, ut Lucian. Κατάπλους p. 639. σεμνῶς προβαίνων καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων. Quare de lectione ὕμμα omnino non videtur dubitandum.

v. 598. Antiphon, περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου, p. 139. 82. οἶμαι γὰρ ὑμᾶς ἐπίστασθαι, ὅτι πολλοὶ ἤδη ἄνθρωποι μὴ καθαροὶ χεῖρας ἢ ἄλλο τι μίασμα ἔχοντες συνεισβάντες εἰς τὸ πλοῖον συναπώλεσαν μετὰ τῆς αὑτῶν ψυχῆς τοὺς ὁσίως διακειμένους τὰ πρὸς τοὺς θεούς.

v. 692. Elidi posse etiam longam *a* in τελεία non est fortasse cur temere negemus, cum durior etiam videatur diphthongus *αι* apud Epicos ante brevem syllabam ablata, ut ὀξεῖ' ὀδύναι Hom. Il. XI. 272. et sæpius πείσομ' pro πείσομαι et similia.

v. 729. Lucianus in Menippo, p. 480. ἐπειδὰν γάρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδός. Idem in Charonte, p. 524. μόγις ἂν ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ.

PA
3825
A2
1846
v.2

Aeschylus
Quae supersunt omnia

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY